Wolfgang Effenberger | Jim Macgregor (Hg.)

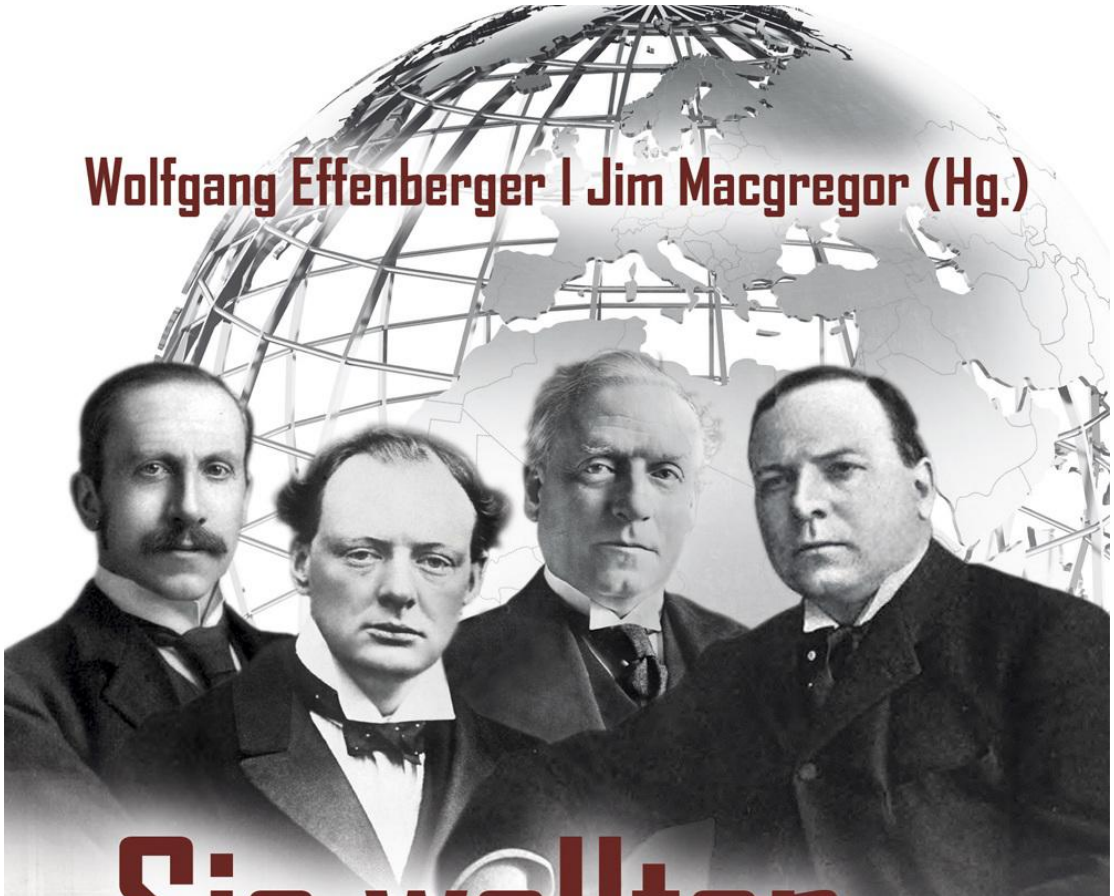

Sie wollten den Krieg

Wie eine kleine britische Elite den Ersten Weltkrieg vorbereitete

KOPP

WOLFGANG EFFENBERGER JIM MACGREGOR (ED.)

SAVAŞI İSTİYORLARDI

Küçük bir İngiliz elit kesimi Birinci Dünya Savaşı'na nasıl hazırlandı?

KOPP YAYINLARI

1. baskı Ekim 2016

Ölüm Tüccarları - Mabel Dwight tarafından yapılmış litografi, 1935.

"Ölüm tüccarları inatçı ve uzun ömürlüdür... tek çıkarları kişisel çıkarlarıdır, tek tanrıları kârdır. Mühimmat üreticileri olarak vatanları yoktur. Siyasetçiler olarak çıkarları güçlü bir yönetici sınıf ve ayrıcalıkların pekiştirilmesindedir. Ancak nadiren kavradıkları şey, ölümün onların lideri olduğudur. Ölüm onları sever, çünkü er ya da geç ceplerini dolduracaklarını bilir. Savaşları ve devrimleri kışkırttıklarını bilir. İnatçılıkları ve kadim aptallıkları her türlü anlayışın ötesindedir. Burada olağanüstü algılayıcı, ancak iyileşmesi mümkün olmayan derecede miyop varlıklardan bahsediyoruz. Bu ülkede demokrasi idealinden nefret ederler, ancak demokrasinin onlara sağladığı gevşek dizginlerden ve özgürlükten memnundurlar."

Mabel Dwight, Litografların Katalogu, *Smithsonian Enstitüsü Yayınları, 1997.*

Tüm savaşlar paranın sahipliği yüzünden çıkar.

Sokrates

Bu, savaşın doğasında var olan bir şeydir.

Gerçek sebepleri ve hedefleri, savaş nedeni olarak ilan edilenlerle örtüşmemektedir.

George Bernard Shaw

Avrupa, sadece sözlü atışmalar yoluyla değil, gerçekten de hayati tehlike arz eden bir ittifaktan kurtulmak için ne yapabilir?

Mevcut ekonomik modele dayandığı sürece

ve toplam piyasa yoluyla sosyalleşmede ısrar ediyor: HİÇBİR ŞEY.

Bu durum, muhtemelen isteksizce bir davranış olarak görülmeye devam edecektir.

Ama sonunda cesur asker Schweik yoluna devam etti.

Gezegenin çıkarlarını korumaya yönelik ölüm makinelerinin ardında,

Armageddon Çölü'ne doğru yürüyüşlerine devam edecekler.

Her şey paramparça olana kadar -hayatın temelleri de dahil.

Carl Amery

- Önsöz
- giriiş
- Uyurgezerler mi? İmkansız!
- İmparatorluk Savunma Komitesi
  - Hankey yönetimi ele alıyor.
  - Hankey her şeyi açıklıyor
- Karşıt tarihsel anlatılar
- uluslararası bankacılar
- Bankacıların "Yeni Dünya Düzeni" projesi
- Çeşitli cehennemlere giden ana yol
- Rusya üzerindeki kontrol
- Orta Doğu üzerindeki kontrol
- Almanya üzerindeki kontrol
- Dünya düzeni politikası girişimleri
- sonsöz
- Propagandanın gerçekler karşısındaki zaferi
- 1900 civarındaki jeopolitik durum
- Bağdat Demiryolu: Kara gücü mü, deniz gücü mü?
- Saraybosna: Cui bono?
- Savaş planlarının mekanik olarak uygulanması
- Birinci Dünya Savaşı – işlenmemiş ilkel felaket
  - Demokrasi yalanı
- Alman Samoa'sının işgali
- Ne kadar şanslıyım!

- Alman Ticaret ve Plantasyon Şirketi (DHPG), Pasifik'teki Alman kolonilerinin öncülerinden biriydi.
- 1900 - 1914: Alman Samoa'sı örnek koloni
- 1914: Yeni Zelanda birliklerinin Alman Samoasını işgali
- Karl Hanssen'in 1914-1915 Savaş Günlüğü
- Leo Troçki
- Güncel güncelleme
  - 399 Friedman George, 4 Şubat 2015'te Ch'de yaptığı konuşma
- edebiyat
- Yazarlar hakkında

Önsöz

Birinci Dünya Savaşı'nın 2014'teki yüzüncü yıldönümü için yayınlanan kapsamlı literatüre rağmen, bu savaşa giden yol, resmi anlatının ötesinde henüz incelenmemiştir. Christopher Clark'ın * *Uyurgezerler* adlı eseri bile* , gizli bir finans ve jeostrateji elitinin bu savaşa titizlikle hazırlanmasına değinmemektedir. Günümüzdeki karmaşık durumun birçok yönü, çatışmaların yeniden patlak verdiği Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemi ürkütücü bir şekilde hatırlatmaktadır.

Üçüncü bir Dünya Savaşı tehlikesiyle karşı karşıyayız ve bu tehlikeyi ancak Birinci Dünya Savaşı'na yol açan süreçleri nihayet ortaya çıkarıp, resmi anlatı ile gerçek altta yatan çıkarlar arasındaki tutarsızlığın farkındalığını yaratırsak engelleyebiliriz.

Savaşlar uluslar ya da yöneticiler tarafından değil, her zaman stratejik ve mali çıkarlar tarafından yönlendirilir ve küçük gruplar tarafından kasıtlı olarak planlanır. İlgili hükümetler olaylar karşısında hazırlıksız yakalanır ve isteseler de istemeseler de tepki vermek zorunda kalırlar. Bu kitabın açıkça ortaya koyduğu gibi, hedefli dezenformasyon ve "katalizör" olaylar (Saraybosna), savaşın kaçınılmaz ("alternatifsiz") göründüğü bir durum yaratır. Savaşı planlayanlar, onu önlemeye çalışanlara göre açıkça avantajlı konumdadır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan önce, diğer şeylerin yanı sıra Britanya İmparatorluğu ve Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulmasına yol açan emperyalist bir sömürge politikası izlendi.

Birinci Dünya Savaşı, Almanya, Avusturya ve Rusya arasındaki iş birliğinin ve dolayısıyla Orta Avrupa'da rakip bir gücün oluşmasının önlenmesi ve İngiliz İmparatorluğu'nun gerilemesinin durdurulması gerektiği için de yapıldı. Almanya'nın ekonomik yükselişi, Walther Rathenau'nun kıtasal bir Avrupa ekonomik alanı (bugünkü Euro Bölgesi'ne benzer) kurma fikri ve Hindistan'a ekonomik bir bağlantı kurmayı amaçlayan Bağdat Demiryolu projesi, Büyük Britanya'nın deniz gücüne ve elbette ABD'ye bir tehdit oluşturuyordu; tıpkı bugünkü devasa Çin projesi "Tek Kemer, Tek Yol"un (tarihi İpek Yolu

boyunca barışçıl ticaret, Şanghay'dan Duisburg/Hamburg'a demiryolu bağlantısı) küresel ABD şirketlerinin egemenliğine bir tehdit oluşturması gibi.

Büyük Britanya , deniz gücü için Orta Doğu'daki petrol tekelini güvence altına aldılar.

Resmi tarihsel anlatıların aksine, Alman filosunun inşası Büyük Britanya için korkulacak bir durum değildi; savaşın dramatik sonuçları bunu kanıtladı (8 Aralık 1914'te Alman Doğu Asya Filosunun batırılması). Ancak, deniz gücünün artırılması İngiliz propagandası için büyük bir fırsat oldu. Silah endüstrisi, güçlü zırhlı filonun genişletilmesi için pasifist Campbell-Bannerman yönetiminden sürekli olarak fon talep etmek amacıyla bunu büyük bir tehdit olarak gösterdi. Dahası, bu Alman deniz gücü artışı, sözde saldırganlığının uygun bir göstergesi olarak hizmet etti. Alman hükümetinin bu bağlantıları fark edememesi, Birinci Dünya Savaşı'ndaki gerçek sorumluluğunu oluşturmaktadır.

1871'de elde edilen ulusal birlik ve Yahudi nüfusunun başarılı bir şekilde entegrasyonundan kaynaklanan artan refah ve küresel bilimsel saygınlık karşısında duydukları sevinç içinde Almanlar, kaçınılmaz olarak rekabet halindeki büyük güçler için bir tehlike haline geldikleri gerçeğini gözden kaçırdılar.

1914'ten çok önce, Alman ekonomisine ciddi zarar vermeyi amaçlayan (uluslararası hukuka göre yasadışı!) bir deniz ablukasının hazırlanmasında, İmparatorluk Savunma Komitesi'nin (CID) deniz bölümünden iki önemli tanık bulunmaktadır: Maurice Hankey ve A.C. Bell. Her ikisi de savaşın titiz planlamasını ayrıntılı olarak anlatmıştır: Hankey bunu * *Yüksek Komuta* adlı eserinde yapmıştır.* [2.] *Almanya'nın Ablukası* [3]

ve Bell, *Bir Tarih adlı eserinde*

Kuzey Denizi kapalı bir deniz oluşturmalıdır.

Almanya okyanuslardan ve dünyanın geri kalanından tamamen izole edilmelidir.

planlandı.

Deniz tarihçisi, deniz stratejisti ve Kraliyet Donanması'nın resmi tarihçisi Sir Julian Corbett'e göre, Birinci Dünya Savaşı, Lord Hankey ve ekibi tarafından İngiliz hükümeti içinde 'tarihimizde benzeri olmayan düzenli ve ayrıntılı bir şekilde' ele alınmıştır. [4]

Abluka ve özellikle de planlamasının gizliliği, emperyalizmin hizmetinde jeostratejik düşüncenin en büyük başarılarından biriydi. Hankey, Bell ve Corbett'in kitaplarına rağmen, bu emperyalist jeostrateji bugüne kadar dünyadan gizli kalmayı başardı. Bu nedenle, Birinci Dünya Savaşı hakkındaki neredeyse tüm yayınlarda, hatta Christopher Clark'ın * *Uyurgezerler* adlı eserinde* ve önde gelen Alman tarihçiler Winkler, Münkler, Friedrich ve Leonhard'ın çalışmalarında bile Hankey, Bell ve Corbett'in adlarını boşuna ararsınız.

Bu cilt, uluslararası yazarların (Yeni Zelanda, ABD, İrlanda, Büyük Britanya, Almanya) araştırmalarını bir araya getirerek, Birinci Dünya Savaşı'na giden çeşitli yolları ve nihayetinde cehenneme giden bir otoyola nasıl dönüştüklerini ortaya koyuyor. Tüm yazarlar, belirli bir tarih döneminde uzmanlaşmış olmamalarıyla, bunun yerine tarihsel, ekonomik ve sosyal bağlamların yoğun çalışmalarıyla genel tarihsel durumu kapsamlı bir şekilde anlamış olmalarıyla öne çıkıyorlar. Hakim tarihsel anlatıdaki tutarsızlıklar ve çelişkili açıklamalar, onları gerçeklere mümkün olduğunca yaklaşmak için kendi araştırmalarını yapmaya motive etmiştir. Birinci Dünya Savaşı'na katılan ulusların geçmişlerini ve motivasyonlarını, ayrıca perde arkasındaki kukla ustalarını eleştirel bir şekilde inceleyerek, savaşa giden gizli yolları ortaya çıkarıyorlar. Yerleşik tarihçilerin aksine, akademik tarihsel araştırmanın dar sınırlarıyla sınırlı kalmıyorlar, kendi deneyimlerine, bakış açılarına ve çeşitli ufuklarına dayanarak bağımsız bir tablo oluşturabiliyorlar. Savaş planlaması ve savaşı tetikleyen olayların arka planına ilişkin gizliliğin bugün her zamankinden daha iyi işlediğini tespit ettiler; birçok belge artık mevcut değil veya hala kilit altında tutuluyor (örneğin, İngiliz Deniz İstihbarat Dairesi'ndeki *Lusitania olayına ilişkin belgeler*) .) - ve o zamanki Anglo-Amerikan

Savaş propagandası artık bilim ve medyada sağlam bir şekilde yerleşmiş durumda.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, bir kez daha bir yol ayrımındayız; Karl Jaspers'in 1958 tarihli * *Atom Bombası ve İnsanlığın Geleceği* adlı kitabında isabetli bir şekilde tanımladığı bir durum* : "Bugüne kadarki tarih, yani savaşlar tarihi ile ya topyekûn bir yok oluşu ya da dünya barışını getirecek bir gelecek arasında geçiş döneminde yaşıyoruz." Dünya çapındaki sömürüden, savaşlardan ve iç savaşlardan, mülteci akışlarından ve hatta sanayileşmiş ülkelerde bile artan yoksulluktan kaynaklanan küresel sefalet - bugün bizi bu kadar endişelendiren her şey - Carl Friedrich von Weizsäcker tarafından 1983 gibi erken bir tarihte öngörülmüştü. Vizyoner kitabı * *Tehdit Altındaki Barış - Bugün*,* komünizmin çöküşünden sonra en vicdansız ve

Bu, insanlığın şimdiye kadar gördüğü en insanlık dışı sisteme yol açacaktır. [6]

Kalıcı barış ancak tüm katılımcılar ve etkilenen herkes (Avrupa güçlerinin emperyalist emelleri için bu savaşta sömürülen tarafsızlar veya sömürge üyeleri de dahil olmak üzere) barış için ortak sorumluluklarının farkına vardığında ve Birinci Dünya Savaşı'nın -ve dolayısıyla dolaylı olarak İkinci Dünya Savaşı'nın- nedenleri nihayet ortaya çıkarılıp ele alındığında mümkün olacaktır. Bu kitap bu amaca katkıda bulunmayı amaçlamaktadır.

Wolfgang Effenberger, Pöcking, Mayıs 2016

giriş

Jim Macgregor tarafından

George Orwell'ın yazdığı gibi, "sistematik bir tarih tahrifi" söz konusudur. Bunun en iyi örneklerinden bazıları, Birinci Dünya Savaşı'nın ana akım tarih yazımında bulunabilir. 1914-1918 savaşına dair resmimiz, yalanlar ve aldatmacadan oluşan sağlam bir temele dayanmaktadır. Bu temel, 1919'da Versay'da galip güçler tarafından çok dikkatli bir şekilde inşa edilmiş ve o zamandan beri, itaatkâr tarihçiler, kimsenin bu yorumu sorgulamamasını özenle sağlamıştır. Savaşın sonunda, Büyük Britanya, Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri, Almanya'yı suçlu ilan etmiş ve alaycı yargılarını çürütecek hiçbir şey kalmaması için belgeleri ve raporları yok etmeye, gizlemeye veya tahrif etmeye başlamıştır. Küresel felaketten yalnızca Almanya'nın sorumlu olduğuna karar vermişlerdir. Alman İmparatorluğu savaşı kasten planlamış ve uzlaşma ve arabuluculuk için tüm önerileri reddetmiştir. Almanya haklı olarak, kışkırtıcı olmadığını ve yalnızca Rusya ve Fransa'nın saldırganlığına karşı savunma savaşı verdiğini protesto etmiştir. Ancak tarih galipler tarafından yazılır ve onların yargıları resmi sonuçlara hemen yansıdı. Bundan böyle genel kabul gören Birinci Dünya Savaşı'nın nedenleri hakkındaki tarih yazımının odak noktası Alman militarizmi, Alman yayılmacılığı, Kaiser'in gösterişli doğası ve gösterişli amaçları ile Almanya'nın masum ve tarafsız Belçika'yı işgali oldu.

Birinci Dünya Savaşı'nın bu "resmi" tarihi ciddi hatalar içeriyor ve *siz* savaşın gerçek kökenlerinin Almanya'da değil, İngiltere'de olduğunu çok açık bir şekilde belirtmek istediniz. 19. yüzyılın sonunda, Londra'daki son derece zengin ve güçlü adamlar gizli bir örgüt kurdular. Açık amacı: Britanya İmparatorluğu'nun tüm dünyayı kapsamasıydı. Bu adamlar, Boerlerden Transvaal altınını ele geçirme niyetiyle İkinci Boer Savaşı'nı (1899-1902) kasten kışkırttılar. Bu savaş ve yalnızca 20.000 çocuğun öldüğü Britanya toplama kamplarının dehşeti konusundaki sorumlulukları resmi tarih kitaplarından silindi. Küresel emellerinin ikinci aşaması, hızla yükselen Almanya'nın tamamen yok edilmesini gerektiriyordu. Arşidük Franz Ferdinand'ın suikastı rastgele bir olay değildi, ancak sonraki savaşın da tetikleyicisi değildi. Aksine, suikast, Saraybosna'dan Belgrad ve Saint Petersburg üzerinden Londra'daki gizli bağlantıya uzanan komuta zincirine sahip kişiler tarafından

kasıtlı olarak yerleştirilmiş bir fitili ateşledi. Avrupa bu korkunç çatışmaya uykuda mı sürüklendi?

Bu ikiyüzlü düşünceyi unutun! Avrupa bu savaşa kasten sürüklendi. Bu, tek amacı Alman sanayisinin yükselen egemenliğinde algıladıkları tehdidi ortadan kaldırmak olan kalpsiz, güçlü adamların acımasız ve kötü niyetli bir eylemiydi.

1920'lerde, Sidney B. Fay, Harry Elmer Barnes ve John S. Ewart da dahil olmak üzere çok sayıda saygın Amerikalı ve Kanadalı profesör, Versay Antlaşması'nın sonucunu ve Almanya'nın suçluluğunu kanıtlamak için kullanılan "kanıtları" reddetti. Resmi sonuçlara yönelik eleştirileri, Almanya'nın gerçekten suçlu olduğunu savunan İngiliz tarihçiler tarafından eleştirildi. Birçoğu Oxford Üniversitesi'ne bağlı olan önde gelen İngiliz akademisyenler, savaşın sorumluluğunun yalnızca Alman İmparatorluğu'na ait olduğunu savundu. Bununla birlikte, birçok kişi başka faktörlerin de rol oynadığını kabul etti. Profesör Niall Ferguson, Kaiser'in küresel bir savaş stratejisi izlediğini yazdı. Profesör Hew Strachan, savaşın liberal ülkelerin özgürlüklerini Alman saldırganlığına karşı savunmasıyla ilgili olduğunu savundu. Profesör Norman Stone ise, gülünç bir şekilde, Almanya'nın İngiltere'ye saldırmak için bir donanma kurmasını 20. yüzyılın en büyük hatası olarak nitelendirdi. Ve Profesör David Stevenson'ın net bir görüşü var: "Sonuç olarak, barışın yıkımının anahtarlarını Berlin'de aramalıyız." Yanılıyorlar.

Bu İngiliz saray tarihçilerinin hepsi tarihi çarpıtmada ve Almanya'yı kınamada önemli bir rol oynadı, ancak belki de en yıkıcı yargı bizzat bir Alman tarafından verildi. 1960'larda, Hamburg Üniversitesi'nde profesör olan Fritz Fischer (1908-1999), *Griff *nach der Weltmacht: Die Kriegszielpolitik des kaiserlichen Deutschlands 1914–1918* (Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'ndaki Amaçları, 1914–1918) adlı kitabıyla büyük bir tartışma başlattı* . Fischer, çok sert bir yargıda bulundu. 1950'lerde Fischer, Potsdam'daki Doğu Alman arşivlerine erişim sağlamıştı. Orada, savaş yıllarına ait belgeler, Reich hükümetinin savaş amaçlarını tanımladığı kayıtlar buldu. Fischer, Almanya'nın savaştan ahlaki olarak sorumlu olduğu ve Avrupa kıtasında yayılmacı hedefler peşinde koşmak için çatışmayı başlattığı sonucuna vardı. Görünüşte, Almanya'nın suçluluğuna dair reddedilemez kanıtlar bulunmuştu.

Bu nedenle, *Times Literary Supplement,* Fischer'in çalışmasını hemen "parlak" olarak övdü ve sonuçlarının asla "ciddi şekilde sorgulanamayacağını" iddia etti. Ancak gerçekte, Fischer'in teorisi ciddi kusurlar içeriyordu. Örneğin, Kaliforniya Üniversitesi'nden Profesör Marc Trachtenberg, Fischer'in çalışmasının temel hatalarla dolu olduğunu ortaya koydu. Fischer, belgelerin içeriğini çarpıtmış veya yanlış temsil etmiş ve konuşmaları, belgelerin gerçek ifadelerine artık uymayacak şekilde yeniden ifade etmişti. Almanya'nın savaşın başlamasından sonra belirlediği hedeflerin, savaş başlamadan önce ülkenin izlediği hedeflerle aynı olduğunu iddia ederek senaryoları ve siyasi planları karıştırmıştı.

Almanya'nın 1914'te kendini savunduğunu bilen Gerhard Ritter, Karl Dietrich Erdmann, Egmont Zechlin ve Hans Herzfeld gibi önde gelen Alman tarihçiler, Fischer'in çalışmasını hayal ürünü olarak değerlendirdiler. Akademik bir tarihçi olan Fischer'in nasıl bu kadar yanılmış olabileceği sorusu ortaya çıktı. Fischer, 1933'te SA'ya, 1937'de NSDAP'ye katılmış ve 1939'da Nazi tarihçisi Walter Frank'ın öğrencisi olmuştu.

Fischer askerlik hizmetine başladı ancak 1942'de Hamburg Üniversitesi'nde doçent olarak atandı. Savaş sırasında bile "Yahudiliğin Kültür ve Politikaya Sızması" konulu dersler verdi. Savaşın bitiminden 1947'ye kadar otomatik olarak tutuklandı. Sadece bir yıl sonra, tekrar Hamburg'da profesör olarak çalışmaya başladı. Ne şaşırtıcı bir kariyer!

1961'de yayınlandığında, birçok kişi Fischer'in kitabını, Amerikan işgalcilerinin gözüne girmek ve Almanya'yı Birinci Dünya Savaşı'nın kışkırtıcısı olarak tanımlayarak akademik kariyerini ilerletmek için yapılmış ahlaksız bir girişim olarak gördü. Fischer, gerçeğin on yıllarca gizli kalmasına katkıda bulundu. Eseri artık genel olarak yanlış kabul ediliyor, ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, İngiltere'deki saray tarihçileri hala onu kesin eser olarak gösteriyor. Fischer, savaşın başlamasından sonra Almanya'nın formüle ettiği savaş hedeflerinin savaştan önce zaten belirlenmiş olduğunu yanlış bir şekilde iddia etti. 20. yüzyılın ilk on yılında, Alman askeri liderliğinin savaş olasılığına hazırlıklı olması göreviydi. Bu her ülke için geçerliydi. Almanya kelimenin tam anlamıyla düşmanlarla çevriliydi. Alman ordusu iyi düşünülmüş planlar geliştirdi, ancak ülkenin siyasi liderliği bunları asla

onaylamadı. Almanya'nın Ağustos 1914'ten önce hiçbir savaş hedefi yoktu, çünkü ne İmparator ne de hükümet savaşa girmekle hiçbir şekilde ilgilenmiyordu.

Büyük Britanya, Fransa ve Rusya'da durum farklıydı. İngiliz hükümeti üyeleri Parlamento'ya ve halka defalarca yalan söylediler. 1904'te Fransa ile varılan Entente Cordiale'nin, Büyük Britanya'yı Fransa'nın yanında savaşa girmeye zorlayan hiçbir madde içermediğini ilan ettiler. Benzer şekilde, hükümet Rusya ile yapılan anlaşmayı gizli tutmak için titizlikle özen gösterdi. 1914'ten en az on yıl önce, İngiliz dış politikası ve savaş hedefleri, Almanya'yı yok etmeye, İmparatorluğu genişletmeye ve Fransa'nın Alsace ve Lorraine eyaletlerini geri almasına yardımcı olmaya odaklanmıştı. Rusya'nın hedefi ise Çar'ın tacının mücevheri olacak olan İstanbul'du. Rusya, Fransa ve Büyük Britanya askeri harekat yoluyla Almanya'ya çatışmayı zorla dayattıktan sonra ancak Almanya kendi savaş hedeflerini geliştirdi. İster kasıtlı olsun ister başka nedenlerle, Fischer askeri hazırlığı şeytani bir siyasi gündemle karıştırdı.

Savaşın kökenlerine dair daha yeni bazı anlatımlar, Almanya'ya biraz daha az acı bir bakış açısı sunuyor. Christopher Clark, * *Uyurgezerler: Avrupa 1914'te Nasıl Savaşa Girdi* adlı kitabında,* Ağustos 1914'e kadar olan olayların bir trajedi olduğunu savunuyor. Birçok ülkede, siyasi liderlik körü körüne ve bilmeden savaşa sürüklendi. Clark, Almanya'nın Büyük Britanya kadar veya ondan daha az suçlu olduğu görüşüne açık. Kitabı Britanya'da eleştirilirken, Almanya'da Versay Antlaşması'nın kararı ve Fischer'in Almanya'yı suçlama kararını dayandırdığı (yanlış) önerme nedeniyle rahatsız olan birçok kişi tarafından belirgin bir rahatlamayla karşılandı. Altı ay içinde Clark'ın kitabı Almanya'da on ikinci baskısına ulaşmış ve 200.000'den fazla satmıştı.

Clark'ın önermesi bazı Almanlara bir rahatlama hissi verse de, kusurludur ve gerçeklerden uzaklaştırır. Gerici ana akım tarihçilerde sıklıkla olduğu gibi, Clark kendini rahatsız edici gerçekleri cesurca dile getiren biri olarak sunarken, gerçekte tarihsel yanlışları tekrarlamaktadır. Dünya, Clark'ın iddia ettiği gibi farkında olmadan küresel bir trajediye sürüklenmedi; bunun yerine, savaş yanlısı İngiliz bankacıları, sanayicileri ve aristokratlarından oluşan gizli bir topluluk tarafından pusuya düşürüldü. Bu çete on yıldan fazla bir süredir savaşa hazırlanıyordu ve bu adamlar, Almanya'nın modern, gelişen bir

ekonomik ve endüstriyel güç olarak günlerinin sona ermesini sağlamak için savaş alanında birkaç askeri başarıdan veya bazı deniz savaşlarından çok daha fazlasının gerekeceğini biliyorlardı. Londra, başından beri, sonunda gelişen Almanya'nın kırsal bir çorak araziye dönüşeceği uzun, yıpratıcı bir savaşa doğru çalışıyordu.

Uluslararası yazar ekibimiz, Almanya'nın bu iğrenç insanlık suçundan herhangi bir şekilde sorumlu olduğu yalanını çürütüyor. Belçika'nın işgali, İngiliz tarihçilerin bize inandırmaya çalıştığı gibi, hiçbir şekilde düşüncesiz ve keyfi bir Alman saldırganlık eylemi değildi. Aksine, Temmuz 1914'ün sonunda milyonlarca Rus ve Fransız askeri Almanya'nın sınırlarında toplandığında Almanya'nın almak zorunda kaldığı savunma amaçlı bir tepkiydi. Schlieffen Planı baştan beri bir savunma stratejisi olarak tasarlandı ve Almanya'nın ülkenin hem doğudan hem de batıdan Rusya ve Fransa'nın devasa orduları tarafından aynı anda işgal edilmesini önlemek için tek seçeneğiydi.

Birinci Dünya Savaşı'nın, galip güçlerin eylemlerini haklı çıkarmak için kullandığı geleneksel yorumu, bugün bile İngiliz kurulu düzeni tarafından tekrarlanmaktadır. Britanya'da, savaşın başlangıcının 100. yıldönümünü anma törenleri için yaklaşık 60 milyon sterlin ayrıldı. Bu da Alman suçluluğuna dair eski, uydurma anlatıyı daha da sağlamlaştırmayı amaçlıyordu. Britanya askerleri "Tanrı, özgürlük ve medeniyet" için savaştı ve öldü. Almanya askerleri ise "zulüm" için. Profesör Sir Hew Strachan, anma törenleri konusunda İngiliz hükümetine danışmanlık yapanlar arasındaydı. Yukarıda bahsedilen Oxford tarihçisi, İngiliz kurulu düzeninin bir üyesidir ve savaştan Almanya'yı sorumlu tutmaktadır. Strachan, 2014'ten 2018'e kadar olan yıldönümlerinde, İngiliz kutlamalarına (evet, kutlamalara!) daha fazla önem verilmesini talep etti. Suçun kimde olduğu önemli değil:

Ahlaki açıdan, yaklaşık 40 milyon insanın gereksiz yere öldürüldüğü veya sakat bırakıldığı bu iğrenç katliamla bağlantılı herhangi bir şeyi kutlamak kesinlikle kınanacak bir durumdur.

Britanya bu tür şovenist vatanseverliğe çok para harcıyor: özel etkinlikler, televizyon dizileri, müze sergileri, anma törenleri ve Batı Cephesi'ne okul gezileri düzenleniyor. Peki

ya Almanya? Almanya hiçbir şey yapmıyor. Bir Alman öğretmen, Birinci Dünya Savaşı'na Alman okullarında çok az önem verildiğini ve bunun İkinci Dünya Savaşı'nın yol açacağı travmayla ilgili olduğunu itiraf etti. Nazi dönemiyle ilişkili suçluluk duygusu, önceki çatışmayla ilgili duyguları hâlâ gölgede bırakıyor.

Görünüşe göre Almanlar ve federal hükümet, ikinci dünya savaşıyla ilgili acı nedeniyle, Birinci Dünya Savaşı'nın yüzüncü yıl anma törenleri süresince sessiz kalmayı tercih ediyor. *Frankfurter Allgemeine Zeitung'da* Clark'ın kitabının büyük satış başarısını ele alan bir makalede, Almanların "kendilerini bu suçlamalardan aklamak için derinden kök salmış, şimdi yeniden ortaya çıkmış, özür dileyici bir ihtiyaç duydukları" belirtildi.

Alman bilincinde, Birinci Dünya Savaşı hâlâ 1939-1945 yılları arasındaki korkunç yılların gölgesinde kalmıştır. Almanya, 1914'ten kaynaklanan haksız suçluluk duygusunun Alman ruhuna derinden işlemiş olmasıyla, sürekli bir kendini suçlama ve savunma durumuna hapsolmuş gibi görünüyor. Londra'daki Alman büyükelçiliğinin basın sözcüsü, İngiliz hükümetiyle Birinci Dünya Savaşı anma törenleri hakkında görüşürken şunları söylediği bildiriliyor: "Bizim için önemli olan ders çıkarmak. Almanya, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesine en önemli katkıyı yaptı, ancak başkaları da rol oynadı." Versay Antlaşması'ndan sonra Almanlara haksız yere yüklenen bu yükü kabul etme isteği, acilen düzeltilmesi gereken bir yanlış algıya işaret ediyor.

Birinci Dünya Savaşı, 20. yüzyılın dönüm noktasıydı. 1919'da imzalanan Versay Antlaşması'nda yer alan ve açıkça yanlış olan bulgular ve Almanya'nın savaş suçlusu/kışkırtıcısı olarak kınanması, Ulusal Sosyalizmin yükselişi de dahil olmak üzere, önümüzdeki yıllarda yaşanacakların çoğunun yolunu açtı. Almanya'nın iyi insanlarının uyanıp gerçeği tanımasının, gerçekleri incelemesinin ve haksız yere üzerlerine yüklenen suçluluk duygusundan kurtulmasının zamanı geldi. Bu kitap umarım buna katkıda bulunabilir.

Dr. Jim Macgregor (Yardımcı Editör), Nisan 2016

Uyurgezerler mi? İmkansız!

Büyük Britanya'nın Almanya'ya karşı savaşını nasıl planladığı

Dr. Patrick Walsh

Birinci Dünya Savaşı'nın yüzüncü yıldönümü civarında, Christopher Clark'ın * *Uyurgezerler: Avrupa 1914'te Nasıl Savaşa Girdi** adlı kitabı kadar övgü toplayan başka bir kitap olmamıştır.* [7]

Başlıktan da anlaşılacağı gibi, Clark çalışmasında tezini şu şekilde açıklıyor:

Avrupa ülkeleri uyurgezerler gibi savaşa sürüklendi. Ancak İngiltere için durum böyle değildi. Orada savaş, on yıldan fazla bir süredir planlanmış ve titizlikle hazırlanmıştı. Bunu öğrenmek için gizli arşivlere dalmaya gerek yok. **Hazırlık ve planlamada merkezi rol oynayan Lord Hankey, Lord Esher ve Henry Wilson'ın yayınlanmış yazıları ve belgeleri ile Kraliyet Donanması'nın resmi tarihçisi Archibald Colquhoun Bell'in çalışmaları bolca kanıt sunuyor.** Eğer birileri bu adamlara Büyük Britanya'nın Birinci Dünya Savaşı'na tamamen hazırlıksız bir şekilde girdiğini söyleseydi, muhtemelen derinden gücenirler ve görevlerini ihmal ettikleri yönünde haksız bir suçlama olarak görürlerdi.

Aşağıda, Lord Esher'in 4 Ekim 1911 tarihli günlüğünden bir alıntı yer almaktadır. İmparatorluk Savunma Komitesi'nin daimi üyesi olarak, Başbakan Herbert Asquith'e devletin Birinci Dünya Savaşı'na nasıl girmeyi planladığını açıklamıştır:

Lord Esher (Reginald Baliol Brett), 26 Şubat 1923'te karısına şöyle yazdı: "Büyük Savaş hazırlıklarıyla ilgili tüm belgelerimi inceliyorum. 1905/1906'da başladı. 1908'e gelindiğinde zaten büyük ilerleme kaydetmiştik. Bunu belgelerle kanıtlayabilirim." [8]

"Bu sabah Başbakan, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nı görüşmek üzere odama geldi. [...] Sonra Genelkurmay Başkanlığı'nın Fransa'ya ordu çıkarma planları hakkında konuştuk. Başbakan bu plana karşı. Dört tümenden fazlasını gönderme fikrini duymak istemiyor. [Savaş Bakanı Richard] Haldane ona bunu söylemiş. Ona, Savaş Bakanlığı'nın planının Fransız Genelkurmay Başkanlığı ile ayrıntılı olarak hazırlanmış olmasının (ki bu doğru) Kabine'nin hoşuna gitsin ya da gitmesin, bizi savaşmaya mecbur ettiğini ve iki Genelkurmay Başkanlığı'nın ortak planının kendi başına ayakta durduğunu hatırlattım. Kabine'ye hiç danışılmamış olmasına rağmen, subaylarımızın tüm ayrıntıları -trenleri, çıkarmaları, toplanma alanlarını vb.- düzenlemesine izin verilmesi oldukça alışılmadık bir durum. Başbakana, Kabine'nin (üyelerinin çoğunluğunun) bu planı hiç duymamış olduğu göz önüne alındığında, savaşın başlamasından sonraki yedi gün içinde Fransa'da bir İngiliz kuvvetinin bulunmasının mümkün olup olmadığını sordum." O bunu imkansız buluyor!" [...] Sonuç olarak, Başbakan bu sorunlar üzerinde çok düşündüğünü gösterdi. [9]

Bu noktada, Amirallik ve Savaş Bakanlığı'ndan gelen iki ayrı savaş planı birbirine bağlandı ve birleştirildi. Dahası, bu planların uygun bir anda Kabine ve Parlamento'ya açıklanması gerekiyordu. Başbakan, böylesine gizlice hazırlanmış bir projenin, kritik bir aşamada parlamenter sistemin mekanizmasından geçirilebileceğinden şüphe duymuş olabilir. Ancak Esher haklıydı: her şey plana göre ilerledi ve İngiliz demokrasisinin yapıları, önceki on yılda kimseye hesap vermeyen devlet birimleri tarafından yapılan düzenlemelerin arkasında kenetlendi.

Lord Esher'in Günlükleri ve Mektupları'nın III. Cildinin ilk sayfasında Lord Beaconsfield'den (Benjamin Disraeli) bir alıntı yer almaktadır: “En güçlü adamlar kamuoyunun gözünde olanlar değildir. Kamuoyu önünde olan adamlar sorumludur ve sorumlu bir adam köledir. Dünyanın gidişatını belirleyen özel hayattır.” [10] 1 Ağustos 1914'te,

Britanya demokrasi uğruna savaşa gireceğini açıkladığında, bunun kesinlikle doğru olduğu kanıtlandı.

İmparatorluk Savunma Komitesi

İmparatorluk Savunma Komitesi (CID), Britanya'nın Almanya'ya karşı yürüteceği harekatı planlamaktan sorumlu organdı. Başbakan Arthur Balfour tarafından Lord Esher'in önerisiyle kuruldu. Eylül 1903'te Başbakan, Esher'e Savaş Bakanı görevini teklif etti, ancak Esher (her zamanki gibi) bunu reddetti. İki adam daha sonra mektuplaştılar ve Esher, Başbakana Boer Savaşı'nın şokunun ardından savaş aygıtını nasıl yeniden düzenleyeceğine dair önerilerde bulundu. Bu, İmparatorluk Savunma Komitesi'nin kurulması fikrine yol açtı. Esher böylece Savaş Bakanlığı üzerinde önemli bir kontrol sahibi oldu, çünkü hem Başbakandan hem de CID'nin ilk Sekreteri Sir George Clarke'dan gizli bilgiler alıyordu. Komitenin ilk raporu, hala Boer Savaşı'nda edinilen deneyimlerden etkilenerek Ocak 1904'te yazıldı. Talep, gelecekte "sağlam verilere dayalı kesin bir savaş politikasının formüle edilebilmesi" [idi]. Resmi olarak, Lord

Esher, Ekim 1905'te Whitehall Gardens'ta toplanan CID'ye (Suç Araştırma Dairesi) katıldı.

CID, Ulusal Verimlilik Hareketi tarafından desteklendi. Bu liberal-emperyalist grup, seçilmiş politikacıların demokrasinin değişkenlikleri nedeniyle kendi yetki alanlarındaki konularda çok az uzmanlığa sahip oldukları varsayımıyla, siyasi kararları "uzmanların" vermesini savundu. Başbakan, "üyelerinin seçimi ve bileşiminde mutlak özgürlükle" CID'nin başkanı olacaktı. Maliye Bakanı da dahil olmak üzere önemli kabine üyeleri de bu sürece dahil oldu.

Dışişleri Bakanı, Savaş Bakanı, Birinci Deniz Lordu, Başkomutan

Deniz İstihbarat Servisi ve Genelkurmay Başkanı. Bunun sebebi şudur:

İngiltere'deki demokratikleşme süreçleri de politikacıların katılımını gerektiriyordu. [12] Komite bir buçuk yıldır embriyonik aşamadaydı.

Daha önce de var olmasına rağmen, CID resmi olarak 4 Mayıs 1904'te kuruldu. Balfour, CID'yi ordu ve donanma temsilcilerinden oluşan kalıcı bir sekreterliğe sahip düzenli bir devlet kurumuna dönüştürdü. Bu sayede birleşik bir politikanın izlenmesini sağladılar ·

Başlangıçta bu yaklaşım, CID'yi, kurumun yönünü değiştirmek veya kısıtlamak isteyebilecek liberallerden korumayı amaçlıyordu. Ancak Balfour'un bu konuda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü 1905/1906'da hükümet gücü değiştiğinde, liberal emperyalistler Richard Haldane ve Edward Grey, Henry Campbell-Bannerman'ın yeni kabinesinde sırasıyla Savaş Bakanı ve Dışişleri Bakanı gibi önemli görevlere getirildiler. [Seçim süreci ve]

Hükümetin kurulması uzadı ve bu durum, devletin siyasi müdahale olmadan proje için kendini konumlandırmasına olanak sağladı. Özellikle Esher, bunun arkasındaki itici güç gibi görünüyor ve sonraki toplantılar sırasında, "doğru" kişileri (yani projeyi onaylayanları) "doğru" pozisyonlara yerleştiren ve böylece işleri ilerletebilecekleri siyasi manevralara da dahil oldu.

Balfour CID'yi kurmuş olabilir, ancak tüm girişime anlam ve yön verenler liberal emperyalistlerdi. Kuruluş zamanında Fransa, Avrupa'da Britanya'nın en büyük rakibi olarak kabul ediliyordu. Komitenin öncelikle Almanya'yı rakibi olarak yeniden konumlandırması gerekiyordu. Liberal emperyalistler bu görüşe zaten karşı çıkmışlardı. Esher, geleceğin ne getireceğine dair net bir vizyona sahipti. 7 Eylül 1906'da Sutherland Düşesi'ne şöyle yazdı: "...tarihsel ve etnografik evrimin yasaları, [...] şimdiye kadar var olmuş en güçlü askeri imparatorluklardan birine karşı savaşmamızı gerektiriyor. Bu kesin ve hazırlanmak için çok az zamanımız var. " CID'nin rolüne ilişkin olarak Esher, "barış zamanında, iktidardaki yetkililere olası bir savaş gidişatına en iyi şekilde hazırlanmaları konusunda tavsiyelerde bulunan bir organdır. Genel kanıya göre Carnot'un Napolyon için yerine getirdiği görevleri yerine getirir." diye yazmıştır. [15] 1 [Kont Lazare Carnot, Napolyon Bonaparte döneminde Fransa'nın Savaş Bakanıydı, çevirmenin notu.] 1904 tarihli Entente Cordiale henüz bir yıllık bile değilken, İmparatorluk Savunma Komitesi, İngiliz ordusunun eski düşmanlarıyla birlikte savaşması fikrine çoktan ısınmıştı. Fransızlar ise elbette bu anlaşmayı Almanya'ya karşı savaşa odaklanan bir askeri paktın kapısı olarak gördüler.

Fransa, 1870 Savaşı'ndan sonra kaybettiği eyaletleri geri kazanmayı umuyordu. Lord French'in Fransa'da ortak askeri tatbikatlar düzenlemesinin ardından, Lord Esher 4 Eylül'de şunları yazdı...

1906'da oğlu Maurice'e:

"İtilaf Devletleri ilerliyor. Ve bu çok da erken değil. Almanya ile Avrupa arasında, üstünlük için büyük bir çatışmanın yakında olacağından şüphe yok. 1793-1815 yılları tekrarlanacak, ancak bu sefer Avrupa'ya hükmetmeye çalışan Fransa değil, Almanya olacak. Almanya'nın 70 milyon nüfusu var ve ekonomik üstünlüğü ele geçirmeye kararlı... Fransa'nın 40 milyon insanı var. İngiltere'nin de yaklaşık aynı sayıda insanı. Hatta bunların toplamı bile bu mücadelenin sonucunu kesin olarak göstermiyor... 1814'te Hollanda ve Belçika, Fransız emellerine karşı bir savunma önlemi olarak neredeyse Prusya'ya dahil ediliyordu. Neyse ki, [İngiltere Dışişleri Bakanı Kont Castlereagh] ve Wellington Dükü direndi... Şimdi, bir yüzyıl sonra, bu ülkeler Fransa'ya karşı bir tampon değil, çok daha tehlikeli bir güce karşı bu rolü üstleniyorlar. En büyük endişe, hazır olmadan önce savaşın çıkması olabilir... Halkımızı askere almaya hazırlamak beş yıl sürecek." Belki de daha da uzun...

İngiltere, Avrupa kıtasının istikrarsız kalmasını sağlamak için 1688'den beri bu tür bir "güç dengesi" politikası uyguluyordu. Tartışma her zaman egemenlikle ilgiliydi, ancak İngiltere Avrupa'nın nasıl şekilleneceğine karar verme hakkını nereden bulmuştu? Gerçek amaç, Avrupa'daki durum istikrar kazandığında ve Avrupa savaştan uzak bir şekilde gelişebildiğinde, en güçlü Avrupa gücünün etkisini sınırlamaktı. Hollanda ve Belçika bu amaca hizmet edecek araçlardı. "Güç dengesi" çerçevesinde, İngiltere, ikinci en güçlü güç veya bloğun yanında yer alarak ve en güçlüye karşı çıkarak kıtadaki bir savaşa sınırlı ölçüde müdahale edebilirdi. Bu şekilde, en güçlü güç için sorunlar yaratır ve geçici olarak ikinci en güçlü güç veya bloğu bir numaraya getirirdi. Ardından tüm süreç yeniden başlayabilirdi. Bu, süresiz olarak devam edebilirdi.

Güç dengesi politikasıyla Büyük Britanya, Avrupa'yı bölmeyi ve iç savaşlarla boğuşmasını sağlarken aynı zamanda küresel egemenliğe de ulaştı. Büyük Britanya, kaynaklarını idareli kullanmak zorunda kaldı ve ticaret ile imparatorluğu genişletmek için bolca enerji ayırdı.

Bir ada ülkesi olarak Büyük Britanya eşsiz bir avantaja sahipti ve denizlerdeki kontrolü, parlamenter bir sistem geliştirmesine, büyük ekonomik refah elde etmesine ve istikrar kurmasına olanak sağlayan temel faktörlerden biriydi. 1688'den 1914'e kadar iki yüzyılı aşkın bir süre boyunca Büyük Britanya bunu olağanüstü bir şekilde başardı.

Amiral John Arbuthnot Fisher ve Maurice Hankey

1906/1907 kışında Amiral Fisher, Hankey'i yeni bir komitenin sekreteri olarak atadı. Bu komiteyi, Almanya'ya karşı bir savaş için deniz stratejisi geliştirmek amacıyla kurmuştu. Fisher, planları yazılı hale getirme fikrinden temelde hoşlanmıyordu; onları güvenli bir şekilde aklında tutmayı tercih ediyordu—çünkü bu onu vazgeçilmez kılıyordu. Ancak Hankey'e çok büyük saygı duyuyordu. Hankey, Fisher'ın "Donanmayı Geliştirme" konulu başlattığı bir makale yarışmasını kazanmıştı. Bu makale, Hankey'e deniz istihbarat servisinde bir pozisyon sağlamıştı.

Hankey, daha sonra Birinci Dünya Savaşı için devlet aygıtını hazırlayacak olan kişi, Amiral Fisher'ın Almanya ile savaşa hazırlanmada zamanının ilerisinde olduğunu söyledi. İngiltere'nin yönetici sınıfı kendini yeni Roma olarak görüyordu, ancak Roma da nihayetinde fethedilmişti ve belki de Britanya aynı kaderle karşı karşıyaydı. Peki, böyle bir senaryodan kaçınmak için nasıl proaktif adımlar atabilirdi? İlgili düşünce süreçleri, 1871 ile 1914 yılları arasında imparatorluk meseleleri üzerine biriken çok sayıda belgede izlenebilir. 1871 bu açıdan özel bir yıldır çünkü o yıl Alman İmparatorluğu ayrı bir devlet olarak kurulmuştur. O zamandan itibaren, büyük ölçüde mevcut ekonomik rekabet nedeniyle Almanya, Britanya'nın Roma'sına karşılık Kartaca olarak öne çıkarılmıştır. Almanya'nın malları dünya pazarlarında İngiltere'ninkinden daha iyi satılıyordu.

İngiliz ürünleri ve Alman İmparatorluğu, dünya pazarında giderek artan bir pay elde etti. Alman malları hem fiyat hem de kalite açısından rakiplerini geride bıraktı ve Büyük Britanya'da, Almanlarla birlikte kurdukları dünya pazarında nihayetinde rekabet edemeyecekleri hissi giderek arttı. Bazı yayınlarda Almanya, İngiltere'nin herkesin yararına

yarattığı bu dünya pazarında yerinin nerede olduğunu bilmesi gereken nankör bir sonradan görme olarak kınandı. Ancak Almanların Anglo-Sakson kökenli oldukları ve bu nedenle karakter olarak İngilizlere benzedikleri için, kendilerine engel olamadıkları savunuldu. Sosyal Darwinist ormanın zirvesine çıkmaya çalışıyorlardı ve bu kabul edilemezdi. [17]

18. yüzyılın ortalarındaki Yedi Yıl Savaşları sırasında, Kraliyet Donanması denizlerin hakimi haline gelmişti. Kraliyet Donanması, İmparatorluğun ve küresel pazarın temellerini atmış ve deniz üstünlüğü sayesinde nihayetinde gücü elinde tutmuştu. Hankey, başından beri Almanya ile herhangi bir askeri çatışmanın "deniz gücümüz etrafında" inşa edilmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. "Değişen sadece bu gücün araçlarıdır." [18] 1 Hankey, savaş hazırlıklarının İmparatorluk Savunma Komitesi'nin kuruluşundan çok önce başladığını açıkça belirtiyor, yani;

Amiral Fisher ile birlikte Donanma ve Fisher'ın "büyük yeniden yapılanması",

"Filo adeta yeniden doğuş yaşıyordu..."

Fisher 1903'te İkinci Deniz Lordu olduğunda

19

Alman gelişmelerini ve İngiliz devletinin doğasını ve tarihini değerlendirdikten sonra savaşın kaçınılmaz olduğu sonucuna vardı. 1904'te Portsmouth deniz üssünde Deniz Kuvvetleri Başkomutanı olarak atandı.

Ekim 1904'te Birinci Deniz Lordu oldu. O tarihten itibaren Kraliyet Donanmasını çatışmaya hazırlama politikasını uygulamaya koydu. Hankey, **Yüksek Komuta* adlı eserinde* Fisher hakkında şunları yazıyor:

“Fisher, bu ileri görüşlü yönetici, donanmanın yanı sıra donanmanın ve ticaret donanmasının savaş zamanındaki hareketliliği için bağlı olduğu tüm deniz üsleri ve kömür ikmal istasyonları zincirini yeniden düzenledi. O dönemde şiddetle eleştirilen bu yeniden yapılanma, Fransa ve Rusya ile kurulan İtilaf Devletleri'nin dış politikamızdaki yeniden yapılanması ve Almanya'dan gelen artan tehdit nedeniyle gerekli hale gelmişti. Fisher, bu gelişmenin önemini ilk fark edenlerden biriydi.” [20]

1904 ile 1907 yılları arasında İngiliz dış politikası bir devrim geçirdi. "Güç dengesi" stratejisi artık eski düşmanlar Fransa ve Rusya'ya değil, yeni düşman Almanya'ya odaklanmıştı. Fisher, 1904'teki Entente Cordiale'den itibaren donanmayı Alman İmparatorluğu ile askeri bir çatışmaya hazırlamaya başlamıştı, ancak bu dış politika devriminin bir sonraki adımının Rusya ile bir anlaşmayı içereceğinin tamamen farkındaydı. Bu ve ilgili birçok ayrıntı, Edward Grey ve gelecekteki Dışişleri Bakanlığı meslektaşları ve diplomatlarının önde gelen rol oynadığı, Leopold Maxse tarafından 1901 ve 1902 yıllarında düzenlenen *National Review'da yayınlanan* bir dizi makalede bulunabilir.

Alman İmparatorluğu bir filo inşa etmeye başlamıştı. Bu, artan ticarete ve fabrika işçileri için dünyanın dört bir yanından yiyecek temin etme amacıyla gerçekleştirilen küresel pazara girişin bir sonucuydu. İmparatorluk Donanması, Kraliyet Donanmasından önemli ölçüde daha küçüktü, ancak İngiltere denizlerdeki üstünlüğünün potansiyel olarak tehdit altında olduğunu görüyordu. Amiral Fisher için, Almanya'nın gıda tedarikini ve ticaretini korumak için bir filo inşa etmesi doğal ve kaçınılmaz bir gelişmeydi. Ona göre, bu gelişmeyi durdurmak için İngiltere'nin İmparatorluğu yok etmesi de aynı derecede doğal ve kaçınılmazdı. Almanya'nın yeni donanmasına karşılık olarak Fisher, ikinci bir Kopenhag tehdidinde bulundu. Bir asır önce, Amiral Nelson, resmi bir savaş ilanı yapmadan Danimarka başkentinin limanında Danimarka filosunu yok etmişti. Fisher fikirlerini krala sundu ve öneri Avrupa genelinde kamuoyuna duyuruldu. Amiral hiç umursamadı, çünkü ona göre Nelson'ın ruhuyla konuşuyor ve Kraliyet Donanmasının geleneklerine tamamen uygun hareket ediyordu. Aynı zamanda, Almanları hata yapmamaları konusunda uyarmayı iyi bir şey olarak görüyordu. Bu onlara planı terk etme fırsatı verecekti. Ve eğer planlarını

uygulamaya koyarlarsa -ki bu kaçınılmazdı- en azından neyle karşı karşıya olduklarını bilecekler ve kendi risklerini üstlenerek devam edeceklerdi.

Fisher, İngiltere'deki politikacılar ve basın aksini söylese bile, Almanların Kraliyet Donanması'nın dünya okyanuslarındaki üstünlüğüne Fransızlardan daha az tehdit oluşturduğunu biliyordu. Savaş zamanlarında Büyük Britanya Almanları destekleyecekti.

Kıyı şeridini kapatan Alman İmparatorluğu'nun yurtdışında çok az üssü vardı. Öte yandan, uzun kıyı şeridi ve Atlantik ve Akdeniz'deki limanları, geniş bir alana yayılmış kolonileri, deniz üsleri ve kömür ikmal istasyonlarıyla Fransa, yalnızca İngiltere'den sonra geliyordu. [22] 1 Ancak Almanya yükselen bir güç olarak görülürken, Fransa'nın yıldızı sönmekte olarak algılanıyordu, bu nedenle Alman İmparatorluğu güç dengesinin merkezine yerleşti. Fisher daha sonra filoyu savaşa nasıl hazırlamaya başladığını açıklayacaktı: Filosunun tüm uzak bölgelerini seferber etti ve İngiliz Donanması'nın toplarının %88'ini Almanya'ya çevirdi. Nelson'ın "Savaş alanınız eğitim alanınız olmalıdır" sloganını izleyerek Kuzey Denizi'ni kalıcı bir eğitim alanına dönüştürdü. [23] 1 Hankey daha sonra Fisher'ın başardıklarını övdü: “Bu güçlerin birleştirilmesi bir gecede olmadı ve filo, 1914'te savaşa giden Büyük Filo haline gelmeden önce adlandırma ve biçim açısından birçok değişiklik geçirdi. Bu büyük plan aslında 1904'te hayata geçirilmişti.” [24] 1

1906 yılının sonuna gelindiğinde, Fisher'ın Donanmayı yeniden organize etme çalışmaları oldukça ilerlemişti. Filo, Almanya'ya karşı savaş açacağı pozisyonlarda toplanıyordu. Deniz üsleri yeni silahlarla donatılmış ve modernize edilmişti. *Zırhlı savaş gemileri* sipariş edilmiş, topçu birlikleri geliştirilmiş ve yeni eğitim yöntemleri uygulamaya konulmuştu. Yeni savaş gemileri ve deniz mayınları sipariş edilmişti. Portsmouth'ta bir Deniz Harp Okulu kurulmuş ve Amirallik, Almanya'ya karşı savaş için ayrıntılı planlar hazırlamaya başlamıştı. *Zırhlı savaş gemilerinin devreye girmesiyle* harcamalar tekrar arttı ve 1910 yılına gelindiğinde, tüm hükümet harcamalarının dörtte birini oluşturuyordu; bu, Almanya'nın donanmasına harcadığının üç katıydı.

Savaş planlarının geliştirilmesi

İngilizler Boer Serbest Devletlerini fethederken, Deniz İstihbarat Servisi bir ticaret bölümü kurdu. Görevi: İngiliz gemileri ve kargo yükleri hakkında veri toplamak ve savaş zamanında gıda tedarikini nasıl güvence altına alacağını planlamaktı. Ağustos 1906'da Kaptan Henry Campbell bölümün liderliğini devraldı ve o zamandan itibaren istatistikler titizlikle derlendi ve Alman ürünlerinin artan pazar penetrasyonunu göstermek için grafikler oluşturuldu. Campbell'ın görüşüne göre, Almanya'nın ekonomik genişlemesi endişe kaynağı olmakla birlikte, Alman İmparatorluğunu İngiliz filosunun saldırılarına karşı daha savunmasız hale getiriyordu. Campbell, Almanya'nın hammadde ve gıda ithalatına ne kadar bağımlı olduğunu gösteren diyagramlar hazırladı. Almanya'ya yönelik bir deniz ablukasının potansiyel etkisini değerlendirmek için belirli bir dönem için hesaplamalar yapıldı.

İki yıldır burada çalışıyor.

Özellikle çalışanlar tarafından hedefleniyor.

25

Büyüyen Alman işçi sınıfı önemli bir husustu. İtici güç, İngiliz gıda tedarikine yönelik bir tehdidin İngiliz işçi sınıfı arasında huzursuzluğa yol açabileceği gerçeğinin farkına varılmasıydı. Kaptan Campbell bu konuyu 1906'da ele almaya başladı. Temmuz 1908'de, bir İngiliz ablukasının sonuçlarını özetleyen bir rapor sundu: “Alman işçisi, tahammül edemeyeceği bir seviyeye düşecektir. İş bulma çabalarının sonuçsuz kalması ve yüksek yaşam maliyetleri, mali zorluklara doğru atılan ilk adımlardır. Bunlara ulaşıldığında, hiçbir ulus uzun süre bir çatışmayı sürdüremeyecektir.”²⁶

Hankey'nin CID Sekreteri olarak selefi Tuğamiral Sir Charles Otley idi. 1907'de Sir George Clarke'ın yerine geçti, 1912'ye kadar görev yaptı ve ardından görevini Hankey'e devretti.

Sir Charles Otley, Aralık 1908'de Birinci Deniz Lordu'na yazdığı bir mektupta, "Deniz İstihbarat Direktörü (DNI) olarak görev yaptığım üç yıl boyunca Almanya'nın abluka altına alınması sürekli bir tartışma konusuydu. Amiral Slade, benden sonra bu konuya özel bir önem verdiğini bana bildirdi. DNI olarak görev yaptığım süre boyunca, Amirallik, bu ülkenin coğrafi konumu ve olağanüstü deniz gücünün birleşiminin, Almanya'yı denizde sakat bırakmanın garantili ve basit bir yöntemini sağladığı görüşünü savundu. (Uzun süren bir savaşta) deniz kuvvetlerimizin değirmenlerinin Alman sanayi nüfusunu yavaş yavaş öğütebileceğini, ancak 'son derece ince bir şekilde' öğüteceğini açıkladılar." Er ya da geç Hamburg sokaklarında otlar bitecek ve yaygın ölüm ve yıkım yaşanacaktı. [27]

"Güç dengesi" politikasının Fransa ile savaşa yol açmasından bir yüzyıl sonra, Parlamento tahıl ithalatını kısıtlayan yasalar çıkardı. Savaş zamanlarında kitleler yerli kaynaklarla beslenecekti; dahası, Parlamento büyük toprak sahipleri tarafından domine ediliyordu. Ancak bu arada, Kraliyet Donanmasının hakimiyeti, filonun geniş ticareti çok uygun maliyetle koruyabileceği anlamına geliyordu. Bu nedenle, İngiliz proletaryasını beslemek için yurtdışından ucuz tahıl satın alınabiliyordu. 1832 reformları, yeni sanayi burjuvazisini iktidara ve etkili konumlara getirdi. Tahıl ithalat yasağı kaldırıldı ve Büyük Britanya, İngiliz kapitalizminin çalışan kitlelerine uygun fiyatlı gıda sağlamak üzere tasarlanmış küresel bir serbest ticaret sistemi kurmaya başladı. Ülke yurtdışından gelen tedariklere ve dolayısıyla Kraliyet Donanmasına bağımlı hale geldi. Zamanla bu, diğer sanayileşen güçleri İngiliz örneğini izlemeye zorladı.

Yaklaşık 1900 yılında, Binbaşı Stewart Murray, bir dizi broşürde Britanya'nın gıda tedarikinin kırılganlığını kınayarak büyük bir yankı uyandırdı. Bu durum, 1903 yılında milletvekilleri, lordlar, amiraller ve yüksek rütbeli ordu subaylarının katıldığı bir kampanyayla sonuçlandı. Balfour daha sonra özel bir komisyon atadı ve Binbaşı Murray, komisyonu gıda kıtlığının toplumsal sonuçları konusunda ikna etmeye çalıştı . Ancak komite, Kraliyet Donanması'nın herhangi bir saldırgana karşı tedarik hatlarını savunmada tamamen yetenekli olduğu için endişelenecek pek bir neden olmadığı sonucuna vardı. Bununla birlikte, bu değerlendirmelerden bir soru ortaya çıktı: İngiltere'nin rakiplerinin

filoları, işçi sınıfları aynı sanayileşme süreçleriyle büyürse aynı şeyi yapabilir miydi? Yaygın görüş, Almanya'nın işçi sınıfının zayıf halka olabileceği yönündeydi. [28] 1

Rakibin ticaretteki bu algılanan zayıflığından yararlanmak için artık stratejik bir plana ihtiyaç vardı. Amiral Fisher, uygun önlemleri geliştirmek için başka bir komite kurdu. Aralık 1906'da, Hankey'in başkanlığındaki komite, yeni Deniz Harp Okulu'nda çalışmalarına başladı. Hankey, orijinal kaynakları okuyabilmek ve ülkenin nasıl işlediğini ve onu durdurmak için neyin gerekli olduğunu anlayabilmek için Almancasını geliştirdi. Beş veya altı aylık yoğun çalışmanın ardından 60 sayfalık bir plan tamamlandı. Hankey daha sonra şunları hatırladı:

"Çalışmalarımız bize Almanya'nın ekonomik baskıya karşı savunmasız olmasının ne kadar önemli olduğu konusunda çok güçlü bir izlenim bıraktı. Ancak, ülkeyi boyun eğmeye zorlamanın mümkün olup olmayacağını ve özellikle Reich'ın kıtadaki komşularından talep edebileceği yardımı göz önünde bulundurarak bunun ne kadar süreceğini değerlendiremedik. [...] Savaşın başlangıcında uygulanması için önerdiğimiz strateji, Amiralliğin 1914'te fiilen benimsediği plana çok benziyordu. [...] Benim için bu, paha biçilmez bir deneyim oldu. Çatışmanın denizcilik yönüne gelince, bu komitede daha önce ele almadığımız ve incelemediğimiz neredeyse hiçbir sorun yoktu." [29]

İngiliz deniz politikası bilinçli olarak yeni bir rotaya girdi. Geçmişte, Donanma her zaman İngiltere'nin denizdeki üstünlüğünü tehdit ettiğine inanılan herhangi bir güç birleşimini engellemeye çalışmıştı. Ancak şimdi, Donanma tek bir düşmanı yok etmeye ve onu ticaretinden ve pazarlarından mahrum bırakmaya hazırlanıyordu. Rapor ayrıca, denizcilik yazarı Julian Corbett tarafından yazılan "Deniz Savaşının Bazı İlkeleri" başlıklı bir tarihsel incelemeyi de içeriyor. Dahası, rapor, Kaptan Slade tarafından 1906'da yazılan ve o zamanlar "Almanya'ya Savaş" başlığını taşıyan bir makalenin gözden geçirilmiş versiyonu olan "Savaş Planları - Almanya ile Savaş Üzerine Genel Açıklamalar - Düşünme ve Eleştiri İçin Bir Giriş" başlıklı makaleyi de içeriyor. Bu makale, sosyal Darwinist terminolojiyle kaleme alınmış olup, Almanya'nın ticari yükselişinin doğa kanunlarına uygun olduğunu,

kaçınılmaz olduğunu ve istenilse bile durdurulamayacağını belirtiyordu. Slade'e göre, Almanya'nın yükselişi "ülke daha da güçlü bir güçle karşılaşana kadar devam etmelidir."

Hankey, raporun sonunda yer alan "Ekli Savaş Planlarına İlişkin Notlar" bölümünde, Slade'in "gücün sürekli genişlemesi ve

Alman İmparatorluğu'nun kaynakları daha fazla genişlemeyi kaçınılmaz kılıyor, güç dengesi bozulacak ve Almanya'nın gelişimini durdurmaya hazır olmadığımız takdirde kıtada Almanya egemen hale gelecektir."

aynı zamanda İngiltere'de bulunan "en üst düzey mali ve ticaret uzmanları" tarafından da daha kapsamlı araştırmalar yapılmasını önerdi. Bu araştırmalar "gizli istişareler ˝yoluyla yapılmalıdır.

Amiralliğin 1907 tarihli savaş planlarını içeren dosyada Hankey'e ait başka bir belge daha bulunmaktadır. Bu belgede, Hankey, İngiltere'nin Almanya'yı abluka altına almasının mantığını yedi özlü maddede açıklamaktadır:

1. Alman ticareti hızla büyüyor. 2. Kişi başına tahıl tüketimi artıyor. 3. Almanya, gıda ve hammadde ithalatına giderek daha fazla bağımlı hale geliyor. 4. Savaş nedeniyle mahsur kalacak (ve aksi takdirde Almanya'ya tedarik sağlayacak) İngiliz ve Alman gemilerinin yerini alacak yeterli sayıda tarafsız gemi yok. 5. Coğrafi konumları nedeniyle, Almanya'nın ticaret limanları, denizden saldıran güçlü bir düşman tarafından kolayca kapatılabilir. 6. Almanya'nın ticaretin kesintiye uğraması nedeniyle kaybedeceği paranın büyük bir kısmı kaçınılmaz olarak İngiltere'ye gidecektir... 7. Almanya'nın tahıl vb. ürünleri karayoluyla temin edeceğini varsaysak bile, fiyatlar çok yüksek olacaktır. Yukarıdakiler ışığında ve İngiliz filosunun savaş kalitesinin önemli ölçüde daha yüksek olacağını varsayarsak [...], ticaretin kesilmesinin ülke için ölümcül bir darbe olacağı sonucundan kaçınılamaz. Almanya bir savaşta olması gerekenden çok daha fazlasını kaybedecektir. [31]

Ekonomik savaş

1905 yılına kadar Kraliyet Donanması'nın rolü, düşman filolarını gözlemlemek ve limandan ayrılmaları halinde uygun gördüğü her türlü araçla onları engellemekti. Bunun doruk noktası, üstün Kraliyet Donanması'nın elbette galip geleceği, belirleyici bir deniz savaşı olacaktı. Bu hedef 1914'te terk edilmedi, ancak 1906'dan ve Almanya'ya karşı savaş hazırlıklarından önce, Amiralliğin emirlerinde filonun artık öncelikle bir ticaret savaşında araç olarak kullanılacağına dair hiçbir işaret yoktu. Bu strateji değişikliği, Büyük Britanya'nın Almanya'ya karşı yenilikçi bir savaş biçimi geliştirmek için gösterdiği kapsamlı ve titiz çabaların en güçlü kanıtlarından biridir.

Almanya Ablukasının Tarihi adlı eserinde , 1906 yılında Amiralliğin, İmparatorluk Savunma Komitesine Alman kıyılarını abluka altına alma niyetini resmen bildirdiğini yazmaktadır. Kraliyet Donanması içindeki gelecekteki tüm savaş emirlerinin hem biçiminde hem de içeriğinde iki önemli değişiklik yapıldı. Amirallik, savaş ve stratejinin bilimsel olarak incelenmesi için bir Deniz Harp Okulu kurdu ve Whitehall'daki Savaş Bakanlığı karargahında bir Savaş Planlama Komitesi oluşturuldu. Deniz Harp Okulu Başkanı bu komiteye atandı. Bell, bu değişikliklerin nedenlerine ilişkin olarak şunları yazıyor:

"Donanma idaresi, başkomutana serbest hareket alanı vermenin geleneksel yaklaşımının artık yeterli olmadığına dair filodaki artan kanaati yansıtmak için bu iki noktayı içerecek şekilde değiştirildi. Ayrıca, o zamanki güncel olmayan talimatların, düşmanın tüm zayıf noktalarının bilimsel olarak sağlam bir analizinden sonra hazırlanan ayrıntılı planlarla değiştirilmesi gerektiği konusunda da artan bir anlayış vardı. 1905 ile 1907 yılları arasında, her halükarda tamamen yeni bir modele dayalı savaş planları hazırlandı. Bu tür ilk plan Temmuz 1908'de tamamlandı [...] Hazırlıklar yalnızca Almanya'ya karşı bir savaş için yapıldı ve Amirallik, planının temelde Kuzey Denizi civarında belirleyici bir vurucu güce sahip bir kuvvet konuşlandırmakla ilgili olduğunu açıkladı. Bu nedenle, Kuzey Denizi ve Manş Denizi için belirlenen filoları yoğunlaştırmak için çok ayrıntılı hazırlıklar yapıldı. [...] Ayrıca, başkomutana Kuzey Denizi'ndeki tüm düşman ticaretini bastırması açıkça

emredildi." Bu, ilk defa savaş emirlerine ekonomik bir hedefin eklenmesi ve eski askeri görevlere ek olarak yeni bir unsurun belirlenmesi anlamına geliyordu. [32]

Almanya Ablukasının Tarihi adlı eseri* , CID'nin Tarih Departmanı tarafından hazırlanmış ve yaklaşık yarım yüzyıl boyunca İngiliz hükümeti tarafından kilit altında tutulmuştur. Resmi versiyon 1921'de tamamlanmış ve 1937'ye kadar basılmıştır, ancak İngiliz Kütüphanesi'nde bulunan kopyada "Sadece Resmi Kullanım İçindir" damgası bulunmaktadır. Whitehall'daki hükümet departmanları için sınırlı sayıda üretilmiştir. Bu baskı, telif hakkı konularıyla da ilgilenen hükümet matbaası olan Majestelerinin Kırtasiye Ofisi tarafından 1961 yılına kadar halka sunulmamıştır. (Naziler, yayınlanmamış baskının bir kopyasını ele geçirmiş ve 1943'te kısaltılmış bir çevirisini yayınlamıştır.)

Bell'in çalışmaları, Birinci Dünya Savaşı üzerine en ilgi çekici eserler arasında yer almaktadır. Objektif bir şekilde yazılmış olup, propaganda unsurları minimum düzeydedir. 1000'den fazla

Bell, birkaç sayfada, Amiralliğin ve İmparatorluk Savunma Komitesinin Almanya'ya karşı ekonomik bir savaş için yaptığı hazırlıkları titizlikle detaylandırıyor. Savaşın başlamasından on yıl öncesinden başlayarak, 1914'ten 1919'a kadar İngiliz deniz ablukasını uygulamak için alınan önlemleri anlatıyor. Burada, içeriden biri, savaşı gereksiz ahlaki söylemlerle örtbas etme ihtiyacı duymadan diğer içeriden kişilere hitap ediyor. Muhtemelen, Birinci Dünya Savaşı sırasında deniz savaşının kapsamlı bir analizinin gelecekteki referanslar için çok önemli olduğu düşünülüyordu, ancak aynı zamanda, kamuoyunun dikkatini buna ve yapılanlara çekmek siyasi açıdan akıllıca değildi - hele ki Almanya'ya tekrar aynı şeyi uygulama arzusu varsa. Bugüne kadar, Birinci Dünya Savaşı'na dair anlatımlar İngiliz deniz ablukasından sadece kısaca bahsediyor ve ablukanın sonucu kaç kişinin öldüğünü çok az kişi biliyor (Bell'in tahminleri yaklaşık bir milyon kurban).

Almanya'yı yenmek için büyük silahlı kuvvetlere (Rusya, Fransa ve bir İngiliz seferi kuvveti) ihtiyaç duyulacağı görüşü giderek yaygınlaştı. Bell bunu şöyle açıkladı:

1908'i takip eden beş yıl içinde, Alman ticaretini nasıl felç edeceğine dair soru daha detaylı çalışmalarla incelendi. Mayıs 1908'de Amiral Slade bilimsel bir araştırma önerdi. Dışişleri Bakanlığı bu talebi Avrupa genelindeki başkonsolosluklara iletti. Bir yıl boyunca diplomatlar Alman faaliyetlerini detaylı bir şekilde incelediler ve istatistikler derlediler. Alman ekonomisi ve Alman İmparatorluğu'nun gıda tedariki hakkında dikkatlice derlenmiş, kapsamlı raporlar daha sonra Dışişleri Bakanlığı'ndaki Eyre Crowe'a gönderildi. Bu raporlar, Crowe'un üstü Edward Grey'i Almanların deniz ablukasına dayanabileceği ve ablukanın tek başına Almanya'yı felç etmek için çok yavaş kalacağı sonucuna götürdü ·

"Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın soruşturması, savaş durumunda Almanya'nın Kuzey Denizi limanlarının abluka altına alınacağı varsayımına dayanıyordu. Rapor, esasen öngörülebilen sonuçların bir açıklamasıydı. Komutanlığın temel iddiası, bu kısmi ablukanın dolaylı, ikincil etkileri nedeniyle muazzam sonuçlar doğuracağıydı. Hiçbir yerde bu sonuçların savaşın sonucunu belirleyici olacağını belirtmedi, ancak ciddi olacağına ikna olmuştu. Mali açıdan, limanları abluka altına alınırsa Almanya ciddi baskı altına girecekti. Bu limanlardan yapılan ticaret, Belçika ve Hollanda'daki tarafsız limanlar üzerinden yönlendirilemeyecek, hatta büyük ölçüde yönlendirilemeyebilirdi, çünkü bu limanlar kapasitelerini aniden genişletip büyük bir kargo hacmi artışını karşılayamayacaklardı. Almanya'nın ithalat vergilerinden elde ettiği gelir, limanlarının abluka altına alınması nedeniyle önemli ölçüde azalacaktı. Yerli sanayilere büyük miktarlarda yatırılan sermaye de azalacaktı, çünkü bu sanayiler gerekli hammaddelerden yoksun kalacaktı." Bu fabrikaların çoğunun kapanması fiyat artışıyla aynı zamana denk gelecek ve savaşmayan nüfusun işlerini kaybetmesi büyük zorluklara yol açacaktı... Elimizdeki bilgilere dayanarak, Almanya'daki durumun limanlarının abluka altına alınması nedeniyle ciddileşeceği ve savaş uzadıkça durumun daha da kötüleşeceği sonucuna varıyoruz... [34]

Bu, abluka yönteminden çok daha gelişmiş bir deniz savaşı biçimini temsil ediyordu. Titizlikle derlenmiş istatistiklerin yanı sıra ekonomik verilerin kapsamlı bir analizini ve tamamen yeni planlama türlerini gerektiren bir ekonomik savaş stratejisiydi.

Hankey yönetimi ele alıyor.

30 yılı aşkın bir süre boyunca Maurice Hankey, eşi benzeri görülmemiş bir şekilde millete hizmet etti. İmparatorluğun yüksek rütbeli bir yetkilisinden çok daha fazlasıydı ve muhtemelen bir nesilden fazla bir süre boyunca İngiliz devletini bir arada tuttuğunu söylemek abartı olmazdı. Kariyeri Kraliyet Donanması'nda, Amiralliğin İstihbarat Dairesi'nde başladı. 1908'de CID'de Donanma Bakan Yardımcısı oldu ve 1912'de Komite Sekreteri oldu. Bu kurumda, Almanya'ya karşı savaşın planlamasının büyük bir bölümünü takip etti, hazırlıkları denetledi ve kendisi de büyük katkılarda bulundu. * *Yüksek Komuta* * (1961) adlı eserinde Hankey şöyle yazdı: "Tanımadığım çok az sır vardı. Savaş politikasıyla ilgili çok az soru vardı,

Bu, hiçbir aşamada ve hiçbir şekilde benim elimden geçmedi." [35]

Yüksek Komuta adlı eseri* unutulmuş olsa da, Britanya'nın Almanya'ya karşı yürüttüğü harekatın en kapsamlı iç yüzünü anlatan eser olma özelliğini koruyor. Kitap, çabaları koordine etmekten ve planları uygulamaya koymaktan sorumlu kişi tarafından yazılmış olup, savaş hazırlıklarını ayrıntılarıyla anlatıyor. * *Yüksek Komuta* 'da* Hankey, Britanya'nın, savaşın başlamasından on yıl önce bile geleceği bilinen bir savaşa nasıl hazırlandığını açık bir şekilde anlatıyor. Hankey'nin anlatımı, Britanya'nın daha önce hiç bu kadar kapsamlı bir şekilde savaşa hazırlanmadığını ortaya koyuyor. Daha önce hiç bu kadar çok araştırma, kaynak, zaman, çaba ve enerji, asla gerçekleşmeyebilecek bir olaya adanmamıştı. Tüm bu çabaların sadece acil durum planlarına harcanması gerçekten düşünülemezdi.

İmparatorluk Savunma Komitesi, Hankey'i "hem barış zamanında savaşa hazırlık hem de savaş zamanında yüce komuta için, ancak ikinci durumda farklı bir isim altında ve buna uygun düzenlemelerle, hükümet kontrolünün merkezi bir aracı" olarak tanımladı. [36] 1 Hankey, komite hakkında sabah gazetelerinde okuduğunda, hemen sekreteri olma arzusunu hissetti. Lord Esher daha sonra ona yardımcı oldu ve Hankey, ofisi seleflerinin asla hayal edemeyeceği bir şeye dönüştürdü. CID ilk iki yılında 60 kez toplandı. Danışma organıydı, yani teorik olarak Kabine ve Parlamento'ya karşı sorumluydu. Ancak pratikte,

Ağustos 1914'e kadar, büyük ölçüde Kabine ve Parlamento'dan bağımsız olarak faaliyet gösterdi.

CID'nin kendi başına gerçek bir gücü yoktu, ancak bu gerekli de değildi, çünkü üyeleri pozisyonları aracılığıyla önemli bir etkiye sahipti. Komiteye önem kazandıran şey, hükümet aygıtının en önemli dallarından seçkin isimlerin bu yoğunlaşmasıydı. Lord Esher'in *Günlükleri ve Mektupları,* devlet işlerinde kimlerle yazışma yaptığını ortaya koymaktadır. 1905 ve 1906 yıllarında bunlar arasında şunlar yer alıyordu: Majesteleri Kral VII. Edward, Amiral Fisher, Arthur Balfour, Campbell-Bannerman, Lord Roberts, Sir Douglas Haig, Lord Kitchener, Sir John French, R.B. Haldane, Sir George Clarke (CID sekreteri), Savaş Bakanı H.O. Arnold-Forster, Hindistan Bakanı John Morley ve Şansölye Reginald McKenna. Reginald Brett, bu kişilerle ne yapılması gerektiği, nasıl yapılması gerektiği ve Almanya'ya karşı bir savaşa hazırlanırken ortaya çıkacak sorunların nasıl çözüleceği konusunda görüş alışverişinde bulundu. Büyük Britanya Ağustos 1914'te savaşa girdiğinde, silahlı kuvvetlerin tüm kollarının çabalarını bir araya getiren önlemler olan CID'nin planları harfiyen uygulandı.

gizli görüşmeler

Hankey'e göre, Aralık 1905'te Donanma ve Ordu'dan küçük bir grup subay, "Fransa'nın yanında Almanya ile bir savaşa girmemiz durumunda Birleşik Krallık silahlı kuvvetlerinin uygun kullanımını incelemek" amacıyla Whitehall Gardens'da gayri resmi olarak bir araya gelmeye başladı. [37] zamanlama

Bu durum, resmi olarak eski bir düşmanla varılan basit bir anlaşma olarak sunulan Entente Cordiale'nin ardından geldi. Aralık 1905'te Liberal hükümet kurulma aşamasındaydı. Albay Repington, Fransız askeri ataşesi Binbaşı Huguet ile zaten görüşmeler yapıyordu. Repington, yeni Dışişleri Bakanı Sir Edward Grey'e, Fransa'nın Almanya'ya karşı resmi olarak var olmayan ittifaka desteğini göstermek için İngiltere'den söz değil, eylem

beklediğini bildirdi. 18 Kasım'da Huguet, Paris'e potansiyel bir İngiliz seferi kuvvetinin büyüklüğünü, bileşimini ve seferberlik hızını bildirdi.

Grey'in ilk kararlarından biri, Lord Lansdowne yönetimindeki önceki hükümet döneminde gayri resmi olarak başlayan askeri görüşmeleri resmileştirmek oldu. Ocak 1906'da Grey, Fransız büyükelçisine, resmi bir anlaşmaya varılmamış olsa bile, Almanya ile savaş durumunda Fransa'nın İngiliz askeri yardımına güvenebileceğini belirtti.

Garanti verebilirim. [39] 1 İngiliz Kabinesi verilen sözlerden haberdar edilmeyecek ve Parlamento'nun bunu öğrenmesi ve hükümetin düşmesine yol açması ihtimaline karşı bağlayıcı taahhütlerde bulunulmayacaktı. Grey, Haldane'i bilgilendirdikten sonra, yeni kurulan Kabine'nin onayını almadan kendi girişimine yeşil ışık yaktı.

Ocak 1906'da yapılan üç toplantıda, CID askeri görüşmeleri ele aldı. 1906 ile Nisan 1908 arasında (Campbell-Bannerman'ın Başbakanlık yaptığı dönemde) CID kurulmamıştı ve savaş planlaması başka yerlerde, Amiral Fisher'ın Deniz İstihbarat Servisi ve Haldane'nin Savaş Bakanlığı bünyesinde yapılıyordu. Resmi olarak, CID'nin kıta stratejisi hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Deniz kuvvetleri hazırlıkları ve Fransa ile yapılan görüşmelere paralel olarak, Repington ve General Wilson önderliğinde İngiliz Ordusu'nda bir yeniden yapılanma gerçekleşti. Haldane orduyu modernize etti ve Alman birlikleriyle yüzleşmek üzere seferberliğin ardından iki gün içinde Fransız cephesinin sol kanadına konuşlandırılabilecek 160.000 kişilik bir seferi kuvvet oluşturdu. Bu, İngiliz ordusu için devrim niteliğinde bir yenilikti. Ordunun görevleri 1888'de tanımlandığında, askerlerin Avrupa kıtasına konuşlandırılmasından bahsedilmemişti. Bunun yerine, ordunun görevi Büyük Britanya ve Hindistan'ı da içeren İmparatorluğu savunmak olarak tanımlanmıştı.

Hankey'nin yazdığı gibi, İngiliz ordusu geleneksel olarak oldukça küçüktü ve dünyanın farklı bölgelerine Donanma tarafından taşınıyordu. Filosu tarafından korunan İngiliz adası her zaman ele geçirilemez olarak kabul edilmişti ve bu nedenle büyük bir daimi orduya ihtiyacı yoktu. Bu durum, krallığı uzun sınırları olan Avrupa kıtasındaki ülkelerden

ayırıyordu. Büyük Britanya'nın kıtada konuşlandırdığı en büyük ordu, Napolyon'un İber Yarımadası'ndaki seferi ve 1815'teki Waterloo Savaşı sırasında 30.000 kişiden oluşuyordu. Yarım yüzyıl sonra, Kırım Savaşı sırasında, İngiliz ordusu 28.000 kişiden oluşuyordu. İngiliz askeri stratejisi uzun zamandır kıtada büyük kuvvetler konuşlandırmama, bunun yerine savaşın büyük bölümünü müttefiklere bırakma ilkesine bağlı kalmıştı. Dışişleri Bakanı Grey ve Savaş Bakanı Haldane, İngiliz kurmay subayları ile Fransız askeri yetkilileri arasındaki görüşmeler için Kabine onayı istemediler. Bu gizliliği, görüşmelerin herhangi bir bağlayıcı taahhüt içermediğini iddia ederek haklı çıkardılar. Olası bir savaşta Fransa'nın yanında savaşma sözü verilmediğinden, görüşmeler hakkında başka kimsenin bilgi sahibi olmasına gerek yoktu. Bu nedenle, Hankey'nin yazdığı gibi, "görüşmeler son derece gizli bir şekilde gerçekleşti."

“Bu konuda Kabine veya İmparatorluk Savunma Komitesi'ne hiçbir rapor sunulmamıştı. Genelkurmay tarafından bu gizli görüşmeler sonucunda geliştirilen planlar İmparatorluk Savunma Komitesi'ne sunulmuştu, ancak görüşmelerin kendisinden asla bahsedilmemişti. İki seçim yapıldıktan altı yıl sonra, 1912'de, Grey konuyu Kabine'nin dikkatine sundu… Grey ve Haldane anılarında, teknik açıdan bu görüşmelerin lehine çok güçlü argümanlar öne sürüyorlar. Alternatif olarak, askeri işbirliği ancak doğaçlama olabilirdi ve felaket bir zaman kaybına yol açabilirdi. Ancak durum ne kadar ikna edici olursa, Kabine'yi bir karara varmaya ikna etmek o kadar kolay olmalıydı. Bunun yerine, 'dışarıda bırakılan' Kabine üyeleri arasında önemli bir şüphe uyandı ve bu şüphenin bir kısmı da, bu konuda tamamen masum olan İmparatorluk Savunma Komitesi'ne yöneldi. Morley bu konuda beni defalarca sorguladı, ancak kesin bir bilgim olmadığı için onu bilgilendiremedim.” [42] 1

Her şey, bu kuvvetlerin "vatan savunması" için gerekli olduğu yalanı altında yapıldı. Lord Esher'in de haklı olarak yazdığı gibi, bu kadar büyük silahlı kuvvetler aslında şu amaçla oluşturulmuştu:

Ancak, böylesine güçlü bir filo karşısında adanın savunmasına hiçbir zaman ihtiyaç duyulmadı. [43]

Hankey'nin yazdığına göre, Gladstone liberalizminin takipçisi olan Başbakan Campbell-Bannerman, CID'den şüphelenmiyordu. Kurumu kapatmak istiyordu, ancak yeni liberal-emperyalist Savaş Bakanı Richard Haldane onu aksine ikna etti. Başbakan, askeri görüşmelerin gidişatına giderek artan bir endişeyle tepki gösterdi, ancak görüşmelerin devam etmesine izin verdi; muhtemelen liberal emperyalistlerin bir çatışmaya izin verirse Kabine'den ayrılacağından korkuyordu. Bununla birlikte, CID içindeki merkezi konumu nedeniyle, kurum savaş planlarını daha fazla koordine edemedi. Bu, ancak Campbell-Bannerman artık Başbakan olmadığı zaman tekrar mümkün oldu.

44

Parlamento önünde Asquith, Grey ve Haldane, anlaşmalardan haberdar olmadıklarını reddettiler. İngiltere'yi Fransa (ve Rusya) tarafında Almanya ile savaşa girmeye zorlayacak hiçbir şey yapılmadığı izlenimini vermek için kelime seçimlerinde son derece dikkatli davrandılar. İrlanda Partisi'nden John Dillon ve bazı arka sıralardaki milletvekilleri, Grey ve Asquith'e bu konu hakkında düzenli olarak sorular sordular, ancak tekrar tekrar cevap alamayınca, Home Alliance, Dillon ve Liberalleri olası gizli müzakereler hakkındaki şüphelerinden vazgeçmeye ve konuyu kapatmaya ikna etti.

Hankey'e göre, tüm gizliliğe rağmen, 1908'de Almanya ile savaşa yönelik önemli miktarda hazırlık yapılmıştı. Ancak bu planlama koordinasyonsuzdu, çünkü Amirallik ve Savaş Bakanlığı birbirleriyle rekabet eden projeler üzerinde ayrı ayrı çalışıyor ve iletişim kurmuyordu. Hankey şöyle yazıyor:

"1908 yılının başındaki savaş hazırlığımızın genel durumunu özetleyebilecek durumdayız. O dönemde Yüksek Komutanlık, İmparatorluk Savunma Komitesi aracılığıyla Almanya ile olası bir savaş durumunda izlenecek politikayı formüle etmeye başlamıştı. Donanma yeniden organize edilmiş, filonun yeniden dağıtımı büyük ilerleme kaydetmiş ve üslerin yeniden düzenlenmesi de hız kazanmıştı."

Kömür ikmal istasyonları onaylanmış ve ilerleme kaydediyordu, gerekli savunma önlemleri de aynı şekilde. Filo için savaş planları hazırlanmış ve yorumları için deniz kuvvetleri başkomutanlarına gönderilmişti, ancak ne Kabine ne de İmparatorluk Savunma Komitesi ne de Savaş Bakanlığı bunların varlığından haberdar değildi. Ordu yeniden organize edilmişti… İngiliz ve Fransız Genelkurmayları, Almanya ile savaş durumunda Fransa'ya bir seferi kuvvet gönderme konusunda teknik planları görüşmüşlerdi, ancak bu görüşmeler Kabine veya İmparatorluk Savunma Komitesi'nin bilgisi dışında gerçekleşmişti. [45]

Hankey'nin bakış açısına göre sorun, "filo ve ordu planlarının neredeyse tamamen birbirinden bağımsız olarak hazırlanmış olmasıydı," dedi. "Hiçbir merkezi organın bu planlardan herhangi birine dair bilgisi yoktu ve onlara rehberlik etmek için müdahale edemezdi. İmparatorluk Savunma Komitesi paha biçilmez hazırlık çalışmaları yapmıştı,

ama kendisine verilen görevi yerine getirmekten hâlâ çok uzak… [46]

Hankey, Almanya'ya karşı planlanan deniz savaşı hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyordu, ancak en azından o zamanlar, Fransa ile "en sıkı gizlilik içinde" yapılan askeri hazırlıklar hakkında çok az şey biliyordu.

CID görevi devralıyor.

Alman işgali olasılığı tamamen ortadan kaldırılmıştı. Ancak Balfour'un talebinin ardındaki asıl endişe muhtemelen bu değildi:

Liberal emperyalist lider Asquith Campbell-Bannerman'ın yerine başbakan olduktan sonra, Hankey'nin gerekli gördüğü türden koordinasyon nihayet gerçekleşebildi. İmparatorluk Savunma Komitesi nihayet olgunluğa erişti. O zamana kadar Birlikçi muhalefetin lideri olan Balfour, bir Alman işgalinin yakın olup olmadığına dair bir soruşturma çağrısında bulundu. CID için bu, Balfour'un en başından beri komite için öngördüğü görevi üstlenme fırsatıydı:

tüm askeri planların koordineli bir şekilde hizalanması. Soruşturma, bir Alman işgalinin ("işgal korkuluğu" olarak Fisher'ın adlandırdığı gibi) mümkün olup olmadığını sormanın çok ötesine geçti; Hankey'e göre bu sorunun sonucu "asla şüphe götürmezdi." [47]

"1908'deki işgal talebi, devlet adamlarımızın ve denizcilik yetkililerimizin dikkatini, Almanya ile savaş durumunda ele almaları gereken en önemli sorunlardan birine çekti. Amirallik ve Savaş Bakanlığı'nın ilgili sorumluluklarını tanımladı ve planların dayandırılması gereken temel çerçeveyi oluşturdu... Devlet adamlarımız, önde gelen denizcilerimiz ve askerlerimiz yakın kişisel temas kurdular ve bu karşılıklı yararlarına oldu. Asquith'in tüm kanıtları muhalefet lideri Balfour'a teslim etme ve raporu yayınlamadan önce onun görüşünü alma kararıyla, tüm konu onların etki alanının dışına taşındı..."

Parti siyaseti bir kenara bırakıldı." [48] 1

Mart 1914'te Balfour ve Asquith, İrlanda'nın özerk yönetimi anlamına gelen "Özerklik" konusunda şiddetli bir tartışmaya girdiler. Aynı zamanda, muhalefet lideri ve Başbakan, Almanya'ya karşı savaşın son planlarının kesinleştirildiği İmparatorluk Savunma Komitesi'nde de bir araya geliyorlardı. Asquith, Kasım 1914'te Savaş Kabinesini atarken, muhalefet politikacısı Balfour'u da dahil ederek alışılmadık bir adım attı. Belki alışılmadık, ancak Hankey'e göre "emsalsiz bir adım" değildi, çünkü Balfour, CID'nin kuruluşunda yer almış ve 1907/08 ve 1913/14 yıllarında resmi olarak komitede görev yapmıştı. [49] 1

Balfour, savaşın ve tüm hazırlık planlamasının ne anlama geldiğini biliyordu. Bunu 1910 yılında Londra'daki Amerikan büyükelçisi Henry White ile yaptığı bir görüşmede ima etmişti. White'ın deneyimlerini anlatan 1930 tarihli bir kitapta şu ifadeler yer alıyor:

Balfour: "Almanlar çok fazla gemi inşa edip ticaretimizi elimizden almadan önce Almanya'ya savaş ilan etmek için bir neden bulmadığımız için muhtemelen aptalız."

Beyaz: >Özel hayatınızda çok ahlaklı bir insansınız. Sizin kadar donanmaya sahip olma hakkı olan, zararsız bir millete karşı savaş kışkırtmak gibi siyasi açıdan ahlaksız bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz? Alman ticaretiyle rekabet etmek istiyorsanız, daha çok çalışın.<

Balfour: >Bu, yaşam standardımızı düşürmek anlamına gelir. Belki de savaş açmak bizim için daha kolay olurdu.<

Beyaz: >Sizin gibi birinin böyle prensipleri dile getirmesine şaşırdım.<

Balfour: >Bu bir doğru ya da yanlış meselesi mi? Belki de sadece üstünlüğümüzü korumak isteyip istemediğimiz meselesidir.<« [50]

Balfour, Liberal hükümetlerin çoğu üyesinden ve kesinlikle Liberal milletvekillerinin veya Parlamentonun büyük çoğunluğundan daha fazla olup bitenlerden haberdardı. Resmen muhalefet üyesi olmasına rağmen, 1907/08 ve 1913/14 yıllarında İmparatorluk Savunma Komitesine atandı ve 1914'te Başbakan Asquith'in Savaş Kabinesine atanan tek önde gelen muhalefet politikacısıydı. Görünüşe göre Balfour, sadece bir yıl, 1912'de, CID'de hiçbir şekilde yer almadı ve bu süre zarfında Winston Churchill onu tüm olaylardan tam olarak haberdar etti. Ve tüm bunlar, iki büyük partinin Özerklik meselesi yüzünden bir başka iç savaşın eşiğinde olduğu bir ortamda gerçekleşti!

Savaş planı formüle edildi.

İmparatorluk Savunma Komitesi, Aralık 1908 tarihli raporunda şu sonuca varmıştır:

Yalnızca deniz ablukasının, Almanya'ya karşı bir savaşta Fransa'yı etkili bir şekilde desteklemek için çok yavaş olacağı sonucuna varıldı. Bu nedenle, o sırada geliştirilmekte olan İngiliz Sefer Kuvveti'nin beş tümen içermesi kararlaştırıldı. Bu, Fransız hatlarını güçlendirecek ve Almanları geri püskürterek Kraliyet Donanması'nın görevini yerine getirmesine olanak sağlayacaktı. CID, deniz planlarını filoya sunduktan sonra, komite Asquith'in onayıyla yeni bir talepte bulundu. Bu talep, "kıtada savaş" meselesini kamuoyunun gündemine getirdi ve Amiral Fisher ile Savaş Bakanlığı arasında bir anlaşmazlığa yol açtı.

Amiral Fisher, süresiz bir taahhüde yol açabilecek ve filoyu asıl görevinden saptırabilecek kıtadaki askeri maceralara karşıydı. Bu tür bir askeri müdahale, donanmayı endişelendiriyordu çünkü müttefiklerle birlikte yürütülen ve filonun yalnızca destekleyici bir rol oynayacağı bir kara savaşına duyulan tercihi işaret ediyordu. Bu, İngiliz tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir durum olurdu; görünüşe göre Fransa'nın teşvikiyle, İngiltere'nin kıtada bir savaşa katılmaya kendini adadığı, tamamen geliştirilmiş bir savaş planı. Bu, Kraliyet Donanması'nın manevra alanını kısıtlayacaktı. Fisher, filonun Almanları kendi başına yenebileceği konusunda ısrar etti; sonuçta, kendisi ve subayları Alman İmparatorluğu'nun ekonomik bir savaşa ne kadar savunmasız olduğunu araştırmışlardı. Ancak, birkaç toplantıdan sonra, CID yine de gizli görüşmeler sırasında hazırlanan ve Genelkurmay'ın Fransızlara 160.000 kişilik bir seferi kuvvet sözü verdiği planı kabul etti. Plan doğal olarak, savaş durumunda Fransızlarla varılan anlaşmaların öncelikle o zamanki iktidardaki hükümet tarafından onaylanması gerektiği şartını içeriyordu. Grey daha sonra bu şartı kullanarak Britanya'nın "ellerinin bağlanmadığından" emin olduğunu iddia etti.

Bu, gerçekleri değiştirmez: İngiliz devleti, kıtada bir seferi kuvveti ve Almanya'yı yok etmek için ekonomik bir savaş yürüten Kraliyet Donanması'nı içeren bir kampanya planı hazırlamıştı. Biri diğerine bağlıydı ve bu da Almanya üzerinde, güncel olaylara göre ayarlanabilen bir baskı kurmalarını sağlıyordu. Temmuz 1909'da, CID alt komitesi İmparatorluğun askeri ihtiyaçları hakkında bir rapor yayınladı. Bu raporda, Genelkurmay'ın bir Fransız-Alman savaşına müdahale planının uzun uzadıya tartışıldığı ve "gerekli tüm ayrıntıların hazırlanması" için yetki verildiği belirtiliyordu.^[51]

Aralık 1908'de Askeri İhtiyaçlar Komitesi önünde Fisher, kıtaya müdahaleye karşı çıktı. Amiral, coğrafi konumu nedeniyle İngiltere'nin Avrupa'yı kontrol etmesine olanak tanıyan bir avantaja sahip olduğunu savundu. Hankey'e şöyle yazdı: "Görüyorsunuz sevgili Hankey, ... Kader bizi bir ada olarak ve tüm topraklarımızı da esasen adalar olarak düzenlemiştir. Bu nedenle, 130.000 adam, İngiliz İmparatorluğu'nun tartışmasız üstünlüğü için aşılmaz bir donanma oluşturur. Aynı görev için Almanya'nın dört milyon Alman'a ihtiyacı var!" [52] 1

Fisher ve Hankey, kıtaya gizlice planlanan asker konuşlandırmasını, Liberallerin başına bela olacak ve nihayetinde Birlikçilerin zorunlu askerlik uygulamasını hayata geçirmesine

olanak sağlayacak riskli bir kumar olarak görüyorlardı; bu senaryo her iki adama da cazip geliyordu. Boer Savaşı'ndan beri siyasi bir bölünme ortaya çıkmıştı. İngiliz tarihinde ilk kez, bir siyasi kamp olan Birlikçiler, büyük bir zorunlu askerlik ordusunu savunmuştu. Bunun bu zamanlarda gerekli olduğunu savunuyorlardı. Bölünmenin diğer tarafında ise zorunlu askerliğe geleneksel olarak karşı çıkanlar vardı. Bu durum daha sonra Liberallerin Donanma ile güçlerini birleştirmesine ve barış savunucularının sivil nüfusa karşı deniz ablukasını desteklemesine yol açacaktı. Liberaller için savaş, Kraliyet Donanmasının Alman sivilleri öldürmesi anlamına gelirken, Fransa ve Rusya savaşın büyük çoğunluğunu üstlenmek zorundaydı. Ve İngiltere'nin müttefiklerinin askeri gücünün Almanya'yı kontrol altına almak için yetersiz kaldığı ortaya çıktığında, tarafsız ülkeler, İngiltere'de zorunlu askerlikten kaçınma vaatleriyle savaşa çekildi. Bu, sözde "medeniyetin korunması için bir savaş" olmasına rağmen gerçekleşti.

Hankey, savaşa geleneksel, dolaylı bir yaklaşımı tercih ediyordu; Büyük Britanya'dan sınırlı taahhütler ve vaatler. Geçmişte olduğu gibi, askeri olarak geri çekilmenin mümkün kalması ve hasar kontrolü seçeneğinin açık tutulması gerekiyordu. Almanya'yı yavaş yavaş ve Britanya için minimum riskle yıpratmayı tercih ediyordu. Tedbirli olmak her zaman daha iyidir. Amiral Fisher de benzer şekilde düşünüyordu. Ona göre, kıtada aktif çatışmaya asker göndermek "intiharvari bir aptallık"tı ve sonuçlarından korkuyordu.

“Vosges Dağları'ndaki cephede İngiliz Kızıl Ceketlilerinin konuşlandırılması” şöyle olabilirdi. [53]

Stratejik görüşleri farklı olsa da, Hankey tek bir konuda çok netti:

“Politikalarımız iyi ya da kötü olabilir, bu tartışılabilir. Ancak Asquith hükümeti hakkında söylenemeyecek iki şey var: siyasi bir planı olmadığı ve planının en kapsamlı hazırlıktan sonra oluşturulmadığı.” [54]

Savaş Kitabı

1910 yılında, ekonomik savaşa yönelik planlama, filodan İmparatorluk Savunma Komitesi'ndeki Hankey'e geçti. Haldane'nin bir ordu gönderme planını inceledikten sonra, Hankey bu görevi devraldı.

Sefer kuvvetini keşfettikten sonra Hankey, filoyu harekete geçirmek için benzer bir plan geliştirdi. Ön hazırlık çalışmalarının bir parçası olarak, CID çeşitli çalışmalar yürüttü ve ekonomik savaş konusunda çeşitli alanlardaki çok sayıda uzmandan tavsiye aldı. Bu istişareler, Parlamento'ya sunulan Mavi Kitaplar ile karşılaştırılabilir uzunlukta kitaplarla sonuçlandı. Abluka mekanizmasının oluşturulması için özel yönergeler belirlendi. 1909 yılının sonuna doğru, ordu ve donanma arasında kıtada konuşlanma konusundaki anlaşmazlık çözüldü ve Hankey, planlama ve hazırlığın bir sonraki aşamasını denetledi. Bu, aşağıdaki adımları ve araştırmaları içeriyordu:

»

Konunun ilk kez ele alındığı Savaş Kitabı'nın hazırlanması; düşman ticaret gemilerine karşı 'lütuf dönemi' uygulamamızın incelenmesiyle başlayan, ardından savaş zamanında ve mali abluka sırasında ham madde stoklama gibi konuların ele alınmasıyla devam eden ekonomik baskı oluşturma önlemleri; düşman kolonilerinin fethi; Dominyonlar arasındaki işbirliği. Bu ve benzeri sorular, keşif, yabancılarla ilişkiler ve mevcut ekonomik durumumuzla birlikte İmparatorluk Savunma Komitesi'nde araştırıldı... Mart 1910'un başından itibaren şu konular hakkında soruşturmalar yapıldı: Süveyş Kanalı'nın savunması, savaş zamanında askeri malzeme taşımacılığı, basın ve posta sansürü, [...] savaş zamanlarında tarafsız ve düşman ticaret gemileriyle ilişkiler ve Haziran 1910'dan itibaren telgraf iletişiminin savunması ve kesintiye uğratılması." [55]

Savaş Kitabı, Almanya'ya savaş ilan edilmesi durumunda hükümetin tüm kollarındaki herkese ne yapılması gerektiğini anlatan, sürekli güncellenen bir tür kılavuzdu. Ayrıntılı talimatlar içeriyordu ve Esher buna "ulusal seferberlik planı" adını vermişti.^[56] Herkes , genel tablo içinde, ne yapması gerektiğini, aynı anda başka nelerin

yapılması gerektiğini ve işlerin hangi zaman dilimi içinde tamamlanması gerektiğini anlamıştı:

“Her yasa, her talimat paketi, her emir, her mektup, telgraf ve kablo, filoya, deniz üslerine, dominyonlara, Hindistan'a ve kolonilere gönderilenler de dahil olmak üzere (bazıları acil durum direktifleri olarak arşivlerde bekletiliyordu), taslak haline getirilip yayınlanmaya hazırlandı. Gerekli tüm belgeler, konsey kararları ve bildiriler basıldı veya dizildi. Tüm sistem o kadar kapsamlıydı ki, Kral, hemen imzalaması gereken belgeleri yanında taşımadan hiçbir yere gitmezdi. Küçük bir daimi komite, tüm sistemi sürekli güncel tutmaktan ve zaman zaman gerekli değişiklikleri ve eklemeleri yapmaktan sorumluydu. Tüm bu konular öngörü ve hayal gücüyle ele alınmalıydı, çünkü neredeyse bir yüzyıldır büyük bir savaş deneyimimiz olmamıştı.” [57]

Tüm bu çalışmaların sonucu, Büyük Britanya'nın Alman İmparatorluğu'na savaş ilan etmesinin ardından Ağustos 1914'te yürürlüğe giren Konsey karar taslaklarında derlendi. Hankey, Başbakan Asquith'in otobiyografisinde yazdıklarında haklı olduğunu kabul etti:

“Hükümetin bu dönemde (Ağustos 1909) Almanya ile olası bir savaşın getireceği tüm olasılıkları –filonun durumu, abluka olasılıkları, işgal sorunu, kıta sorunu, Mısır sorunu– incelediği iddiası tamamen abartılı olmazdı.” [58]

Hankey, savaş planlamasını üç aşamaya ayırdı: 1904/05'te Balfour yönetimi sırasındaki (birinci) "ilkeler aşaması"; Hankey'nin "politika aşaması" olarak adlandırdığı ve 1906'dan Ağustos 1909'a kadar süren ikinci aşama; ve son olarak, Ağustos 1914'e kadar süren "siyasi önlemleri uygulamaya yönelik planlar ve hazırlıklar aşaması". Bu dönemde, Donanma ve Savaş Bakanlığı, Almanya'ya karşı savaşa yönelik ortak hazırlıklarını koordine etti ve birlikte çalıştı. Tetikleyici unsur, Donanma ve Savaş Bakanlığı'nı kendi planlarını açıklamaya zorlayan Agadir Krizi oldu; çünkü Almanya ile savaş olasılığı aniden ortaya çıktı.

Ağustos 1911'de Asquith, tüm üyelerin katıldığı bir CID toplantısı düzenledi. Gündemde Fransa'ya silahlı destek verilip verilmeyeceği sorusu vardı. Toplantıda, Askeri Operasyonlar Direktörü General Henry Wilson, İngiliz Seferi Kuvveti'nin Fransız sol kanadına çıkarma ve konuşlandırma planını sundu. Etkileyici bir sunumdu. Sir Arthur Wilson, Amirallik adına konuştu, ancak deniz ablukasını desteklemek için Kuzey Almanya kıyılarına küçük amfibi çıkarmalar yapma planının sunumu yetersizdi. Hankey, özellikle General Wilson'ın ayrıntılı planı göz önüne alındığında, Sir Arthur'un Filo adına yaptığı konuşmadan endişeliydi. Bir ay önce, Amiralliğin bilgisi olmadan, General Wilson, Fransızlarla kaç gün sonra

İngiliz Seferi Kuvvetlerinin Fransız ordusunun sol kanadına karşı seferber edilmesi

destekleyeceğim.

Grey, bu durumun CID'ye bildirilmesini sağlamıştı. CID toplantısının ardından Asquith, Churchill'i gönderdi.

Anlaşmanın detayları açıklanmadı. [60]

Churchill, Amiralliğin Birinci Deniz Lordu olarak atandı. Görevi: filoyu düzene sokmak ve büyük stratejik plana bağlılığını sağlamaktı. Sir Arthur Wilson görevden alındı ve yeni bir Deniz Genelkurmay Başkanlığı kuruldu. Churchill, yeni Savaş Bakanı J.E.B. Seely (Baron Mottistone) ile ve Seely'nin Curragh İsyanı'na yanıt olarak istifa etmek zorunda kalmasının ardından Asquith ile yakın çalıştı; Başbakan Asquith ayrıca savaş planlarının sızmamasını sağlamak için Savaş Bakanlığı görevini de üstlendi. Kabine, altı yıldır devam eden askeri görüşmelerden ancak bu noktada haberdar oldu ·

İmparatorluk Savaşı

Birinci Dünya Savaşı hazırlıklarının özellikle önemli bir yönü, Almanya'yı dize getirecek strateji konusunda imparatorluğun geri kalanını ikna etmekti. Hankey'nin stratejisi, savaşta tüm imparatorluğu kullanmayı öngörüyordu. Ancak bu, sözde Beyaz Dominyonlar'ın [Avrupa nüfusunun büyük olduğu ülkeler, yani Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda, İrlanda Serbest Devleti, Newfoundland ve Güney Afrika] hükümetlerini bilgilendirmek anlamına geliyordu; o sırada İngiliz Kabinesi bile savaş planlarından habersizdi. Bu zorlu denge, Londra ile Beyaz Dominyonlar arasında askeri işbirliğinin görüşüldüğü 1907 ve 1909 Sömürge Konferanslarında ve nihayet 1911'de kolonilere "bu konularda tam güvenimiz " verildiğinde sağlandı.

Almanya'ya karşı yürütülen ekonomik savaşta, koloniler büyük önem taşıyordu; zira Almanya'ya tedarik sağlıyorlar ve ticaretini ve küçük topraklarını ondan geri almak için iyi bir konumdaydılar. Koloni istihbaratı, Alman ticaretini ve gemi taşımacılığını izleyebilir, böylece savaş çıktığında Donanma dış ticareti sekteye uğratabilirdi. Asquith, Grey ve McKenna, Hankey'nin fikirlerini 1911 Koloni Konferansı'nda koloni temsilcilerine sundular. Grey ayrıca, Dominyonların önde gelen isimlerine önemli bir konuşma yaptı. Onları kolonilere geri dönmeye ve savaş ilanından hemen sonra Afrika ve Pasifik'te harekete geçebilmek için gerekli askeri hazırlıklara başlamaya teşvik etti. Hankey, Grey'nin Koloni Konferansı'ndaki konuşmasında, "1914 ve 1939 savaşlarına girme nedenimizi buluyoruz" diye yazıyor. [63]

Grey'in konuşması esasen güç dengesi etrafında dönüyordu. Büyük Britanya'nın, "Napolyonvari amaçlar" taşıyan büyük bir Avrupa gücü veya güç bloğuyla savaşa her zaman müdahale edeceğini ilan etti. Bununla kastettiği, İngiltere'nin, Avrupa'yı o kadar birleştirmeye çalışacağından korktuğu herhangi bir ulusa karşı önleyici bir savaş başlatacağıydı ki, bu durum Britanya'yı kıtada geleneksel güç dengesi politikasına uygun müttefiklerden mahrum bırakacaktı. Grey'e göre, "Avrupa'da dostsuz kalacağımız büyük bir birleşme", askeri olarak önlenebiliyorsa, gerçekleşmesine izin verilmeyecek bir gelişmeydi. Aynı zamanda, önleyici bir önlem olarak saldırganlaşmanın güçlü bir liberal

argümanını da sundu: Britanya müdahale etmezse, deniz harcamalarını büyük ölçüde artırmak zorunda kalacaktı. Artık en büyük iki güç kadar güçlü olmak yeterli olmayacaktı; dünya okyanuslarındaki hakimiyetini sürdürmek için en büyük beş güç kadar güçlü olması gerekecekti. (Büyük Britanya, Grey'in argümanını kabul etti, denizlerdeki üstünlüğünü kaybetti ve ödemeler dengesi açığını on kat artırdı. Sonuç olarak, ülke savaştan sonra kazandığı dünyayı yeterince kontrol edebilecek mali güce sahip değildi.) Odadaki herkes Grey'in neyden bahsettiğini biliyordu: savaş

Almanya. Hankey, Başbakanın bundan sonra ne yaptığını şöyle anlatıyor: "Asquith daha sonra Komitenin ele aldığı temel konuların ayrıntılı bir açıklamasını yaptı; bu açıklamalar arasında, birkaç hafta önce başlanmış olan savaş kitabının sansasyonel bir tasviri de yer alıyordu." Ardından kolonilerden savaşa hazırlık için benzer adımlar atmalarını istedi. [64]

Hankey için, İmparatorluğun "dış politika, deniz politikası ve askeri politika konularında tamamen güven duyulduğu" bu an, "son derece önemli" bir andı. "Onlara, pratikte savunma tedbirleri üzerinde en yüksek komuta yetkisini kullanan kurumda bir yer teklif edilmişti." [65] 1 Hankey , tüm savunma önlemlerinin...

Savaştan önce dominyonlar "mutatis mutandis ile aynı olacak şekilde tasarlanmıştı."

66

kendi

Hankey savunmadayken

"Önlemlerden" bahsettiğinde, elbette saldırgan bir savaşa yönelik hazırlıklardan bahsediyor. İngilizlerin savaş ilanından hemen sonra, Güney Afrika birlikleri Togo ve Güneybatı Afrika'daki Alman topraklarına doğru ilerledi. Hint ordusu, Osmanlı İmparatorluğu'na savaş ilan edilmeden önce bile Mezopotamya'yı işgal etti."

Hankey her şeyi açıklıyor

1912'de, Büyük Britanya'nın Almanya'ya karşı savaşı için ihtiyaç duyduğu tüm parçalar bir araya gelmeye başladı. Hankey, *Yüksek Komuta adlı eserinde* bundan oldukça açık bir şekilde bahsediyor:

"Hükümet, kararını verdikten ve net ve kararlı bir politika belirledikten sonra her ayrıntıyı titizlikle ele aldığı için büyük övgüyü hak ediyor; böylece [...] ülke birçok açıdan iyi hazırlanmıştı. [...] Denizcilik planları tamamen geliştirilmişti ve Amiralliğin mevcut gelişmelere tepki verebileceği hazır alternatif planları vardı. Her bir deniz unsurunun nerede konuşlandırılacağı önceden belirlenmişti. Filo nerede toplanacağına karar verilmişti. [...] Hızlı seferberlik garanti altına alınmıştı. Ordu da hazırdı. Profesyonel ordunun seferberliği ve Fransa'daki bir buluşma noktasına taşınması için her ayrıntı Fransız Genelkurmay Başkanlığı ile kararlaştırılmıştı. [...] Demiryolu taşımacılığı, gemiye bindirme ve nakliye düzenlemeleri tamamlanmıştı. Profesyonel ordunun ve seferi kuvvetin hızlı seferberliği organize edilmişti."

Filo ve ordu hazırlıklarının ötesinde, İmparatorluk Savunma Komitesi ülkenin kaynaklarını organize etmek için de çok şey yapmıştı.

Filo ve ordunun hareketlerine ilişkin azami gizlilik, çeşitli sansür biçimleri aracılığıyla sağlanıyordu. [...] Düşmanın telgraf kablolarını kesmek için hazırlıklar yapılmıştı.

Dünya çapında, deniz ve kara istihbaratı sistemleri önceden tasarlanmıştı. [...] İmparatorluğun her yerinde, savaş durumunda limanlarımızdaki düşman gemilerinin nasıl ele geçirilip alıkonulabileceği ve açık denizdeki gemilerin nasıl durdurulabileceğine dair planlar hazırlanmıştı. Düşmanla ticaret yapmama kuralına dayalı ve kendi hayati kaynaklarımızı korurken abluka baskısını yoğunlaştırmayı amaçlayan bir ticaret politikası benimsenmişti. [...] Dominyon hükümetleri, tüm bu konulardaki politikamızın temel yönünün farkındaydı ve İmparatorluk genelinde buna karşılık gelen hazırlıklar yapılmıştı. Her ayrıntı düşünülmüş, her türlü olası güvenlik önlemi alınmıştı, böylece düzenlemeler gerektiğinde hızlı ve aksama olmadan uygulanabilecekti. Tüm bu adımların sorumluluğu

açıkça tanımlanmış ve departmanlar arasında boşluk veya örtüşme yoktu. Gerekli araçlar—yasalar, konsey kararları, bildiriler ve talimatlar—hazırlanmış, basılmış ve bunlara göre hareket etmek zorunda kalacak kişilerin elindeydi. Kraldan matbaacıya kadar herkes ne yapacağını biliyordu. [67]

4 Ağustos 1914'te filo seferber edildi ve savaş pozisyonlarına konuşlandırıldı. İngilizler ve Fransızlar operasyon alanlarını paylaştılar. Kraliyet Donanması ana pozisyonunu Kuzey Denizi'nde, Fransız filosu ise Akdeniz'de aldı. Mart 1914'te, mevcut tüm Kraliyet Donanması savaş gemilerinin ana sularda konuşlandırılmasına karar verilmişti. Temmuz ayına gelindiğinde, filo tam savaş hazırlığına ulaşmış ve 30.000 yedek asker göreve çağrılmıştı. 29 Temmuz'da -Almanya'ya savaş ilanından altı gün önce- çok sayıda refakat gemisi eşliğinde 150 savaş gemisi, kruvazör ve muhripten oluşan bir kuvvet limandan ayrıldı ve savaş pozisyonlarını aldı. Asquith'in emri vermesinden 48 saatten kısa bir süre sonra, İngiliz Sefer Kuvveti Fransa'ya çıktı. Savaşın ilk gününde, Kraliyet Donanması Alman denizaltı telgraf hatlarını kesti. Böylece Almanya, transatlantik iletişim veya dünyanın diğer bölgeleriyle iletişim için İngiliz kablolarına bağımlı hale geldi.

Hankey'nin İmparatorluk Savunma Komitesi'ndeki çalışmaları, savaş ilanından bir gün sonra bir dizi bildiriyle kamuoyuna duyuruldu: Bundan böyle, İngiliz vatandaşlarının Alman şahıslar veya şirketlerle ticaret yapması vatana ihanet sayılacaktı. İngiliz kargo gemilerinin sahipleri, yabancı limanlar arasında kaçak mal taşımaları halinde gemilerinin müsadere edileceği konusunda uyarıldı (Amirallik, kaçak malın ne olduğunu tanımlıyordu). İhracat firmaları, yabancı alıcılara kaçak mal satmamaları konusunda uyarıldı. 1907'den beri Savaş Odası, Alman gemilerinin konumlarını sekiz saatlik aralıklarla kaydedip izliyordu; bu bilgiler artık Donanmaya iletiliyordu. Bir hafta içinde Alman deniz ticareti tamamen durma noktasına geldi ·

Ve CID tarafından alınan bir diğer önlem de uygulamaya konuldu: Lloyds

Londra Deklarasyonu, sigorta kapsamlarını kaybetmemek isteyen tüm gemilerin en yakın İngiliz limanına sığınmasını emretti. Doğuya doğru seyreden ve gıda maddesi taşıyan gemilere el konuldu. Kargolarına el konuldu ve ganimet olarak tutuldu. Tarafsız gemilerin kargolarını boşaltana kadar İngiliz limanlarından ayrılmaları yasaklandı. Hükümet, Londra Denizcilik Hukuku Deklarasyonu'nu hiçe saymaya başladı ve gemilerin hangi bayrak altında seyrettiğine bakılmaksızın Almanya'ya giden kargolara el koydu. Alman hükümeti abluka karşısında savunma olarak gıda üretimini millileştirdikten sonra, İngilizler gıda maddelerini kesinlikle kaçak mal olarak kabul etti.

1945'te Hankey, Cambridge'de dersler verdi. Sir Julian Corbett'in **Resmi Tarih: Deniz Harp Okulu Operasyonları* adlı eserinden alıntı yaparak* , Corbett'in şu sözleriyle "durumu oldukça doğru bir şekilde özetlediğini" söyledi:

"Yüzyıllık bir aradan sonra kendimizi bir kez daha büyük bir savaşın içinde bulduğumuzda yaygın olan birçok yanlış anlayış arasında, en önemlilerinden biri de hazırlıksız olduğumuz inancıydı. Hazırlıklarımızın ölçeğinin, zamanın gerektirdiği kadar kapsamlı olup olmadığı ve küçük bir ordu ve büyük bir donanmadan oluşan geleneksel sistemimize bağlı kalmamızın doğru olup olmadığı, uzun süre tartışılacak sorulardır. Bununla birlikte, kasıtlı olarak seçtiğimiz ölçek göz önüne alındığında, kuvvetlerimizi seferber etme mekanizmasının, tarihimizde eşi benzeri görülmemiş bir düzenlilik ve bütünlük düzeyine ulaştığına şüphe yoktur." [69]

Britanya'nın Almanya'ya karşı savaşı, Hankey'nin deniz ablukası ve Haldane'nin seferi kuvveti çerçevesinde "güç dengesi" politikası kapsamında geleneksel bir savaş olarak tasarlandı. Büyük ölçekli bir kara savaşı yürütme niyeti veya planı hiçbir zaman olmadı; oysa Kitchener ile birlikte Savaş Bakanlığı'nın kontrolünü ele geçirenler bu niyeti taşıyordu. Savaş daha sonra acımasızca yürütüldü; bu durum büyük ölçüde Demokrat Parti ve orta sınıfın ahlaki katkısından kaynaklanıyordu. Aristokrasi, Demokrat Parti'nin arkasından bu savaşı planlamıştı. Bu şekilde savaş planı kötüye kullanıldı. 20. yüzyıldaki felaket niteliğindeki olayların kökeni burada yatmaktadır. Britanya'nın savaştaki tutumu ve

savaşın sonunda dayattığı barış antlaşmaları, insanlık için trajik sonuçlarla yankılanmaya devam eden olayları tetikledi. Hankey, tüm hazırlıklarının doruk noktasına ulaştığı ve nihayet meyve verdiği anı hatırlarken tüm bunları göz ardı ediyor:

"4-5 Ağustos gecesi savaş ilan eden telgraf gönderildikten sonra, durumu etkilemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Savaşın nihai sonucunun nasıl olacağı konusunda büyük bir endişe duymuyordum. Yıllarca bu konuya dalmış olmam, uzun vadede deniz gücümüzün bize avantaj sağlayacağı kanaatine varmama yol açmıştı."

Zafer şarttı. Deniz gücüne olan inancım neredeyse dini bir seviyedeydi. Almanlar, tıpkı Napolyon gibi, kıtayı istila edebilirlerdi. Bu, savaşı uzatırdı ama ekonomik kısıtlamalarla belirlenecek olan nihai sonucu etkileyemezdi. Bu yüzden yola koyuldum.

Bu olaylı gecenin ardından, heyecanlı ama aynı zamanda özgüvenli bir şekilde yatağa girdim. [70]

Birinci Dünya Savaşı'nın gizli nedenleri

Gerry Docherty ve Jim Macgregor

Birinci Dünya Savaşı'nın tarihi kasıtlı bir yalandır. Kurbanlar, kahramanlıklar, insan hayatının korkunç kaybı veya sonrasındaki acılar değil. Hayır, bunların hepsi çok gerçekti. Ancak neredeyse bir yüzyıl boyunca , savaşın 1915'ten sonra gereksiz ve kasıtlı olarak uzatılmasının nedenleri başarıyla örtbas edildi. Tarih, savaşın sorumlusunun Almanya değil, İngiltere olduğu gerçeğini gizlemek için dikkatlice çarpıtıldı. Bu gerçek 1918'den sonra ortaya çıksaydı, İngiliz yönetimi için sonuçları muhtemelen yıkıcı olurdu. [71]

Ancak kuralları kazananlar koyar ve bu nedenle resmi tarih yazımı yalnızca kazananların bakış açısını yansıtır. 1919'da Versay'da Büyük Britanya, Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri, Almanya'nın savaşı planladığına, kasten başlattığına karar verdi ve Müttefiklerin

uzlaşma ve anlaşmaya yönelik tüm önerilerini reddetti. Bu hatalı yargıyı mümkün kılmak için milyonlarca belge imha edildi, saklandı veya tahrif edildi. Almanya masumiyetini savundu ve haklı olarak savaşa zorlandığını, Rus saldırganlığına karşı kendini savunmak zorunda kaldığını ilan etti. Ancak Almanya'nın argümanları derhal reddedildi. 1918'e gelindiğinde Almanya tamamen tükenmişti ve hızla kıtlığa yenik düşüyordu. Alman heyeti, işgal senaryosu, ülkenin parçalanma olasılığı ve yaklaşan açlık tehdidiyle boğuşmak zorundaydı. Elçilerin başka seçeneği yoktu; boyun eğmek ve devasa tazminat ödemelerini kabul etmek zorunda kaldılar. *The Economist dergisi,* Versay Antlaşması'nın, sert şartlarıyla nihayetinde bir başka dünya savaşının çıkmasına yol açan bir suç olduğunu yazdı . [72]

Savaşın gerçek nedenleri Almanya'da değil, İngiltere'dedir. 19. yüzyılın sonlarında, Londra'daki inanılmaz derecede zengin ve güçlü adamlar, Britanya İmparatorluğu'nu tüm dünyaya yayma açık hedefiyle gizli bir örgüt kurdular. Bu adamlar, Transvaal'deki altın madenlerini Boerlerden almak için İkinci Boer Savaşı'nı (1899-1902) kasten kışkırttılar. Savaştaki sorumlulukları, tıpkı 20.000 çocuğun öldüğü İngiliz toplama kamplarının dehşetinin görmezden gelinmesi gibi, resmi tarih kayıtlarında sessizliğe bürünmüştür. [73] 1 Küresel planlarının ikinci aşaması yıkımı öngörüyordu.

Hızla sanayileşen ve İngiltere için ekonomik bir tehdit haline gelen Almanya öndeydi.

Tarihsel revizyonizm mi? Gizli bir örgüt mü? İngiliz toplama kamplarında 20.000 çocuk mu öldü? Birinci Dünya Savaşı'ndan İngiltere mi sorumlu? Bunların uçuk komplo teorileri olduğunu düşünebilirsiniz, ancak buna inanan herkes 20. yüzyılın en ünlü tarihçilerinden biri olan Carroll Quigley'nin çalışmalarına bakmalıdır. Carroll Quigley, modern tarih anlayışımıza en büyük katkısını * *Anglo-Amerikan Kuruluşu* adlı kitabıyla yapmıştır.* Bu eser, İngiltere ve ABD'deki uluslararası bankacılar, aristokratlar ve diğer etkili kişilerden oluşan gizli bir örgütün siyaset ve finans alanındaki güç kollarını nasıl kontrol ettiğine dair çarpıcı ayrıntılar içermektedir . Profesör Quigley, çok az kişinin bu gizli örgütün kontrolünde olduğunu açıklamıştır .

Bilgili öğrenciler İngiliz tarihine aşina değiller." [74] 1 Bu gizli örgüt, 1891 yılında Güney Afrikalı elmas milyarderi Cecil Rhodes tarafından Londra'da kuruldu. Profesör Quigley şöyle yazıyor: "Londra, bir

Bu grubun varlığından insanlar haberdardı çünkü üyeleri şunları başarmıştı:

Varlığını gizli tutmak için ve "en etkili üyelerinin birçoğunun kendileri de oldukça bilgili olduğu için"

74

1891 yılının soğuk bir Şubat öğleden sonrası. Üç adam derin bir sohbete dalmış durumda. O gün konuşulanlar, Britanya İmparatorluğu'nu ve dolayısıyla tüm dünyayı kökten değiştirecek. Bu adamlar, 50 yıldan fazla bir süre boyunca Britanya'nın sömürge ve dış politikasını şekillendirmede ve uygulamada en önemli güçlerden biri olacak gizli bir örgüt kurma sürecindeler. [75] 1 Kadar

Az sayıdaki yeni üye, gizli topluluğun varlığından habersizdi. Üyeler, gerçek gücün, güç görünümünden çok daha önemli ve faydalı olduğunu biliyorlardı. Kararların nasıl alındığını, hükümetlerin nasıl yönetildiğini ve siyasi yönü nasıl etkileyeceklerini bilen ayrıcalıklı bir sınıfa mensuptular. Herhangi bir partiye üyelik gerekli değildi; İmparatorluğa bağlılık çok daha önemliydi. Konuşmalar ve kitaplar bu adamlardan genellikle belirsiz bir şekilde "paralı aristokrasi", "gizli güç" veya "gizli ipleri çekenler" olarak bahseder. Bu isimlerin hepsi doğrudur, ancak biz onları "Gizli Elit" genel terimi altında gruplandırdık.

Gizli elit, Büyük Britanya ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki bağları yenilemeyi, İngiliz üst sınıfının değerlerinden korunmaya değer gördükleri her şeyi dünyaya yaymayı ve dünyanın tüm yaşanabilir bölgelerini kendi nüfuz ve kontrolleri altına almayı amaçlıyordu. Gizli topluluğun görüşüne göre, Anglo-Sakson kökenli yöneticiler, ticaret, sanayi, bankacılık ve diğer ırkların sömürülmesindeki üstünlüklerine dayalı bir hiyerarşinin en tepesinde haklı olarak oturuyorlardı. Viktorya dönemi İngiltere'si uluslararası gücün merkezinde güvenle duruyordu, ancak sonsuza dek orada kalabilir miydi? Bu soru, pahalı puroların dumanıyla dolu büyük kır evlerinde ve salonlarda

hararetli tartışmalara yol açtı. Elitler, kararlı adımlar atılmadığı takdirde Büyük Britanya'nın küresel güç ve nüfuzunu kaybedeceğinden derinden endişeliydi. Yabancılar, yabancı şirketler, yabancı gelenekler ve yabancı yasalar yönetimi ele geçirecekti. Seçim kolay değildi: ya imparatorluğu korumak ve genişletmek için sert adımlar atmak ya da yeni, yükselen Almanya'nın dünya sahnesinde Büyük Britanya'yı geride bırakıp ikinci sıraya düşürmesini kabul etmek. Boer Savaşı'nın hemen ardından gelen yıllarda bir karar alındı: "Cermen tehdidi" yok edilmeliydi. Sadece yenilmek değil, tamamen ortadan kaldırılmak!

Planın ilk aşamasında, demokratik süreçlere çeşitli yönlerden saldırıldı. Ülkenin ana siyasi partilerindeki seçilmiş ve itaatkâr politikacılar, yönetimde ve...

Siyaset. Perde arkasında, hangi parti iktidarda olursa olsun, gizli örgüt İngiliz dış politikasını domine ediyordu. Giderek güçlenen basın baronları da bilgi kanallarını kontrol etmek ve kamuoyunu etkilemek amacıyla gizli elitin saflarına dahil edildi. Daha incelikli bir yaklaşım ise üniversitelerdeki profesörlüklerin finansmanını kontrol etmeyi içeriyordu. [76]

A

Bunun ilk örneklerinden biri, *Güney Afrika'daki Savaşın Times Tarihi'dir.* Boer Savaşı hakkındaki bu eser, Lord Milner'ın Güney Afrika'nın ekonomik kalkınmasını organize etmek ve yönetmek için Oxford'dan getirdiği yetkililer tarafından yazılmıştır. Bu kişiler kendi tarihlerini yazmış ve benzer görüşlere sahip gazetecilerin yardımıyla bölümleri revize ederek, olayların kendi versiyonlarının nihayetinde "gerçek" olarak kabul edilmesini sağlamışlardır. Bu uygulama daha sonra Birinci Dünya Savaşı'nın resmi tarih yazımı için bir model görevi görmüştür.

Esasen, gizli topluluğun beş kurucu babası vardı: Cecil Rhodes, William Stead, Lord Esher, Lord Nathaniel Rothschild ve Alfred Milner. Ancak savaş öncesi yıllarda hızla büyüdü, güçlendi ve etkili oldu. Uzun süredir Westminster'ı domine eden etkili eski aristokrat aileler ve gizli elitin iç çevresinde aktif olan Kral Edward VII de bu işe çok dahildi. Güney Afrika'da milyonlar kazanan bir maden patronu olan Cecil Rhodes, uzun zamandır Cizvitler modelinde bir gizli topluluk kurmaktan bahsediyordu; bu topluluk, İmparatorluğu

korumak ve genişlemesini teşvik etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Tüm medeniyetsiz dünyayı İngiliz egemenliği altına almak, Amerika Birleşik Devletleri'ni İmparatorluğa geri kazandırmak ve tüm Anglo-Sakson ırkını tek bir İmparatorlukta birleştirmek " istiyordu . Esasen tüm plan buydu. Cizvitler Papa'yı korumak ve Katolik Kilisesi'nin etkisini genişletmek için kurulduğu gibi ve Cizvitler yalnızca kendi Baş Üstatlarına hesap verdiği gibi, Gizli Cemiyet de İmparatorluğu korumak ve genişletmek için kurulmuştu ve yalnızca kendi liderine hesap veriyordu. Bu durumda Kutsal Kase, Yüce Tanrı adına yeryüzündeki Tanrı Krallığı'nın kontrolü değil, güçlü İmparatorluk adına keşfedilmiş dünyanın kontrolüydü. Her iki cemiyet de, farklı yollarla da olsa, aynı acımasızlıkla dünya hakimiyetini hedefliyordu.

Rhodes'un yakın müttefiki William Stead, siyasi sahnede yeni bir gücü temsil ediyordu: halk arasında giderek artan bir okuyucu kitlesi kazanan uygun fiyatlı günlük gazeteler. Stead, zamanının en önde gelen gazetecisiydi. 1885'te, *Pall Mall Gazette'de yayınladığı sert bir makalede çocuk fuhuşunu kınayarak Viktorya dönemi toplumunu sarsmıştı* . Hükümet harekete geçmek zorunda kaldı ve *Ceza Kanunu Değişiklik Yasası'nı çıkardı.* Bu şekilde Stead, Rhodes'un elit çevrelerinde yerini aldı: halk üzerinde etkisi olan biriydi. İlk araştırmacı gazeteciler arasındaydı ve İmparatorluk genelinde Gizli Elit'in ilkelerini yayan etkileyici bir genç gazeteci ağı kurdu. Bunlar arasında Edmund da vardı.

Garrett *(Cape Times), Edward Tyas Cook (Pall Mall Gazette* ve Westminster Gazette'in baş editörü *)* ve The *Times'tan Geoffrey Dawson.* Hepsi gizli örgütün iç çevresine mensuptu ve gizli elitin lideri Lord Alfred Milner'ın kişisel arkadaşları ve meslektaşlarıydı.

Rhodes'un ölümünden hemen sonra Stead, Rhodes'un "bu çağda modern dünyanın gerçek yöneticileri olarak ortaya çıkan yeni para kralları hanedanının ilki" olduğunu yazdı. [78] 1 Tarih boyunca büyük finansörler , servetlerini savaş ve barış meselelerine müdahale etmek ve siyaseti kendi lehlerine şekillendirmek için defalarca kullandılar. Ancak Rhodes'da durum tamamen farklıydı. Sebep ve sonucu tersine çevirerek, gizli topluluğu içinde büyük bir servet biriktirmeye çalıştı ve bunu siyasi hedeflere ulaşmak için yaptı: hükümetleri ve politikacıları satın almak, kamuoyunu satın almak ve kamuoyunu etkileme araçlarını elde

etmek istedi. Amacı, servetinin Anglo-Sakson elitleri tarafından dünyadaki hakimiyetlerini gizlice güçlendirmek için kullanılmasıydı.

Ve onun aracılığıyla kral, gizli elitin işleri hakkında her zaman bilgilendiriliyordu. Esher'in çağdaşları bile İngiliz siyasetindeki rolünü tam olarak tanımlamakta zorlanıyordu. Önemli gizli komitelere başkanlık etti, kabine atamalarından ve yüksek rütbeli diplomatik ve hükümet görevlerinin verilmesinden sorumluydu. Ordudaki liderlik pozisyonlarının doldurulmasında tutkuyla yer aldı ve anayasanın ona izin verdiğinden çok daha fazla güç kullandı. Esher, gizli elitin en güçlü varlığıydı.

Lord Natty Rothschild ile gizli elit, bankacılık, yatırım ve menkul kıymet ticareti dünyasında son derece iyi bağlantılara sahip, son derece önemli bir kurucu üyeye sahip oldu. Rothschild hanedanı, eşi benzeri olmayan bir şekilde "paralı aristokrasiyi" temsil ediyordu. İngiliz bankacılığında olduğu kadar uluslararası finans dünyasında da Rothschild'ler muazzam bir etkiye sahipti. Kendilerini kraliyet ailesiyle eşit görüyorlardı ve Londra'daki atalarından kalma evlerine "Yeni Mahkeme " adını vermeleri de boşuna değildi . İngiliz kraliyet ailesi gibi, Rothschild ailesinin de vardı.

Gizli örgütün kurucu toplantısına katılan üçüncü kişi, üç hükümdarın yakın danışmanı olan ve Lord Esher olarak daha iyi bilinen Reginald Baliol Brett'ti. Esher, toplumun en üst kademelerinde muazzam bir etkiye sahipti. Kraliçe Victoria'nın saltanatının son yıllarında, ardından Kral Edward VII'nin coşkulu aşırılıkları sırasında ve nihayet daha sakin ve uysal Kral George V döneminde kraliyet ailesinin çıkarlarını temsil etti. Esher, "bir eliyle İngiltere'yi yönetirken diğer eliyle genç erkek çocuklarını takip eden perde arkası etkili kişi" idi. [79] Kral Edward VII'nin sekiz yıllık saltanatı boyunca Esher, ona neredeyse her gün yazılı tavsiyelerde bulundu. [80]

Kökenleri Almanya'ya dayanmaktadır.

Zenginlik zenginliği doğurur. Bu, özellikle hükümetlerin desteklediği büyük işletmeler için geçerlidir.

Para arzını istedikleri zaman kesebiliyor ve küresel finans piyasalarını kontrol edebiliyorlardı. Rothschild ailesi bu alanda liderdi. Politikacıları manipüle ediyor, krallar, imparatorlar ve etkili soylularla dostluk kuruyor ve kendilerine özgü yöntemler geliştiriyorlardı. Etkileri o kadar büyüktü ki, Londra polisi Rothschild arabalarının başkentin sokaklarında her zaman öncelikli olmasını sağlıyordu. [82]

Dünyanın hemen her ülkesinde, etkili kişiler ve devlet adamları Rothschild ailesinin maaş bordrosundaydı; çok kısa sürede Avrupa'nın neredeyse tüm prenslerine ve yöneticilerine erişim sağladılar.

83

Bu uluslararası hanedanlık neredeyse...

dokunulmaz:

"Rothschild Hanedanı, kendisinden önceki herhangi bir mali imparatorluktan çok daha güçlüydü. Muazzam bir servete sahipti, uluslararası alanda faaliyet gösteriyordu ve bağımsızdı. Monarşiler, Rothschild'lerin karşısında titriyordu çünkü Hanedanı kontrol edemiyorlardı. Halk hareketleri, kendilerini halkın üstüne koydukları için Rothschild'lerden nefret ediyordu. Ve anayasacılar, perde arkasında -gizlice- etkilerini uyguladıkları için Rothschild'lerden nefret ediyordu." [84]

85

19. yüzyılda

Rothschild ailesi, servetlerini kullanarak, nerede ortaya çıkarsa çıksın, bir sonraki iyi pazar fırsatından nasıl yararlanacaklarını biliyordu. Yakın aile bağları sayesinde neredeyse sınırsız kaynaklara sahiptiler ve her yerde, her zaman bir ajan ağına erişebiliyorlardı. Rakiplerinden bir nesil önce, olayları önceden bilmenin önemini kavramışlardı. Rothschildler, gizli kodlar ve güvenilir, iyi ücretli ajanlar kullanarak düzenli olarak, bazen günde birkaç kez iletişim kuruyorlardı. Özellikle Avrupa'da, olayların nabzını sürekli tutuyorlardı. Rothschildlerin hızlı iletişim ağı, kuryeler, ajanlar ve aile ortaklarından oluşan ağları, hükümetler ve kraliyet aileleri tarafından çok değerli bulunuyordu. Bu ağı kolayca ekspres posta olarak kullanıyorlardı; bu da aileye gizli anlaşmalar hakkında daha da fazla bilgi sağlıyordu.

Rothschild ailesinden daha önce önemli olaylar ve gelişmeler hakkında bilgi sahibi olan kimse yoktu; ne hükümet, ne rakip, ne de gazete.

Rothschild ailesi anonimliğe önem verirdi ve bu nedenle, çok az istisna dışında, her zaman perde arkasında faaliyet gösterirdi. Bu, işlerini bunca yıl boyunca ustaca kamuoyunun gözünden uzak tutmalarını sağladı. Sadece Avrupa'da değil, New York ve St. Petersburg dahil olmak üzere dünyanın her yerinde acentelere ve ortak bankalara güvendiler. [86] 1 Rothschild ailesi , zor durumdaki bankaları desteklemek veya şirketleri cömert sermaye enjeksiyonlarıyla ayakta tutmak için müdahale etti. Daha sonra kontrolü ele geçirdiler ve bu şirketleri paravan olarak kullandılar. Örneğin, küçük Hamburg özel bankası MM Warburg'u kurtardılar ve onu Almanya'nın en büyük bankalarından biri haline getirdiler; bu banka daha sonra Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman savaş çabalarının finansmanında çok önemli bir rol oynayacaktı. Bu, Rothschild ailesinin ne kadar etkili çalıştığının en önemli örneklerinden biriydi: dışarıdan bir tarafı desteklerken aynı anda diğer tarafı baltalıyorlardı.

Harekete geçmeyi teşvik edin.

Siyasetçiler mali destek yoluyla kontrol altında tutuluyordu. Doğası ve yetiştirilme tarzı gereği Natty Rothschild siyasi olarak muhafazakardı, ancak tüm siyasi kampların mali ve diplomatik konularda Rothschild ailesini dinlemesi gerektiğine inanıyordu. Arkadaş ve tanıdık çevresinde, kağıt üzerinde siyasi rakipleri olan birçok önde gelen kişi bulunuyordu. Sıkıca birbirine bağlı siyaset dünyasında, Rothschild ailesi hem liberaller hem de muhafazakarlar üzerinde muazzam bir etkiye sahipti. Partilerin ileri gelenleri öğle yemeği için New Court'a geliyor, özel kulüplerde birlikte yemek yiyor ve önemli karar vericileri aile mülklerine davet ediyorlardı; burada siyasetçiler ve aristokratlar kraliyet ailesi gibi ağırlanıyordu. Rothschild ailesinin Piccadilly'de villaları, Gunnersby Park ve Acton, Aylesbury, Tring, Waddeston Manor ve Mentmore Towers'da mülkleri vardı. Edward VII, Paris'teki genelevlerde dolaşmak için Fransız başkentine geldiğinde, Ferrières'deki Rothschild'lerin görkemli şatosunda veya Alfred de Rothschild'in devasa şehir evinde her zaman hoş karşılanan bir hafta sonu konuğuydu. Bu seçkin, tamamen özel ortamda, gizli elit, dünya için planlarını ve hedeflerini tartışıyordu. Rothschild biyografi yazarı Niall Ferguson şöyle yazıyor: "Bu ortamda, zamanın en önemli siyasi kararlarının çoğu alındı." [87]

88

Hanedana evlilik yoluyla katılan Dorothy Pinto, Rothschild'lerin iktidar merkezleriyle ne kadar içli dışlı olduklarına dair büyüleyici bir bakış açısı sunuyor. Şöyle yazıyor: "Çocukken, Lord Rothschild'in Dışişleri Bakanlığı'nda yaşadığını sanıyordum çünkü sınıfımdan her öğleden sonra arabasını orada görebiliyordum - tabii ki Arthur Balfour ile özel bir görüşme yaparken." [89] 1_Dışişleri Bakanı Balfour, yakın çevrenin üyeleri arasındaydı.

Rothschild ailesi o kadar büyük bir servet biriktirdi ki, satın alamayacakları hiçbir şey ve kimse kalmadı. İddialı siyasi hedefleri ve büyük ekonomik girişimleri finanse ettiler. Ve işler ters gittiğinde, her zaman arka planda kaldıkları için asla kamuoyu önünde hesap vermediler. Sahne arkasında, yüksek rütbeli pozisyonlar için personel kararlarını etkilediler ve zamanlarının en önemli karar vericileriyle neredeyse her gün iletişim kurdular.

gizli bir örgüte üyeydi ve Başbakan olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. [90]

Rothschild, "paralı aristokrasinin" somut örneğiydi, ancak yaklaşık 1902'den 1925'e kadar gizli elitin tartışmasız lideri, daha sonra Viscount Milner olan Alfred Milner'dı. Şaşırtıcı bir şekilde, adı çok az kişi tarafından biliniyor. Profesör Quigley, Milner'ın tüm biyografilerinin gizli elitin üyeleri tarafından yazıldığını ve onu ortaya çıkarmaktan çok gizlemeye hizmet ettiğini yazıyor. Quigley'e göre, 20. yüzyıl için bu kadar önemli bir kişinin bu kadar ihmal edilmesi, kasıtlı bir gizlilik politikasının parçasıdır. Alfred Milner, kendi kendini yetiştirmiş ve son derece başarılı bir devlet memuruydu ve Oxford'daki öğrenci günlerinden beri mükemmel bağlantılar kurmuştu. Bu son derece ayrıcalıklı bireylerin çevresinde, eşi benzeri görülmemiş bir güce yükseldi.

Milner, Transvaal'ın altın rezervlerinin kontrolünü Boerlerden geri almak için gerekli olan zor kararları almaya hazırdı. Kesin bir çözüme ihtiyaç vardı ve bu görev, kararlılıktan yoksun birine emanet edilemezdi. İmparatorluğa, Güney Afrika hükümetine hakim olmak ve Boerlerle yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu liderliği vermeye hazırdı. 1897'de Milner, Güney Afrika'yı herhangi bir İngiliz kontluğu kadar Kraliyet'e sadık kılmak için kişisel bir haçlı seferine çıktı. Sekiz yıl boyunca orada kalacak, liderliğini pekiştirecek ve önümüzdeki 30 yıl boyunca Gizli Elit'in amaçlarını ilerletecek parlak müritler toplayacaktı. Misyonu açıktı: Güney Afrika'yı, tüm Güney Afrika'yı yönetmek. İngiliz egemenliğine karşı herhangi bir Boer engeli varsa, bunlar ortadan kaldırılmalıydı. Ve Transvaal altını güvence altına alınmalıydı. Milner bunun tam teşekküllü bir savaş anlamına geleceğini biliyordu. Ayrıca, böyle bir çatışmayı Kabine ve İngiliz kamuoyu için kabul edilebilir kılmanın tek bir yolu olduğunu da biliyordu: Saldırının Kruger'in Boerlerinden kaynaklandığı şeklinde sunulması gerekiyordu.

Alfred Milner, Güney Afrika yönetimini yetenekli bir Oxford mezunları grubuyla donattı. Bu çevreyi kendisi organize etti ve destekledi; 1914 yılına gelindiğinde bu kişiler Londra Şehri'nde, Muhafazakar Parti'de, kamu hizmetinde, etkili gazetelerde ve akademide önemli pozisyonlarda bulunuyorlardı. Carroll Quigley, **Anglo-American Establishment* adlı*

eserinde " Milner'ın Anaokulu " na bütün bir bölüm ayırmıştır. Bu nedenle, içinde bulunan erkeklere gelince...

Devlet memurluğu, iş dünyası ve siyaset onları çok ileriye taşıdı. Milner, bu adamları atadı, eğitti ve terfi ettirdi ki, gizli elitin hedeflerini ateşli bir şekilde ilerletebilsinler. Cecil Rhodes ve Alfred Milner, Güney Afrika'daki olaylarla yakından bağlantılıydı. Rhodes, William Stead'i, savaş durumu hariç, Milner'ı yaptığı her şeyde destekleyeceğini söylediği için azarladı. Rhodes o kadar da çekingen değildi. Alfred Milner'da dünya egemenliği hayalini gerçekleştirmek için gereken türden bir adam gördü: "Milner'ın arkasındayım, tamamen, hiçbir çekincem olmadan. Barış derse, ben de barış derim. Savaş derse, ben de savaş derim. Ne olursa olsun, Milner'a 'aynı fikirdeyim' diyeceğim." [92] 1 Zamanla Milner, grubun en yetenekli üyesi haline geldi; diğerleri liderlik ve yönlendirme için ona başvuruyordu. Eğer bu hikayenin bir baş karakteri varsa, o da Alfred Milner'dır.

Beş kilit oyuncu vardı: Rhodes, Stead, Esher, Rothschild ve Milner. Hep birlikte, İngiliz siyasetinde ortaya çıkan yeni bir gücü temsil ediyorlardı. Ancak güçlü, köklü aristokrat aileler de işin içindeydi; Westminster'a uzun süredir hakim olan ve genellikle hükümdarla iş birliği içinde olan aileler. Bu geleneksel aileler arasında, Cecil ailesinden daha derinden dahil olan yoktu.

19. yüzyılın sonlarında, üçüncü Robert Arthur Talbot Gascoyne-Cecil

Muhafazakar Parti üyesi Salisbury Markisi. 1885 ile 1902 yılları arasında üç dönem Başbakanlık yaptı ve toplamda 14 yıl görevde kaldı; bu, yakın tarihteki herhangi bir Başbakandan daha uzun bir süreydi. Temmuz 1902'de, kız kardeşinin oğlu Arthur Balfour'un politikalarını sürdüreceğine inanarak görevi ona devretti. Lord Salisbury'nin beş oğlu ve üç kızı olmak üzere dört kardeşi vardı ve hepsi evlilik yoluyla yüksek sosyetenin diğer üyeleriyle akrabaydı. Buna göre, önemli hükümet görevleri akrabalar, arkadaşlar ve zengin destekçiler arasında dağıtıldı; bu kişiler, Salisbury'nin görüşlerini hükümette, kamu hizmetinde ve diplomatik çevrelerde yayarak minnettarlıklarını gösterebiliyorlardı. Bu "Cecil Bloğu", 20. yüzyılın ilk yarısında hükümetle yakından bağlantılıydı.

Seçilmişler topluluğu ve gizli elitin hedefleriyle bağlantılı. [93]

Liberal Parti de benzer şekilde Rosebery hanedanının egemenliği altındaydı. Beşinci Rosebery Kontu Archibald Primrose, iki kez Dışişleri Bakanı ve 1894-1895 yılları arasında Başbakan olarak görev yaptı. Yönetici sınıfın diğer birçok üyesi gibi, Salisbury ve Rosebery de Eton ve Oxford mezunuydu. Siyasi olarak karşı karşıya gelseler de, bu durum onların gizli elitin çıkarları doğrultusunda perde arkasında birlikte çalışmalarını engellemedi.

Ama hepsi bu değildi: Rosebery, belki de zamanın en çok aranan mirasçısı olan Hannah de Rothschild ile evliliği sayesinde daha da fazla nüfuz kazanmıştı. Bu evlilik, dünyanın en önemli ve en zengin bankacılık ailesinin kapılarını açmıştı. Profesör Quigley'e göre, Rosebery muhtemelen Seçilmişler çevrelerinde aşırı aktif değildi, ancak üyeleriyle tam işbirliği içindeydi. Birçoğuyla çok yakın kişisel ilişkiler sürdürdü; örneğin Esher, en iyi arkadaşlarından biriydi. Rosebery, sık sık misafir ettiği Cecil Rhodes'u sever ve ona hayranlık duyardı. Rhodes'u Özel Konsey'e atadı ve Rhodes da karşılığında onu vasiyetini yerine getirenlerden biri yaptı. Avukatlar, soylu kan, seçkin bir eğitim ve zenginlik; bunlar, özellikle Topluluğun ilk aşamalarında, Gizli Elit'te kendine isim yapmak için gereken niteliklerdi. Gizli toplantılar, örneğin hafta sonu kaçamakları veya özel bir kulüpteki akşam yemekleri şeklinde, özel şehir evlerinde veya malikanelerde gerçekleşiyordu. Popüler buluşma yerleri arasında Tring Park ve Piccadilly'deki Rothschild konutları, Mentmore'daki Rosebery malikanesi ve Galler Prensi'nin (ve daha sonra Kral VII. Edward'ın) özel konutu olduğu dönemdeki Marlborough House yer alıyordu. Yemekler için insanlar *Grillion's gibi seçkin mekanlarda buluşuyor,* hatta Londra'daki daha eski *The Club bile görüşmeler ve entrikalar için bir buluşma yeri olarak hizmet veriyordu.*

İşte bu kişiler, gizli topluluğun kök salacağı, genişleyeceği ve gizli bir elit kesime dönüşeceği temeli atan mimarlardı. Rhodes hepsini bir araya getirdi ve ölümünden sonra topluluğun mali güvenliğini sağlamak için vasiyetini düzenli olarak gözden geçirdi. Stead kamuoyunu yönetti , Esher kralın sözcüsüydü. Salisbury ve Rosebery siyasi bağlantıları sağladı ve Rothschild uluslararası sermayeyi temsil etti.

Milner, ustaca manipülatör, demir gibi bir irade sergileyen entelektüeldi ve bu nedenle belirleyici bir faktör olan güçlü bir liderdi. Dünyayı ele geçirmeyi hedefleyen küçük bir gruptu, ancak yanlarında uluslararası finansal güç, siyasi büyük ustalar ve kilit hükümet pozisyonlarındaki karar vericiler vardı.

Profesör Carroll Quigley, bu gizli topluluğu 20. yüzyıl İngiliz siyasetindeki en büyük etki olarak ifşa etmeseydi, belki de halk bu ayrıcalıklı grubun niyetini asla öğrenemezdi. Bu adamlar, tüm yerleşim yerlerini kendi kontrolleri altına almaya kararlıydılar. Yaptıkları her şey kontrolle ilgiliydi; insanlar ve düşünceleri üzerinde kontrol, siyasi partiler üzerinde kontrol. Resmi olarak kimin yönettiği umurunda değildi; finans ve iş dünyasının en önemli ve güçlü karar vericilerini gizli dünyalarına yakından entegre etmişlerdi. Ve tarihi kontrol ediyorlardı; nasıl yazılacağı ve kimin bilgiye erişebileceği. Bütün bunlar gizlice, gayri resmi olarak ve mümkün olduğunca az yazılı kanıtla yapılmalıydı. Göreceğimiz gibi, bu nedenle birçok resmi belge imha edildi veya kaldırıldı ve "bilgi özgürlüğü" çağında bile halka açık değil.

1905'te Alfred Milner, Güney Afrika'dan Büyük Britanya'ya döndü ve İmparatorluğu Almanya ile savaşa hazırlamaya başladı. Boerleri savaşa sürüklediğinde, Milner davayı ilerletmek için gereken soğukkanlı nesnelliği sergiledi. Savaş hoş bir seçim değildi, ama gerekliydi. Başka yolu yoktu. Savaş kazanılmalıydı; Gizli Elit'in küresel hedefleri bunu gerektiriyordu. Boer Savaşı nihayetinde kazanıldı ve Gizli Elit, Güney Afrika'nın altın ve elmas rezervlerini kontrol altına aldı. Bununla birlikte, savaş Büyük Britanya'ya pahalıya mal oldu ve sadece kaybedilen canlar açısından değil; ülke her zamankinden daha az dostla kaldı. Muhteşem izolasyon, tüm ittifakların terk edilmesi, uzun süre bir yük olarak görülmedi, çünkü başka hiçbir güç İngiliz üstünlüğüne meydan okuyamazdı. Ancak 20. yüzyılın başlarında, başka bir Avrupa ülkesi nüfuz kazandı ve bu hakimiyeti tehdit etti. Mali açıdan Büyük Britanya hâlâ mutlak dünya gücüydü ve denizlerde İngiliz Donanması ve Ticaret Donanması'nın üstünlüğü tartışılmazdı, ancak endüstriyel liderlik söz konusu olduğunda Almanya, İngilizleri geride bırakıyordu ve bu durum ciddi sorunlara yol açıyordu.

1870/71 Fransa-Prusya Savaşı'ndan sonra, Prusya Krallığı ve komşu yönetici hanedanlar birleşerek Almanya'yı oluşturdu. Cesur Prusyalıların Fransızları diz çöktürmüş olması, yarı Alman olan Kraliçe Victoria da dahil olmak üzere Büyük Britanya'daki birçok kişi tarafından memnuniyetle karşılandı: sonunda birileri bu Fransa'dan gelen küstahları, İngiltere'nin baş düşmanlarını hak ettikleri yere koymuştu. [94] 1 Ancak "dürüst Cermenler" için bu, hikâyenin sonu değildi. Birleşmiş Almanya, hızlı bir bilimsel ve endüstriyel ilerleme kaydetti; bu, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önceki yarım yüzyıldaki en önemli gelişmeydi. [95] 1 Birleşme, Almanya'ya Avrupa'da yeni bir konum kazandırdı ve 1890'dan itibaren Almanya'nın Büyük Britanya ve Fransa'yı geride bırakacağı tartışılmaz bir gerçek haline geldi. [96] 1

İngiliz sanayisinin üretim, kapasite ve yenilikçilik açısından Alman rakiplerinin gerisinde kalması giderek artıyordu. Son teknoloji ürünü makineler, üstün teknik beceriler, bilimsel atılımların üretim yöntemlerine uygulanması ve müşteri taleplerini karşılama isteği, Almanya'nın yükselişinin nedenlerinden sadece bazılarıydı. 1871 ile 1906 yılları arasında kömür üretimi dört katına, dökme demir üretimi beş katına çıktı ve 1871'de yarım milyon ton olan çelik üretimi 1907'de on iki milyon tonu aştı ·

Almanya, İngiliz ürünleri için minnettar bir müşteriydi, ancak artık kendi ayakları üzerinde sağlam bir şekilde duruyordu. İç pazar artık Alman kontrolü altında olduğundan, Alman şirketleri gözlerini dış pazarlara dikti. İngiliz Dışişleri Bakanlığı'na, Alman çeliği ve demirinin, Avustralya, Güney Amerika ve Çin de dahil olmak üzere geleneksel olarak İngiliz firmalarının hakim olduğu bölgelerde alıcı bulduğu yönünde giderek artan raporlar ulaşıyordu. Hatta Büyük Britanya'nın kendi içinde bile Alman şirketleri müşteri buldu. 1871'de Alman ticaret filosu Baltık Denizi'nde seyreden sadece birkaç yelkenli gemiden oluşurken, 1900'de durum tamamen farklıydı. 4.000'den fazla gemi Alman mallarını dünyanın dört bir yanına taşıyordu ve Hamburg-America Line dünyanın en büyük nakliye şirketi haline gelmişti.

Bu baş belasıyla bir kez uğraşmak zorunda kalındı.

Bu denizcilik rekabeti, Dışişleri Bakanlığı tarafından ticaretteki rekabetlerden çok daha ciddiye alınıyordu; çünkü Büyük Britanya'nın denizlere hakim olması bir zorunluluktu; şeref bunu gerektiriyordu. Dahası, ticaret filosu her zaman denizcilerin donanmaya katılmadan önce deneyim kazanabilecekleri bir yer olarak görülmüştü. Alman ticaret filosunun hızlı modernleşmesi, gizli elitler arasında huzursuzluğa neden oldu. Şansölye Theobald von Bethmann Hollweg, İngilizlerin büyüyen Almanya'yı, ticaret ve dünya okyanusları üzerindeki İngiliz üstünlüğünün dokunulmazlığına meydan okuyan istenmeyen ve yıkıcı bir istilacı olarak gördüğünü belirtti

.

İngiliz sanayi çevrelerinde, Almanya'nın örneğin organik kimya veya elektrik mühendisliği ürünlerinde önemli ölçüde daha iyi ürünler sunduğu açık bir sırdı. İngiliz basını, Alman temsilcilerinin kullandığı "adaletsiz" yöntemleri öfkeyle kınadı: İngiliz iş uygulamalarını kopyalıyorlar, yabancı müşterilerin isteklerine göre hareket ediyorlar ve hatta, Allah korusun, broşürleri başka dillere çevirterek onları satın almaya teşvik ediyorlardı.

Yüzyılın başında, Alman başarısı aşırı sert ve abartılı bir şekilde eleştirilmişti, ancak bu gerçekleri değiştirmedi: Almanya'nın sanayi genişlemesi, Büyük Britanya'nın bazı önemli sanayilerini geride bırakmıştı.

99

O

Şimdi, Britanya'nın sanayi devriminin önemli ölçüde daha erken başlamış olması zararlı sonuçlar doğuruyordu: Teknoloji bazı alanlarda eskimişti ve yeni yatırımlar yetersizdi. Kârların önemli bir kısmı, yerli sanayi parklarını modernize etmek yerine, yüksek kârlı hisse senedi portföylerine ve yabancı menkul kıymetlere yatırılıyordu. Şansölye haklıydı: Britanya'nın sanayi üstünlüğünün dokunulmazlığı sorgulanıyordu. Ancak bu, yalnızca Alman büyümesinden değil, aynı zamanda Britanya'nın özgüveninden de kaynaklanıyordu; bu da bir avantajı değerlendirememeye, bir fırsatı kaçırmaya ve pazar payı kaybına yol

açmıştı. Daha düşük fiyatlarla daha yüksek kaliteli mallar artık Amerika ve Japonya'dan, ama her şeyden önce Almanya'dan piyasayı dolduruyordu.

Gizli elit, Almanya'nın ekonomik ve endüstriyel başarısının Almanların eğitime ve yeni teknolojilere yaptığı yatırımların karşılığı olabileceğini kabul etmeyi reddetti. Alman İmparatorluğu'nun ekonomisi hızla büyüyordu, yepyeni ticaret filosu genişleyen bir sömürge politikası lehine konuşuyordu ve şimdi Almanya Romanya ve Galiçya'da petrol üretimine bile yatırım yapmaya başlamıştı! [100] 1

Bu durum özellikle endişe vericiydi, çünkü gizli elit kesim, petrolün gelecekteki ekonomik kalkınma ve savaş için sahip olacağı yüksek stratejik önemin farkındaydı. Alman tehdidi ortadan kaldırılmalıydı. Bu ancak savaş yoluyla başarılabilirdi.

101

Nasıl

Savaş söz konusu olduğunda, incelik ve ölçülülük gizli elit için yabancı kavramlardı. Kraliçe Victoria'nın 1837'de tahta çıkmasından bu yana Büyük Britanya tek bir barış yılı bile yaşamamıştı; İngiliz birlikleri imparatorluğun her köşesinde 100'den fazla çatışmada görevlendirilmişti.

İngiliz emperyalizminin insanlık dışılığı, Güney Afrika'da yerli Afrikalılara, Boer kadın ve çocuklarına ve Çinli köle işçilere karşı işlenen vahşetlerle gösterilmiştir. Dünyanın dört bir yanındaki birçok kişi, bu vahşetlerden öncelikle Sir Alfred Milner ve General Kitchener'ı sorumlu tuttu, ancak Kral Edward onları şövalye ilan etti. Daha medeni uluslar dehşete düştü. Hindistan, Burma, Afganistan, Mısır, Nijerya, Rodezya, Sudan'da, küçük adalarda ve büyük kıtalarda, yüz binlerce insan İngiliz emperyalistlerinin zaferlerinde katledildi veya açlıktan ölüme terk edildi. Peki Alfred Milner, liberaller ve sosyalistler İngilizlerin Boer

Savaşı'nda kullandığı insanlık dışı taktikleri protesto ettiğinde ne tavsiye etti? "Gürültücüleri görmezden gelin." [102] Haritalarda yer alan bu durumun bir miktar ironi içermesi de tesadüf değildi.

Okulların binaları, imparatorluğun ihtişamını gururla sergilemek için asılmıştı ve fethedilen topraklar kan kırmızısı renkle gösterilmişti.

Gizli elit, dünya hakimiyetinin büyük hayalini kuruyordu. Bunu başarmak için ilk adım, Cermen tehdidini ortadan kaldırmak, Almanya'nın ekonomik gücünü zayıflatmak ve İmparatorluğun üstünlüğünü yeniden tesis etmek olmalıydı. Stratejik olarak bu çok zorlu bir girişimdi. Muhteşem izolasyonu nedeniyle Büyük Britanya'nın artık hiçbir dostu yoktu, ancak tek başına Almanya'yı asla yok edemezdi. Kıta üzerinde bir üssü yoktu ve dahası, Büyük Britanya'nın askeri gücü öncelikle güçlü donanmasında yatıyordu, ordusunda değil. Bu nedenle, diplomasi şarttı ve eski düşmanlar Rusya ve Fransa ile temas kurmak gerekiyordu. "Büyük Britanya'nın Almanya'yı tamamen kendi başına yenmesi imkansız olurdu. Bu nedenle, kıtadaki savaşın büyük bölümünü yürütmek için büyük Fransız ordusuna ve daha da büyük Rus ordusuna ihtiyacı vardı." [103] 1 dostluklar ve

İttifak kurmak kolay bir iş değildi, zira İngiltere ve Fransa arasındaki düşmanlıklar önceki yüzyıl boyunca diplomasi dünyasının merkezî teması olmuştu ve Fransızlar ile İngilizler arasında savaş neredeyse 1895'te patlak vermişti. [104]

Burada, gizli elitin en güçlü silahı devreye girdi: VII. Edward. İngiliz kralı, acilen ihtiyaç duyulan dış politika yeniden düzenlemesinde kilit bir rol oynadı ve gizli elitin istediği gibi Almanya'yı izole etmeye yardımcı oldu. İngiliz dış politikasının sorumluluğu geleneksel olarak hükümete aitti, hükümdara değil; ancak altı yıl içinde hem Fransa'yı hem de Rusya'yı Büyük Britanya ile gizli bir ittifaka girmeye ikna etmeyi başaran Kral VII. Edward oldu.

Fransa ve Rusya'nın büyük orduları, Almanya'yı ezme gibi devasa görevin başarı şansı olabilmesi için kesinlikle şarttı. Basitçe söylemek gerekirse, gizli elitin planları, kanlı işin büyük kısmını başkalarına bırakmaya bağlıydı ve Almanya'ya karşı savaş şüphesiz kanlı

olacaktı. Despotik, nefret dolu ve Yahudi karşıtı Rusya ile bir anlaşmaya varılması, çoğu parlamenter ve genel kamuoyu tarafından açıkça kınanacaktı. Buna rağmen Ruslarla görüşmelerin başlatılmasının tek bir amacı vardı: Almanya'yı boğmak için Rusya'ya ihtiyaç vardı.

8 Nisan 1904'te Fransa ile Entente Cordiale (Dostluk Antlaşması) imzalandı. Bu, yaklaşık 1000 yıllık silahlı çatışmanın sonunu işaret ediyordu. Resmi olarak anlaşma barış ve refahla ilgiliydi, ancak 8 Nisan'da tamamen farklı sonuçlar doğuran ve iki ulusu Almanya'ya karşı birleştiren gizli maddeler de imzalandı. Ardından, gizli elit Rusya'yı kendi ağına çekti. Yemleri, asla tutmayı düşünmedikleri bir vaatti: Almanya'ya karşı savaş başarıyla kazanıldığında, Çarlık İmparatorluğu'na İstanbul ve Çanakkale Boğazı'nın kontrolü verilecekti. Bu boş vaat, daha sonra Gelibolu felaketinin temel nedenlerinden biri olacaktı.

Gizli elitin savaş planları için dış politikanın sıkı kontrolü olmazsa olmazdı.

Kontrol sahibi olmak için. Savaş Bakanlığı, Deniz Kuvvetleri Bakanlığı ve her şeyden önce Dışişleri Bakanlığı—orada çalışan her personele savaş arzusu aşılanmalıydı. Hükümetler gelip geçebilir, ancak tüm günlük siyasi çekişmelerin ortasında kimse amacı gözden kaçırmamalıydı. Bunu sağlamak için Arthur Balfour, İmparatorluk Savunma Komitesi'ni (CID) kurdu. Son derece gizli ve seçkin bir organ olan bu savunma konseyi, ilk olarak 1902'de Başbakana ulusal savunma konularında tavsiyelerde bulunmak üzere toplandı, ancak 1904'te yeniden yapılandırıldı. CID, Almanya ile savaşı başlatmada çok önemli bir rol oynayacaktı. Balfour'un yanı sıra, orijinal komiteden sadece bir daimi üye daha vardı: Silahlı Kuvvetler Başkomutanı ve Alfred Milner'ın uzun zamandır arkadaşı olan Lord Roberts. Lord Esher, CID'nin stratejik önemini ve çalışmalarının kesinlikle gizlilik içinde ve gizli elitin sürekli gözetimi altında devam etmesi gerektiğini kabul etti. Hükümet değişikliğinden sonra Liberal Parti'den radikal birinin CID'de iktidarı ele geçirebileceği korkusu ortaya çıktığında, Esher Başbakan'a lobi yaptı: Milner, Mareşal Lord Roberts ve yükselen himayesindeki Sir John French gibi güvenilir isimlerin komitenin daimi üyeleri olarak atanması gerekiyordu. Balfour kısmen geri adım attı: [105] 1 Esher ve Sir John French, CID'ye kalıcı olarak atandılar. Bir anda, Kabine savunma konularındaki tüm tartışmalardan fiilen dışlandı. Esher'in atanması bir kez daha son derece önemliydi. Bu atama, Edward

VII'nin ve daha sonra halefi George V'nin tüm CID işleri hakkında düzenli gizli raporlar almasını sağladı. Daha da önemlisi, Esher, gizli elitin planlarının uygulanmasını sağladı; bunların hepsi dikkatlice gizlendi ve Kabine'nin bakış açısından tamamen anayasaya aykırıydı.

Aynı derecede önemli olan bir diğer husus da, gizli elitin, Mareşal Lord Roberts ve bizim "Roberts Akademisi" olarak adlandırdığımız kurum aracılığıyla, silahlı kuvvetlerin en yüksek kademelerine de hakim olmasıydı. [106] 1 Savaş Bakanı ordunun siyasi kontrolünü elinde tuttuğunu düşünmüş olabilir, ancak çok güçlü ve yüksek rütbeli subaylardan oluşan küçük bir grup, her şeyden önce Alfred Milner ve gizli elitin dostu ve yakın müttefiki olan Mareşal Roberts'a sadıktı. Roberts, Güney Afrika'da Milner ile birlikte görev yapmış ve Cecil Rhodes'u yakından tanıyordu. Her şeyi kontrol eden bir Anglo-Sakson dünya gücü vizyonlarını tamamen destekliyordu. 1914'e kadar Roberts, silahlı kuvvetlerin yüksek komutasını seçip şekillendirdiği için son derece önemli bir rol oynadı. Milner ve Roberts sayesinde, gizli elitin siyasi ve askeri stratejileri aynıydı. Yıllardır Almanya ile büyük bir savaş planlarını biliyor ve bunları ilerletiyorlardı. Ve zamanı geldiğinde, silahlı kuvvetlerin en yüksek kademelerinde muhalif sesler olmayacaktı.

Lord Roberts'ın etkisi özellikle önemliydi çünkü Savaş Bakanlığı'nda kilit pozisyonlarda bulunuyordu. Çeşitli seferlerde onun emrinde görev yapmış kişiler, silahlı kuvvetlerin en yüksek rütbelerine yükseldiler; John French, Henry Wilson, William Robertson, Henry Rawlinson ve diğerleri bunlardan bazılarıydı.

Douglas Haig. [107] Kariyeri, küçük bir mareşalin onun davasını desteklemesi ve onun "modern fikirlerini" kabul etmesi sayesinde yükselişe geçti. [108] 1 Hepsi her şeylerini Roberts'a borçluydu ve hepsi Güney Afrika'da ona ve " vizyonuna" olan sadakatleri nedeniyle seçilmişti. Bu adamlar da sırayla kendi sadık takipçilerini getirerek "yeni bir ordu" kurdular; bu ordu, Gizli Elit tarafından kendilerine verilen göreve denk bir orduydu. [109]

Lord Roberts sayesinde silahlı kuvvetlerin sadakati hiçbir zaman şüphe götürmezdi, peki ya siyaset? Düzenli seçimleri ve hükümet değişiklikleriyle İngiliz demokrasisi modeli, her zaman despotlara karşı bir kale olarak görülmüştü, ancak asla öyle olmadı. 1866'dan beri Muhafazakarlar ve Liberaller aynı bir avuç insan tarafından yönetiliyordu: yarım düzine aile, onların akrabaları ve müttefikleri, artı arada sırada "doğru" özgeçmişe sahip yeni gelenler. Çoğunlukla Oxford'dan gelen geleceğin yükselen yıldızlarını belirlemek, Gizli Elit için gerçek bir sanat biçimiydi. Umut vadeden yetenekler, gelecekteki hırslarına uygun siyasi görevlere yönlendiriliyordu.

Liberal Parti, 1906 seçimlerini büyük bir farkla kazandı. 1900'de 183 sandalye kazanan parti, şimdi 39 sandalyeye sahipti. Halk, ezici bir çoğunlukla Liberallerin sloganını destekleyerek kararını vermişti: "Barış ve askeri harcamalarda kesintiler." Ülke reforma hazırdı. Seçim galibi Campbell-Bannerman, ilk kabinesine son derece açık sözlü ve popüler bir politikacı olan David Lloyd George'u atadı. Genç Galli ateşli siyasetçi, önemli bir potansiyele sahip biri olarak öne çıkıyordu; tıpkı iki yıl önce Muhafazakâr Parti'den ayrılan ve şimdi Liberal olarak yeniden seçilen Winston Churchill gibi. Yeni parlamento, çok ihtiyaç duyulan reformları getirmeyi vaat eden yeni yüzlerle karşı karşıyaydı, ancak yemin töreninden önce bile, Kral Edward, Lord Esher ve gizli elitin diğer üyeleri arasında yapılan perde arkası anlaşmalar, dış politikanın onların özel alanı olarak kalmasını sağlamıştı. Lloyd George daha sonra, savaştan önceki sekiz yılda kabinenin,

Dış politika konularına zamanının "inanılmaz derecede küçük" bir yüzdesini ayırdı. 110

Liberal kabineye, Campbell-Bannerman ve Lloyd George'un yanı sıra en az beş radikal daha dahil olmak üzere on sekiz kişi atandı. Ancak aldatılmışlardı. Muhafazakar hükümetin çöküşünden önce, gizli elit, Liberal Parti içinde mantıklı haleflerin kimler olacağını çoktan belirlemişti. İmparatorluğun değerlerine sadık, güvenilir adamlar arıyorlardı. Milner'ın seçtiği kişiler Herbert Asquith, Richard Haldane ve Sir Edward Grey idi ve yükselişleri hükümdarın onayını almıştı. Böylece Grey Dışişleri Bakanlığı'na, Haldane Savaş Bakanlığı'na geçti ve Asquith iki yıl sonra Başbakan oldu. Bu küçük, özenle seçilmiş

emperyalist grubun, savaşa şiddetle karşı çıkan bir Başbakana ve onun değerlerine karşı karmaşık savaş komplosunu nasıl düzenlediğini merak etmek gerekir.

Kabine nasıl ilerleyebilirdi? Cevap şu: Yaptıkları eylemler hakkında diğer herkesi tamamen karanlıkta bıraktılar. Kabine üyeleri ve arka sıralardaki milletvekilleri dış politika hakkında defalarca soru sordular ve Grey ile Haldane tarafından defalarca yalan söylendi. Diğer kabine üyeleri tehlikeli askeri paktın varlığından ancak yıllar sonra haberdar oldular.

Böylece dış politikada süreklilik sağlandı ve Savaş Bakanlığı, Almanya ile yaklaşan savaşa hazırlanmak için tamamen yeniden yapılandırılabilirdi. Parlamenter demokrasi mi? Gizli elit, insanların buna gerçekten inandığı fikrine kahkahalarla gülmüş olmalıydı. Başlangıçta Grey, Alfred Milner'dan nefret eden ve Grey'in hiç anlayamadığı tutkulu pasifizmiyle tanınan Campbell-Bannerman'ın emrinde görev yapmaya direndi. Ancak gizli elit ısrar etti. Grey, referans noktalarını kabine tartışmalarından, Avam Kamarası'ndaki önergelerden veya kendi düşüncelerinden değil; hafta sonları Milner'ın gizli topluluğunun kır evlerinde edindi. Tek başına, orta derecede eğitimli, tüm fırsatlarına rağmen ilk kez 1914'te denizi geçen, yabancı dil bilmeyen bir adam, İmparatorluğun dış politikasını tek başına kontrol etti mi? Ve hatta o kadar iyi ki, yargısı son derece saygı gördü mü? Hayır.

Grey, Dışişleri Bakanlığı'nda Sir Charles Hardinge ve Sir Arthur Nicolson gibi deneyimli bakanlık danışmanlarıyla çevriliydi; bunlar, gizli elitin çevresinden gelen, kendini kanıtlamış, kuruma mensup kişilerdi. 20. yüzyılın başlarında İngiliz dış politikasını Hardinge kadar şekillendiren neredeyse hiç kimse yoktu. Kral Edward'ın yakın sırdaşıydı, birçok seyahatinde ona eşlik etti ve Entente Cordiale'de ve Rusya ile yakınlaşmada önemli bir rol oynadı. Sir Arthur Nicolson, daha sonra Lord Carnock, Dışişleri Bakanlığı'ndaki görevi boyunca Grey'e rehberlik ederken benzer bir rol üstlendi. Fas ve Saint Petersburg'da işler kritik bir hal aldığında, Nicolson her zaman olayların merkezindeydi, daha sonra da kıdemli bir devlet memuru olarak görev yaptı. İkisi birlikte İngiltere'nin dünya çapındaki diplomatik çabalarına yön verirken, Grey ise Parlamento'da savunma görevini üstlenerek kritik soruları savuşturdu.

Politikalarını sorgulayan olursa, her itirazdan kaçınır, ulusal güvenlik için vahim sonuçlar konusunda uyarır veya istediğini elde edemezse istifa etmekle tehdit ederdi. Liberal Parti içinde Grey çok az direnişle karşılaştı, bu yüzden kabinenin aşırı yakın denetiminden kolayca kaçınabiliyordu. Haldane'nin zekasına, Asquith'in becerisine ve Lloyd George'un hitabet yeteneğine sahip değildi, ancak bir efsaneye dayanıyor olsa bile, güvenilirliği vardı. Sağcı basın onu destekliyordu, bu yüzden Sir Edward Grey eleştirinin üstündeydi. Dışişleri Bakanlığı İmparatorluğun ağının merkeziydi; buradan diplomasi ve ticaretin iplikleri dünyanın en uzak köşelerine ulaşıyordu. Orada çalışanlar İmparatorluğun "iyiliği" ve gizli elitin yararı için yorulmadan çalışıyorlardı.

Grey mükemmel bir sembolik liderdi, ancak Gizli Elit'in direktiflerini uygulamaya koyanlar Hardinge ve Nicolson oldu.

Öte yandan Richard Haldane'in Savaş Bakanlığı'ndaki görevi için hiçbir danışmana ihtiyacı yoktu. Orduyu yeniden organize etme gibi devasa bir görevi üstlenecek enerjiye, kararlılığa ve gerekli zekaya sahipti; geleneklerle dolu ve güçlü çıkar gruplarıyla kaynayan bir orduyu yeniden yapılandırmak zorundaydı. Ordu hala aristokrasinin ve zenginlerin oğullarına subaylık teklif ediyordu. Rütbe ve ona bağlı ayrıcalıklar sadece bir fiyat meselesiydi. Haldane, Kral Edward, Lord Esher ve Alfred Milner'ın sarsılmaz desteğine sahip olduğunu bilerek yeni görevine güvenle yaklaştı. 12 Temmuz 1906'da Avam Kamarası önünde, orduyu " sadece bir ordunun ihtiyaç duyulduğu amaca hizmet edecek şekilde, yani savaş amacına hizmet edecek şekilde " dönüştürmeyi amaçladığını açıkladı.

Donanmanın uzun ve gururlu bir tarihi vardı, ancak bu Gizli Elit için yeterli değildi. Lord Roberts aracılığıyla Ordu'da yaptıkları gibi, işleri içeriden kontrol edebileceklerinden emin olmaları gerekiyordu. Bu görev için seçilen kişi, Gizli Elit'in savaş planlarına kesinlikle itirazı olmayan Amiral Sir John "Jacky" Fisher'dı. Şüphesiz, iyi bağlantıları olan arkadaşları Fisher'ın yükselişine yardımcı oldu, ancak o aynı zamanda vizyon sahibiydi. Donanmayı daha da etkili hale getirmek için devrim niteliğindeki yeniliklerden çekinmedi. Ona göre gemiler savaşta değerliydi ve 1904'te, Alman Kriegsmarine henüz emekleme

aşamasındayken, İngiliz filosunu yeniden organize etmeye başladı. Sloganı şuydu: "Acımasız, boyun eğmez ve amansız." Fisher'ın kendi ifadesiyle "ne savaşabilen ne de kaçabilen" 160 gemi hizmet dışı bırakıldı.

idiler.

Bunların yerini "acil savaş" için uygun, hızlı ve modern gemiler aldı. 113

20. yüzyılın başlarında, gizli elit kesim, söylentiler, yarı gerçekler, açık propaganda ve yalanlardan oluşan gerçek bir bombardıman başlattı. Bu durum, büyük deniz silahlanma yarışı efsanesinin doğmasına yol açtı. Alman İmparatorluğu, Alman birlikleri İngiltere'nin doğu kıyılarına veya İskoçya'nın Forth Körfezi'ne çıkarma yapmadan önce donanmayı hedef alıp yok etmek için devasa bir donanma inşa ediyordu – bu hikaye, savaşa karşı çıkan birçok liberal kesim tarafından bile yaygın olarak inanılıyordu. [114]

Komplo romanlarından fırlamış gibi geliyordu ama işe yaradı: İngiliz halkı, Almanya'da dizginsiz militarizmin hüküm sürdüğü ve Alman İmparatorluğu'nun dünyayı domine etmek için karada ve denizde askeri üstünlük kurmaya çalıştığı yalanını yuttu. İngiliz militarizmi Tanrı'nın işi, Alman militarizmi ise şeytanın işiydi; bu nedenle kendi canlarını tehdit etmeden önce kökünden kazınması gerekiyordu. Savaştan sonra Kriegsmarine'den bunu destekleyen herhangi bir belge bulundu mu?

Almanya gizlice Büyük Britanya'yı işgal etmeyi veya daha fazla savaş gemisi inşa etmeyi mi planlıyordu? Hayır, tek bir belge bile yok.

Siyaseti, orduyu ve donanmayı kontrol etmek sorun değildi ve aynı şey basını kontrol etmek için de geçerliydi. Viscount Alfred Milner, basının rolünü ve etkisini anlamıştı. 1880'lerde *Pall Mall Gazette'de çalıştığından beri, kişisel arkadaş çevresinde Review of Reviews'in* baş editörü William T. Stead ; The Times'tan George Buckle ve daha sonra

Geoffrey Dawson *; Westminster Gazette'den* Edmund Garrett ; ve *Daily News* ve Daily Chronicle'dan Edward T. Cook gibi gazeteciler yer alıyordu . Profesör Quigley'nin ortaya koyduğu gibi, hepsi gizli elit kesime mensuptu. Bu iki unsurun birleşik gücü sayesinde

Gazeteler ve dergiler, gizli elitin perde arkasında yayın politikalarını dikte ederek kamuoyu üzerinde büyük bir etki kurmasına olanak sağladı. Ancak bu karşılıklı bağımlılığın gerçek derinliği, bir yandan The *Times ile diğer yandan Dışişleri Bakanlığı, Sömürge Ofisi ve Savaş Bakanlığı arasında var olan yakın bağlantıyla en iyi şekilde gösterilebilir.*

Times muhabiri Flora Shaw, Sömürge Ofisi'nde her zaman hoş karşılanırdı ve "İmparatorluğun siyasetinde yer alan herkesin güvenini kazanmıştı" [116] 1 Güney Afrika'daki savaşı haklı çıkarmak amacıyla, *Times gazetesinde her gün Transvaal Başkanı Kruger'in meşru şikayetleri görmezden geldiğini* iddia etmekle görevlendirildi. Flora Shaw'a ayrıca tarihi yeniden yazma fırsatı da verildi. *Times , Encyclopedia Britannica'nın* yeni bir baskısına sponsor oluyordu ve ondan sömürge politikasıyla ilgili bölümleri gözden geçirmesi istendi; bu da "çok sayıda makaleyi yeniden yazmayı" içeren bir görevdi. [117]

Milner'ın adamları *Times gazetesini* "sakin ve direnişsiz bir şekilde" ele geçirdi. [118]

Gazete resmi olarak başkalarına ait olabilirdi, ancak Milner, yorum sayfalarındaki kanaat önderlerinin Gizli Elit'in saflarından sadık kişiler olmasını sağladı. İç çevrenin üyeleri The *Times'a gelip gidiyor* , yorumlar ve makaleler yazıyor, haberler ve analizler sunuyorlardı; bunların hepsi kendi gündemlerine uygundu. The *Times,* kitlesel tirajlı bir gazete değildi ve asla kendisini kitlesel propaganda aracı olarak sunmaya çalışmadı. Milner ve işbirlikçileri tek bir konuda son derece netti: The *Times* , sırayla başkalarını etkileme yeteneğine sahip küçük bir önemli insan grubu üzerinde etkiye sahipti. Gazete, kendileri ve herkes için kararları veren üst sınıfı, siyasetin, diplomasinin, finansın ve zenginlerin en seçkinlerini temsil ediyordu. Gizli Elit siyaseti böyle yürütüyordu: Onayladıkları her şey destekleniyor, onaylamadıkları ise alay konusu ediliyor ve reddediliyordu. Örneğin, gizli elitin bir üyesi

savunma politikası hakkında bir öneride bulunursa, bu öneriye önde gelen bir Oxford profesörü veya bir "askeri uzman" tarafından sağlam bulunan "bağımsız" bir çalışma eşlik ederdi. Times *öneriyi analiz eder ve onaylardı; eşlik eden yayın , Times'ın* edebiyat ekinde olumlu bir şekilde değerlendirilirdi . [119] Anonim kitap eleştirisini yazan kişi de dahil olmak üzere, süreçte yer alan herkes bir şekilde gizli seçkinler grubuna mensuptu veya onların onayıyla hareket ediyordu.

Tüm basın baronlarının en güçlüsü olan Lord Northcliffe, gizli elitin Almanya'yı şeytanlaştırma ve anavatanı savaşa hazırlama çabalarında paha biçilmez bir öneme sahipti. The *Times* ve *Daily Mail'in sahibi olarak,* Almanya'nın düşman olduğu izlenimini yaratmayı başardı. Almanya'nın İngiliz İmparatorluğu'nu, İngiliz ürünlerini ve ulusal güvenliği tehdit ettiğini iddia eden haberler tekrar tekrar yayınlandı. Tüm gazeteler buna katılmadı, ancak özellikle sağcı basın son derece ateşli hale geldi. İngiliz basınının büyük ve etkili bir kesimi, insanların zihinlerini zehirleme görevine kararlılıkla kendini adadı. Bu propaganda çabaları Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesine kadar devam etti ve tüm savaş boyunca sürdü. The *Times* entelektüelleri hedef alırken, tabloid gazeteler Almanlara karşı nefreti işçi kitlelerine aşıladı. 1905 ile 1914 yılları arasında basılan imparatorluk casusları hakkındaki sansasyonel haberlerin ve diğer Alman karşıtı makalelerin sayısı neredeyse akıl almaz düzeydeydi.

Güney Afrika'dan dönüşünde, Kont Alfred Milner, İmparatorluğu savaşa hazırlama gibi devasa bir görevle karşı karşıya kaldı. Büyük Britanya artık küçük, son derece eğitimli bir seferi kuvvete sahipti, ancak İmparatorluğun geri kalanında, altı milyon askerlik çağına gelmiş erkekten oluşan büyük bir kaynak büyük ölçüde kullanılmadan duruyordu. Milner, savaş durumunda Avustralya, Yeni Zelanda ve Kanada'nın Büyük Britanya'nın yanında sarsılmaz bir şekilde durmasının şart olduğunu biliyordu. 1907'de, İmparatorluğu Birleşik Krallık bayrağına daha da bağlamak amacıyla Londra'da bir sömürge konferansı düzenlendi. Milner'ın asıl hedefi Avustralya Başbakanı Alfred Deakin'di. Kraliçe Salonu'ndaki sahnede birlikte durdular ve Milner, Avustralya'nın İmparatorluğa yaptığı önemli katkıyı ve iki ulus arasındaki güçlü ırksal ve sadakat bağlarını övdü. Konferansta,

"acil durumlarda" sorunsuz bir entegrasyonun gerçekleşebilmesi için, Dominyonların silahlı kuvvetlerinin zaten modernize edilmiş İngiliz Ordusu ile aynı modele göre yapılandırılmasına karar verildi. Bu durum, Avustralya ve Yeni Zelanda ordularının tamamen yeniden düzenlenmesine yol açtı. [120]

Kanada ayrıca çok sayıda genç erkeğe sahipti, bu nedenle Milner 1908'de trenle kıyıdan kıyıya seyahat ederek Kanadalıların ruhunu, vatanseverliğini ve İmparatorluğa olan bağlılıklarını övdü. Haziran 1909'da İmparatorluk basınının bir konferansını planlamaya kendini enerjik bir şekilde adadı. İmparatorluğun dört bir yanından yaklaşık 60 gazete sahibi, gazeteci ve yazar bu etkinlik için bir araya geldi. Ziyaretçileri etkilemek ve hayran bırakmak için hiçbir masraftan kaçınılmadı. Övgü ve misafirperverlik gösterileriyle karşılandılar. Milner, savaş durumunda ana vatan için İmparatorluğun desteğini güvence altına almaya kararlıydı. Katılımcılar özel trenlerde birinci sınıf seyahat ettiler ve Manchester'daki silah fabrikalarını ve Avustralya için destroyerlerin inşa edildiği Glasgow'daki bir tersaneyi ziyaret ettiler.

Alman İmparatorluğu'nun adı geçmese de, Kaiser'in savaş kışkırtıcısı olduğu ve Büyük Britanya ile İmparatorluğun hızla silahlanması gerektiği açıktı. Lord Rosebery, delegelere "denizlerin ötesindeki genç egemenlik alanlarına" şu mesajı iletmelerini rica etti: "Ulusal savunma her insanın ve her ülkenin sorumluluğundadır."

Kanada, Avustralya, Hindistan ve Güney Afrika'dan önde gelen birçok medya figürüne fahri unvanlar verildi. Lord Rosebery açılış konuşmasında, tarihte daha önce hiç "savaş hazırlıklarının bu kadar tehditkar ve bu kadar ezici" olmadığını belirtti.

122

İmparatorluk vatandaşları şahsen." [123] 1

Basın temsilcileri büyük bir sevinç içinde evlerine döndüler. Onların coşkusu, Milner'ın Güney Afrika'da yetiştirdiği emperyalist grubun azmini yansıtıyordu. "Yetiştirdiği" genç

adamlar, davaya duydukları tutkuyla Büyük Britanya'ya döndüler. Akıl hocalarının rehberliğinde, imparatorluğu devrimleştirmek için komplo kurdular. Bu amaçla, küçük ama etkili gruplar oluşturdular.

Bir araya gelerek, dünyayı ele geçirecek bir imparatorluğun büyük planını hayata geçirmek için. 124

O

Kendilerine "Yuvarlak Masa" adını verdiler; bu, Kral Arthur'a bir göndermeydi ve herkesin eşit ve eşit derecede önemli olduğunu, soylu bir amacı takip ettiklerini ve açık tartışmanın değerli olduğunu ima etmeyi amaçlıyordu. Gerçekte ise bu, gizli topluluğun kutsal olmayan bir koluydu. Milner, herkesin tanıdığı ve hizmet ettiği otoriteydi. Güney Afrika'dan gelen adamları, Sir Alfred Zimmern, Sir Reginald Coupland ve Amerikalı milyonerler Waldorf ve Nancy Astor gibi yeni takipçilerle bir araya geldi. Carroll Quigley, hepsini gizli elitin üyeleri olarak tanımladı. [125]

Yuvarlak Masa üyelerinin çoğu ömür boyu dosttu. Birbirleriyle gurur duyan, birbirlerine hayranlık besleyen ve "ulusal çıkar" adına büyük işler başarmaya kararlı, sıkı sıkıya bağlı bir gruptu. [126] Alfred Milner burada kıdemli bir devlet adamı ve baba figürü olarak görev yaptı; Yuvarlak Masa'daki rolü "entelektüel bir cumhuriyetin başkanı" rolüydü. [127] 1 Onların amacı şuraya gitmekti:

Ulus veya imparatorlukla ilgili meseleler, güç ve nüfuz kazanmak içindi. Yuvarlak Masa içindeki çeşitli gruplar esasen "propaganda araçlarından", bir avuç etkili kişiden başka bir şey değildi. Quigley'e göre, bu grupların amacı "Dominyonların gelecekte Almanya'ya karşı

bir savaşta Birleşik Krallık'a katılmasını" sağlamaktı. [128] Mesajları, imparatorluğa bağlılık mantrasını tekrarlıyordu.

İmparatorluğa karşı görev bilinci, İmparatorluğun birliği ve İmparatorluğun avantajları. İmparatorluk, İmparatorluk, İmparatorluk. Sonuç olarak, Avustralya filosunu İngiliz komutasına verdi ve 332.000 Avustralyalı savaşa gitti. Yeni Zelanda 112.000 adam gönderdi. İmparatorluk "görevini" yerine getiriyordu.

Aynı derecede önemli olan, gizli elitin onayladığı ve yönettiği gizli savaş hazırlıklarıydı. Bugün bile, İngilizlerin 4 Ağustos 1914'te Almanya'ya savaş ilan etmesinin temel nedeninin Alman İmparatorluğu'nun Belçika'yı işgal etmesi olduğu efsanesi devam etmektedir.

Tarafsızlık ihlal edildi. Ancak gerçekte Belçika hiçbir zaman tarafsız olmadı. 1906'da, askeri operasyonlar başkanı, Roberts Akademisi ve İmparatorluk Savunma Komitesi üyesi General Benjamin Grierson, Brüksel'deki Belçika Genelkurmay Başkanlığı'na bir mektup yazdı. Mektupta, İngiliz hükümetinin Belçika'ya "dört süvari tugayı, iki ordu kolordusu ve bir atlı piyade tümeni" göndermeye hazır olduğu belirtildi.

Orada konuşlandırılacaklardı. Açık görevleri: Alman ilerlemesini durdurmak. [129]

Başbakanın açık onayı olmadan hiçbir tutanak hazırlanmamalı veya gönderilmemeliydi · Grierson, Fransa ve Belçika ile ilişkileri derinleştirme emri aldı. 16 Ocak 1906'da Fransız Binbaşı Victor Huguet ile resmi "askeri görüşmeler" başlattı ve aynı gün Brüksel'deki İngiliz askeri ataşesi Yarbay Barnardiston'a şunları yazdı : Fransa ve Belçika arasında savaş çıkması durumunda, İngilizler Belçika'ya 105.000 asker gönderecektir.

132

Grierson anlaşmalardan tamamen haberdardı ve bunları onaylıyordu, ancak belgeler gizliliğin öneminin defalarca vurgulandığını ve basının hiçbir koşulda bundan haberdar olmaması gerektiğini gösteriyor. [133]

Almanlar Brüksel'i ele geçirdikten sonra, gizli arşivlerde Belçika Genelkurmay Başkanı Tümgeneral Ducarne'nin, İngiliz askeri ataşesiyle birkaç görüşmede, Alman İmparatorluğu'na karşı bir savaş durumunda İngiliz, Fransız ve Belçika birliklerinin nasıl hareket edeceği konusunda görüştüğünü gösteren belgeler keşfettiler. İngiliz birliklerinin (açıkça "müttefik ordular" olarak adlandırılan) nasıl karşıya geçip yürüyeceğine dair ayrıntılı bir plan vardı. Görüşmelerde ayrıca, İngiliz birliklerine Belçikalı subay ve tercüman sağlanması ve "müttefik orduların yaralılarının" nasıl barındırılıp bakılacağı konuları da ele alınmıştı.

1912'de Balkanlar'daki kriz Avrupa çapında bir savaşı tetikleme tehdidi oluşturduğunda, İngilizler ve Belçikalılar arasındaki anlaşmalar daha da yoğunlaştırıldı. O yıla ait İngiliz ordusu için hazırlanan gizli kılavuzlarda, demiryolu istasyonları, gözlem noktası olarak uygun kilise kuleleri, yakıt depoları, yollar, kanallar ve köprüler de dahil olmak üzere Belçika şehirlerinin, köylerinin ve kırsal alanlarının son derece ayrıntılı haritaları yer alıyordu. İngilizler ve Belçikalılar, irtibat subayının kim olacağı, tercüman olarak kimin görev yapacağı ve İngiliz yaralılarının nerede barındırılacağı da dahil olmak üzere askeri taktiklerini en ince ayrıntısına kadar görüşmüşlerdi.

Ayrıca, Belçika düzenlemeleri İngilizceye çevrildi. Barnardiston'ın Brüksel'deki halefi Yarbay George Bridges oldu. Bridges, Belçikalılara Büyük Britanya ordusunun altı piyade tümeni ve sekiz süvari alayından oluştuğunu, toplamda yaklaşık 160.000 kişiden ibaret olduğunu ve "her şeyin hazır olduğunu" söyledi. [134] 1 Şaşırtıcı bir şekilde , Bridges ile o zamanki Genelkurmay Başkanı Harry Jungbluth arasındaki görüşmenin tutanaklarında, Almanya'nın Fransa'ya saldırması durumunda "İngilizlerin her koşulda, yani Belçikalıların rızası olsun veya olmasın, birliklerini Belçika'ya çıkaracağı" belirtiliyor. [135] 1 Belçika'nın kutsal tarafsızlığına dair söylentiler böylece çürümüş oldu . Belçika ile yapılan askeri anlaşmalar o kadar ilerlemişti ki, Şubat 1914'te Belçika'da savaşan İngiliz askerlerinin döviz kuru sabitlendi. [136] 1

Savaşın patlak vermesiyle birlikte, İngilizler ve Belçikalılar en az sekiz yıldır Almanya ile savaş için yoğun bir şekilde ortak askeri planlama yapıyorlardı. Belçika'nın "tarafsızlığı" bir aldatmacadan başka bir şey değildi ve Büyük Britanya'nın bu "tarafsızlığı" Almanya'ya savaş ilan etmek için bir bahane olarak kullanması da aynı derecede aldatıcıydı. Sir Edward Grey, Belçika'nın Büyük Britanya, Fransa ve Rusya ile birlikte Almanya'ya karşı savaşacağını gayet iyi biliyordu. Bu çok uzun zaman önce kararlaştırılmıştı.

Amerikalı gazeteci ve yazar Albert J. Nock, Belçika'nın "tarafsızlığı" yalanını nihayet çürüttü:

"Belçika hükümetinin Alman eylemine şaşırdığı veya hazırlıksız yakalandığı, Almanya ve Belçika'nın kedi fare oyunu oynadığı, Belçika'nın konumunun kesin ve ayrıntılı anlaşmalar çerçevesinde dört yakın müttefikten biri olmaktan başka bir şey olmadığı yönündeki iddiaların sürdürülmesi tamamen saçmadır." [137]

Bununla birlikte, bu saçma düşünce Büyük Britanya'yı savaşa sürükleyecekti ve o zamandan beri İngiliz tarihçiler tarafından defalarca tekrarlandı. 1914'te, sözde tarafsız Belçika, sözde masumiyetiyle inleyerek, Almanya'nın tuzağa düşmesini bekleyen bir siren gibi uçurumların kenarında yatıyordu.

Belçika, Büyük Britanya'nın Almanya'yı yok etme planlarına gizlice dahil ettiği tek gizli müttefik değildi. Fransa ve Rusya, savaş zamanlarında insan gücü sağlamak zorundaydı, çünkü muazzam orduları Büyük Britanya'nın tam olarak eksikliğini duyduğu şeydi. Bu nedenle, her iki ülkenin dış politikasını etkilemek ve orada Alman karşıtı duyguları körüklemek çok önemliydi. Bu amaçla, gizli elit, kilit pozisyonlardaki kişileri destekledi, finanse etti ve terfi ettirdi. Rusya'da en belirgin örnek Alexander Izvolsky'dir; Fransa'da ise örgüt, intikamcı Théophile Delcasse ve Raymond Poincaré'yi destekledi. Görevleri, ülkelerini savaşa sürüklemekti.

Izvolsky, Kopenhag'daki nispeten önemsiz bir görevden Saint Petersburg'da Dışişleri Bakanlığına kadar muazzam bir kariyer sıçraması yaptı. Bunu, Kral Edward VII'nin Çar'a

verdiği kişisel tavsiyeye borçluydu. Gizli elit Izvolsky'yi avucunun içine almıştı ve rüşvetleri ona lüks bir yaşam tarzı sağlamasına olanak tanıyordu. Büyük Britanya ve Rusya'nın 1907'de imzaladığı anlaşmanın taslağının hazırlanmasına yardımcı oldu ve hatta Japonya ile iki ülkenin Çin'deki etki alanlarını tanımlayan bir anlaşma müzakere etti. [138] 1 Japonya'ya ağır bir yenilgi almış bir ülkenin dışişleri bakanı için hiç de fena bir performans değil . Bu başarıların bu kadar çabuk gelmesi de dikkat çekici.

Bu durum, attığı her adımın politikasıyla uyumlu olmasından kaynaklandı.

Gizli elit kesim oradaydı. Bu, şunları garanti altına aldı:

Uzak Doğu ülkeleri olan Japonya ve Rusya arasında Alman Isvolsky'nin başarılarına karşı bir kalkan olarak yapılan anlaşma tamamen buna bağlıdır.

139

ikisi birden

Yayılmacı hayaller, İngiliz efendilerinin ihtiyaçlarını karşılamasından kaynaklanıyor olarak yorumlanacaktı. Rusya'nın Doğu Asya'daki yayılmacı emellerine resmen son verdi ve Saint Petersburg'u İngilizlerle yeni bir uyum dönemine taşıdı – tıpkı gizli elitin öngördüğü gibi.

1910 yılında Izvolsky, Rusya Dışişleri Bakanlığı görevinden istifa ederek Saint Petersburg'dan Paris'e büyükelçi olarak atandı. Ancak bu ne bir rütbe düşürme ne de bir güçsüzleştirme idi. Artık asıl görevi, Rus ve Fransız savaş hazırlıklarını senkronize etmek ve Fransız politikacıları yozlaştırmaktı. Izvolsky, Paris'e şişkin bir savaş sandığıyla geldi; bu para, Fransız basınını hizaya getirmek için tasarlanmıştı. Kamuoyu, pasifist Başbakan Joseph Caillaux ve benzer görüşteki politikacılara karşı dönecekti. Sağcı ve intikamcı bir avukat olan Raymond Poincaré, Caillaux'nun yerine seçildi; Fransa'yı savaşa götürecekti. Lorraine'de doğan Poincaré, Almanya'ya karşı yakıcı bir nefretle doluydu ve eyaleti

Fransa'ya geri getirmeye kararlıydı. Daha sonra şöyle diyecekti: "Neslimizin yaşaması için kayıp eyaletlerimizin geri kazanılmasını ummaktan başka bir neden bilmiyordum..." [140]

Poincaré, başından beri yabancı aktörlerin kendisine Fransa'yı Almanya'ya karşı kışkırtması için para ödediğini biliyordu. Siyasi başarısını ve iktidara yükselişini gizli güçlere borçlu olduğunun tamamen farkındaydı. Alsace-Lorraine'i Fransa'ya geri getirmek için ruhunu gizli elitlere sattı. Poincaré, Fransız basınına rüşvet verilmesinde bizzat yer aldı ve Izvolsky'ye "hediyelerin dağıtımı için en uygun plan " konusunda tavsiyelerde bulundu · Hediyeler , kesinlikle. En bariz haliyle yolsuzluktan bahsediyoruz: Fransız genel yayın yönetmenleri, Caillaux'ya hakaret etmek için büyük meblağlar aldılar. Şeytanlaştırıldı, kabine arkadaşlarının arkasından pazarlık yapmakla ve Fransız fonlarını gereksiz yere kullanmakla suçlandı.

Afrika'daki topraklar Almanya'ya devredildi. Kişisel ve siyasi baskılar nedeniyle Caillaux Ocak 1912'de istifa etti. Poincaré Başbakan seçildi ve aynı anda Dışişleri Bakanlığı görevini de üstlendi.

[1421] Son derece zorlu koşullar altında

Bu, Fransa'nın intikamcıların safına ilk kez katılması anlamına geliyordu ve Avrupa tarihinde bir dönüm noktasıydı.

Fransa'nın yeni başbakanı her şeyi Izvolsky ve destekçilerine borçluydu. Göreve başlamasından sadece birkaç saat sonra Poincaré, Izvolsky'yi ofisinde ziyaret ederek Fransa'nın Rusya ile mutlak dayanışmasını teyit etti. [143] 1 Bu noktadaki ayrıntılar oldukça ilginç : Burada büyükelçi Poincaré'nin ofisine çağrılmıyor; hayır, Başbakan bizzat Izvolsky'nin ofisine koşuyor. Bu konuda kimin söz sahibi olduğu artık açık olmalı. Poincaré satın alınmasına izin vermişti ve kime borçlu olduğunun tamamen farkındaydı. Eksik olan tek şey, bakımlı küçük Rus'un elini öpmesiydi. Poincaré, en başından beri Fransa'nın dış politikasını Sir Edward Grey'in tam onayını alacak şekilde dikkatlice yönlendirdi. Rehberlik aradığı her zaman Dışişleri Bakanlığı'na baktı. [144] 1

Alexander Izvolsky'nin savaşa yol açmadaki diğer bir katkısı da Balkan ülkeleri üzerindeki olumsuz etkisiydi. Oradaki gerilimleri tehlikeli bir şekilde alevlendiren kişinin o olması tesadüf değildi. Gizli elit, Izvolsky ve diplomasi ve iş dünyasındaki adamlarını, Sırbistan ve Belçika'da satın alınabilecek kişi ve örgütleri belirlemek için kullandı. Londra'daki gizli elit, hiçbir şekilde sadece pasif bir gözlemci değildi, aksine ajanlarının her fırsatta olayların gidişatını etkilemesini sağlamaya çalışıyordu. Genel kanıya göre, 1912'de Sırbistan "tamamen Rusya'nın bir aracıydı."¹⁴⁵ Ve bir ölçüde bu doğru. Talimatlar, sermaye, yardım vaatleri—tüm bunlar St. Petersburg'dan Belgrad'daki Rus diplomatlara akıyordu ve görünüşe göre Çarlık İmparatorluğu'nun Sırbistan'a ne kadar önem verdiğini vurguluyordu. Ancak gerçekte , Rus diplomatlar talimatlarını, bizim tahminimize göre, gizli elit tarafından kontrol edilen kişilerden—İzvolsky ve onun kuklası, dışişleri bakanı olarak yerine geçen Sergei Sazonov'dan—alıyorlardı. Dahası, bu gizli fonların kökeni Paris ve Londra'ya kadar uzanıyor.

Gizli elitin savaşa başlaması için iki ön koşulun yerine getirilmesi gerekiyordu. Birincisi, Büyük Britanya ve İmparatorluğun hazır olması gerekiyordu. İkincisi, Almanya'nın bir şekilde kandırılarak ilk hamleyi yapması ve suçun daha sonra Alman İmparatorluğu'na yüklenmesi gerekiyordu. Avusturya-Macaristan tahtının varisi Arşidük Franz Ferdinand'ın 28 Haziran 1914'te öldürülmesi, korkunç bir manipülasyon için bahane sağladı. Suikast, genellikle Birinci Dünya Savaşı'nın nedeni olarak gösterilir. Ne saçmalık! Kendi başına, bu tür saldırıların yaygın olduğu bir dönemde sadece bir başka siyasi suikastti. Suç, suikastçıları eğiten, silahlandıran ve yönlendiren bir grup Sırp'a aitti. Avusturya'nın intikam talebi genellikle meşru bir endişe olarak kabul edildi. *Gizli Tarih adlı kitabımızda gösterdiğimiz şey* , komuta zincirinin Sırplar tarafından kontrol edildiğidir.

St. Petersburg'dan Londra'daki gizli seçkinlere kadar.

Komplocular, Belgrad'daki Rus büyükelçisi ve dışişleri bakanlığı aracılığıyla harekete geçti.

[1461] Avusturya

Rus hükümeti, Sırbistan'ı faillere karşı harekete geçmeye ve soruşturmaya Avusturya'yı da dahil etmeye çağırdı. Sırbistan bunu reddetti. Sırbistan'ın koruyucusu rolünden keyif alan Rusya, Sırbistan'a koşulsuz desteğini ifade etti.

Londra'dan, gizli elit kesim, ritüelleştirilmiş düşmanlıkları kasıtlı olarak öyle bir boyuta taşıdı ki, tam anlamıyla bir krize dönüştü. Sırbistan ve Avusturya, bölgesel bir çatışma olarak kalması gereken bir konuda karşı karşıya geldi. Ancak 30 Temmuz'da, Rusya, Londra ve Paris'in tam desteğiyle, Almanya'nın doğu sınırında büyük ordularını gizlice toplamaya başladı. Herkes biliyordu: bir ordunun genel seferberliği başladığında, bu savaş anlamına geliyordu; geri dönüş yoktu. Almanya doğudan gelen işgal tehdidiyle karşı karşıyayken, aynı zamanda Fransızlar batıda seferberliğe başladı. İmparator, kuzeni Rus Çarı'nı kuvvetlerini geri çekmeye ikna etmek için defalarca ve ciddi bir şekilde çabaladı. Ancak Çar, Fransa'nın da aynı şeyi derhal yapacağına söz verdiğini ve Büyük Britanya'nın resmi olarak geri çekilse de gizlice savaşa girmeye kararlı olduğunu çok iyi bildiği için reddetti.

31 Temmuz 1914'te Izvolsky, Paris'ten Saint Petersburg'a oldukça açıklayıcı bir telgraf gönderdi:

“Fransa Savaş Bakanı, samimi ve neşeli bir şekilde, hükümetin savaşa girme konusunda kesin bir karar aldığını bana bildirdi. Fransız Genelkurmayının tüm çabaların Almanya'ya yöneltileceği yönündeki umudunu iletmemi istedi…” [147]

Almanya'nın genel seferberlik ilan etmesinden ve Rusya'nın savaş ilan etmesinden neredeyse 24 saat önce, Fransız hükümeti zaten "bağlayıcı bir savaş kararı" almıştı. General Joseph Joffre ipleri çekiyordu. Poincaré'ye kişisel bir ültimatom verdi: ya genel seferberlik emri verilecekti ya da...

Fransız silahlı kuvvetlerinin başkomutanlığı sorumluluğunu bıraktı. 148

Sanki Poincaré'nin daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi. Saat 16:00'da, Paris'teki merkez telgraf ofisinden genel seferberlik emri veren telgraflar gönderildi. Bu zamana kadar Sırbistan, Avusturya, Rusya, Fransa ve Büyük Britanya, bir şekilde ordularını hazırlamaya başlamıştı. Churchill, 29 Temmuz'da gizlice tüm filonun Scapa Flow'da savaşa girmesi emrini vermişti bile.

149

Açık

Sadece Alman İmparatorluğu henüz hiçbir önlem almamıştı.

1 Temmuz öğleden sonra, Alman liderliği Berlin Sarayı'nda toplandı. Şansölye Bethmann Hollweg ve Dışişleri Bakanı Gottlieb von Jagow, Alman büyükelçisinden sansasyonel bir haber getirdiler: İngiliz hükümeti, Fransa'nın İngiliz garantisi altında tarafsız kalacağına dair söz vermişti.

Fransa'nın tarafsızlığını koruyacağını düşünüyordu. Savaş yanlısı olduğu söylenen imparator son derece rahatladı ve şampanya sipariş etti. Ardından Kral George'a şu telgrafı gönderdi: "Eğer Fransa, İngiliz donanması ve ordusu tarafından güvence altına alınmış tarafsızlığını bana sunarsa..."

"Garantiler verilmesi gerekirken, elbette Fransa'ya saldırmaktan kaçınacağım." 150

Kral, aynı akşam Dışişleri Bakanı Sir Edward Grey'i Buckingham Sarayı'na çağırarak bir yanıt taslağı hazırlamasına yardımcı olmasını istedi. Kral George şöyle yazdı: "...Sanırım bugün öğleden sonra Prens Lichnowsky ile Sir Edward Grey arasında yapılan dostane bir görüşmede ortaya atılan bir öneriyle ilgili bir yanlış anlama olmalı..." [151] 1 Hiçbir garanti yoktu ve Fransız tarafsızlığı da söz konusu değildi. Bu sadece bir oyalama taktiği, avantaj elde etmek için kullanılan bir hileydi.

Rusya'nın sınır boyunca tüm asker hareketlerini durdurmasını talep eden telgrafına 24 saat boyunca boşuna cevap bekleyen Kaiser, saat 17:00'de genel seferberlik emri verdi. Alman İmparatorluğu, bu geri dönülmez adımı atan son büyük Avrupa gücüydü. Bu durum, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nı başlattığı iddiasıyla nasıl bağdaşıyor? Bir saat sonra, Alman büyükelçisi Pourtales, Saint Petersburg'da Sazonov'un huzuruna çıktı ve Rus hükümetinin seferberliği iptal edip etmeyeceğini üç kez sordu. Bunun bir Avrupa savaşı anlamına geldiğinden emin olan Sazonov, seferberliğe devam edeceklerini söyledi. Kont Friedrich von Pourtales, Rus dışişleri bakanına savaş ilanını sundu ve gözyaşlarına boğuldu. [152]

1 Ağustos günü saat 18:00'dı.

Almanya'nın savaş ilanı bir tepki olarak anlaşılabilirdi, ancak taktiksel olarak bir hataydı. Rusya, Almanya'ya saldırmak amacıyla açıkça seferber olmuştu, ancak Sazonov'a gerçek bir savaş ilanı yapmaması talimatı verilmişti. Grey Poincaré, Sazonov'a Fransa ve Rusya'nın askeri hazırlıklarını ve savaş niyetlerini Almanya tuzağa düşene kadar gizlemeleri gerektiğini defalarca anlatmıştı. İngiliz halkı Avrupa savaşında asla saldırganın yanında yer almazdı, bu nedenle Almanya'nın şiddeti kışkırtan taraf olarak gösterilmesi şarttı. Bu biraz okul bahçesine benziyordu: Bir çete yalnız bir çocuğu taciz eder, onu itip kakar ve tehdit eder, ancak çocuk kendini savunmaya kalkarsa vay haline—hemen her şeyden sorumlu tutulur.

Almanya başka ne yapabilirdi ki? Alman İmparatorluğu, ölüm kalım savaşına sürüklenmişti. Şimdi iki uç seçenek arasında seçim yapmak zorundaydı: ya sabırla kendi yıkımını beklemek ya da kendini savunmak için saldırmak. Köşeye sıkışmış ve savunma savaşına zorlanmış olan Almanya, Avrupa'daki son büyük güç olarak birliklerini silaha çağırdı. Batıda gizlice seferber olmuş Fransızları püskürtmek için Kaiser, Alman silahlı kuvvetlerine Belçika üzerinden Fransa'ya ilerleme emri verdi. Esasen başka seçeneği yoktu. Kıta Avrupası savaş halindeydi.

Gizli elit kesim izledi ve bekledi. 1905'ten beri Büyük Britanya, Belçika, Fransa ve Rusya, Almanya'ya karşı savaşa ortaklaşa hazırlanıyordu, ancak tüm süreç o kadar gizliydi ki, İngiliz Kabinesinde 20 bakandan sadece beşi hangi taahhütlerin verildiğini biliyordu. 3 Ağustos'ta Sir Edward Grey, Avam Kamarası'nın önüne çıktı ve parlamento onayı olmadan hiçbir şey yapılmayacağına söz verdi; bu boş bir vaatti, çünkü oylama asla gerçekleşmedi. Grey öncelikle Belçika'nın tarafsızlığının ihlal edildiğini savundu, ancak bu tarafsızlığın 4 Ağustos 1914'te Almanya'ya savaş ilan etmek için yasal ve propaganda amaçlı bir bahane olarak hizmet eden grotesk bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Gizli elitin sadık bir hizmetkarı olan Sir Edward Grey, İmparatorluğu savaşa sürüklemek için yalan söyledi.

Son 100 yılda, saray tarihçileri gerçekleri çarpıtmış ve tahrif etmişlerdir. Gizli elitin üyeleri, komplolarının tüm izlerini silmek için olağanüstü özen göstermişlerdir. Gerçeği ortaya çıkarabilecek mektuplar, telgraflar, resmi raporlar ve notlar iz bırakmadan ortadan kaybolmuştur. Alfred Milner'e yazılan ve ondan gelen yazışmalar kaldırılmış, yakılmış veya başka şekillerde yok edilmiştir. Kral Edward, suçlayıcı belgelerin ölümünden hemen sonra imha edilmesini emretmiştir. [153] 1 Gizli Elit'in kurucu üyelerinden Lord Nathan Rothschild, ölümünden sonra belgelerinin ve yazışmalarının yakılmasını da emretti. Etkisinin ve bağlantılarının bilinmesini istemiyordu. Resmi biyografisinin yazdığı gibi: " Rothschild Hanedanı'nın siyasi rolünün ne kadarı gelecek nesiller için geri dönülmez bir şekilde kayboldu?" [154]

Profesör Quigley, küçük bir grubun "kendi çağdaş tarih yazımını ve öğretimini bu şekilde tekeline alabilmesini" eleştirdi. Suçlaması şüpheye yer bırakmıyor. Gizli elit, tarih yazımını ve tarih öğretimini sayısız kanal aracılığıyla kontrol ediyordu, ancak hiçbir yerde Oxford'daki kadar etkili değildi. Milner grubunun neredeyse her önemli üyesi Balliol, New College veya All Souls kolejlerinden birine mensuptu. Milner grubu bu kolejlere hakim oldu ve bu kolejler de Oxford'daki entelektüel yaşamı tarih alanında kontrol etti. Milner

grubunun etkisi o kadar büyüktü ki, *Ulusal Biyografi Sözlüğü'nü bile kontrol ediyordu* ; bu da gizli elitin kendi üyelerinin biyografilerini yazdığı anlamına geliyordu. Kilit üyelerle ilgili tüm konularda, kamuoyu için kendi resmi tarihini yarattı; bu tarihte tüm suçlayıcı noktalar gizlendi ve bireylere inanılır şekilde savunulabilecek kadar kamu yararı atfedildi. Ayrıca, tarih, siyaset, ekonomi ve -ironik bir şekilde- barış çalışmaları alanlarında profesörlükler kurdu. [155]

İngiliz hükümeti, hain entrikalarının tüm izlerini silmek için sistematik bir komplo içinde çalıştı. Savaşın kökenlerine ilişkin resmi anılar, yayınlanmadan önce dikkatlice incelendi ve sansürlendi. Temmuz 1914 tarihli Kabine belgeleri neredeyse tamamen "İrlanda" konusuyla ilgilidir; hiçbir yerde yaklaşan küresel bir krizden bahsedilmemektedir. Kritik belgelerin neden kayıp olduğuna dair hiçbir açıklama yapılmamıştır. 1970'lerin başlarında, Kanadalı tarihçi Nicholas D'Ombrain, Savaş Bakanlığı dosyalarının "temizlendiğini" yazdı. Tüm "hassas" belgelerin beşte altısına kadarı kaldırıldı.

Araştırmasını yürütürken malzemeler kayboldu. [156] 1 Neden? Bu belgeler nereye kayboldu? Kim bunların kaldırılmasını emretti? Bugün hala 1,2 milyondan fazla gizli dosyanın saklandığı, dikenli tellerle çevrili hükümet deposu Hanslope Park'a mı gönderildiler?

157

156

Mağazaların birçoğunun Birinci Dünya Savaşı ile bağlantısı var mı? İnanılmaz ama bu, hırsızlık ve dolandırıcılığın en kötü örneği bile değil.

Savaş sırasında Belçika Yardım Komisyonu başkanı ve daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'nin 31. Başkanı olan Herbert Hoover, gizli elitlerle yakın bağlara sahipti. Bu elit kesim, akademik saygınlık kisvesi altında, Avrupa'da bulunan tüm suçlayıcı materyalleri

ortadan kaldırma gibi önemli bir görevi ona emanet etmişti. Hoover, General John Pershing'i ikna etti,

Hoover, Amerikan Seferi Kuvvetleri ile Avrupa'ya gelen 15 tarih profesörünü ve yaklaşık 1000 öğrenciyi görevlendirdi. Bu adamları üniformalarıyla, yardım örgütünün yiyecek sağladığı ülkelere gönderdi. Bir ellerinde yiyecek, diğer ellerinde destek vaatleriyle donanmış bu ajanlar, çok az direnişle karşılaştılar. Doğru bağlantıları kurdular, arşivleri "araştırdılar" ve o kadar çok belge buldular ki, Hoover kısa süre sonra bunları "yiyecekleri getiren boş yük gemilerine balast olarak geri göndermeye" başladı.

Almanya'dan gelen belgelerin imha edilmesi sorun olmadı. Yüksek Komutanlığın tüm gizli protokolleri de dahil olmak üzere on beş kamyon dolusu belge ülkeden çıkarıldı.

Ordu Komutanlığı - Almanya'nın savaş sonrası ilk şansölyesi Friedrich Ebert'in bir "hediyesi".

158

Hoover, Ebert'in "seleflerinin çalışmalarına hiçbir şekilde ilgi duymayan radikal biri" olduğunu yazıyor, ancak aç bir adam yiyecek bir şey için son gömleğini bile verir. Peki, Almanya'nın suçluluğuna dair sağlam kanıt nerede? Eğer olsaydı, derhal kamuoyuna açıklanırdı, ama bu olmadı. Gizli kalan veya yok edilenleri asla bilemeyeceğiz. Bunun dışında, Avrupa ve dünya tarihinin belki de en önemli olayına ilişkin kayıtlar söz konusu olduğunda, bu yasadışı belge hırsızlığı hakkında çok az tarihçinin bir şey yazmış olması şaşırtıcı. Bu nasıl olabilir?

Bu bölümdeki her ifadenin kanıtı, " *Gizli Tarih: Gizli Bir Elit Nasıl İnsanları Birinci Dünya Savaşı'na Sürükledi" adlı kitabımızda* bulunabilir. Ayrıca, Haziran 2014'ten beri, 100 yıl önce gerçekten neler olduğuna dair düzenli olarak blog yazıyoruz. İngiliz hükümetinin bize kabul ettirmek istediği önceden hazırlanmış tarihi burada bulamazsınız. Birinci Dünya Savaşı hakkında bir asırlık propaganda, yalan ve beyin yıkama geride kaldı. Bilişsel uyumsuzluk nedeniyle, gerçekle rahatsızlık duyuyoruz: Birinci Dünya Savaşı'nı başlatanlar, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki güçlü sanayiciler ve finansörlerin desteğiyle,

varlıklı bir grup İngiliz ırkçı vatanseverdi. Londra merkezli Gizli Elit, Almanya'yı yok etmeye ve dünyayı kontrol etmeye kararlıydı. Eylemleri, onursuz bir davayı ilerletmek için yapılan sıkıcı ve kanlı bir katliamda ihanete uğrayan ve kurban edilen milyonlarca onurlu genç erkeğin ölümünden sorumludur. Bugün dünyanın dört bir yanındaki köylerde, kasabalarda ve şehirlerde on binlerce savaş anıtı, bu insanların "Tanrı ve ülke uğruna" " biz özgür olalım diye" öldükleri yönündeki büyük yalanın, aldatmacanın sessiz tanıkları olarak duruyor. Bu, savaşta ölenleri bir peri masalına bağlayan bir yalandır. Onlar kurbanlardı. Savaşın gerçek amacını gizleyen içi boş isim listelerinde anılıyorlar. Ölenler gerçeği hak ediyor ve onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız.

"Birinci Dünya Savaşı" kılıfı altında yürütülen eşlik eden projeler

Öncelikli yollar, çok çeşitli cehennemlere götürüyor.

Mees Baaijen

Karşıt tarihsel anlatılar

13 yaşındaki Jim Macgregor, Birinci Dünya Savaşı'nın ağır engelli bir İskoç gazisine savaşın nedenini sordu. Cevap şuydu: "Hiçbir fikrim yok evlat, hiçbir fikrim yok." Birinci Dünya Savaşı hakkındaki bu şüphe, Jim Macgregor, Gerry Docherty ve diğer araştırmacıların çalışmalarıyla doğrulandı: perde arkasındaki güçlü güçler, ülkeleri, politikacıları ve kitle hareketlerini savaşlara, krizlere ve devrimlere yönlendiriyor ve finanse ediyor. Birinci Dünya Savaşı'na ve genel olarak tarihe dair bu "komplo teorisi bakış açısında", şans hala tahmin edilemez bir rol oynuyor, ancak gizli planlama ve kontrolün baskın olduğu ortaya çıkıyor. Aksini iddia etsek bile, kukla gösterisindeki kuklalar kesinlikle gizli eller tarafından manipüle ediliyor. Kendisi de "perde arkasındaki güçlü güçlerin" bir aracı olan ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt bir keresinde şöyle demişti: "Siyasette hiçbir şey tesadüfen olmaz; eğer bir şey olursa, bunun planlı olduğundan emin olabilirsiniz." Olayların kanıtlarını gizlemek için resmi belgeler tahrif edilir, gizlenir veya yok edilir. Gerçek, gerçeği arayan tarihçileri yanıltmak için kasıtlı olarak örtbas operasyonları ve yalanlar ile yanlış yönlendirmelerden oluşan bir ağ kurulur. Böylece gerçek, en azimli bağımsız araştırmacılar dışında herkesten gizli kalır. Yalan yaymak çok kolaydır; diğer yandan gerçeği kanıtlamak son derece karmaşıktır. Bu nedenle "parayı takip et", "kimin çıkarına" ve "kuklalar ve kuklacılar" komplo araştırmaları için önemli ipuçlarıdır. Batı demokrasilerimizde özgürlüğün sınırları vardır ve komplo gerçeklerine dayalı yayınlar ana akım medya tarafından (bundan sonra her zaman "tanınmış medya" olarak anılacaktır) bastırılır veya yeniden üretilir, bilim ve yayıncılar tarafından göz ardı edilir, böylece kamuoyu karanlıkta kalır.

Buna karşılık, öğretmenlerimizden ve binlerce kitaptan ve diğer medyadan öğrendiğimiz Birinci Dünya Savaşı'nın "resmi" veya "kabul görmüş" tarihi, her zaman "tesadüfi" bir tarih anlayışıyla karakterize edilir. "Zafer kazananlar tarafından yazılan" bu tarihte, kazalar, tesadüfler, aksilikler, kendiliğinden gelişen devrimci hareketler ve beceriksizlik hatta aptallık, çatışmaların, krizlerin ve savaşların ana tetikleyicileri veya nedenleri olarak görünür. Esasen, başka hiçbir ipucu yoktur ve başrol oyuncuları, "Punch ve Judy", kendilerine bağlı hiçbir bağ olmadan bağımsız varlıklar olarak sunulur. Tesadüfi

yorumlama dilimize bile yerleşmiştir. "Savaşın patlak vermesinden" bahsediyoruz. Savaşlar öylece patlak vermez. Genellikle yüksek düzeyde ve önceden planlanmış, hazırlanmış ve finanse edilmiş karmaşık olaylardır. Resmi tarih yazımında, kanıtlar genellikle resmi belgelerle sağlanır - gerçek mi yoksa sahte mi, kim bilir? "Para izi" genellikle göz ardı edilir. Bu, resmi tarihçinin işini önemli ölçüde basitleştirir. Genel kural olarak, ana akım medya resmi anlatıyı destekleyen belgeler ve kamuoyu açıklamaları yayınlar. Christopher Clark'ın * *Uyurgezerler: Avrupa 1914'te Nasıl Savaşa Girdi* adlı eseri,* farkında olmadan yapılan ancak büyük beğeni toplayan bir tarih yorumunun ikonik bir örneğini sunmaktadır.

Komplo hipotezlerini "komplo teorisi" olarak sınıflandırmak elbette doğrudur. Ancak CIA, JFK suikastına ilişkin resmi açıklamalar hakkındaki yaygın şüpheleri sınırlamak için bu terimi çok başarılı bir şekilde kullanmıştır. O zamandan beri, sağlam gerçekler, ikna edici kanıtlar ve doğrulanabilir sonuçlar sunanlar da dahil olmak üzere tüm komplo teorileri alay konusu olmuştur. 11 Eylül saldırılarıyla ilgili komplo teorilerini itibarsızlaştırmayı amaçlayan yakın tarihli bir yayın olan "Komplo Teorileri: Nedenleri ve Çözümleri" bu noktayı daha da açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

(Komplo Teorileri: Nedenleri ve Çözümleri) [159] 1 Bu eser, "makul insanların neden sonunda çılgınca şeylere inanmaya başladığı" sorusunu ele alıyor . David Ray Griffin'den yıkıcı bir eleştiri aldı. [160] 1 9/11'i araştıran kişi de dahil olmak üzere, "uçuk" komplo teorilerinin, örneğin düz dünya teorisi gibi, meşru komplo araştırmalarını itibarsızlaştırmak için uydurulduğu da söylentiler arasında yer alıyor.

Thomas Kuhn, doğa bilimlerindeki devrimi analiz etti ve bir paradigma değişiminin ancak önceki paradigmanın yetersiz kaldığı durumlarda meydana geldiğini buldu. [161] 1 Bu durumda, kapsamlı bir

Araştırmaların yeniden değerlendirilmesi gerekiyor. Kavramlar alt üst edilmeli, önceki araştırma bulguları yeniden yorumlanmalı ve hiçbir şey göründüğü gibi kalmamalıdır. Bununla birlikte, resmi anlatımlardaki her şeyi alt üst eden, sağlam ve doğrulanabilir *komplo gerçeklerine dayanan tarihsel yayınlar* , "resmi" araştırmacılar veya tanınmış medya kuruluşları tarafından eleştirilmiyor, tamamen görmezden geliniyor. Bazen "saray

tarihçileri" olarak adlandırılan resmi tarihçiler, akran değerlendirme sistemini (araştırma bulgularının tanınmış meslektaşlar tarafından değerlendirilmesi) de kontrol ediyor ve böylece yeni paradigmaları etkili bir şekilde engelliyorlar. Dahası, komplo tarihi kitapları için yayıncı bulmak giderek zorlaşıyor. Bazı durumlarda, "gizemli alıcılar" tüm baskıları satın alıyor. Komploları araştıran kurumlarda çalışan araştırmacılar, bunun sonucunda kariyerlerinin zarar gördüğünü veya engellendiğini sıklıkla görüyorlar. [162] 1 Bu nedenle, tarihin komplo teorileriyle ilgili kitaplarının çoğu, genellikle tarih alanında akademik bir dereceye sahip olmayan emekliler tarafından yazılıyor. Eustace Mullins, Antony Sutton, Carroll Quigley ve daha yakın zamanlarda Docherty ve Macgregor gibi komplo teorisi yazarları baskıya veya daha kötüsüne maruz kaldılar. Dikkat çekici, iyi belgelenmiş ve iyi yazılmış kitap...

İkincisi, *Gizli Tarih, Birinci Dünya Savaşı'nın Gizli Kökenleri adlı eserdir.* [163] 1 (Almanca olarak " *Gizli Tarih: Gizli Bir Elit Nasıl İnsanlığı Birinci Dünya Savaşı'na Sürükledi " adıyla yayımlanan* ***) kitap, Büyük Britanya'da veya uluslararası alanda tanınmış basında henüz hiçbir eleştiri*** almadı . Yayıncılık sektöründe 40 yıllık deneyime sahip edebiyat temsilcisi, ana akım basının bir kitabı bastırmak için bu kadar kararlı davrandığına daha önce hiç şahit olmadığını belirtiyor. Açıkça görülüyor ki, yüzyıllar öncesine dayanan komplo teorilerini bile ikna edici bir şekilde ortaya koyan tarihsel araştırmalara karşı bir komplo var.

Gerry Docherty ve Jim Macgregor'un kitabı ve blogları [164] 1 Birinci Dünya Savaşı'na yol açan komplonun bugüne kadar gizli kalmış tarihini ikna edici ve ayrıntılı bir şekilde ortaya koyuyorlar. Bu durum daha önceki bazı yazarlar tarafından zaten şüphelenilmiş ve kısmen tanımlanmıştı. İşte en önemli sonuçları:

“Son derece zengin ve güçlü adamlardan oluşan gizli bir grup olan ‘Gizli Elit’, 1891 yılında İngiltere'de, Britanya İmparatorluğunu tüm dünyaya yayma amacıyla kuruldu. Almanya'yı ekonomik, endüstriyel ve emperyal bir rakip olarak yok etmek için bir Avrupa savaşı

planladılar ve bu amaçla önce Fransa'yı, ardından da Rusya'yı 'Entente Cordiale' adı verilen bir ittifaka çektiler." [165]

(Burada ve aşağıda olduğu gibi, alıntılar İngilizce orijinalinden yeniden çevrilmiştir, çevirmenin notu.)

Bu komplo teorisiyle ilgili önemli gerçekler arasında şunlar yer alıyor:

Bu "gizli elitin" amaçları suç ve soykırımdı: Birinci Dünya Savaşı yoluyla Almanya'nın planlı bir şekilde yok edilmesi, bunun sonucunda 17 milyona kadar ölü ve 20 milyona kadar yaralı, çoğu da ağır yaralı. Bu "gizli elit", Cecil Rhodes'un gizli topluluğundan ve onun uzantısı olan "Yuvarlak Masa"dan ortaya çıkmış ve Lord Alfred Milner tarafından yönetilmiştir. Birinci Dünya Savaşı'nı ve beraberindeki operasyonları koordine etmesine rağmen, Docherty ve Macgregor onun hakkında şöyle yazmıştır: "Yine de, birkaç akademisyen dışında neredeyse herkes tarafından bilinmiyor; kasıtlı olarak tarihten silinmiş ve istenmeyen erişimden ve Birinci Dünya Savaşı'nı hala bilmeye ve anlamaya çalışanlardan gizlenmiştir."

Yazarların bildirdiğine göre, şunlar yer almaktadır:

• Saraybosna'daki tetikleyici unsurun başarısız olması durumunda, yedek bir senaryo hazırlanmıştı: Elitlerin daha önce İrlanda'ya gizlice soktuğu Alman silahlarının beklenmedik bir şekilde bulunması.

Rothschild ve Rockefeller'ın kontrolündeki petrol şirketleri, Almanya'yı ve savaş makinesini anında kesebilirdi. Ama bu asla olmadı. Birçok diğer önemli ham madde için de durum aynıydı.

1915'te gıda kıtlığı Almanya'yı savaşı sona erdirmeye zorlamakla tehdit ettiğinde, bankacılar hızla kapsamlı tedarikler sağlayarak sahte deniz ablukasını ve hayali Belçika Yardım Komisyonu'nu atlattılar. Bu sonuncu örgütün başında, geleceğin ABD başkanı olan bankacılık temsilcisi ve "hayırsever" Herbert Hoover bulunuyordu. Böylece, yılda dört milyon ölümle sonuçlanan soykırım devam edebildi.

• Savaştan sonra, yine Herbert Hoover'ın liderliğinde, binlerce ajan büyük bir örtbas operasyonunda görevlendirildi. Hoover, ABD'deki Stanford Üniversitesi'ndeki yeni enstitüsünde Avrupa'nın dört bir yanından gemi dolusu belge topladı.

Ancak her şeyden önce, çok önemli bir gerçeği belirtmek gerekir: Birinci Dünya Savaşı'na katılan ülkelerin hiçbiri, büyük dostları olan uluslararası bankacılardan yeterli finansman almadan savaşa giremezdi. Bunun basit bir nedeni vardı: Çoğu neredeyse iflas etmişti. Ve dünya tarihinde daha önce hiçbir savaş bu kadar büyük bir maliyete ulaşmamıştı. Savaşın, 1913'te özel ABD Federal Rezerv Bankası'nın (FED) kurulmasından kısa bir süre sonra "patlak vermesinin" de tesadüf olmadığı anlaşılıyor. Resmi olarak, FED (bkz. *Wikipedia),* diğer özel bankaların mali çöküşünü önlemek için son çare olarak kurulmuş merkez bankasıdır. Ancak gerçekte, birçok yayının gösterdiği gibi, uluslararası bankacıların ekonomik ve siyasi manipülasyon için önemli bir aracıydı ve hala da öyledir. Rothschild'lerin paravan kuruluşları olarak kabul edilen JPMorgan ve Kuhn, Loeb & Co. bankacılık kuruluşları, Rockefeller ile birlikte, *Federal Rezerv Yasası'nın* (FED'i kuran yasa) arkasındaki itici güçlerdi. 1914'te, New York Federal Rezerv Bankası'nda bloke edici bir azınlık hissesi satın aldılar. [167] 1 FED projesi şu kişiler tarafından başlatıldı:

Paul Warburg'un başında, ABD vatandaşı olmuş ve Rothschild hanedanı ile İngiliz istihbarat elitleriyle yakın bağlantıları olan bir Alman bankacı bulunuyordu. Paul'ün kardeşi Max da benzer bir desteğe sahip bir bankacıydı ve Alman ağının kilit isimlerinden biriydi. ABD tarafsız kalırken, bu bankalar yasadışı bir şekilde I. Dünya Savaşı'na katılan ülkeleri finanse etmede önemli bir rol oynadı. Docherty ve Macgregor'a göre, J.P. Morgan ve Kuhn, Loeb & Co.'dan Jakob Schiff, gizli İngiliz elitinin en önemli Amerikalı üyeleri arasındaydı. 1917 yılına gelindiğinde, Müttefiklere 1,5 milyar dolarlık kredi sağlamışlardı. Ama hepsi bu değildi. Mullins şöyle bildiriyor:

"Bankacılar ayrıca bizi Birinci Dünya Savaşı'na çekmek için çalışan çok sayıda 'barış' örgütünü de finanse ettiler... Bunlardan biri olan, Carnegie tarafından kurulan Barışı Sağlama Birliği, Washington'da savaşa girmemiz için kampanya yürüttü. Deniz Kuvvetleri Müsteşarı Franklin D. Roosevelt'e göre, Amerika'nın ağır sanayisi bir yıldır savaşa

hazırlanıyordu. Hem Kara Kuvvetleri hem de Deniz Kuvvetleri Bakanlıkları 1916'dan beri büyük miktarda savaş malzemesi satın alıyordu."

Ancak herhangi bir savaşın finanse edilebilmesi için, ana rakipler arasında, bu durumda Alman ve İngiliz imparatorlukları arasında, yeterli bir tehdit olması gerekiyordu. Ve bunun tesadüf olmadığına inanmak için kesinlikle birçok neden vardı. 19. yüzyılın ikinci yarısında, İngiliz bankacılar sermayelerini en yüksek kârın beklendiği yerlere yatırdılar: Kuzey ve Güney Amerika'dan Rusya ve Çin'e kadar dünyanın dört bir yanındaki demiryolu projelerine. "Serbest ticaret" sloganları altında, yerel altyapı ve sanayideki iyileştirmeler ve yenilikler ihmal edildi. Sonuç olarak, İngiltere'nin ekonomik durumu giderek kötüleşti. Bu, inovasyonda düşüşe, ürün kalitesinde azalmaya, ihracat pazarında kayıplara ve negatif bir ticaret dengesine yol açtı. Buna karşılık, Avrupa anakarasında, Bismarck yönetimindeki Almanya, güçlü bir şekilde genişliyor ve modernleşiyordu. Rothschild ailesiyle bağlantılı bankacılar, örneğin Bismarck'ın sürekli danışmanı olan Gerson Bleichröder ve daha sonra Max Warburg (diğer şeylerin yanı sıra, o zamanlar dünyanın en büyük nakliye şirketi olan HAPAG'ın yöneticilerinden biri), bu projeye önemli ölçüde katkıda bulundular. Berlin-Bağdat Demiryolu ve Orta Doğu'daki ilgili Alman petrol imtiyazları gibi iddialı projelerle, Almanya'nın sürekli artan ürün kalitesi, genişleyen pazarları ve iyileşen ticaret dengesiyle birlikte, ülke kasıtlı olarak güç dengesinin dışına itildi. Bir yüzyıl sonra, Çin ve ABD arasındaki benzer gelişmeler şaşırtıcı. Kendinize şu soruyu sorun: Bu iki ülkeden hangisi son on yıllarda kendi altyapısına ve sanayisine gerçekten yatırım yaptı ve pozitif bir ticaret dengesi sürdürdü? Gerilimler artıyor, tehdit artık resmi: Orta Doğu'da 25 yıllık savaştan sonra, bütçe...

Pentagon'un 2017'deki önlemleri esas olarak Çin ve Rusya'nın baskısıyla alındı. [168]

uluslararası bankacılar

Geçtiğimiz beş yüzyıl boyunca, nispeten küçük bir uluslararası bankacı grubu (bu bölümde kısaca "bankacılar" olarak anılacaktır) tefecilik yoluyla büyük bir sömürü sistemi kurmuştur. [169] 1_Bu arada, bunlar

Bankacılar merkezlerini Venedik'ten Hollanda İmparatorluğu'na, ardından da İngiliz İmparatorluğu'na taşıdılar. Sistemleri, hepimizin bildiği gibi, *sadece banka kredileri yoluyla faizcilikten ibaret değildi* . Faizcilik, eşitlikçi bir toplumun dokusunu yok edebilecek, aşındırıcı bir araçtır; çünkü bir borcu nispeten kısa bir sürede ikiye katlayabilir (örneğin, yüzde yedi faizli bir kredi on yılda geri ödenmezse). Bu bilinen bir gerçektir ve büyük dünya dinlerinin faizciliği yasaklamasının nedenidir. Dahası, bu bankacılar, yavaş yavaş tüm nüfusa yayılan daha da yıkıcı bir gizli faizcilik sistemi geliştirdiler. Bu sistem bugün hala kullanılmaktadır: sıradan para sistemimiz. İlk olarak 1694 yılında özel İngiltere Bankası'nın kurulmasıyla ortaya çıktı ve yozlaşmış politikacıların ve yasama organlarının hevesli yardımıyla yasallaştırıldı.

Para sisteminin en büyük hilesi, *dolaşımdaki tüm paranın* özel bankacılar tarafından hükümetlere, şirketlere veya bireylere faizli kredi olarak verilmesidir. Hükümetlerin bankacılara ödediği faiz, tüm halktan toplanır. Yani vergiler sadece kamu yararımıza hizmet etmez; önemli bir kısmı bankacılara gider! Ancak bu, iki ucu keskin bir kılıcın sadece bir yüzüdür. Diğer yüzü ise, üreticilerin ve hizmet sağlayıcıların özel bankacılara olan borçları üzerinden ödedikleri faizin, ürün veya hizmet zincirinde maliyet olarak birikmesidir. Örneğin, ekmek, peynir ve şarap, çiftçilerin, işleyicilerin ve nakliyecilerin, tüccarların ve perakendecilerin ve sayısız diğer ürün ve hizmet sağlayıcısının ortak çabalarıyla sofralarımıza ulaşır. Bu aktörlerin tamamı muhtemelen on yıllardır özel bankalara borçludur. Mantıksal olarak, bu tedarik zincirlerindeki her bağlantıda biriken maliyetler, nihai ürünler aracılığıyla tüketicilere aktarılır. Bu nihai maliyetler kısmen, "bileşik faiz" olarak adlandırılabilecek birikmiş faizden oluşur. Elbette, bu "bileşik faiz" nihayetinde bankacıların kasalarına akıyor; müşteri olarak sizin banka borcunuz olmasa bile, gerçekten çok zekice! Bu durum, gıdadan giysiye, ulaşımdan elektriğe, altyapıdan konutlara ve sağlık hizmetlerine kadar tüm ürün ve hizmetler için geçerlidir.

Rahmetli Alman araştırmacı Prof. Margrit Kennedy'nin araştırmasına göre

170

, bileşik faiz, Alman tüketicilerinin tipik olarak satın aldığı ürünlerin fiyatının yüzde 47'sini oluşturuyor (dayanıklı tüketim malları için bu oran daha da yüksek). Bu mekanizma sayesinde, her gün bir milyar euro, Alman nüfusunun en düşük gelirli yüzde 80'inden en zengin yüzde 10'una akıyor. Başka yerlerde yapılan çalışmalar da benzer sonuçlar göstermiştir. Bunlar, Orta Çağ'daki serflerin toprak sahibi soylulara ödemek zorunda kaldığı vergilerden çok daha yüksek vergilerdir. ABD'nin kurucu babalarından Thomas Jefferson bir zamanlar şöyle uyarmıştı:

"Bankacılık kurumlarını, daimi ordulardan çok daha tehlikeli buluyorum özgürlüklerimiz için. Eğer Amerikan halkı özel bankaların para basımını belirlemesine izin verirse... bu bankalar, çocukları babalarının fethettiği kıtada evsiz uyanana kadar halkın tüm mal varlığını gasp edeceklerdir. Para yaratma gücü bankalara ait olmalıdır."

Alınıp, hak sahibi olanlara iade edildi."

171

Jefferson'ın uyarısı, dünyanın dört bir yanındaki ulusal merkez bankalarının kontrolü altındaki tefeciliğe dayalı para sisteminin edilmesini engelleyemedi. Bazı merkez bankaları özel, bazıları devlet tarafından yönetiliyor, ancak hepsi Basel'deki Uluslararası Ödemeler Bankası aracılığıyla uluslararası bankacıların kontrolüne tabidir (tek istisnalar Küba, Kuzey Kore ve İran'dır). Libya isyancılarının 2011'de iktidarı ele geçirdikten birkaç hafta sonra Kaddafi'nin özerk merkez bankasını feshedip yeni bir tane kurma yönündeki görünüşte garip kararı şüphesiz bu konuyla ilgilidir. [172]

Tefeciliğin her zaman yasak olduğu geleneksel Müslüman ülkeler hariç, para sistemimiz nedeniyle trilyonlarca dolar rantçı bankacıların kasalarına sonsuza dek akıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, uluslararası finans kapitalistlerinin bu gizli, feodal sistemi, Karl Marx'ın devrimci eserlerinde bile, Rothschild ailesiyle akrabalık bağları ve diğer birçok kapitalistle mali ilişkileri olmasına rağmen, hiçbir sosyalist parti tarafından ele alınmamıştır. Dahası, proletaryanın refahı için Marksist program, merkezi bir bankacılık sistemini içeriyor! Henry Ford, 1930'lu yılların başlarında şöyle demişti: "Ulusun para sistemimizi anlamaması yeterlidir, çünkü anlasalardı, sabah olmadan bir devrim olacağına inanıyorum. "

ile

[174] grubu tarafından destekleniyor .

17 ülkede kardeş kuruluşlara destek verildi. Amaçları, bankaların para yaratma gücünü ellerinden almak ve bu süreci yeniden demokratik, şeffaf ve sorumlu bir şekilde yürütmektir.

Bankacılık sistemi, sahip olduğu tüm güçlerle doğal olarak sadece faiz oranlarını değil, çok daha fazlasını kontrol eder. Bankacılar, ekonomik veya ideolojik bir proje için ya da savaş için kimin para alacağına ve kimin almayacağına karar verir. Ayrıca para arzını da kontrol ederek, istedikleri zaman ekonomik patlamaları veya çöküşleri tetikleyebilirler. Ve borsalar, türev ve menkul kıymet piyasaları gibi dünyanın en büyük yasal kumarhanelerini işletir ve manipüle ederler. Orada kar elde ettiklerinde, bu karlar önemli olur; zarar ettiklerinde ise "batamayacak kadar büyük" argümanıyla suçu vergi mükellefine atarlar. Bu, eski kapitalist "zararları toplumsallaştırma" hilesidir. Tarafsız analist Paul Craig Roberts'a göre, bizim

Mevcut finansal sistem terörizmden daha büyük bir tehdit oluşturuyor. [175]

19. yüzyılda, finansal ve endüstriyel kapitalizmde baskın güç haline gelen bir aile vardı: Rothschildler. Britanya İmparatorluğu'nu açıkça yönettiler ve

Avrupa'da ve paravan bankaları JPMorgan ve Kuhn, Loeb & Co. aracılığıyla gizlice ABD'de faaliyet gösterdiler. Londra Şehri'ndeki merkezlerinden, Rothschild Hanedanı, doğrudan ve gizli tefecilik, savaşların (tercihen her iki tarafta da) finansmanı ve ilgili faaliyetler ve manipülasyonlar yoluyla muhtemelen dünyanın servetinin yarısını biriktirdi. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce, Rothschildler Amerikalı Rockefeller'ları ve büyük petrol şirketlerini aynı ligde oynamaya davet ettiler. 20. yüzyılın başlarında, küresel işletmeleri, ağları ve uzantılarıyla birlikte, yeryüzündeki herhangi bir ülke veya imparatorluktan daha güçlüydüler. O zamanki ABD Başkanı Woodrow Wilson'a göre:

"Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük adamlardan bazıları bir şeyden korkuyor. Bir yerlerde öyle iyi örgütlenmiş, öyle sofistike, öyle uyanık, öyle birbirine bağlı, öyle eksiksiz ve öyle yaygın bir güç olduğunu biliyorlar ki, ona karşı konuşurken fısıldamayı tercih ediyorlar." [176]

Tragedy and Hope adlı kitabında aynı bankacılar hakkında şunları kaydetmiştir:

"Finansal kapitalizmin güçlerinin çok geniş kapsamlı bir amacı vardı; bu amaç, her ülkenin siyasi sistemine ve dünya ekonomisine bir bütün olarak hükmedebilecek, özel ellerde bir dünya finansal kontrol sistemi yaratmaktan başka bir şey değildi. Bu sistem, çok sayıda özel toplantı ve konferansta müzakere edilen gizli anlaşmalarla, dünyanın merkez bankaları tarafından ortaklaşa feodal bir şekilde yönetilecekti." [177]

Aynı güç grubu, politikacılara (Wilson ve sonraki ABD başkanları da dahil olmak üzere, hem Cumhuriyetçiler hem de Demokratlar) rüşvet verdi veya şantaj yaptı. Sosyalistler ve

Marksistler gibi muhalefeti sızarak, kontrol ederek veya hatta yaratarak, propagandalarını yaymak için medyayı satın alarak, hükümetleri kendi lehlerine hareket etmeleri için yozlaştırarak ve özellikle tarih ve ekonomi alanlarında eğitim ve bilim sistemlerini ele geçirerek bu güç oyununa katıldı. Bankacıların güç oyununa katılmak için, sadece ruhunu şeytana satmak yeterlidir; kapılar veya pazarlar açılır, kariyeriniz veya hisse senediniz yükselir ve size para yağar! Woodrow Wilson, Bernard Baruch, Herbert Hoover, Harrimanlar ve Dulles kardeşler, Dwight D. Eisenhower, Henry Kissinger, Bushlar, Clintonlar, George Soros ve Barack Obama'nın meteorik kariyerleri, bu bölümde daha sonra göreceğimiz gibi, Lenin, Troçki ve Hitler'in kariyerlerine de eklenebilecek birkaç örnektir. Spektrumun diğer ucunda ise JFK, Robert Francis Kennedy, Martin Luther King Jr. ve John Lennon gibi direnen büyük insanların şiddetle sona eren kariyerleri yer alıyor; suikastçıları da aynı güçlere atfedilebilir. [178]

Eski bir atasözü der ki, "Sanat sadece para kazanmakta değil, onu korumakta da yatar." Açıkçası, bu zeki bankacılar, devasa ve hak edilmemiş servetlerini ve güçlerini korumak ve daha da genişletmek için uzun zaman önce kapsamlı bir strateji geliştirmişlerdi. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, projeleri kurnazca küresel barış, demokrasi ve refah için en iyi ve tek çözüm olarak pazarlandı: önce Milletler Cemiyeti, sonra Birleşmiş Milletler ve daha sonra Yeni Dünya Düzeni (YDD) olarak. Gücü küresel ölçekte yoğunlaştırmak için, egemen devletlerden alınması gerekiyordu. Ve tam olarak da bu oldu.

Bankacıların "Yeni Dünya Düzeni" projesi

20. yüzyılın başlarında, barışçıl ve müreffeh bir yüzyılın umutları her zamankinden daha parlaktı. Teknolojik ve bilimsel gelişmeler birçok alanda modernleşmeye yol açtı: Sanayi Devrimi ve kapitalizm binalara elektrik, sokak aydınlatması ve tramvay hatları getirmişti; telefon ve telgraf hızla yayılıyordu. Ulaşımda bir devrim yaşandı ve buharlı lokomotifler, buharlı gemiler, içten yanmalı motorlu otomobiller ve hatta ilk uçaklar için yüz binlerce kilometre demiryolu hattı inşa edildi. Çoğu Avrupa ülkesi, ABD ve Rusya yüksek derecede egemenliğe sahipti. Demokrasi nihayet getiriliyordu -ya da öyle görünüyordu- ve sosyal iyileştirmeler devam ediyordu. Çoğu ülkede (Büyük Britanya hariç), kapitalizm ulusal bir kapitalizmdi ve ulus inşası amacına hizmet ediyordu. 20. yüzyılın başlarında, çoğu gelecekçi zaten bir boş zaman ekonomisinde yaşadığımıza inanıyordu.

Yüzyılın sonlarına doğru, F. William Engdahl, **Petrol Gücü: Yeni Bir Dünya Düzenine Giden Yol* adlı bir kitap yazacaktı* . Daha sonraki İngilizce baskısı şu cümleyle başlıyordu: "Bu, tüm uluslar ve kıtalar üzerindeki gücün tarihidir." Barış yüzyılı asla gerçekleşmeyecekti: "Tüm uluslar ve kıtalar üzerindeki güç", uluslararası bankacılar, umut vadeden Eski Düzen'in kanlı bir bedelle yok edilip yerine Yeni Dünya Düzeni'nin (YDD) kurulması gerektiğine karar vermişlerdi. Ulusal kapitalizmleri ve iyi korunan zenginlikleri, gururlu kültürleri, binlerce yıllık dinleri, güçlü aile bağları ve diğer gelenekleriyle egemen uluslar, "küresel yönetişim" için engeller olarak görülüyordu. Bunların yerini, George Orwell'in * *1984* * veya A.L. Huxley'nin **Cesur Yeni Dünya* tarzındaki totaliter çözümlere daha iyi* uyum sağlayabilecek daha esnek sistemler alacaktı. Çok daha sonra, BM Dünya Sağlık Örgütü'nün ilk direktörü Brock Chisholm şöyle diyecekti: "Bir

Dünya hükümetini kurmak için insanların zihinlerinden bireyselliklerini, aile geleneklerine bağlılıklarını, ulusal vatanseverliklerini ve dini dogmalarını kaldırmak gerekir. [179]

Savaşlar, devrimler, ahlaki krizler, aşılmaz borçlar ve diğer olayların yol açtığı korku dolu bir yüzyılın ardından, eski düzen büyük ölçüde ortadan kalktı. Ulus şekillendiren kapitalizmin yerini küresel kapitalizm aldı. Bu durum, en son TPP/TTIP önerileriyle (ticaret anlaşmaları değil, güç anlaşmaları) çirkin, yırtıcı yüzünü gösterdi. Yaklaşık 60 yıl önce General Douglas MacArthur, bu konuda bir açıklama yapmıştı.

Günümüzde de geçerliliğini koruyan korku stratejisi:

"Hükümetimiz, sürekli olarak ciddi bir ulusal acil durum çığlıklarıyla bizi sürekli bir korku halinde tuttu... Her zaman içeride korkunç bir adaletsizlik ya da körü körüne itaat etmezsek bizi yutacak canavarca bir yabancı güç vardı."

«

Richard K. Moore, "Yeni Dünya Düzeninin Kısa Tarihi" adlı makalesinde, Avrupa-Amerika Yeni Dünya Düzeni projesinin nesiller boyu süren, kademeli olarak hayata geçirilmesini şu şekilde anlatmıştır:

"Birinci Dünya Savaşı, yeni bir dünya düzeninin, tek bir küresel hiyerarşinin kurulması için belirgin bir programı harekete geçiren, çağ açıcı bir olaydı... bu düzen, finansal elitin kontrolü altındaydı... Büyük Britanya, böyle bir küresel güç mücadelesinin temeli olarak artık ilk akla gelen seçenek değildi. Bu nedenle, hegemonyanın Londra'dan Washington'a kaydırılması kararı alındı. Birinci Dünya Savaşı, Amerika'nın bir dünya gücü olarak inşasına yol açtı. Avrupalılar ve İngilizler milyonlarca insanı katlederken, Amerikalılar 'Çılgın Yirmiler'e yol açan değişim dönemini yaşadılar... Müttefikler, Amerikan Hazinesi ve bankacılık elitine astronomik borçlarla karşı karşıya kaldılar."

Birinci Dünya Savaşı'nı Amerika'nın kazandığını, Avrupa'nın ise büyük ölçüde kaybettiğini söyleyebiliriz. Avrupalılar, birbirlerini harap etme ayrıcalığı için Amerika'ya muazzam meblağlar ödemek zorunda kaldılar. Büyük Britanya bir süreliğine Avrupa'nın kontrolünü ele geçirdi, Amerika ise uzun süre dünyanın en güçlü ülkesi olma mücadelesini kazandı; ancak dünya siyasetinin gelecekteki seyrini şekillendirme gücü için verilen savaşı kazanan bankacılık elitleri oldu. [182]

Böylece, Birinci Dünya Savaşı boyunca bankacılar, o dönemde en önemli ekonomik güçler olan ABD ve Avrupa üzerindeki kontrollerini büyük ölçüde genişlettiler. Kasıtlı olarak dayatılan borç köleliği ve çoğunluğu genç olan milyonlarca insanın ölümü ve sakat kalmasından kaynaklanan ahlaki krizler, onların egemenliğinin temel yöntemleriydi. Ancak bu, işin sonu olmayacaktı; bu, yazının bir sonraki bölümünde gösterilecektir.

Bu, ilgili bölümde açıklanacaktır.

Çeşitli cehennemlere giden ana yol

İyi birer Machiavellist olan bankacılar, elbette "kendilerine uygun bir krizi asla kaçırmadılar." Her şeyden önce, önce Birinci Dünya Savaşı'nın yol açtığı kriz için gerekli koşulları yarattılar. Ardından, gizli elit aracılığıyla savaşı finanse edip kontrol ettiler. Son olarak, kaos ortamında ve "tüm savaşları sona erdirecek savaş" bahanesiyle, Yeni Dünya Düzeni'nin ek projelerinden bazılarını hayata geçirdiler. Aslında, bu projelerin çoğu - göreceğimiz gibi- çok daha önce harekete geçirilmişti. Birinci Dünya Savaşı sadece bazı faydalarından yararlanmak ve diğerlerini daha da ilerletmek için büyük bir fırsat sağladı.

Tasarlanan tek küresel hiyerarşiyi kurmak için, tüm ülkelerde uygun kontrol stratejilerinin geliştirilmesi ve uygulanması gerekiyordu. 20. yüzyılın başlarında, bankacılar, Hindistan da dahil olmak üzere Britanya İmparatorluğu aracılığıyla dünyanın yaklaşık dörtte birini zaten kontrol ediyordu. Bu durum, Birinci Dünya Savaşı ve ABD ile Avrupa üzerindeki artan kontrolleriyle daha da genişledi. Bununla birlikte , Çarlık Rusyası, Çin'deki Qing Hanedanlığı ve Orta Doğu'daki Osmanlı İmparatorluğu, güçlü geleneklere ve kadim dinlere sahip bağımsız imparatorluklardı. Bu ülkelerin tümü, bankacıların işine yarayacak şekilde kullanılamayan büyük miktarda işlenmemiş ham maddeye ve önemli ekonomik potansiyele sahipti. Bu imparatorluklar bu nedenle aşılması gereken engeller olarak görülüyordu. Ve bu, elbette, "Barış Antlaşması"nın imzalanmasından önce ve Alman ve Avusturya İmparatorluklarıyla eş zamanlı olarak gerçekleşti. Tesadüfen, 19. yüzyılın ikinci yarısında, ABD'nin sergilediği örnek, yalnızca Almanya'daki politikacıları, iş insanlarını ve entelektüelleri değil, Rusya ve Çin'dekileri de etkilemişti. ABD, yüksek derecede özgürlük, demokrasi, egemenlik ve ekonomik kalkınma elde etmişti; bu kalkınma serbest ticaret yoluyla değil, korumacılık yoluyla gerçekleşmişti. Daha ihtiyatlı bir ifadeyle, ABD kapitalist şirketleri, büyük, özgür ve demokratik ülkelerde güçlü rekabetin yükselmesine izin vermekle pek ilgilenmiyorlardı ve bu nedenle bankacıların bu ülkeleri kontrol altına alma ve orada tutma planlarına katılmaya son derece istekliydiler.

Birinci Dünya Savaşı'nın gölgesinde gerçekleşen yan faaliyetleri ele alan bu bölümde, bu konular hakkında henüz yazılmamış birçok kitabın bulunduğunu vurgulamak önemlidir. Birçok soru cevapsız kalmış ve daha fazla araştırmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Çoğu zaman

olduğu gibi, doğrudan kanıt azdır ve resmi belgelerin çoğu veya büyük bir kısmı yok edilmiştir, oysa devasa miktarda belge mevcuttur.

Bir asırdan fazla bir süre sonra bile örtbas etmeler ve kafa karıştırıcı yanlış yönlendirmeler norm haline geldi. Burada sunulan Yeni Dünya Düzeni komplo teorisine ilişkin görüşler, bireysel noktaları birleştirmeye, para akışını izlemeye ve -keşfettiğim kadarıyla- genellikle güvenilir yazarların yayınlarındaki doğrudan veya dolaylı kanıtlara dayanmaktadır.

Bu bölümün bir sonraki kısmında "Rusya üzerindeki kontrol", ardından "Orta Doğu üzerindeki kontrol", "Almanya üzerindeki kontrol" ve "Dünya Düzeni Politikası Girişimleri" ele alınacaktır. Bölüm bir sonsözle sona ermektedir.

Rusya üzerindeki kontrol

Hepimiz Rus Komünist veya Bolşevik Devrimi'nin resmi anlatısını biliyoruz: İdealist figürler Vladimir Lenin ve Leon Troçki önderliğindeki, memnuniyetsiz Rus vatandaşlarından oluşan popüler bir hareket, eski ve geri kalmış bir rejimi devirdi. Ardından, Batı kapitalizminin büyük düşmanı olarak bir Marksist hükümet, bir "proletarya diktatörlüğü" kuruldu. Fransız Devrimi'nde olduğu gibi, bu da hızla korkunç bir kan banyosuna dönüştü ve ilk üç yılda yaklaşık yedi milyon ölümle sonuçlanan bir iç savaşa yol açtı. Ancak bu, sonraki on yıllarda şiddet, işkence, toplama kampları ve açlıktan ölen on milyonlarca insanın sadece başlangıcıydı.

Ancak 40 yılı aşkın süredir, uluslararası bankacıların -kapitalizmin efendilerinin- bu yıkıcı "anti-kapitalist" dönemin asıl düzenleyicileri olduğuna dair güçlü kanıtlar bulunmaktadır. "Devrimci liderler" Lenin ve Troçki, idealist görünümlerinin ardında, ezici zaferlerinden sonra yabancı bankalarda on milyonlarca dolar biriktiren bu bankacıların cömertçe finanse edilen paralı askerleriydi. [184]

Bu bilginin kamuoyuna açıklanmasının tek nedeni, yerleşik medyanın sürekli ve sistematik baskısı ve "devlet memuru" tarihçilerin bunu önemsememesidir. Nobel ödüllü Alexander Solzhenitsyn'in 1851'de yazdığı gibi . Diğer kaynaklarda da belgelendiği üzere , kurbanların neredeyse tamamının Hristiyan, faillerin ise neredeyse tamamının "enternasyonalist" Yahudi olması gerçeği özenle göz ardı edilmiştir. Ancak göreceğimiz gibi, bu bulmacanın önemli bir parçasıdır. Birçoğu için ise rahatsız edici de olabilir.

Çarlık Rus İmparatorluğu'nun yıkılması, bankacılar tarafından ustaca bir anti-kapitalist devrim olarak gizlendi ve yerine kendilerine daha uygun bir rejim kuruldu. Bu, uzun bir hazırlık dönemiyle önceden gerçekleşti. Nikolai Starikov bu konuda şunları yazıyor:

“Diğer tüm imparatorluklar gibi Rusya da tarihi, coğrafyası ve etnik yapısı nedeniyle birçok sorunla karşı karşıyaydı. İngiliz istihbaratı bu zayıf noktaların hepsinden faydalandı. Rusya'nın bir gecede değiştiğini sakın düşünmeyin.”

Çökmüştü. Ülkeye karşı yıkıcı faaliyetler aylarca, hatta yıllarca birikmişti. Bu "çalışma" uzun bir süre (yaklaşık 100 yıl) sürdü ve metodik bir şekilde, ancak kademeli olarak yürütüldü. Faaliyetler, Rusya'nın Avrupa kıtasındaki en güçlü güç haline geldiği Napolyon Bonaparte'ın yenilgisinden kısa bir süre sonra başladı ve Şubat ve Ekim Devrimleri ve Rus İç Savaşı ile sona erdi. [186]

Kuhn, Loeb & Co. şirketinin bankacısı Jakob Schiff, zengin bir adam, ABD'deki Yahudi topluluğunun lideri ve (Rockefeller gibi!) bir hayırseverdi. Devrim hazırlıklarından büyük ölçüde sorumluydu. Docherty ve Macgregor onu "gizli elit"in bir üyesi ve Rothschild'lerin bir dostu olarak anıyor. Frankfurt'taki evlerinde doğdu, ancak 1870'te Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı oldu. Schiff, 1890 gibi erken bir tarihte Rusya'dan gelen Yahudi "devrimcilerin" eğitimini organize etti ve finanse etti. Schiff, eğitim kılavuzlarını hazırlayan Yahudi Mason örgütü B'nai B'rith'te (Ahdin Oğulları) önemli bir rol oynadı · Geminin kamuoyuna yaptığı gerekçelendirme

yasaklanmış eseri *İki Yüz Yıl Birlikte: Rus-Yahudi Tarihi'nde* bu sonuca destek vermektedir. [189]

Rus karşıtı faaliyetleri arasında, iddia edilen korkunç pogromlar ve Rusya'daki Yahudilerin baskı altına alınması da yer alıyordu. Aslında, 1881/1882 yıllarında Rusya'da yaklaşık 250 pogrom gerçekleşti. Ancak, ekonomik faktörler (alkol ticaretinin ve Yahudiler tarafından arazi kiralamanın tekelleştirilmesi gibi) tarafından yönlendirilen popüler bir hareket olarak, bunlar önemli ölçüde Yahudi mülklerine yönelikti. Toplamda, pogromlarda yaklaşık 25 Yahudi hayatını kaybetti; bu, 170 milyon nüfuslu bir ülke için küçük bir sayıdır. Londra Üniversitesi Koleji'nde İbranice ve Yahudi Çalışmaları Profesörü John Doyle Klier, 2005 tarihli eseri *Ruslar, Yahudiler ve 1881-1882 Pogromları*nda şöyle iddia ediyor *:* "Modern araştırmalar, Rus yetkililerinin pogromları kışkırtmaktan, mümkün kılmaktan veya yetkilendirmekten sorumlu olduğu efsanesini çürütmüştür."

Hammond , "Bay Jacob H. Schiff, Yahudi bankacıların parasının Japonya'nın Rusya'ya karşı başarılı bir savaş yürütmesini sağladığı yönündeki kibirli iddiasıyla, Rusya'daki dindaşlarının sorunlarını daha da kötüleştirmeye diğer herkesten daha fazla katkıda bulundu" diye yazdı . Mantıksal Yahudi karşıtı

Rusya'daki tepkiler daha sonra Schiff'e, mülteci statüsündeki Rus Yahudilerinin ABD'ye sınırsız göçünü talep etmesi için bir gerekçe sağladı. (Siyonist lider Theodor Herzl ile Rus pogromlarının organizatörü Bakan von Plehwe arasındaki samimi ilişki için "Ortadoğu'yu Kontrol Etmek" bölümüne bakınız.) Bu süre zarfında Schiff, aynı zamanda Rusya'da konuşlanmış 50.000 Rus askeri hakkında haber yapan Amerikalı gazeteci ve ajanı George Kennan'ı da finanse etti.

Japonya'da esir tutulanlar devrimci, Çar karşıtı propaganda ile beyinleri yıkanmıştı: George Bush Jr.'ın Irak için "demokrasi tohumları" olmasından bir asırdan fazla önce, onlar Rusya için "50.000 özgürlük tohumu" oldular.

Kennan, Amerikan kamuoyunu ve resmi görüşü Çarlık Rusyası'na karşı çevirmekten de büyük ölçüde sorumluydu. Aynı zamanda Schiff, ABD'nin Rusya'ya verdiği tüm kredileri kesmeye çalıştı. Rus-Japon Savaşı sırasında Schiff ve Warburg, 1905'te Rus devrimine yönelik ilk ciddi, ancak sonuçta başarısız olan girişim için Troçki ve devrimcilerinin örgütlenmesini finanse etmede de yer aldılar. 1913'te Schiff, B'nai B'rith'in Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bir şubesi olarak Anti-Defamation League'i (ADL) kurdu. ADL'nin misyonu, bankacılara ve ağlarına yönelik tüm eleştirileri antisemitizm olarak kınamaktı. Aynı yıl, Schiff'in ortağı Paul Warburg, planlı savaşlar ve Yeni Dünya Düzeni stratejisi için hayati bir araç olan Federal Rezerv Bankası'nın (FED) kurulmasını sağladı ve yöneticisi oldu.

Mart 1917'de, Rusya Birinci Dünya Savaşı'nda önemli ölçüde zayıflamışken, Schiff, Alexander Kerensky (bir Rus Yahudisi) ile birlikte başarılı bir devrimci darbe düzenledi.

Schiff daha sonra "Rus demokrasisinin zafer kazandığını ve Rus Devrimi'nin başarısında Yahudilerin payı olduğunu " ilan etti.

Kerensky hükümeti tüm siyasi sürgünleri affetti ve böylece Lenin ve Troçki gibi devrimcilerin Rusya'ya dönüşüne yeşil ışık yaktı. Daha sonra Schiff, Bolşevik Rusya'nın tanınmasını sağlamak için Versay Barış Konferansı'nda büyük çaba sarf etti.

192

K.R. Bolton, Schiff'i, renkli devrimleri finanse eden ve Bolşevik Devrimi'ne dair iyi bir genel bakış sunan, aynı zamanda Rothschild'in himayesindeki George Soros'a benzetiyor. [193]

Kesin darbe olan 1917 Ekim Devrimi, sonradan anlaşıldığı üzere, Lenin ve Troçki tarafından yönetilmişti. Kısa bir süre sonra Kerensky, milyoner olarak New York'a emekli oldu. Lenin Operasyonu, Almanya'daki bankacı Max Warburg (İmparator'un son derece etkili bir danışmanı ve Almanya'daki Kuhn, Loeb & Co.'nun ortağı) tarafından koordine edildi; Lenin ve takipçilerinin (ünlü mühürlü tren vagonunda) İsviçre'den Almanya ve İsveç üzerinden Rusya'ya yolculuğu da bu operasyonla bağlantılıydı. Alman hükümeti, Lenin'e önemli miktarda altın mark (muhtemelen 50 milyon) ile destek sağladı. Muhtemelen Max Warburg tarafından, düşman Rusya için savaşı sona erdirmesi ve savaş sonrası dönemde ticari ilişkileri garanti altına alması karşılığında Lenin ile gizli ve son derece riskli bir anlaşmaya girmeye ikna edilmişti. Warburg'un devrimle ilgili birçok faaliyetinden biri de Rusya'da büyük ölçekli bir Bolşevik matbaa endüstrisinin kurulmasıydı.

Troçki Operasyonu, Max Warburg'un kardeşi Paul tarafından New York'tan, Kuhn, Loeb & Co.'nun yöneticisi Jakob Schiff ile işbirliği içinde finanse edildi ve organize edildi. Torununa göre Schiff, Troçki'ye 20 milyon dolar sağladı.

[194]'ü destekliyor Daha sonra İsveç'teki Nye Bankası ve muhtemelen diğer kanallar aracılığıyla da ek fonlar aktarıldı. Troçki, Rusya'daki "devrimi" tamamlamak için Rockefeller'ın mülkünde eğitilmiş birkaç yüz paralı askerle birlikte New York'tan Avrupa'ya doğru yola çıktı. Troçki, bankacıların Albay House aracılığıyla Wilson yönetimine uyguladığı baskı sayesinde Amerikan pasaportunu almıştı. Amerikan desteğinin devrime verilmesi ve müttefik Rusya'nın kaybedilmesi, Müttefikler için savaşta kesinlikle bir yenilgiyi temsil ediyordu ve yüksek ihanet olarak değerlendirilebilir. Devrimin sona ermesinden sonra, bankacıların ajanı ve başkanın danışmanı ve sırdaşı olarak görev yapan Albay Edward Mandell House, [195] yılında görevden alındı.

Başkan Wilson'a:

»

Rusya'nın kendisini güçlü bir demokrasiye dönüştürme çabalarına sempati göstermek ve ona her türlü mali, endüstriyel ve ahlaki desteğimizi sunmaktan başka yapılması gereken hiçbir şey yoktu." [196]

Başkan Wilson'ın 1917 tarihli savaş mesajı, Rusya'daki komünistlere yönelik bir övgüyü de içeriyordu:

"Son haftalarda Rusya'da yaşanan harika ve cesaret verici gelişmeler, gelecekteki dünya barışına dair umudumuzu daha da güçlendirdi. İşte bir Şeref Birliği için uygun bir ortak daha." [197]

Lenin ve Troçki'nin zaferi, Balfour Deklarasyonu'nun yayınlandığı 1917 yılının aynı haftasına denk geldi. Bu tesadüfün planlanmış olması muhtemeldir, çünkü hem Siyonistler hem de Komünistlerin büyük çoğunluğu aynı çevreden geliyordu ve aynı bankacıların liderliği altındaydı (bkz. ayrıca "Orta Doğu Üzerindeki Kontrol" bölümü). Siyonist lider ve

daha sonra İsrail'in ilk cumhurbaşkanı olan Chaim Weizmann'a göre, iki hareket ikiz gibiydi. Weizmann'ın annesi şöyle demişti: "Olan her şeyden çok memnunum. Eğer Şemuel [devrimci oğlu] haklıysa, hepimiz Rusya'da mutlu olacağız; ve eğer Chaim [Siyonist] haklıysa, o zaman kendimi Filistin'de yaşamaya hazırlayacağım · " Şubat 1920'de Winston şöyle yazdı:

Illustrated Daily Herald için yazdığı "Siyonizm ve Bolşevizm" başlıklı makalesinde bu ikizler hakkında şunları söylemiştir:

"...Uluslararası Yahudilerin Planları... Yahudiler arasındaki bu hareket yeni değil. Spartaküs Weishaupt'un günlerinden Karl Marx ve Troçki'nin (Rusya), Béla Kun'un (Macaristan), Rosa Luxemburg'un (Almanya) ve Emma Goldman'ın (ABD) günlerine kadar, uygarlığı devirmek için yapılan bu dünya çapındaki komplo... sürekli olarak arttı... 19. yüzyıldaki her yıkıcı hareketin arkasındaki itici güçtü. Ve şimdi Avrupa ve Amerika'nın büyük şehirlerinin yeraltı dünyasından gelen bu olağanüstü kişilikler grubu nihayet Rusya'ya ulaştı..."

Halk saçından tutuldu ve neredeyse bu engin imparatorluğun tartışmasız efendisi oldular. [199]

20. yüzyılın ilk yarısında Siyonizm için cesur bir sivil savaşçı olarak birçok ülke üzerinde "karşı konulamaz bir baskı" uygulayan Chaim Weizmann ve ondan önce Theodor Herzl, rakiplerini sık sık "dünyayı alt üst edecek yıkıcı bir güçle " tehdit etmişlerdi. [2001] Ve gerçekten de bu Yahudi

Balfour Deklarasyonu'nun yapıldığı hafta Rusya'da yıkıcı bir güç serbest bırakıldı. Çok daha öncesinde bankacılar Marx'ı ve Marksizmi rehin almışlardı. Bu devrimci fırsat için, büyük bir Rus Yahudi grubunu, bazı yerli Rusları, bazı Avrupa ve ABD göçmenlerini kandırmışlardı. B.C. Forbes , **Amerika'yı Yaratan Adamlar* adlı kitabında* Jacob Schiff'in şu

sözlerini aktarıyor: "Rus Devrimi, bu ırkın kölelikten kurtulmasından bu yana Yahudi tarihinin belki de en önemli olayıdır." [201]

Bazı Yahudilerin bu kadar kolay kandırılarak böylesine yıkıcı bir operasyon gerçekleştirebilmelerinin muhtemelen *Talmud* ve *Tevrat'ı yorumlama biçimleriyle ilgisi vardır* . Bu yoruma göre, "Tanrı tarafından seçilmiş halkın" Yahudi olmayanları sömürme, hatta yok etme hakkı vardır. Eski Ahit'teki Musa'nın beşinci kitabı olan Tesniye, "Talmudik intikam"ın birçok örneğini vermektedir; bunlardan biri (2. bölüm, 33 ve 34. ayetler):

"Ve Rabbimiz Tanrı onu (Amorluların kralı Sihon'u) ellerimize teslim etti ki, onu, çocuklarını ve bütün halkını öldürelim. O zaman bütün şehirlerini ele geçirdik ve her şehrin erkeklerini, kadınlarını ve çocuklarını tamamen yok ettik. Hiçbirini sağ bırakmadık." (Luther'e göre.)

"[Yahudi olmayanların] tüm ürünleri yalnızca Yahudilerin çıkarına hizmet eder" ifadesi, şu anda dünyanın en büyük Yahudi örgütü olan ve ABD hükümeti tarafından resmen onurlandırılmış Chabad Lubavitch'in merhum lideri Haham Schneerson'un öğretilerindeki birçok üstünlükçü ifadeden [bu tür bir ifade bir grubun ontolojik üstünlüğünü temsil eder] sadece biridir. [202] _Paul Wolfowitz, Richard Perle ve Douglas Feith gibi önde gelen neo-muhafazakarlar bu gruptan gelmektedir. Buna karşılık, **Çığır Açmak: Korkuyu Merhamete Dönüştürmek - İsrail-Filistin Çatışmasına Yeni Bir Bakış Açısı* kitabının yazarı Rich Forer,* Yahudi öğretilerinde Yahudilerin dünyaya bereket getirmek ve onu İbranice'de *dirahbetachtonim* olarak adlandırılan "ilahi olanın ikametgahı" yapmak için seçildiklerini belirten pasajlar bulmuştur. [203] 1__Yahudilik içindeki bu tamamen zıt yorumlar, gazeteci Douglas Reed'i Dünya Savaşları ve sonuçları hakkındaki önemli kitabına *"Siyon Tartışması" adını vermeye yöneltti* .

Rusya dışında, özellikle Yahudiler olmak üzere, birçok dürüst, cesur ve barışsever insan da bankacıların kurduğu komünist tuzağa düştü. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht akla geliyor. Her ikisi de Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesine korkusuzca karşı çıkmıştı. Luxemburg bu yüzden üç kez hapse atıldı. 1919'daki Spartakist isyanları sırasında

kurşuna dizildiler. Diğer birçokları gibi, komünizmin işçilere adalet ve dünyaya barış getireceğine inandırılmışlardı.

, *Wall Street ve Bolşevik Devrimi* adlı kitabında bu konuya değinmiştir . [204] Bolşevizme giden yolda para ve ticaretin izi

)

1968 ile 1973 yılları arasında, üç ciltlik **Batı Teknolojisi ve Sovyet Ekonomik Gelişimi * ve *Ulusal İntihar: Sovyetler Birliği'ne Askeri Yardım* (daha sonra *Parayla Satın Alınabilecek En İyi Düşman** adıyla yeniden yayımlandı) ***adlı eserlerinde*** , Batı'nın Sovyetler Birliği'nin kurulmasından sonra bile rejimi desteklemeye devam ettiğini ortaya koydu. Sutton, uluslararası tekelci kapitalizm ile uluslararası devrimci sosyalizm arasında uzun süredir devam eden bir ortaklığın varlığını gösterdi. Ayrıca (ABD Dışişleri Bakanlığı dosyalarında) Kuhn, Loeb & Co.'nun Sovyetler Birliği'nin ilk Beş Yıllık Planı'nın finansörü olarak "satış sonrası" (müşteri hizmetleri) rolünü de ortaya çıkardı; bu plan Detroit merkezli Albert Kahn Inc. firması tarafından geliştirilmişti. General Arsène de Goulevitch *, *Çarlık ve Devrim* adlı kitabında* Bolşeviklerin 1918 ile 1922 yılları arasında Kuhn, Loeb & Co.'ya 600 milyon ruble altın transfer ettiğini belirtmiştir. (Troçki ile ilgili bir başka şaşırtıcı altın hikayesi için Nikolai Starikov'a bakınız. Bu hikaye, Sovyetler Birliği tarafından satın alınan 1000 İsveç lokomotifiyle ilgilidir.)

Sutton, komünizmi en büyük aldatmaca, 20. yüzyıl bankacılarının bir icadı olarak görüyordu. Bankacılar, kitabının ilgili bölümünde de gösterdiği gibi, Karl Marx'ı bile finanse etmişlerdi . Devrimle birlikte, büyük Batı şirketleri, muazzam kaynaklara sahip bu yeni totaliter devletin kurulmasına yatırım yapmaya başladılar ve rekabet olmadan sömürebilecekleri güvenli bir ekonomi yarattılar. Aslında, bu büyük potansiyel rakibi küçük tutarak, 20. yüzyılda Amerika *Birleşik* Devletleri'nin hızlı yükselişini mümkün kıldılar. Sutton'ın sonuçları çürütülemezdi ve akademi, politikacılar ve basın tarafından

tamamen görmezden gelindi. Verileri veya argümanları bir kez bile sorgulanmadı. Yine de, kendi sözleriyle, "ezildi, tehdit edildi, taciz edildi ve görevden alındı - kimin yararına?" [206] 1

Bankacılar, Sovyetler Birliği ile Almanya'nın planlı gelecekteki yıkımında (bkz. "Almanya Üzerindeki Kontrol") kendilerine yardımcı olan önemli bir güç yarattılar ve Soğuk Savaş ve Avrupa devletlerinin birleşmesi gibi henüz uygulanmamış olan Yeni Dünya Düzeni projesi için gerekli olan mükemmel bahaneyi ve gerilimleri sağladılar.

Şimdi akla şu soru gelebilir: Bankacılar bu kadar karmaşık ve riskli operasyonları nasıl planlayıp başarıyla gerçekleştirebildiler? İyi düşünülmüş bir genel konsept, ayrıntılı finansman ve bireylerden gelen hızlı destek (örneğin, Bolşevik Devrimi sırasında bankacı William Boyce Thompson'ın "Kızıl Haç" misyonuna bakın) bir yana, bankacılar defalarca muazzam bir esneklik ve dikkat çekici bir doğaçlama yeteneği sergilediler. Satranç taşları kolayca yeni stratejik konumlara taşınabiliyor, oyundan çıkarılabiliyor veya yeniden oyuna sokulabiliyordu. Rusya için orijinal planları büyük olasılıkla Troçki'nin ülkeyi sürekli savaşlara sürüklemesini öngörüyordu; bu savaşlar resmi olarak "sosyalist" bir dünya devrimi kılıfı altında, ancak gerçekte Rusya'yı daha da zayıflatmak içindi. Ancak Lenin ve ölümünden sonra Stalin, devlet oluşumunu tercih ettiler ve yeterince kontrol edilemediler (ayrıca "Almanya Üzerindeki Kontrol" bölümündeki Rapallo Antlaşması'na bakın). Starikov, bankacıların piyonu Troçki Rusya'da her gerilediğinde (Stalin onu nihayet 1929'da sınır dışı etti), piyonları Hitler'in Almanya'da nasıl ilerleme kaydettiğini anlatıyor. Oradan bir gün bankacılar adına Rusya'ya saldıracaktı. [207]

1984 veya *Cesur Yeni Dünya* tarzında totaliter bir rejim için büyük ölçekli bir sosyal deney görevi de görüyordu (adı geçen kitaplar, diğer şeylerin yanı sıra, Rusya'daki olaylardan esinlenmişti). Bolşevikler, burjuvaziyi veya aydınları (günümüz terminolojisinde orta sınıf) diktatörlüklerine yönelik en büyük tehdit olarak gördüler ve milyonlarcasını katlettiler, geriye daha kolay kontrol edilebilen bir köylü ve işçi "proletaryası" bıraktılar. Ancak onlar bile kurtulamadı. Çok sayıda köylü ayaklanması ve grevi acımasızca bastırıldı ve birçoğu "karşı devrimci" olarak idam edildi. Bir noktada, ABD ile Sovyetler Birliği arasında bir

birleşme düşünüldü; bu, Kongre Vergi Muafiyetli Vakıflar Özel Komitesi Başkanı Norman Dodd'un, Ford Vakfı direktörü H. Rowan Gaither ile 1954'te yaptığı bir görüşmede dile getirdiği bir şeydi. Gaither, Dodd'a şunları söyledi:

"...Yerel siyasette söz sahibi olan hepimiz, özünde ABD'deki yaşamı Sovyetler Birliği ile kolayca birleştirilebilecek şekilde değiştirmek için sübvansiyon gücümüzü kullanmaya yönelik politikalara şahit olduk." [208]

Sovyet muhalif Vladimir Bukovsky'ye göre, Sovyet deneyiminin mirası Avrupa Birliği'nde bile bulunabilir! [209]

Muhtemelen Sovyet deneylerinin çok pahalı hale gelmesi nedeniyle, 1991'de kukla Boris Yeltsin yönetiminde, bankacılarla ittifak kurmuş oligarklar tarafından kontrol edilen daha ucuz bir kontrol biçimi uygulandı. Putin daha sonra bunu kısmen tersine çevirdi ve bu nedenle o zamandan beri küçük bir sorunla karşı karşıya kaldı.

Çin, Yeni Dünya Düzeni (NWO) projeleri listesinde, yıkılması gereken büyük ve her şeyden önce tarımsal bir imparatorluk olarak yer alıyordu. İlk adım olarak, Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce, 1912'de Sun Yat-sen'in devrimiyle Qing hanedanı devrildi. Sutton şunları belirtiyor:

"Wall Street'in bir devrime müdahalesinin en iyi belgelenmiş örneği, Sun Yat-sen önderliğindeki 1912 Çin Devrimi sırasında New York'lu bir sendikanın eylemleridir. Sendikanın nihai kârları belirsiz kalsa da, New York finans grubunun niyetleri ve rolü, söz konusu para miktarlarına, ilgili Çin gizli örgütleri hakkındaki bilgilere ve satın alınan silahların sevkiyat listelerine kadar tamamen belgelenmiştir." [210]

İçeriden bilenler için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sun Yat-sen kısa süre sonra uluslararası bir bankacı tarafından kontrol edilen bir merkez bankası kurdu. ABD'nin "Açık Kapı" politikasına paralel olarak, Çin Amerikan yatırımlarına açık tutuldu. Rockefeller ailesi 1863'te Çin'in petrol piyasasına girmiş ve tipik bir Rockefeller tarzıyla bir tekel yaratmıştı. 20. yüzyıl boyunca, Rockefeller Vakfı "Çin'i dönüştürmek" için "özverili bir şekilde" bir milyar dolardan fazla para topladı - bu elbette sadece resmi rakam.

1919'dan beri Mao Zedong, "Çin'deki Yale" okulunda (Yale Üniversitesi'ndeki Skull & Bones topluluğu üyeleriyle işbirliği yapan bir ABD istihbarat ağının paravan örgütü; topluluğun kendisi 1830'larda Çin'de ABD'li afyon tüccarları tarafından kurulmuştu) aktifti. Sun Yat-sen Çin'i geliştirmek istiyordu, ancak -Rusya'da olduğu gibi- bankacılar ve ABD henüz buna istekli değildi, en azından o zamanlar değil. Başka bir krizin, İkinci Dünya Savaşı'nın örtüsü, James Perloff'un tanımladığı gibi Rus komünist modelini korumaya hizmet etti [211] - Çin için kopyalanacaktı. Küba ise sırasını almak için 1959'a kadar beklemek zorunda kaldı.

Bir kez daha, Çin'de komünizmin getirilmesinin amacı, ülkeyi birkaç on yıl boyunca geri kalmış halde tutmak ve bankacı dostu totaliter bir devlet kurma girişimini mümkün kılmaktı. 1973'te sadık ortağı Henry Kissinger ile Çin'e yaptığı ziyaretin ardından David Rockefeller, bu deneyimden -ya da "onun" deneyiminden- büyük memnuniyet duyduğunu ifade etti: "Çin devriminin bedeli ne olursa olsun... Başkan Mao yönetimindeki Çin'deki sosyal deney, insanlık tarihinin en önemli ve başarılı deneylerinden biridir." [212] 1 On yıl sonra Antony Sutton, Amerikan şirketlerinin Çin'deki gelişimi hakkında şu tahminlerde bulundu:

"Bechtel Şirketi, Bechtel Çin adında yeni bir şirket kurdu."

Çin hükümetinin geliştirme, mühendislik ve inşaat siparişlerini karşılamak üzere kurulan Bechtel Inc., görünüşe göre 1928'de Sovyetler Birliği'nin ilk Beş Yıllık Planı için ilk çalışmaları ve planlamayı üstlenen Detroit merkezli Albert Kahn Inc.'e benzer bir rol oynuyor. 2000 yılı civarında, komünist Çin, Amerikan teknolojisi ve becerisiyle inşa edilmiş bir "süper güç" olacak... Ve 2000'den sonra Çinli komünistlerin Moskova ile barış yapıp,

birleşik güçleriyle süper-süper güç olan Amerika Birleşik Devletleri'ni ortadan kaldırmayacağını kim söyleyebilir? [213]

Bu bölümün girişinde belirtildiği gibi, Pentagon'un bütçesi öncelikle Çin ve Rusya tarafından yönlendirilmektedir. Görünüşe göre, bankacıların küresel güç dengesini bozmaya yönelik bir başka girişimi de meyvesini vermeye yaklaşıyor. Tarih, bankacıların hiçbir ulusa, dine veya ırka sadık olmadığını göstermiştir. Bir gün Çin, Yeni Dünya Düzeni projelerinin mükemmel lideri olabilir. Bankacıların bakış açısından, ülke şu anda mevcut olan en iyi totaliter modeli sunmaktadır. [214]

Orta Doğu üzerindeki kontrol

Petrol, Birinci Dünya Savaşı'nda ve sonrasında dünya çapında hayati bir emtia haline geldi. 1908'de Pers'te (günümüz İran'ı) petrolün keşfi, Orta Doğu'nun ve dünyanın kaderini değiştirecekti. Bu, hızla Mezopotamya'daki (günümüz Irak'ı) Musul'da bir sonraki petrol keşfine yol açtı. Bu fırsat, oyuna ivme kazandırdı: Musul, Almanya'nın Osmanlılarla Berlin-Bağdat demiryolu inşaatı için yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak 99 yıllık bir işletme lisansı aldığı bir bölgede bulunuyordu. (İngilizler ve Fransızlar projeye katılmaya davet edilmişti ancak reddetmişlerdi.) Winston Churchill, 1911'de Deniz Kuvvetleri Bakanı olduktan kısa bir süre sonra, uzak kaynaklardan elde edilecek petrolün, o zamana kadar kolayca bulunabilen İngiliz kömürüne dayanan Kraliyet Donanması'nın modernizasyonu için gerekli olacağını ilan etmişti. Shell'in kurucusu Marcus Samuel'den petrolün erdemlerini öğrenmişti. Savaş sırasında, Savaş Kabinesi Sekreteri Maurice Hankey, Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'a İran ve Mezopotamya petrolünün kontrolünün "Birincil İngiliz savaş hedefi" olduğunu bildirmiştir. [215]

Mezopotamya, Çar I. Nikolay'ın 1853'te "Avrupa'nın hasta adamı" olarak adlandırdığı, çökmekte olan Osmanlı veya Türk İmparatorluğu'na aitti. Ancak bu hastalık, bize inandırılmaya çalışıldığı gibi tesadüfi miydi, yoksa planlı mıydı? *Palmerston'ın Genç Türkler Hareketi'ni başlatması - Orta Doğu'yu kalıcı olarak kontrol etme amaçlı bir İngiliz planı başlıklı yayın bu konuyu ele alıyor.*

Doğu (Palmerston, Genç Türk hareketini başlatıyor - Orta Doğu'ya uzun vadede hakim olmak için İngilizlerin uyguladığı bir taktik) [216] 1 Böl ve yönet stratejisini açıklıyor

19. yüzyılda Britanya İmparatorluğu'nun Osmanlı İmparatorluğu'nu istikrarsızlaştırma politikası. Lord Palmerston (1784–1865) yüksek bir makamda bulundu. Britanya Başbakanı ve Dışişleri Bakanıydı. Bazıları onu "Britanya İmparatorluğu'nun Kara Operasyonlar Çarı" olarak kabul eder. [217] 1 Belki sizi şaşırtacak ama

Palmerston, Rothschild ailesiyle yakından ilişkiliydi. Sık sık "Ulusların kalıcı dostları veya müttefikleri yoktur, yalnızca kalıcı çıkarları vardır" sözüyle anılır; bu ifade, bankacılık dostları için de kesinlikle geçerliydi. Türkiye'ye yönelik politikası, bir kez daha, müdahale, entrika ve manipülasyonun bir karışımıydı. Tüm bunların amacı, Kürtler, Türkler, Sırplar, Yunanlar, Ermeniler gibi çeşitli etnik grupları birbirine düşürmekti. 20. yüzyılın başlarındaki Balkan Savaşları ve Ermeni Soykırımı, bu politikanın "muzaffer başarılarından" sadece birkaçıydı. Bu başarılı çok kültürlü imparatorluğun uyumunun nasıl kan dökülmesine ve nefrete dönüştüğünü, Louis de Bernières, **Kanatsız Kuşlar* (Vintage Books, 2005)* adlı kitabında ustaca tasvir etmiştir . Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün artçı şokları bugün bile hissedilmektedir.

Docherty ve Macgregor'un Gelibolu harekatı hakkındaki yukarıda bahsedilen makalelerinde açıkladığı gibi, Türkiye'nin İngiliz İmparatorluğu ile işbirliği yapma arzusu yeniden yönlendirildi:

"Büyük Britanya 1914'te Türkiye ile dostluğu teşvik etmiş olsaydı, Gelibolu felaketi asla yaşanmazdı. Türkler genel olarak Almanlardan ve onların artan etkisinden hoşnut değillerdi ve Büyük Britanya ile ittifak kurmak için üç ayrı girişimde bulundular. Her seferinde geri çevrildiler. Ayrıca Fransızlardan kendilerini müttefik olarak kabul etmelerini ve eski düşmanları Rusya'ya karşı korumalarını boşuna rica ettiler. Zavallı aptallar! Fransız ve İngilizlerin Rusya ile ittifakı, Türkleri Rusya'dan kurtarmak için değil, Türklerin pahasına kuruldu. Büyük Britanya ve Fransa, petrol zengini Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamayı planlıyordu. Bu amaçla, Türkler Alman kampına sürülmeli ve yenilgiye uğratılmalıydı." [218]

Gerçekten de, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden elde edilecek en büyük kazanım petroldü. Hileli savaş, onu kazanmak için ideal bir fırsat sunuyordu. Bu nedenle Büyük Britanya, askeri kaynaklarının çok büyük bir bölümünü Kasım 1914'te Basra'nın, Mart 1917'de Bağdat'ın ve Kasım 1918'de Musul'un fethine ayırdı. 1916'da, Büyük Britanya, Fransa ve Rusya arasında ortak fetih savaşının ganimetlerini paylaşmak için gizli Sykes-

Picot Anlaşması imzalandı. Docherty ve Macgregor, bu petrol oyununda uluslararası bankacıların, Rothschild'lerin ve Rockefeller'ların rolü hakkında yazıyorlar:

"Bunlar, petrol endüstrisini kontrol eden ve küresel pazardan giderek daha fazla pay almaya devam eden güçlerdi. Sıkıca örülmüş Anglo-Amerikan komplosuna, 'gizli elit'e derinden bağlı olan bu güçler, Almanya'yı yok etmeyi planladılar. İronik bir şekilde, bunu başarmak için ona petrol sağladılar." [219]

Hem Rockefeller hem de Rothschild hanedanları, Ortadoğu'da ele geçirilmeye hazır olan petrol imtiyazlarından muazzam kârlar elde edecekti; maliyetler ise sıradan insanların parası, canları ve acılarıyla ödenecekti. Ve elbette, kârların büyük bir kısmı, bankacıların katılımcı hükümetlere "birbirlerini yok etme" "ayrıcalığı" karşılığında verdikleri devasa kredilerin faizlerinden gelecekti.

Ancak Osmanlı İmparatorluğu'nda petrolden daha fazlası elde edilebilirdi: Yaklaşık Galler büyüklüğünde küçük bir eyalet olan Filistin de oradaydı. Lord Palmerston, 1840 gibi erken bir tarihte, İstanbul'daki İngiliz büyükelçisine yazdığı bir mektupta Osmanlı İmparatorluğu Sultanı ile iletişime geçmesi talimatını vermişti.

“Avrupa'ya dağılmış Yahudiler arasında, uluslarının Filistin'e dönme zamanının yaklaştığına dair güçlü bir düşünce var. Sultanın Yahudileri Filistin'e dönmeye ve oraya yerleşmeye teşvik etmesi elbette önemli olacaktır, çünkü getirdikleri zenginlik Sultanın kolonilerinin kaynaklarını artıracaktır.” [220]

Sultan bu isteği görmezden geldi ve Palmerston'ın gizlice formüle ettiği niyet 1917'ye kadar beklemek zorunda kaldı. Alfred Milner liderliğindeki Britanya'nın gizli elitleri, ABD'deki üst düzey personeliyle (House, Baruch, Wilson, Haham Stephen Wise) görüştükten sonra, ancak önceden kapsamlı bir kamuoyu incelemesi yapmadan, Filistin'de bir Yahudi ulusal yurdu kurma konusunda uzun süredir devam eden Siyonist desteğe

yönelik arzuya yanıt olarak "Balfour Deklarasyonu"nu Lord Lionel Walter Rothschild'e iletti. O zamanlar, neredeyse tüm Yahudiler ve hatta Batı'daki tüm Yahudi olmayanlar bu projeye karşıydı. Hepsi bunun kalıcı bir çatışma ve felaket reçetesi olduğunu biliyordu, çünkü 600.000'den fazla Arap, bu toprakları binlerce yıldır vatanları olarak kabul ediyordu. Bu nedenle, "Daha iyi bir karar vermemize rağmen" ifadesi, Balfour'un mektubu için uygun bir etikettir ve aynı zamanda cesur Amerikalı gazeteci Alison Weir'in İsrail tarihi hakkında yazdığı ufuk açıcı * *Daha İyi Bir Karar Vermemize Karşı* kitabının da başlığıdır* . Doksan yıl

Washington Post'ta şunları yazacaktı : "...Arap Müslümanların topraklarında bir Avrupa Yahudi ulusu yaratma fikri... bir asırlık savaşlara ve terörizme yol açtı..." [222] 1 Haredi Yahudileri (sayıları II. Dünya Savaşı sırasında büyük ölçüde azalmıştı)

Ortodoks ve Neturei Karta grubu, İsrail Devleti'ne şiddetle karşıydı ve hâlâ da karşıdır; çünkü Tevrat'ın, *Yahudi* halkının sürgün döneminde ve Mesih'in gelişinden önce bir devlet kurmasını yasakladığına inanırlar.

Wikipedia'da şu ifade yer almaktadır:

"Balfour Deklarasyonu'nun yayınlanmasının uzun süreli birçok sonucu oldu ve dünyanın 'en çözümsüz çatışması' olarak nitelendirilen İsrail-Filistin çatışmasına giden süreçte kilit bir an oldu." [223]

Balfour'un mektubunun, prensip olarak, örneğin İngiltere'yi Keltlere veya Kuzey ve Güney Amerika'yı yerli Amerikalılara geri vererek, daha da çözümsüz çatışmaları tetikleme amacı taşıyıp taşımadığı sorusu akla geliyor. Bazı kaynaklara göre [224] 1 Balfour'un vaadi, Amerika Birleşik Devletleri'ni savaşa girmeye ikna etmek için Dünya Siyonist Örgütü ile yapılan bir anlaşmanın parçasıydı (ve Almanların Yahudilerin yıkıcı yenilgilerinden sorumlu olduğuna inanmalarının nedeniydi). Ancak, bunun böyle olmadığına dair güçlü kanıtlar var. 19. yüzyılın sonundan itibaren, Batı Kıyısı'ndaki iç genişlemesi sona erdikten sonra, ABD dışa dönük bir yayılmacı politika izlemişti. [225] 1 Ve savaşın en azından ilk yılından itibaren, ABD bankaları Avrupalı ortaklarını (Kuhn, Loeb & Co.'nun Alman iştiraki Max Warburg

aracılığıyla Almanya da dahil olmak üzere) finanse etmede o kadar yoğun bir şekilde yer almıştı ki, ABD'nin Nisan 1917'de savaşa resmen girmesinden çok önce geri dönüşü olmayan nokta geçilmişti. Çar II. Nikolay'ın kayınbiraderi Büyük Dük Alexander, 1913'te ABD'ye yaptığı bir ziyaretin ardından şunları söylemişti:

«

“Gerçekten de şaşırtıcı bir değişim yaşandı; bu değişim, yerli gözlemcilerin dikkatinden kaçmış gibi görünüyor. Panama Kanalı'nın inşası ve Pasifik kıyısı boyunca yaşanan şaşırtıcı gelişmeler, yeni bir Amerikan öncü ruhu yarattı. Sanayileri o kadar büyüdü ki, denizaşırı kuruluşlar mutlak bir zorunluluk haline geldi. Eskiden Londra, Paris ve Amsterdam'dan borç alan finansörleri, birdenbire kendilerini alacaklı konumunda buldular. Jefferson'ın kırsal cumhuriyeti, Rockefeller'ın imparatorluğuna hızla yol açtı. Ancak sokaktaki ortalama insan henüz bu yeni düzeni tam olarak kavrayamadı.”

Aslında, savaş planı çok önceden Başkan Woodrow Wilson'ın en yakın, ancak maaşsız "danışmanları" Albay House ve Bernard Baruch tarafından hazırlanmıştı. Bu adamlar, Wilson'ın üniversite profesörlüğünden dünyanın en güçlü ülkesinin başkanlığına sadece iki yıl içinde uzanan, "Obama benzeri" inanılmaz kariyerini finanse etmiş ve yönetmişlerdi; ayrıca şantaj da dahil olmak üzere günlük olarak onu kontrol ediyorlardı. Bu adamların gücü, Douglas Reed'in anlattığı bir anekdotla örneklendirilebilir. Reed, önde gelen Amerikalı Siyonist Haham Stephen Wise'ın ortaya koyduğu "olağanüstü bilgi"den derinden etkilenmişti. 1910'da Wise, New Jersey'deki bir dinleyici kitlesine şunları söyledi: "Salı günü Bay Woodrow Wilson eyalet valisi seçilecek. Valilik görevini tamamlamayacak. Kasım 1912'de Amerika Birleşik Devletleri başkanı seçilecek ve (1916'da) ikinci kez başkan olarak göreve başlayacak." Bu bir kehanet değildi. Daha fazla araştırma, Haham Wise'ın bu bilgiyi Albay House'dan aldığını ortaya koydu!

Eğer ABD'nin Birinci Dünya Savaşı'na girişi Balfour Deklarasyonu'nun karşılığı değilse, o zaman neydi? Nitekim, Kutsal Toprakların dahil edilmesi, Cecil Rhodes'un Anglo-Amerikan dünya hükümeti planının uzun zamandır bir parçasıydı. [227] 1 Alfred Milner ve öğrencisi Leo Amery (Carroll Quigley'e göre gizli elitin iç çevresinin bir üyesi olacak olan), Siyonizmin Britanya İmparatorluğu'nun yararına, Orta Doğu'daki petrol yataklarının güvence altına alınması ve Süveyş Kanalı'nın savunulması için kullanılacağını açıkça ilan etmişlerdi. Aynı zamanda, Siyonizmin Hristiyan destekçileri, "Tanrı'nın seçilmiş halkı"nı ve İncil kehanetlerini destekledikleri dini bir yükümlülüğü yerine getirdiklerine inandırılmışlardı. Amery, Birinci Dünya Savaşı'nda savaşmak üzere bir Yahudi lejyonu kurma girişimlerinde radikal Siyonist Zeev Jabotinsky'yi bile desteklemişti. [228] 1 Sonuç olarak , Amery'nin Milner'in desteğiyle başardığı şey, daha önce hiç var olmayan Filistin topraklarında aşırılıkçı Jabotinsky'nin liderliğinde eğitimli bir Siyonist askeri birlik kurmaktı. Bu kesinlikle yerli Filistinlilere bir barış teklifi olarak düşünülmemişti.

Kudüs'ün ilk İngiliz valisi Sir Ronald Storrs, Filistin'deki bir "Yahudi vatanının" İngiliz İmparatorluğu için ne anlama geleceği konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı: "Bu, İngiltere için potansiyel olarak düşmanca Arapçılık denizinde küçük, sadık bir Yahudi Ulster yaratacaktır." [229] 1 Ulster, tüm imparatorlukların çok eski zamanlardan beri kullandığı evrensel yönetim yöntemi olan böl ve yönetin klasik bir örneğiydi. Bu yöntem, İngiliz egemenliğinden ve medeniyetinden kurtulmak isteyen inatçı Katolik İrlandalıları, ithal edilen Protestanlarla karşı karşıya getirerek kontrol altında tutmaya yaradı. Ulster'ın aslen Katolik nüfusu İngiliz Kralı I. Charles tarafından kovuldu ve yaklaşık 20.000 İskoç ve İngiliz Protestan oraya yerleştirildi. Protestanlara üst sınıf statüsü verilirken, yerli Katolikler "alt sınıf" olarak muamele gördü. Bütün bunlar Kraliyet tarafından uygulandı ve yasallaştırıldı. İngilizler bu yapay dini gerilim ve bölünme kaynağını ortaya koyduktan sonra, İrlanda'yı boyun eğdirmek çok daha kolay oldu.

İngilizler, “Orta Doğu'da Ulster” stratejilerinde, sahte vaatlerle satın aldıkları Arap milliyetçi hareketlerinin liderleri aracılığıyla “Katolikleri” (Filistinlileri) de kontrol altına aldılar. Versay “barış” konferansında aldatmacayı keşfettikten sonra utanç içinde ortadan kaybolan Arabistanlı Lawrence'ı düşünün. İngilizler ayrıca genç bir Müslüman radikal olan

Hacı Amin el-Hüseyni'yi de kontrol altına aldılar. Ağlarını finanse ettiler ve onu Kudüs Büyük Müftüsü yaptılar. Bu elbette barış ve refahı teşvik etmek için değil, Yahudi yerleşimcilerle şiddetli çatışmaları ve sonuç olarak her iki grubun da radikalleşmesini garanti altına almak içindi. Tarihin acı bir cilvesi olarak, İsrail Başbakanı Netanyahu 2015 yılında, Adolf Hitler'i Yahudileri yok etmeye ikna edenin Müftü Hüseyin olduğunu açıkladı. Netanyahu'ya göre Hitler sadece onları sınır dışı etmek istiyordu. [230] Peki ya İngilizler barışçıl bir kişiyi Müftü olarak atasaydı?

Her şeye gücü yeten Rothschild ailesinin, kendi projeleri ve çıkarları için Filistin'deki bu tür şiddete teşviki engelleyemediğine inanmamız mı gerekiyor?

O

Birinci Dünya Savaşı'nda görev yapmış, bilgili ve popüler bir İngiliz gazeteci ve yazar olan Douglas Reed, Chaim Weizmann ve Haham Stephen Wise gibi Siyonist liderlerin İngiliz, Amerikan ve diğer hükümetler üzerinde uyguladığı "uluslararası politikanın karşı konulamaz baskısını" şöyle tanımlamıştır. [231]

Ayrıca, onların ani, hızlı yükselişlerini ve krallara, imparatorlara ve yüksek rütbeli politikacılara ne kadar doğal olmayan bir kolaylıkla ulaştıklarını da gözlemledi. Weizmann'ın "ordusunda tek bir asker bile olmamasına rağmen" "monarşilerden söz hakkı ve cumhurbaşkanlarından ve başbakanlardan itaat talep edebildiğini" anlatıyor. Bunu mantıksal olarak imparatorluklardan ve uluslardan daha güçlü tek gücün, "paranın gücünün" desteğine bağladı. Bunu, Yahudiliğin güçlü bir fraksiyonunun, Yahudi vatanı hedefleri için mücadelede Büyük Britanya, ABD ve diğer ülkeleri suç ortağı olarak kullanmak üzere bir komplo kurduğunun kanıtı olarak gördü. Balfour'un mektubundan birkaç ay sonra Dünya Siyonist Örgütü'nün başkanı ve 1949'da İsrail Devleti'nin ilk cumhurbaşkanı olan Chaim Weizmann, Aralık 1919'da Kudüs'te yaptığı bir konuşmada şunları söyledi:

"İngiliz siyasi liderliğine, bizimle birleşmenin ve İngiliz himayesini Filistin'e genişletmenin İngiltere'nin çıkarına olacağını açıkça belirten bizdik. [Balfour] Deklarasyonu'nu bir mucizeyle değil, güçlü bir propaganda ve halkımızın sürekli canlılığını göstererek elde ettik. İlgili yetkililere şunu söyledik: İster beğenin ister beğenmeyin, Filistin'de yerleşeceğiz. Gelişimizi hızlandırabilir veya geciktirebilirsiniz. Ancak, yapıcı güçlerimizin *dünyayı alt üst edecek yıkıcı bir güce dönüşmesini önlemek için bize yardım etmeniz daha iyidir."* [232]

Peki kim kimi suç ortağı olarak kullandı—İngilizler Siyonistleri mi, yoksa Siyonistler İngilizleri mi? Başka bir tarafın, özellikle de Rothschild ailesinin, Siyonizmi ve 1948'deki kuruluşundan bu yana İsrail Devleti'ni, Yeni Dünya Düzeni projeleri için önemli bir suç ortağı veya günah keçisi olarak kullandığına ve kullanmaya devam ettiğine inanmak için birçok neden var. Jeopolitik analist Tony Cartalucci, "Dikkat: İsrail Hevesli Bir Provokatör" başlıklı makalesinde, İsrail'in "varlığı tamamen Batı'ya bağlı olan sakat, militarist bir sözde devlet" olduğunu belirtiyor. İsrail'i daha büyük bir gücün "öncü karakolu" (FOB) olarak görüyor.

"Böyle bir [ileri operasyon üssü] olarak İsrail'in sürekli, ancak aksi takdirde mantıksız olan savaş kışkırtıcılığı son derece mantıklı. İleri operasyon üssünün önceliği şudur..."

Amaç, bir ulusun sahip olması gerektiği gibi refah ve barışı sağlamak değil, düşman topraklara saldırmaktı. Buradaki hile, yıllar boyunca İsrail'i bir ulus olarak göstermek, sürekli savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlığını ise 'kendini savunma' olarak abartmaktı. Bu aldatmacayı sürdürmek için İsrail ve bölgesel ve Batılı işbirlikçileri, İsrail istihbarat servisinin bir ürünü olan ve bugün bile esas olarak Suudi Arabistan ve Katar tarafından desteklenen Hamas da dahil olmak üzere, tam zamanlı düşmanlar yarattılar; bu iki ülke de Batı'nın ve elbette İsrail'in fiili bölgesel ortaklarıdır. [233]

Brandon Turbeville şunları ekledi:

“İsrail’i ‘ileri karakol’ olarak tanımlamak bir doğru olsa da, Batı emperyalist amaçları için sadece bir toprak üssü olmaktan çok daha fazlasıdır. Aslında, Ortadoğu’nun tamamını bölmek ve fethetmek amacıyla uzun süre önceden planlanmış ve uygulanmış, dikkatlice kurgulanmış bir istikrarsızlaştırma aracıdır; ayrıca büyük dünya güçleri ile üç büyük dünya dini –Yahudilik, İslam ve Hristiyanlık– arasında küresel bir askeri çatışmayı tetikleme niyeti de taşımaktadır.” [234]

Noam Chomsky, İsrail'i (ve ABD'yi) suçlu bir devlet ilan etmesine rağmen, bunu yaparken bu veya başka herhangi bir derin amacı belirtmedi. **Bağımsız gazeteci Conn Hallinan, "Dış Politika Odak Noktasında" adlı köşesinde şu sonuca vardı:**

“Sonuç olarak, İsrail yerleşimci devletinin amacı ve doğası oldukça kolay anlaşılabilir. Basitçe söylemek gerekirse, Siyonizm komplo ağının merkezinde değil; sadece bir başka ipliğidir. İsrail'in tek amacı bir ‘Yahudi’ devleti olmak değil, Hristiyanları, Müslümanları ve Yahudileri birbirine düşürmek ve Orta Doğu'da sürekli bir gerilim ortamı yaratmak amacıyla bir ‘Yahudi’ Ulster oluşturmaktır. Filistinlilere karşı kendi terör rejimini yürüterek, Orta Doğu genelinde fanatik Müslüman aşırılıkçı grupları kontrol edip yönlendirerek, Batılı Hristiyanları aldatarak, ‘İsrail'i düşmanlarından koruma’ bahanesiyle Orta Doğu'daki askeri eylemleri destekleyerek ve tüm bunları bir ‘Yahudi’ devleti kisvesi altında yaparak, İsrail kendisini tüm Orta Doğu'daki en büyük istikrarsızlaştırıcı güç olarak sunmaktadır.” [235]

Her şeye gücü yeten Rothschild ailesinin en az 1887'den beri Filistin'in Yahudi kolonizasyonunda doğrudan yer aldığı (ve Niall Ferguson'un resmi biyografisine göre İsrail topraklarının %80'ine sahip olduğu) göz önüne alındığında, Hallinan'ın komplo ağındaki örümceğin kim olduğunu tahmin etmek pek de zor değil. Alan Hart'ın sansürlenmiş

üçlemesinin başlığı olan " *Siyonizm: Yahudilerin Gerçek Düşmanı",* Hart bunu tam olarak bu duruma uygulamasa bile, birdenbire daha anlaşılır hale geliyor.

Akıllıca açıklanmış. Belki bunu bu komplo ağının kanıtı olarak kabul etmeyeceksiniz, ancak Theodor Herzl ile birlikte Dünya Siyonist Örgütü'nün kurucularından Max Nordau, 1903 Siyonist Kongresi katılımcılarına şu mesajı verdi:

"Size şu sözleri, sürekli daha yükseğe çıkan bir merdivenin basamakları gibi anlatayım: Herzl, Siyonist Kongresi, İngiliz Uganda önerisi, gelecekteki dünya savaşı, İngiltere'nin yardımıyla özgür ve Yahudi bir Filistin'in kurulacağı barış konferansı." [236]

Yüzde yüz doğru olan bu kehanet, dünyanın daha önce hiç yaşamadığı bir olay türü olan "gelecekteki dünya savaşı"ndan on bir yıl önce dile getirilmişti. "İngiltere'nin yardımı" 14 yıl sonra Balfour'un Rothschild'e yazdığı mektupta resmileştirilecek ve "özgür ve Yahudi bir Filistin"i savunan "Barış Konferansı" 1919'da Versay'da gerçekleşecekti. Bu görkemli bir öngörü müydü yoksa gizli bir gündemin önceden bilinmesi miydi? İkinci durumda, bu aşırı planın gerçekleşmesini sağlayacak güce kim sahip olabilirdi? Çünkü bu plan her şeye rağmen uygulanacaktı.

Yahudilerin, Balfour'un mektubu karşılığında isteksiz Amerika Birleşik Devletleri'ni savaşa sürüklediği ve böylece Almanya'nın aşağılayıcı yenilgisine ve bunun sonucunda ortaya çıkan büyük krizlere neden olduğu efsanesi, 1920'lerde Almanya'da ortaya çıkan belirli Yahudi karşıtlığının ve dolayısıyla Hitler projesinin ana unsuruydu. Kolayca ortadan kaldırılabilecekken asla ortadan kaldırılmayan bu efsanenin gerçek amacı bu muydu? Bu, Rothschild'lerin Yahudileri, Almanları ve diğerlerini kandırmak ve iğrenç bir dünya hükümeti planlarını ilerletmek için Yahudi karşıtlığını nasıl körüklediklerinin bir örneği mi? Ancak, Almanya'nın -daha önce de belirtildiği gibi- I. Dünya Savaşı'nı bankaların sağladığı petrol, gıda ve hammaddelerle yürüttüğü kanıtlanmış gerçeği göz önüne alındığında, buna hala şaşırmalı mıyız?

Gerçekten de, bu sinsi yöntemlerin en iyi kanıtı, çok tartışılan bir belge olan "Siyon Yaşlılarının Protokolleri"nde bulunabilir. İlk olarak 1903'te yayınlanan bu belge, aldatma

ve kurnazlık yoluyla küresel bir hükümet kurma taktiklerini (ve hatta bankacıların gizli tefecilik sistemini açıkça açıklıyor) anlatırken, suçu -ve dolayısıyla sorumluluğu- Yahudilere yüklüyor. Bu durumda, *Wikipedia ile aynı fikirde olarak* , büyük olasılıkla sahte bir belgedir. Burada yine küçük bir ortak nokta var: Bu metin yayınlandığı sırada, Yahudi karşıtlığı Siyonistlerin vatan projeleri için tek gerekçesiydi. Herzl bunun farkındaydı ve şöyle yazmıştı: "Yahudi karşıtları en güvenilir dostlarımız, Yahudi karşıtı ülkeler ise müttefiklerimiz olacak." [237] 1_Paradoksal bir şekilde—ya da belki de değil—Herzl'in Rusya'daki en önemli müttefiki, Kişinev'deki pogromları organize eden İçişleri Bakanı von Plehwe idi. Herzl, bu pogromdan dört ay sonra, 1903'te bir toplantıda Siyonist projesini ona açıklamaya çalıştığında, Herzl'in kendi anlatımına göre von Plehwe sözünü keserek şöyle dedi: "Bana hareketi haklı çıkarmak zorunda değilsin. Zaten ikna olmuş birine vaaz veriyorsun." K.R. Bolton, "Antisemitizm: Cui bono?" adlı makalesinde Siyonistler ve antisemitler arasındaki işbirliğine dair daha birçok örnek sunmaktadır. [238]

Çarlık Rusyası, Yahudi karşıtlığının en büyük kaynağıydı. Ancak bu kaynak, Bolşevik Devrimi'nden hemen sonra ortadan kalkmaya mahkumdu, çünkü Yahudi karşıtlığı daha sonra ölüm cezası gerektiren bir suç ilan edildi (milyonlarca Hristiyan öldürüldü ve binlerce kilise yağmalanıp yıkıldı). Ve böylece, Protokollerin dağıtımıyla -bilerek veya bilmeyerek- Yahudi karşıtlığına kışkırtılanlar, bankacıların stratejisini desteklediler. 1920'lerde Henry Ford, Amerika Birleşik Devletleri'nde Protokollerin 500.000 kopyasını dağıttı. Ve 1930'larda, bankacılar tarafından finanse edilen ve yetiştirilen Adolf Hitler, Protokollerin ve Yahudi karşıtlığının güçlü bir savunucusuydu. Burada da rahatsız edici bir paralellik var... o zamanlar, Alman Ford fabrikaları Hitler'in şaşırtıcı savaş hazırlıklarının temel taşlarından birini oluşturuyordu. Her iki adam da aynı uğursuz oyunun sadece piyonları mıydı?

Oyunu anladığı için Yahudi karşıtı olarak kınanan Douglas Reed (muhtemelen uluslararası bankacıların ve onların yarı tanrı *paralarının dünya düzeni politikalarının değil, belirli bir Yahudi grubunun Talmudik inançlarının itici güç olduğuna yanlışlıkla inanmıştı),* şunları yazdı:

“Ancak (Siyonist) girişim, daha sonraki bir olay olmasaydı, birkaç yıl içinde doğal bir ölümle sona erer ve bugün sadece Balfour'un aptallığı olarak tarihe geçerdi. Bu olay, bir süreliğine 'Rusya'daki zulüm' efsanesinin çöküşünün bıraktığı boşluğu dolduran ve bazı Yahudilerde doğrudan Filistin'e gitme arzusunu uyandıran Hitler'in yükselişiydi. Siyonistler için, Hitler ortaya çıkmasaydı, uydurulması gerekirdi.”

«

239

Siyonist lider Yitzhak Gruenbaum daha sonra (1943) şöyle diyecekti: "Filistin'deki bir inek, Polonya'daki tüm Yahudilerden daha değerlidir." [240] 1 Avrupa Yahudilerinin Kurtarılması Yürütme Komitesi Başkanı sıfatıyla şunları ilan etti:

“Eğer bize iki plan sunulursa—Avrupa'daki Yahudi kitlelerinin kurtarılması veya ülkenin kurtarılması—ben hiç düşünmeden ülkenin kurtarılmasını seçerim. Halkımızın katledilmesinden ne kadar çok bahsedilirse, ülkenin İbranileştirilmesini (İbranice'leştirilmesini) güçlendirme ve teşvik etme çabalarımız o kadar azalır.” [241]

Holokost Kurbanları Suçluyor adlı kitabında , Siyonist kurdun bir yırtıcıdan bir koyun sürüsünün çobanına dönüştüğü sonucuna varmıştır. [242] 1 Siyonist lider Chaim

1937'de Londra'daki Siyonist Kongresi'nde Weizmann, yalnızca genç Yahudilerin Filistin'e gitmesi gerektiğini ilan etti. Yaşlı ve güçsüz olanlar "kaderlerini kabullenmek zorundaydı." [243] Siyonistlerin ve destekçilerinin muazzam kaynakları hiçbir zaman bu amaç için kullanılmadı.

Avrupa'daki Yahudileri kurtarmak için kullanıldı, çünkü tek ve münhasır amaç Filistin'de devleti güvence altına almaktı. [244] 1 Ve Haham Shonfeld'in dediği gibi...

Söz konusu kitabında belirttiği gibi, Avrupa Yahudileri bu amaca kurban edildi:

"Siyonist liderler, Holokost'ta dökülen Yahudi kanını Yahudi ulus devletinin mekanizmasının yağlayıcısı olarak gördüler. Ve tıpkı bir generalin bir kaleyi ele geçirmek için binlerce askeri feda etmesi gibi, Siyonist liderler de 'İsrail' devletini kurarken ellerini kana buladılar ve duvarlarını güçlendirmek için Diaspora'daki Yahudi çocuklarını kurban ettiler."

Üzücü sonuç şu ki, dünyanın Yahudilerinin önemli bir kısmı, çoğunlukla farkında olmadan, bankacıların iğrenç Yeni Dünya Düzeni projesi için kullanılmaya ve sömürülmeye yönlendirilmiştir. İsrail ve Siyonistler, bankacıları gözden uzak tutmak için insan kalkanı oluşturuyorlar. Muhtemelen bugüne kadarki en iyi kalkan bu, çünkü Yahudi karşıtlığı suçlamalarıyla eleştirilemiyor. Gerçekten de çok zekice bir hamleydi. Ancak aynı zamanda bankacılar için bir paratoner haline geldiler ve bu, ne yazık ki, kaçınılmaz olarak her yerdeki Yahudilerin çıkarlarına ters tepecektir. Bu üzücü tarihten ve kasvetli geleceğinden, bankacıların Yahudi topluluğunun onurlu üyeleri olmadığı, hatta ona ait olup olmadıkları bile sorulabilir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir zamanlar gizli olan tarih ortaya çıkmaya devam ederken, bankacılar kendilerini kendi tanrıları, *para tanrıları olarak gösteriyorlar.* (F. William Engdahl'ın aynı konu üzerine yazdığı İngilizce bir kitabın başlığında da belirtildiği gibi, *"Para Tanrıları ") ve hiçbir dine, millete veya ırka bağlılıkları yoktur.*

Almanya üzerindeki kontrol

Birinci Dünya Savaşı sırasında İkinci Dünya Savaşı'na duyulan ihtiyaç açıkça ortaya çıktı: Müttefikler Alman topraklarında tek bir kurşun bile sıkmadı. Winston Churchill'in şu sözü, savaşın böyle planlanmadığının açık bir göstergesidir:

"Ancak Birinci Dünya Savaşı'nın ilk dört yılında yaşanan her şey, beşinci yılda yaşanacakların sadece bir ön gösterimiydi. 1919 seferi, yıkıcı güçte muazzam bir artış gösterecekti. Almanlar, Ren Nehri'ne geri çekilmelerinden en iyi şekilde yararlanmak için morallerini koruyabilselerdi, 1919 yazında, şimdiye kadar kullanılanlardan kıyaslanamayacak kadar güçlü kuvvetler ve yöntemlerle saldırıya uğrayacaklardı."

Binlerce uçak şehirlerini yerle bir ederdi, binlerce top bataryası cephe hatlarını süpürürdü. Çeyrek milyon adamın teçhizatlarıyla birlikte ülke genelinde mekanik araçlarla sürekli olarak taşınması için eş zamanlı hazırlıklar yapılmıştı... Sadece gizli bir maskenin (Almanların zamanında elde edemediği) güvenli olduğu inanılmaz derecede tehlikeli zehirli gaz, tüm direnişi bastırır ve düşman cephesindeki tüm yaşamı felç ederdi. [245]

Dört yıl süren (beş yıl değil) savaşın ardından, Kasım 1918'de Almanya'da bir devrim "gerçekleşti" ve Almanları teslim olmaya zorladı. Nikolai Starikov bu konuda şunları yazdı: [246] 1

"Peki devrim neden gerçekleşti? Çünkü harekete geçirilmişti. Şubat ve Ekim aylarında Rus İmparatorluğu'nu yıkan aynı güçler, şimdi de ikinci jeopolitik rakibi olan Kaiser Wilhelm'in İmparatorluğu'nu gömmeye hazırdı. Ve onu gömdüler de! Almanya'nın yapay çöküşü, Naziler için verimli bir zemin yarattı." [247] 1

Sadece birkaç yıl sonra Hitler açıkça şunları ilan etti: "Size söylüyorum, eğer yasal yollarla iktidara gelirsem, bir Nazi mahkemesi kuracağız ve Kasım Devrimi'nin intikamını alacağız ve birçok kafa yasal yollarla omuzlarından düşecek." [248]

Versay "Barış" Konferansı'nda Almanya şu şekilde mecbur kaldı...

Savaşın tüm suçunu üstlenmek. Konferansı kontrol eden bankacıların büyük çoğunluğu, borçların geri ödenmesini ve bir sonraki Yeni Dünya Düzeni projelerinin koşullarını güvence altına aldı. Churchill'in bahsettiği gibi, II. Dünya Savaşı gündemdeydi ve Almanya'nın büyük ölçüde yok edilmesini amaçlıyordu. Starikov ekliyor:

“Versailles Antlaşması'ndan sonra Almanya gerçekten de ince bir Amerikan işgali altındaydı. O dönemdeki Almanya'nın bağımsızlığı, örneğin bugün Irak'ınki kadar sahteydi. Bir hükümet, bir bayrak ve bir milli marş vardı; bunların hepsi mevcuttu, ancak bağımsız çözümler geliştirme kapasitesi yoktu. İngiltere ve ABD Almanya'da istediklerini yapabiliyorlardı ve bunun sonucunu görüyoruz: bitmek bilmeyen seçimler, Hitler'in hapisten erken tahliyesi ve ardından Şansölye olarak atanması. 1918 ile 1933 yılları arasında Almanya'da Alman halkının kendi isteğiyle hiçbir şey olmadı.” [249]

Richard Moore'un aynı makalesinden İkinci Dünya Savaşı ile ilgili alıntılar şöyle:

"Birinci Dünya Savaşı o kadar başarılı bir projeydi ki, daha da büyük bir devam filmi için planlamalar hemen başladı; bu da yeni bir dünya düzenine doğru atılan bir diğer önemli adımdı. 1920'lerin başlarında, Weimar Cumhuriyeti döneminde, Krupp'taki bir grup mühendise gizlice şu proje verildi: '20 yıl sonraki bir savaş için uygun bir dizi askeri teçhizat tasarımı önerin.' Bu şekilde, zamanı geldiğinde Reich'e çok iyi hizmet eden modern silahlar tasarlandı. Almanya parasız ve yeniden silahlanmama konusunda sözleşmeyle bağlı olsa da, birileri bunu biliyordu ve Krupp'a tüm bunların değişeceğini ve bunun belirlenen süre içinde gerçekleşeceğini söyledi... Hitler, Anglo-Amerikan bankacılarının bir projesiydi. Karizmatik zekası erken dönemde fark edilmişti ve Alman yeniden silahlanmasına yapılan yatırımlardan muazzam karlar elde edildi."

İkinci Dünya Savaşı projesi, tüm hedeflerine takdire şayan bir şekilde ulaştı. Diğer büyük savaşan taraflara kıyasla çok az savaşarak ve ihmal edilebilir kayıplar vererek, ABD savaştan sağlam bir altyapı, dünyanın servetinin ve sanayi kapasitesinin %40'ı, yedi

denizin kontrolü, nükleer silahlarda tekel, Orta Doğu'daki petrol şeyhliklerinde stratejik üsler ve demokrasinin kahraman savunucusu olarak yaygın bir tanınma ile çıktı. Dünyanın gözleri doğal olarak savaş sonrası dünyayı şekillendirmede lider olarak Washington'a çevrildi.

Amerika'nın zaten tamamlanmış bir tasarımı vardı. Bankacılar, Dış İlişkiler Konseyi'ni bir komite olarak seçmiş ve savaş sonrası dönemin mimarisini tasarlamak üzere Beyaz Saray'a göndermişlerdi. Amerika'yı, bu role Büyük Britanya'dan daha uygun olan hegemonik operasyon üssü olarak güvence altına almışlardı ve Yeni Dünya Düzeni projesinin bir sonraki aşamasına geçme zamanı gelmişti. Böylece, savaştan hemen sonra, küreselcilerin Bretton Woods kurumları -BM, IMF ve Dünya Bankası- kuruldu; bunlar olası bir tek dünya hükümetinin ilk temel taşlarıydı. [250]

Hitler Projesi çeşitli yayınlarda ifşa edilmiştir; örneğin, Guido Preparata'nın " *Hitler'i Kim Güçlü Kıldı: İngiliz-Amerikan Finans Elitleri Üçüncü Reich'ın Yolunu Nasıl Açtı" adlı eserinde ve "Wall Street ve Hitler'in Yükselişi" (The Wall Street Journal) kitabında.*

ve Hitler'in yükselişi) Antony Sutton tarafından ve Nikolai Starikov'un makalelerinde. [251]

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Versay Antlaşması'ndan sonra Weimar Cumhuriyeti'nde Alman Dışişleri Bakanı olan önde gelen iş adamı ve devlet adamı Walther Rathenau, asimile olmuş birçok Alman Yahudisi arasında yaygın olarak paylaşılan bir duyguyu dile getirdi: "Ben Yahudi kökenli bir Almanım: Milletim Alman halkıdır, vatanım Alman vatanıdır ve inancım çeşitli mezhepleri aşan Alman inancıdır." Aralık 1918'de, "nefretle körleşmemiş herkese" yazdığı açık bir mektupta şunları belirtti:

"20 yıl sonra Almanya'yı, dünyanın en güzel ülkelerinden biri olarak tanıdıkları Almanya'yı ziyaret eden herkesin kalbi hüzün ve utançla dolacak... Alman şehirleri sadece harabe olmayacak; bazıları hâlâ yoksul, acı dolu insanlar tarafından mesken tutulmuş, yarı ölü taş bloklar olacak... Toprak ayaklar altında çiğnenecek, ormanlar kesilecek, az sayıdaki tarlalar sefil bir hasat verecek, limanlar..."

Demiryolları ve kanallar harap ve bakımsız kalacak, her yerde geçmişten kalma görkemli yapılar, ihtişam çağının yıkıntıları olarak ayakta duracak... Bir zamanlar dünya için şarkı söyleyen ve düşünen Alman ruhu geçmişe ait olacak ve bugün hala genç, güçlü ve Tanrı tarafından yaşam için yaratılmış olan insanlar, yalnızca yaşayan ölüler halinde var olacaklar. [252]

Rathenau'nun İkinci Dünya Savaşı planları hakkında içeriden bilgiye erişimi var mıydı? Birkaç yıl sonra, *Viyana basınına gizli bir elit hakkında* başka bir içeriden bilgi açıklaması yaptı:

"Avrupa'nın kaderini yalnızca, her biri diğerlerini tanıyan 300 adam belirliyor. Haleflerini kendi saflarından seçiyorlar. Bu adamlar, mantıksız buldukları bir yönetim biçimine son verme imkanına sahipler." [253] 1

Bu yayının üzerinden tam altı ay sonra, 24 Haziran 1922'de, bir grup milliyetçi komplocu Rathenau'yu suikastle öldürdü. İki ay önce Rathenau, Alman-Sovyet Rapallo Antlaşması'nın imzalanmasında hazır bulunmuştu. Antlaşmanın imzalandığı Cenova Konferansı'nda, Batı delegasyonlarının diplomatları bunu ancak sonradan öğrendiler. Hem Almanya'yı hem de kendilerini iktidara getiren Bolşevikleri kontrol ettiklerine inanan kukla liderler, bu antlaşmayı tamamen kabul edilemez buldular. Rathenau'nun suikasti, tüm Alman politikacılar için açık bir dersti: kurban, Moskova ile daha yakın ilişkileri desteklemişti. Almanya ve Rusya arasındaki işbirliği, Amerikan şirketlerinin ve bankacılarının Birinci Dünya Savaşı ve Bolşevik projesiyle önlemeye çalıştığı tehlikeydi; daha sonra ortak Hitler projeleriyle de önlemeye çalışacakları bir tehditti. 2015 yılında, CIA'ya bağlı ABD düşünce kuruluşu Stratfor'un kurucusu ve başkanı George Friedman, yüzyıllardır süregelen bu stratejiyi ortaya çıkardı:

“Birinci, İkinci ve Soğuk Savaş'ı uğruna savaştığımız Amerika Birleşik Devletleri'nin asıl çıkarı, Almanya ve Rusya arasındaki ilişkiyle ilgiliydi; çünkü ikisi birlikte bizi tehdit edebilecek tek güçtü ve bunun gerçekleşmemesini sağlamaktı.” [254]

Harry Truman'ın ABD başkanlığından dört yıl önce, 1941'de Nazi Almanyası'nın Rusya'yı işgaliyle ilgili yaptığı kaba açıklama bu stratejiyi çok iyi örneklendiriyor: "Eğer Almanya'nın kazandığını görürsek, Rusya'ya yardım etmeliyiz; eğer Rusya kazanıyorsa, Almanya'ya yardım etmeliyiz ve bu şekilde olabildiğince çok insanı öldürmelerine izin vermeliyiz." Siyasetçiler doğruyu söylediklerinde, görünüşe göre ya deneyimsizler ya da doğal ya da doğal olmayan ölümlerine çok yakınlar.

Dünya düzeni politikası girişimleri

"İster beğenin ister beğenmeyin, bir dünya hükümetimiz olacak. Tek hükümet o olacak."

Soru şu ki, dünya hükümeti fetih yoluyla mı yoksa rıza yoluyla mı kurulacak? [255]

Bu oldukça uğursuz sözler, Federal Rezerv'in kurucusu Paul M. Warburg'un oğlu James P. Warburg tarafından 17 Şubat 1950'de Amerika Birleşik Devletleri Senatosu önünde dile getirildi. Ailesi 400 yılı aşkın süredir uluslararası bankacılıkla uğraşıyordu ve Rothschild ailesiyle uzun süreli bir ilişki sürdürüyordu.

Aynı zamanda, 1917'de Komünizm (Rus Devrimi ile) ve Siyonizm (Balfour Deklarasyonu ile) müttefik güçleri ortaya çıkarken, Başkan Wilson bir "dünya hükümeti" girişimi başlattı - bu ilk değildi - yani Milletler Cemiyeti. Selefi "Barışı Sağlama Cemiyeti" olarak adlandırılıyordu. Ancak bu isim, oyun için fazla açıklayıcı bulundu. Milletler Cemiyeti bu makalede Yeni Dünya Düzeni projesinin bir yan ürünü olarak sınıflandırılsa da, aslında bankacıların projesinin, yani I. Dünya Savaşı ve ona eşlik eden projelerin ana hedefi ve en büyük başarısıydı. Böylece bankacılar, gizlice yarattıkları küresel sorunları - savaşlar ve devrimler - insanları küresel çözümlere ihtiyaç duyduklarına ikna etmek için kullandılar: elbette bankacılar tarafından gizlice kontrol edilen bir dünya hükümeti. Bu sofistike hilenin son kez kullanılması olmayacaktı.

Her zamanki kurnazca yöntemle, Milletler Cemiyeti Albay House tarafından hazırlanmış ve Başkan Wilson tarafından desteklenmiştir. House, aslen sosyalist kökenli bir İngiliz örgütü olan ve Milner'ın gizli elitleriyle yakından bağlantılı olan Fabian Derneği'nden bir miktar yardım almıştır: [256]

“Büyük Britanya dışında, Fabian Derneği'nin nihai amacı sosyalist bir dünya hükümeti kurmaktı. Derneğin uluslararası bir örgüt kurma kaygısı, Fabian belgelerinde erken dönemde uluslararası bir hükümet olarak ifade edilmişti... Bu, üç yıl sonra (Birinci Dünya

Savaşı'nın sonlarına doğru) Milner grubuyla işbirliği içinde Milletler Cemiyeti'nin kurulmasının temelini oluşturdu.” [257]

Albay House, Milletler Cemiyeti planını İngiliz Dışişleri Bakanı ve gizli elitin bir üyesi olan Sir Edward Grey ile görüşmüştü. Grey, plana "etkilenmiş" ve House'a şu yanıtı vermişti: "Uluslararası hukuk *bugüne kadar yaptırımlar öngörmemiştir ; bu savaşın dersi, güçlerin yaptırım uygulama hakkını* tanımaya kendilerini adamaları gerektiğidir ." Jacob Schiff, Bolşevik Devrimi hazırlıklarına derinden dahil olmuşken, plandan haberdardı. Pasifistmiş gibi davranarak Wilson'a yazdığı bir mektupta, gelecekteki savaşları önlemek için aktif adımlar atmasını rica etti! [258]

Amerika Birleşik Devletleri Nisan 1917'de savaşa girer girmez, Başkan Wilson ülkenin "yeni bir uluslararası düzen" kurma girişimine katıldığını duyurdu. Bu açıklama, Rusya'daki Kerensky Devrimi sırasında yapıldı. Milletler Cemiyeti, "dünya barışının korunması" için "insan işlerinin yönetimini" "güçlü bir yönetimle" üstlenecek bir "dünya federasyonu" projesi olarak sunuldu. Bu, savaşın barışa ulaşmanın yollarından biri olduğu anlamına geliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri Milletler Cemiyeti'ne katılmayı bile reddederken, Büyük Britanya katıldı ancak ordusunun kontrolünü bırakmadı. Bu durum, şimdilik yolu fiilen tıkadı. Bununla birlikte, İngiliz otoritesi, Filistin'i ele geçirme girişimlerinde Siyonistler için koruma olarak görevlendirilen İngiliz birliklerinin konuşlandırılmasını gizlemek için kullanıldı. Bu, Filistin için İngiliz Mandası olarak bilinen ve Siyonist projenin başarısında çok önemli bir faktör olan bir durumdu. Bu durum, Büyük Britanya ve dünyanın geri kalanı için pahalıya mal olacaktı.

1914 civarında, Fabian Cemiyeti uluslararası bir hükümet olasılığını araştırmaya başladığında, bu fikir Fabianlar tarafından kurulan ve yönetilen Bağımsız İşçi Partisi'nin (ILP) resmi politika noktası haline geldi. [259]

Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, proje Arthur Ponsonby, Jozef Retinger ve Aristide Briand gibi Fabianlar ve onların ortakları tarafından aktif olarak desteklendi. Önemli olan, projenin önde gelen finansörlerin desteğini almasıydı. Dahası, birleşik bir Avrupa için siyasi hareket, kendilerinin kontrol edeceği bir merkez bankaları ağı içeren yeni bir küresel finansal düzen oluşturmak için uluslararası finansörlerle el ele çalıştı. Böylece, Ocak 1920'de Liberal Herbert Asquith ve İşçi Partisi milletvekili J.R. Clynes, Rothschild temsilcileri Paul Warburg, Jacob Schiff ve J.P. Morgan Jr. ile birlikte, İngiltere Bankası, Lazard Frères ve Rockefeller'ların temsilcileriyle birlikte, dünyanın finansal ve ticari yapısını yeniden düzenlemek için uluslararası bir ekonomik konferans çağrısında bulundular · Kasım 1921'de Frank

Rockefeller'ın kontrolündeki ve Morgan'la bağlantılı Ulusal Şirket'in Vanderlip'i

City Bank of New York, "Amerika Birleşik Devletleri Altın Rezerv Bankası" kurmayı planlıyor.

261

"Avrupa"dan önce.

Uluslararası Kalkınma Bankası ise 1930 yılında kuruldu.

Uluslararası Ödemeler Bankası (BIS), altın rezervlerini yönetmek amacıyla tarafsız İsviçre'nin Basel kentinde kurulmuştur.

Merkez bankaları adına finansal takas işlemleri için bir platform yönetmek üzere kuruldu. Morgan ve Rockefeller bankaları başlangıç sermayesinin bir kısmını sağladı. BIS, yaklaşmakta olan Hitler projesi için büyük önem taşıyordu ve bugün hala ulusal merkez bankalarının küresel denetleyicisi konumundadır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan yirmi yıl sonra, aynı üç proje—Siyonizm, Komünizm ve dünya hükümeti—İkinci Dünya Savaşı bahanesiyle ilerletiliyordu. Filistin'deki Siyonist vatan,

savaştan birkaç yıl sonra kurulacaktı. Chaim Weizmann, bunun kan ve daha fazla kanın döküldüğü bir uçuruma dönüşmesini engelleyemeyeceğini gördü. Muhtemelen kendisinin ve birçok kişinin aldatıldığını anlamıştı. İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, Sovyetler Birliği Orta Avrupa'da büyük topraklar kazandı. Amerikan başkanı ve bazı generalleri gerçek demokratlar olsaydı ve bankacıların kuklaları olmasaydı, bu kolayca önlenebilirdi. Üçüncü proje olan Birleşmiş Milletler, Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası ile birlikte uzun süre önceden hazırlanmış ve savaşın sonunda kurulmuştu. Albay House ve Rockefeller Kulübü tarafından 1920'de kurulan CFR (Dış İlişkiler Konseyi), kuruluşunda kilit bir rol oynayacaktı. Hatta Max Warburg, 1938'de Almanya'yı terk edip ABD'ye gittikten sonra bile BM sürecini destekledi. Çok daha öncesinde, Kont Coudenhove-Kalergi önderliğindeki Avrupa Birliği'nin öncüsü olan ve Yahudi liderliğinde esmer tenli bir Avrupa'yı öngören Pan-Avrupa Birliği'ni desteklemişti.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Fabian Cemiyeti, Sosyalist Enternasyonal çatısı altında uluslararası bir sosyalist partiler ağı kurdu. Bu örgüt açıkça şunu ilan etti: “Sosyalist Enternasyonal partilerinin nihai hedefi, dünya hükümetinden başka bir şey değildir… Birleşmiş Milletler üyeliği tüm dünyayı kapsamalıdır.” [262] 1 Dünyanın dört bir yanındaki sosyalist bireyler ve partiler bu görüşü tekrarladılar.

sonsöz

"Geçmişi ortaya çıkarmak, bugünü anlamak ve geleceği geri kazanmak." [263]

Birinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bir yıl önce, 1917'de, İsviçreli tarihçi Jacob Ruchti, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesi üzerine yaptığı çalışmayı şu sözlerle sonlandırdı: "Uzun vadede tarih tahrif edilemez, efsaneler bilimsel araştırmalara dayanamaz, karanlık ağ ne kadar ustaca ve zekice örülmüş olursa olsun, ortaya çıkarılacak ve parçalanacaktır." Ruchti, İngilizlerin barış sevgisinin

Hükümetin savaşın başlamasından kısa süre önce yaptığı açıklama, aslında Alman İmparatorluğu'na karşı savaş arzusunu gizleyen bir maskeydi.

Ruchti'nin umut dolu sözlerinden bu yana neredeyse bir yüzyıl geçti. "Ustaca ve zekice örülmüş karanlık ağ", cesur araştırmacılar tarafından haklı olarak paramparça edildi. Gerçeğin önündeki ilk engel, galipler tarafından yazılan tarih, ortadan kaldırıldı. Birinci Dünya Savaşı'nın ve Yeni Dünya Düzeni için yapılan entrikaların ardındaki gizli ellerin çalışmalarını gösteren sağlam kanıtlar artık mevcut; bu ve ilgili metinlerde de gösterildiği gibi. Aynı kişiler—House, Baruch, Wilson, Milner, Schiff, Hoover, Warburg kardeşler, Rothschildler ve Rockefellerler ve burada adı geçmeyen daha birçok kişi—bu sahnelenmiş kötü oyunun ortaya çıktığı tüm önemli alanlarda tekrar tekrar başrollerde yer alıyor: Avrupa'daki güç dengesini bozmak; imparatorlukları istikrarsızlaştırmak ve yıkmak; savaş için mali, siyasi, askeri, lojistik ve propaganda hazırlıkları ve operasyonları; Şiddet içeren böl ve yönet politikalarında kullanılmak üzere Siyonist ve komünist "taban" hareketlerinin ele geçirilmesi veya oluşturulmasında; daha fazla savaşın sağlanması için Versay "barış" konferansında; Milletler Cemiyeti çerçevesinde ve bölgesel ve küresel örgütlerin ardında hükümetin merkezileştirilmesi için dünya düzeni politikası projesinde. Bütün bunlar, uluslararası bankacıların gizli kontrolü altında, bölgesel veya küresel kaos ve savaşı "barış, demokrasi ve refah" ile değiştirmenin tek çözümü olarak kurnazca sunulmaktadır.

Ruchti'nin "karanlık ağı" önemli ölçüde açığa çıkarılmış olsa da, henüz tamamen aydınlatılmamıştır. Açıkça görülüyor ki, bilim, eğitim sistemi ve ana akım medya aynı failler tarafından rehin alınmış ve şimdi gerçeğe ulaşmada ikinci bir güçlü engel oluşturmaktadır. On binlerce yayın, talihsiz tesadüflerin tüm katliam ve kan dökülmesinin birincil ve saf açıklaması olarak sunulduğu yanlış resmi anlatının diktelerine göre yazılmıştır. Hepimiz okulda veya üniversitede, ciddi anma törenlerinde, televizyonda ve sinemalarda ve sayısız sansasyonel ve ciddi kitap aracılığıyla aynı hikayelerle aşılandık. Büyük yalanlar, zihinlerimize gerçekmiş gibi o kadar derinlemesine yerleşmiştir ki, kimliğimizin bir parçası haline gelmişlerdir. Bu nedenle, tarihimiz ve mevcut durum hakkındaki edindiğimiz görüşler, ancak bilişsel uyumsuzluğun acı verici bir süreciyle değiştirilebilir; bu da gerçeğin yaygın kabulüne karşı güçlü bir psikolojik -yani üçüncü- engel teşkil etmektedir.

Bu gerçek, elbette, bankacılar tarafından istihdam edilen "algı yöneticileri" tarafından iyi biliniyor. Yani, bize doğru söylenirse—yani İngilizler ve Amerikalılar Birinci Dünya Savaşı'nın katliamını hazırlayıp gerçekleştirdiler ve Rusya'da ve başka yerlerdeki Siyonizm ve Komünizm uluslararası güçler tarafından organize edildiyse—

Eğer bankacılar Yeni Dünya Düzeni projesini finanse edip hayata geçirdiyse, o zaman muhabiri derhal akıl dışı, paranoyak, deli ve muhtemelen şiddet yanlısı bir "komplo teorisyeni" olarak reddederiz.

2018'de Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin üzerinden 100 yıl geçmiş olacak ve bankacılar da aynı süre boyunca *1984* veya *Cesur Yeni Dünya tarzında bir dünya hükümeti kurmayı planlıyorlar.* 2018, Birinci Dünya Savaşı için ilk adli mahkemeyi kurmak için uygun bir yıl olabilir; bu mahkemede, soykırımın mimarlarını ölümden sonra mahkum etmek ve kamuoyuna ve politikacılara "tüm savaşlar bankacıların savaşıdır" gerçeğini, bugünkü savaşlar da dahil olmak üzere, bir kez ve sonsuza dek açıkça ortaya koymak için tüm mevcut kanıtlar sunulacaktır.

Adaleti sağlamak için artık çok geç, ancak böyle bir olay dünyanın dört bir yanındaki insanlar için bir uyanış niteliği taşıyabilir ve bankacıların korku ve savaş stratejisiyle

yürüttüğü Yeni Dünya Düzeni projesini anlamalarına yardımcı olabilir. Bu düzen bugün hala devam ediyor ve biz halk olarak durdurmadığımız sürece devam edecek.

Entente Cordiale ve Birinci Fas Krizi

Peter Hof

Rekor kıran 63 yıllık saltanatının ardından Kraliçe Victoria 22 Ocak 1901'de öldü ve Galler Prensi olarak tarihteki en uzun çıraklık dönemini tamamlayan oğlu Bertie, 9 Ağustos 1902'de resmen Kral VII. Edward olarak taç giydi. O, kadın düşkünü, obur, şişman, kel, üniformalara ve kurdelelere takıntılı ve 60 yaşında bir adamdı. Her iki olay da İngiltere'nin haklı olarak ünlü olduğu abartılı ihtişamla kutlandı.

Ne evlilik, ne çocuklar, ne de kraliyet görgü kuralları, yeni taç giymiş hükümdarı Paris'teki Le Chabanais genelevinde en sevdiği eğlenceye dalmaktan alıkoyamadı. Ancak, yaşlanan kralın giderek artan şişmanlığı bu tür faaliyetlere son verme tehdidini doğurdu. Fakat ihtiyaç icatın anasıdır ve becerikli bir Fransız mobilya tasarımcısı, dahiyane bir "aşk koltuğu" veya "sevgi sandalyesi" icat etti. Ortaçağ işkence odasını andıran bu alet, şişman kralın aynı anda iki kadınla cinsel ilişkiye girme fantezisini gerçekleştirmesine olanak sağlarken, aynı zamanda onları ağırlığının altında ezilmekten de koruyordu. Le Chabanais'in minyon hanımlarının, kral kraliyet tutkusunun karmaşasına teslim olurken aletin sağlamlığı konusunda biraz endişeli olduklarını hayal edebiliriz. Ancak şişman kralı aşk koltuğunda hayal etmek, yüreği zayıf olanlar için uygun olmamalıydı. En azından tarih, böyle bir olayı kaydetmiyor.

Yeni kral, kısa süre içinde ve kesin bir dille, sadece bir kukla ya da kabine kararlarını otomatik olarak onaylayan bir kişi olarak görülmemesi gerektiğini, ulusun işlerine, özellikle de dış ilişkilere tam ve aktif olarak katılmayı amaçladığını açıkça belirtti. Elbette kralın iç meseleler hakkında da görüşleri vardı. İrlanda'nın özerk yönetimine, kadınların oy hakkına, Lordlar Kamarası'nın reformuna, Boer Savaşı'nın sona ermesine ve Kitchener'ın Boerlere karşı uyguladığı yakıp yıkma taktiklerinin askıya alınmasına karşıydı. Ancak, dış politika

alanında ve Üçlü İtilaf'ın kurulmasında gösterdiği eşsiz başarı, ona gelecek nesillerin kayıtlarında en yüksek övgüyü kazandırdı.

Her şey yüzyılın başında, İngiliz-Alman ittifakı için umut vadeden müzakerelerin, Alman Şansölyesi Bernhard von Bülow ile İngiliz Sömürge Bakanı Joseph Chamberlain arasında yaşanan çocukça bir tartışma yüzünden çökmesiyle başladı. Chamberlain, Prusya askerlerinin Fransa-Prusya Savaşı sırasındaki davranışlarını Kitchener'ın Boer Savaşı'ndaki yakıp yıkma taktikleriyle karşılaştırmıştı. Bülow özür dilemesini istedi; Chamberlain reddetti. Bu durum, Alman büyükelçisi Metternich'in Berlin'e gönderdiği (30 Ocak 1902 tarihli) bir rapora yol açtı: "En az on gündür Chamberlain ile Fransız büyükelçisi [Cambon] arasında iki güç arasındaki tüm sömürge anlaşmazlıklarının çözümü konusunda müzakereler yapıldığını gizli olarak duydum." [264]

Bir hafta sonra (8 Şubat'ta), Kral Edward, Kraliyet Bakanlarını ve yabancı büyükelçileri Marlborough House'da bir akşam yemeğine davet etti. Yemek sırasında Chamberlain, Almanya temsilcisi Baron Hermann von Eckardstein ile karşı karşıya geldi ve Şansölye'nin Reichstag'daki ve Alman basınındaki konuşmasından şikayet ederek şunları söyledi: "Kont Bülow'un beni Reichstag'da kızdırması ilk kez olmuyor. Bu tür muameleden bıktım ve Büyük Britanya ile Almanya arasında bir ittifaktan artık söz edilemez." [265] 1 Aynı toplantıda Chamberlain'in çıkışı kraliyet onayını aldı. Kral, Eckardstein'a eski bir 1888 purosu ve viski sodası ikram ederek şunları söyledi: 'En azından uzun bir süre için, Büyük Britanya ve Almanya'nın akla gelebilecek her konuda işbirliği yapacağından şüphe duyulamaz. Fransa tarafından, tüm sömürge anlaşmazlıklarını çözmek için her zamankinden daha fazla baskı görüyoruz ve muhtemelen sonunda böyle bir anlaşmaya varmak en iyisi olacaktır.' [266]

Eckardstein'a, böyle bir anlaşmanın girişiminin Fransa'dan değil, on yıllar önce Kral Edward'ın Leon Gambetta ve (daha sonra) Fransız Dışişleri Bakanı Théophile Delcasse ile yaptığı gizli görüşmeler sırasında bizzat Kral Edward'dan geldiği bilgisi verilmemişti; Edward o zamanlar henüz Galler Prensiydi.

31 Mayıs 1902'de, İngiltere'ye çok fazla kan, para ve neredeyse aynı oranda gurur ve prestije mal olan Boer Savaşı'nın başarılı bir şekilde sona ermesiyle, görkemli taç giyme töreni nihayet barış zamanı koşullarında gerçekleşebilirdi. "Muhteşem tecrit" sona ermiş ve Almanya güvenli bir şekilde devre dışı bırakılmışken, Paris yolundaki uzun süredir devam eden diplomatik engeller nihayet ortadan kaldırılabilirdi. Yeni kral, Üçlü İtilaf'ın temellerini atma görevine hemen girişti. Kral Edward (Fransız büyükelçisi Cambon ve dışişleri bakanı Lansdowne ile önceden yaptığı görüşmelerden sonra), kral olarak ilk resmi Avrupa ziyaretinin güzergahına Fransa'yı da dahil etmeyi önerdiğinde, Başbakan Arthur Balfour ve Kabine bu fikri hemen veto etti - ve haklı olarak. İngiltere ve Fransa yüzyıllardır geleneksel düşmanlardı. Trafalgar ve Waterloo hala herkesin aklındaydı, Boer Savaşı ve Malta'nın tartışmalı ilhakı ise yakın tarihli anılarla birlikte duyguları yüksek tutuyordu. Daha yakın bir tarihte, 1898'de, İngiltere ve Fransa Fashoda'da karşı karşıya gelmiş ve bir başka savaşı kıl payı önlemişlerdi. O zamanlar Fransa kayıtsız kalmış ve acı bir diplomatik yenilgi yaşamıştı. Fransa'dan gelen bu düşmanlıkla kralın kişisel güvenliği garanti altına alınamazdı. Ancak Kral Edward ısrar etti ve böylece Portekiz Kralı Carlos, Cebelitarık, Malta, Roma ve (büyük bir hata sonrasında) Vatikan'ı ziyaret ettikten sonra, İngiliz kraliyet heyeti 1 Mayıs 1903'te Paris'teki Bois de Boulogne istasyonunda karaya çıktı.

Kral, aralarında birkaç yuhalama ve ara sıra duyulan "Yaşasın Boerler!", "Yaşasın Marchand!", "Yaşasın Fashoda!" ve hatta "Yaşasın Jeanne d'Arc!" bağırışları dışında çoğunlukla sessiz, somurtkan bir kalabalıkla karşılaştı. Bu durum, kralın her zaman yanında olan dış politika danışmanı Sir Charles Hardinge ile birlikte kralın arkasındaki arabada bulunan Théophile Delcasse'ı oldukça rahatsız etti. Ancak ne entelektüel ne de kitap okuyan biri olmayan Kral Edward, şimdi en çok hatırlanacağı karakter özelliğinin etkileyici bir gösterisini sergiliyordu. Bir İngiliz hükümdarının gururunu ve ciddiyetini, rahat, iyi huylu ve açık sözlü bir bohemin sevimli tavrıyla birleştirme yeteneğine sahipti; bu kombinasyon karşı konulmazdı. Düzinelerce konuşmasında, geçmişteki savaşları ve düşmanlıkları tamamen kabul etti, ancak bunların yeni ve dostane ilişkiler kurmak için daha da büyük bir neden olduğunu söyledi. Sihir gibi işe yaradı. Kral Edward üç gün içinde bir ulusun tutumunu değiştirdi ve aşırı milliyetçilerin sürekli küçümsemesine rağmen Paris, "Vive notre roi!" (Yaşasın kralımız!) çığlıklarıyla coştu. Paris'teki Belçika elçisi

1903'te şunları bildirdi: "Orada Edward VII'nin tüm Fransızların kalbini kazandığı söyleniyor. İngiltere'ye ve hükümdarına karşı bu kadar tam bir tutum değişikliği nadiren görülmüştür... bu ülkede olduğu gibi." [267] 1 Kral, Cambon, Delcasse ve Lansdowne arasında bir dizi küresel çatışmaya ilişkin müzakereler hız kazandı ve kısa süre sonra Newfoundland, Yeni Hebridler, Pasifik, Asya, Madagaskar, Gambiya, Siam ve çok sayıda daha küçük meseleyle ilgili uzun süredir devam eden anlaşmazlıklar konusunda anlaşmalara varıldı.

En büyük ve en önemli sonuç, Fransa'nın bundan böyle Mısır'daki İngiliz hegemonyasına, İngiltere'nin de Fas'taki Fransız hegemonyasını tanıması karşılığında izin vermesi oldu. İngiliz-Fransız Dostluk Antlaşması (Entente Cordiale) 8 Nisan 1904'te Lord Lansdowne ve Paul Cambon tarafından resmen imzalandı. Ancak, gerçek yazarının Kral Edward olduğunu hatırlamak gerekir: "İngiliz kralı yakınlaşmanın başlatıcısıydı. Birçoğu bu anı henüz erken olarak değerlendirirken, hem bunu tasarlayan hem de gerçekleştiren oydu." [268] 1 Lord Cromer, Entente Cordiale'nin "çok önemli bir diplomat olan Majesteleri Kral ve Lord Lansdowne'un eseri" olduğunu doğruluyor.

269

İngiliz politikacılar, Entente Cordiale'nin Almanya'ya karşı yöneltildiğini şiddetle reddettiler. Sir Arthur Nicolson şöyle dedi: "Almanya'yı 'kuşatma' gibi bir durum söz konusu değildi. Fransa ve Rusya ile ilişkilerimizde, açıkçası, barışın çıkarları doğrultusunda ilişkilerimizi daha güvenli bir zemine oturtmaktan başka seçeneğimiz yoktu." Ancak daha sonra şunu da kolayca kabul etti: "...yine de bunu yaparak, bir gücün küstah hegemonyasına karşı kendimize belirli bir savunma güvencesi sağladığımız bilinçaltı bir his vardı..." [270] 1 Massie doğrudan konuya girdi; şöyle yazdı: "Büyük Britanya, kıtada Alman hegemonyasına müsamaha göstermemeye karar vermişti. Bu belirsiz ama güçlü içgüdüden şu doğdu..."

Benzeri görülmemiş anlaşma, Avam Kamarası ve Temsilciler Meclisi tarafından usulüne uygun olarak onaylandı. Ancak, bazı güçlü protesto sesleri duyuldu; bunların en etkili olanı Lord Rosebery'nin sesiydi. O, bunun 'er ya da geç savaşa yol açacağını' uyardı. [272] 1 Yakında şunu fark etmeli ki,

Fransa ile İtilaf, Kraliyet Donanmasının yeniden inşası ve Rusya ile İtilaf."

271

Gerçeğe ne kadar yaklaştığını. İmparator, kraliyet amcasının niyetleri konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı. İngiliz tarihçiler tarafından kendisine atfedilen uzun bir kişisel eksiklikler listesine rağmen, İmparator siyasi sahnenin keskin ve zeki bir gözlemcisiydi. Çok sayıda sosyal toplantıda ve anılarında, Entente Cordiale'nin Almanya'ya karşı yöneltilmiş olduğunu düşündüğünü belirtmiştir.

Fransa, Rusya'nın iç sorunlarının ve şimdi de Japonya ile yaklaşan savaşın, müttefik olarak değerini azalttığını uzun zamandır fark etmişti. Ancak güçlü Britanya İmparatorluğu tamamen farklı bir durumdu. Britanya'nın desteğiyle Almanya'nın yenilgisi birdenbire mümkün hale geldi ve Alsace-Lorraine'i yeniden fethetme hayali yeniden umutla canlandı. 1894'ten beri Avrupa'da mütevazı bir güç dengesini koruyan Fransız-Rus ittifakı ile Üçlü İttifak arasındaki denge, artık Entente Cordiale tarafından bozulmuştu ve sonuçları çok geçmeden ortaya çıkacaktı.

1830'da Fransızlar Cezayir'i ele geçirerek Fransız Kuzey Afrika'sının sömürgeleştirilmesine başladılar. Bunu 1881'de Tunus'ta bir Fransız himayesi kurulması izledi. Şimdi, İngiltere'nin desteği ve onayıyla cesaretlenen Fransız Dışişleri Bakanı Delcasse, Fas'taki Fransız emellerini cesurca sürdürerek, bu bağımsız ve egemen ulusu bir Fransız himayesine dönüştürmeyi ve böylece Kuzey Afrika'daki sömürge imparatorluğunu iki katından fazla genişletmeyi hedefledi. Buna göre, Fas'ın paylaşımı konusunda İspanya ile bir anlaşmaya varıldıktan kısa bir süre sonra, Saint-René Taillandier liderliğindeki bir Fransız heyeti, Fransız himayesini kurmaya başlamak üzere Fez'e geldi. Sorun şu ki,

Delcasse, Fransa, Almanya ve İngiltere tarafından imzalanan 1880 Madrid Anlaşması'nın şartları gereği yapmakla yükümlü olduğu Almanya ile bir anlaşmaya varamamıştı. Şansölye von Bülow'un Entente Cordiale'nin imzalanmasından sonra Fas'a Alman ilgisizliğini dile getirdiği doğruydu, ancak Bülow'un Reichstag önünde yaptığı bir konuşmada açıkladığı gibi, bu taviz, ortak imzacıların zorunlu olarak danışılmasına ve Fas'taki Alman ticari çıkarlarının tanınmasına ve korunmasına bağlıydı. Almanya'nın başka acil endişeleri de vardı. Dışişleri Bakanlığı'ndaki siyasi departmanın gizemli ama yetenekli başkanı Friedrich von Holstein, İngiltere'nin asla Fransa ile ittifak kurmayacağına dair inancının yanlış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Şimdi, 1905 krizinde, "bu tehlike açıkça gözlerimin önündeyken, büyük güçlerin çemberi etrafımızı sarmadan önce, çemberi kırmak için tüm gücümüzle çalışmamız ve aşırı önlemlerden kaçınmamamız gerektiği kanaatine vardım." [273]

Von Holstein o dönemde Alman dış politikasının itici gücü olduğundan, onun hakkında kısa bir biyografik not düşmek burada yerinde olacaktır.

Friedrich August Karl Ferdinand Julius von Holstein, 24 Nisan 1837'de düşük rütbeli bir Prusya askeri subayının oğlu olarak dünyaya geldi. 1871'den sonra Holstein, Bismarck'ın siyasi rakibi, o sırada Paris'teki Alman büyükelçisi ve Holstein'ın üstü olan Harry von Arnim'in istifasını sağlayarak Bismarck'ın gözüne girdi. Holstein'ın ödülü, Berlin'deki Dışişleri Bakanlığı'na atanması oldu. Bismarck'ın yakın bir dostu oldu ve Bismarck'ın 1890'daki görevden alınmasına kadar sık sık Bismarck'ın dairesinde karısı ve oğullarıyla akşam yemeğinde buluştu. Holstein, Avusturya-Macaristan ile İkili İttifak karşılığında Rusya ile yapılan son derece gizli Yeniden Sigorta Anlaşması'nın süresinin dolmasına izin verilmesini tavsiye ettiğinde dostluk aniden ve dramatik bir şekilde sona erdi. Bismarck çok öfkelendi. Rusya ile yapılan bu gizli antlaşma, Avrupa güçlerinin amansızca düşman olan Fransa ile olası herhangi bir işbirliği ortaklığını engellemek için tasarlanmış savunma antlaşmaları halkasının temel taşıydı. Fransa ve Rusya'nın karşılıklı bir ittifak yoluyla izolasyonlarını sona erdirmeye çalışacakları konusunda uyarıda bulundu -ki bu uyarı sonradan kehanet niteliğinde olduğu ortaya çıktı-. Bismarck'ın öngördüğü gibi, Fransız-Rus

ittifakı 1894'te resmen imzalandı ve Kral Edward'ın çabaları sonucunda 1904 ve 1907'de İngiltere'nin katılımıyla Üçlü İtilaf'a dönüştü. Holstein, Reasürans Antlaşması'nın Almanya'nın Avusturya ile yaptığı antlaşmanın şartlarıyla bağdaşmadığını ve Reasürans Antlaşması'nın açıklanması durumunda Almanya'nın siyasi bigami ile suçlanabileceğini düşünüyordu. Bu mesele, iki iyi dostu acı düşmanlara dönüştürdü. Robert Massie, esrarengiz von Holstein'ın şu canlı portresini çiziyor:

Friedrich von Holstein, yıllar boyunca Wilhelmstrasse 76'daki küçük zemin kat odasındaki masasında oturdu. Sabahları kapıyı kendisi açar, yerine oturur ve en az on iki saat sürecek bir güne başlardı. Onu sadece hafifçe kapıyı çalan, eğilerek içeri giren, belgeleri bırakıp alan ve sessizce ortadan kaybolan haberciler rahatsız ederdi. Rutini hiç değişmeden zaman geçti. Masasından, şansölyelerin gelip gittiğini, devlet sekreterlerinin birbirlerini görevden aldığını, bakanların ve büyükelçilerin yanından geçtiğini gördü. Yalnız kaldı. Hiç görülmediği için bir efsane haline geldi. Şansölyeler ve dışişleri bakanları ona bağlıydı. Onlar için her şeyi yapardı; İmparator'a raporlarını hazırlar, konuşmalarını yazar, yazışmalarını gönderir ve hazırlıklarını yapardı.

Muhtıralar. Bismarck'ın yıllar önce onayladığı kendi gizli yazışmalarını asla yayınlamadı. Kimseyle paylaşmadı. Hafızası Dışişleri Bakanlığı yetkililerini şaşırttı ve korkuttu. Her belgenin içeriğini, alınan önlemleri ve her dosyanın nereye konulduğunu biliyordu. [274]

Böylece Holstein, 1906'daki düşüşüne kadar dış politikayı belirledi. İmparatorun yakın arkadaşı ve sürekli yoldaşı Philipp zu Eulenburg, Alman dış politikasının tek formüle edicisinin Holstein olduğunu belirtmiştir: "Prens Bismarck'ın 1890'daki görevden alınmasından kendi 1906'daki düşüşüne kadar, Holstein'ın siyasi yargısı Alman dış politikasının tüm konularında geçerli olan yargıydı. Ne Caprivi, ne von Hohenlohe, ne de von Bülow, tamamen önemsiz bir siyasi konuda bile Holstein müdahale etmeden hiçbir

zaman bir kararname yayınlamadı. Caprivi ve von Hohenlohe'nin dış politikası tamamen ve yalnızca Holstein'ındı." [275]

Eulenburg, “Holstein’ın büyük yetenekleri vazgeçilmez kabul ediliyordu. Uluslararası öneme sahip karmaşık meselelere dair anlayışının yerini kimse alamazdı… İmparatorun ve hükümetin çıkarları için, tıpkı huysuz, tahmin edilemez, son derece tehlikeli bir av köpeğini iyi burnu için mutlu tutmak gibi, onu da mutlu tutmak gerekiyordu.” diye açıkladı. [276]

Holstein'ın savunmasında, Edward Grey'in Fransa ve Belçika ile yaptığı askeri "görüşmeler" gibi, hükümetinin ve Reichstag'ın politikalarıyla doğrudan çelişen gizli siyasi entrikalara asla bulaşmadığı belirtilmelidir. Ayrıca, Kral Edward'ın isteği üzerine Sir Eyre Crowe'un 1907 tarihli Crowe Muhtırası'nda kullandığı kışkırtıcı söylemlere de asla başvurmadı.

Delcasse'nin anlaşılmaz bir şekilde Almanya'yı atlamayı seçmesi ve Fez'deki Alman konsolosunun önerilen Fransız programının ayrıntılarını öğrenmesi nedeniyle, Wilhelmstrasse (Alman karargahı), Delcasse'yi 1880 Madrid Anlaşması kapsamındaki yükümlülüklerini yerine getirmeye, Almanya ile istişare etmeye ve bazıları Fransa'nınkinden daha geniş olan ticari çıkarlarını dikkate almaya zorlamak için bazı önlemlerin gerekli olduğuna karar verdi. Berlin'den gelen bazı işaretlerin ardından Fas Sultanı destek için Almanya'ya başvurdu. Sonuç olarak, 31 Mart 1905 sabahı Alman savaş gemisi *Hamburg ,* Tanca limanına demir attı. İmparator Wilhelm karaya çıktı ve görkemli bir şekilde beyaz bir aygırın üzerinde Alman büyükelçiliğine gitti. Sultana ve karşılama heyetine geleneksel diplomatik konuşmasını yaptı ve şu sözlerle bitirdi:

"Ticaret ancak tüm güçlerin eşit haklara sahip olması ve ülkenin [Fas'ın] bağımsızlığına saygı duyması durumunda ilerleyebilir. Ziyaretim bu bağımsızlığın tanınması anlamına geliyor."

Bu, ilk olarak Bülow tarafından ortaya atılan ve Almanların sık sık tekrarladığı görüşten başka bir şey değildi.

Nisan 1904'te öne sürülen argüman, Fas'ta toprak iddiaları olmayan Almanya'nın oradaki ekonomik çıkarlarını tamamen korumayı ve sürdürmeyi amaçladığı yönündeydi. Almanya'nın Fas'a ilişkin politikasını aniden değiştirdiği veya Rusya'nın Japonya ile olan sorununu Fransa'ya saldırmak için kullanmak istediği suçlaması açıkça yanlıştı. Profesör McCullough bize şunu hatırlatıyor:

"Vurgulanmalıdır ki, Kaiser'in Tanca ziyareti Alman politikasında bir değişikliği temsil etmiyordu. Bu politikanın sık sık tekrarlanan beyanları, Nisan 1904'te Bülow tarafından ortaya konan çizgiden asla sapmadı; yani Almanya, Fas'ta toprak hırsları peşinde koşmadan, oradaki ekonomik çıkarlarını korumayı amaçlıyordu. Bu açıklamalar, Rusya'nın Japonya tarafından yenilgiye uğratılmasının öngörülmesinden aylar önce yapılmıştı. Alman belgeleri, Fas'ta harekete geçme kararının Mukden Muharebesi'nden çok önce alındığını göstermektedir. Alman politikasının 1905'teki Rus felaketinden etkilendiğini gösteren hiçbir kanıt yoktur. Kararlı Alman eylemi, Ocak ayı başlarında, Fransızların Fas'ı hızla 'Tunesleştirme' –Fransız kontrolü altına alma– niyetinin ortaya çıkması ve Kaiser'in Fransa'ya karşı çıkma konusundaki itirazlarından vazgeçmesiyle başladı." [277]

Gerçek şuydu:

"Birinci Fas Krizi, Fransız Dışişleri Bakanı Théophile Delcasse'ın, Almanya'ya İngiliz-Fransız dayanışması karşısında güçsüz olduğunu gösterme kararlılığının kaçınılmaz bir sonucuydu. Almanya'yı görmezden gelirken Fas'ı ortadan kaldırma politikası Delcasse'ın kişisel politikasıydı. Bu politikaya diplomatik birlik, sömürgeci parti, Temsilciler Meclisi ve nihayetinde tüm kabine arkadaşları karşı çıktı."

Ve:

"İngiltere ile yapılan müzakereler boyunca Delcasse, Fas meselesini Almanya ile görüşmeyi reddetti. Bu, 8 Nisan 1904 tarihli anlaşmayı Alman hükümetine resmen bildirmemesiyle

daha da pekiştirildi. Böylece Almanya, anlaşmanın Fas'taki Alman çıkarları üzerindeki potansiyel etkilerini görüşme fırsatından mahrum kaldı.” [278]

Kral Edward, yeğenine duyduğu kraliyet hoşnutsuzluğunu dile getirmekte hiç vakit kaybetmedi. 15 Nisan 1905'te Dışişleri Bakanı Lansdowne'a sert bir mektup gönderdi:

"Tanger olayı, Alman İmparatoru'nun tahta çıkışından bu yana karıştığı en kötü niyetli ve uygunsuz olaydı. Aynı zamanda siyasi ve tiyatrovari bir fiyaskoydu. Eğer dünyanın gözünde kendine bir iyilik yaptığını düşünüyorsa, çok yanılıyor. O, aşağı yukarı sadece siyasi bir yaramaz çocuk ve verdiği hiçbir güvenceye güvenilemez. Her ülkenin gözünü kendi eğlencesi için boyamak istiyor gibi görünüyor. Bu yıllık geziler çok acınası ve tek amaçları saçmalık."

Kral, o zaman da sonra da, Alman taleplerinin meşru temelini oluşturan 1880 Madrid Anlaşması'ndan hiç bahsetmedi. Ayrıca, kendisinin o sırada Akdeniz'de bir gemi seyahatinde olduğu veya İtalya'yı Üçlü İttifak'tan toprak vaatleriyle koparmaya çalışırken "İtalya'nın kulaklarını çektiği" gerçeğinin ironisini de göz ardı etti. Rusya'nın iç işlerine yaptığı beceriksiz müdahalesinden de vazgeçmedi ve Alexander Izvolsky'nin yükselişini hevesle destekledi.

Delcasse'ın müzakere etmeyi sürekli reddetmesi nedeniyle von Bülow'un seçenekleri oldukça sınırlıydı. Fransızların olası tepkisi konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı. Şöyle yazdı:

“Paris’e Alman İmparatorluğu’nu bir kez daha hatırlatmanın gerekli olduğunu düşündüm. İmparator’a Fransa’ya karşı dönmesini tavsiye etme kararıma yol açan sadece Fas’taki ve Fas’la ilgili ekonomik ve siyasi çıkarların boyutu değil, aynı zamanda barış adına bu tür bir provokasyona artık tahammül edemeyeceğimiz inancıydı. Ne o zaman ne de sonra Fransa ile savaş istemedim. Ancak kendi yeteneklerime ve ihtiyatıma olan güvenimden dolayı Fransa’yı savaş olasılığıyla karşı karşıya getirmekten çekinmedim. Olayların tırmanmasını engelleyebileceğimi, Delcasse’ın düşüşünü sağlayabileceğimi, saldırgan Fransız

politikasının akışını durdurabileceğimi, kıta hançerini [Entente Cordiale] Edward VII'nin ve İngiltere'deki savaş yanlılarının elinden alabileceğimi ve aynı zamanda barışı sağlayabileceğimi, Alman onurunu koruyabileceğimi ve Almanya'nın prestijini artırabileceğimi hissettim." [279]

Sonunda, 19 Nisan'da Fransız Temsilciler Meclisi, yaklaşan Fransız-Alman savaşı karşısında korkuya kapıldı. Ve böylece, hararetli bir tartışma sırasında, Delcasse'nin tek taraflı ve pervasız diplomasisi ağır eleştirilere maruz kaldı. Jean Jaurès gürledi: "Mademki inisiyatifi siz aldınız ve Fas'taki statükoyu değiştirebilecek bir politika başlattınız, o halde açıklama yapma ve müzakerelere başlama konusunda da inisiyatifi siz almalıydınız." [280] 1 Milletvekillerinin bu konudaki gücü ve birliği Delcasse'ı şaşırttı ve bu yüzden ertesi gün istifasını sundu. Tüm bunların içindeki en büyük soru şu: Delcasse neden Almanya'yı devre dışı bırakarak ve olası sonuçları tamamen kabul ederek 1880 Madrid Anlaşması'nı bozmakta ısrar etti?

Fransa ve Almanya arasında savaş tehdidini artırma riskine rağmen, neden bu politikasından vazgeçmek istemedi ki?

Théophile Delcasse, bir biyografi yazarı tarafından "kısa boylu, tıknaz, esmer tenli, çekici olmayan bir görünüme sahip" ve "yüksek topuklu ayakkabı giyme ihtiyacı duymayacak kadar fiziksel dezavantajının farkında olan" biri olarak tanımlanmıştır... Hayatı boyunca karikatüristler onu kolay bir av olarak görmüşlerdir. [281] 1 Leon Gambetta'nın ateşli bir hayranıydı ve Alsace-Lorraine'in yeniden kazanılması konusundaki tutkusunu tamamen paylaşıyordu. Kızı onun hakkında şöyle demişti: " Kardeşim ve ben asla 'Alsace-Lorraine' kelimesini telaffuz etmedik. Bunun tartışılmayacak kadar hassas bir konu olduğunu çok iyi biliyorduk." [282] 1 Delcasse ise, Almanya'nın 1871 Frankfurt Antlaşması'nın (Alsas-Lorraine'i Almanya'ya devreden antlaşma) tanınmasını talep edeceğinden ve bunun Fransa ile her türlü işbirliği için Almanya'nın temel koşulu olarak kalacağından oldukça emindi. Delcasse, Almanya ile müzakereler kendisine her önerildiğinde bu görüşünü defalarca dile getirdi. Berlin'deki Fransız büyükelçisi Georges Bihourd, Delcasse'nin Almanya'ya yönelik politikasının olası sonuçlarından çok endişeliydi. Ancak, üstünü Entente Cordiale'nin sona

ermesinden sonra Almanya ile görüşmelere başlamaya ikna etmeye çalıştığında, Delcasse aynı argümana başvurdu. Bihourd daha sonra şunları bildirdi:

“Delcasse, Almanya'ya karşı kesin bir önyargısı olmadığını ve her şeyden önce 1871 fetihini onaylamasının istenmeyeceğine dair bir garanti verilirse onlarla görüşmelere başlamayı reddetmeyeceğini açıkladı. Çünkü Frankfurt Antlaşması'nı hiçbir koşulda ikinci kez imzalamayı kabul etmeyecekti. [Fransa Cumhurbaşkanı] Bay Loubet ise bana sağ elinin kesilmesini tercih edeceğini söyledi.”

Böyle bir önleme müsamaha göstermek." [283]

1904 yılının başlarında Delcasse, Leon Gambetta'nın şu sözlerini aktardı:

“Bu [İngiliz-Fransız anlaşmazlıklarının] çözümü bizi İngiltere ile siyasi bir ittifaka götürmeli ve bunun gerçekleşmesini içtenlikle umuyorum. Ah, sevgili dostlarım, bu bize ne güzel bir fırsat sunardı! Bir düşünün! Hem Rusya'ya hem de İngiltere'ye güvenebilseydik, Almanya karşısında ne kadar güçlü olurduk. Fransız-İngiliz ittifakı, Fashoda Krizi sırasında bile her zaman hayalim olmuştur. Şimdi buna çok yaklaştığıma inanıyorum.” [284] 1

Delcasse'ın kilit çalışma arkadaşlarının Almanya'ya karşı düşmanlığını farklı derecelerde paylaştığı doğru olsa da, hiçbiri Almanya ile müzakere etmeyi reddetmesine katılmadı ve birçoğu başından beri açıkça karşı çıktı.

Bu tür bir reddin kaçınılmaz sonuçlarına dair uyarılar. Delcasse'nin yakın danışmanlarından biri Mart 1902'de şu şikayette bulundu:

“En büyük talihsizlik, Almanya ile görüşme yapmaktan tiksinmesidir. ‘Almanlar hilekârdır,’ diyor. Ama Tanrı aşkına, ben romantik sözler veya sevgililer arasındaki yüzük alışverişini değil, bir iş görüşmesini istiyorum.” [285]

Birkaç ay sonra, Ağustos 1902'de, Londra'daki Fransız büyükelçisi Cambon şu uyarıda bulundu:

“Almanların Fas konusunda bir anlaşmayı engellemek için şüphesiz yapacakları çabaları hesaba katmayı unutmayın. Onlarla görüşmeler yapmak akıllıca olurdu.” [286]

20 Haziran 1904'te Berlin'deki Fransız büyükelçisi Bihourd Paris'e döndü ve Delcasse'ı öğle yemeğine davet ederek Alman hükümetiyle yazılı bir anlaşmanın gerekliliğine onu bizzat ikna etmeye çalıştı:

“Benim görüşüme göre, bir kez daha Almanya’nın pençesine düşmekte olduğumuzu ve ona karşı nazik ve kibar bir politika izlenmesini umduğumu söylemekte tereddüt etmedim. Çünkü eğer savaş çıkarsa –ki bu II. Wilhelm’in iyi niyetine bağlıydı– işgal edilecektik ve düşman birlikleri 15 gün içinde Paris’te olacaktı.” [287]

Kırmızı bayraklar ve fırtına uyarılarıyla dolu bu ormanda Delcasse, 1880 Madrid Anlaşması kapsamındaki yükümlülüklerini yerine getirmeyi ve Almanya ile müzakere etmeyi nasıl reddedebilirdi ? Şaşırtıcı cevap şu ki, Delcasse, gizlice Fransa ile Almanya arasında bir savaş çıkarmayı uman İngiltere Kralı'nın açık ve yorulmak bilmeyen desteğinden ve teşvikinden yararlanıyordu. Fransız ve Alman devlet adamları arasında, İngiltere'nin Fransa ile yeni kurduğu dostluğun temel nedeninin Almanya'ya karşı artan düşmanlığı olduğuna dair her zaman ortak, dile getirilmemiş bir anlaşma vardı. Cambon şöyle yazmıştı: "İngilizler, kendi görüşlerine göre, Fransa ile yeni bir dostluk kurmayı başardıkları için bize daha da yaklaştılar."

- Ülkesi ile Almanya arasındaki düşmanlık giderek arttı ve yoğunlaştı." [288]

Edward Grey'in kendisi açıkça şunları yazdı:

İngiliz-Fransız ortak askeri harekât planları, Aralık 1905'te göreve başlayan Dışişleri Bakanı Edward Grey'in hükümete katılımından önce başlamıştı. Lord Lansdowne, İngiliz ve Fransız "askeri ve denizcilik uzmanlarının... kendi alanlarında işbirliği için olası planları görüşmek üzere bir araya geldiklerini ve her zaman olduğu gibi görüşmeleri gizli tutmadıklarını" kabul etti. [289]

"Göreve başladıktan [1905'te] bir süre sonra, 1905 yılında, Almanya'nın Fransa üzerindeki baskısı tehdidi altında, savaşın Fransa'ya zorla dayatılması durumunda askeri planları koordine etmek için adımlar atıldığını keşfettim… Donanma ve ordu arasındaki işbirliği planlamasının, Alman baskısı tehdit edici hale geldiğinde, 1905 yılında Lord Lansdowne döneminde başladığını keşfettim. Donanma görüşmeleri zaten doğrudan yapılmıştı, oysa askeri görüşmeler şimdiye kadar bir aracı vasıtasıyla yapılıyordu." [290]

"Fransa üzerinde uygulanan baskı tehdidi"nin, Fransa'nın 1880 Madrid Anlaşması'na uyması yönünde meşru bir talepten başka bir şey olmadığı gerçeğinin yanı sıra, bu durum Kral Edward'ın 29 Nisan-4 Mayıs 1905 tarihleri arasında Paris'e yaptığı ziyaret sırasında vurgulanmış ve kraliyet onayını almıştır. Kralın ziyareti sırasında Paris'te bulunan Alman diplomat Baron von Eckardstein, von Bülow'a İngiltere'nin Almanya'ya karşı Fransa'yı destekleyeceğini ve "Kral Edward'ın bu konuda Paris'te hiçbir şüphe bırakmadığını" bildirmiştir. [291] Kralın en yakını

Fransız bir arkadaşı olan Marquis de Breteuil şunları bildirdi: "Bana öyle geliyor ki, Bay Delcasse görüşmesinde Edward VII'den bu durumda [Almanya ile savaş] tüm İngiliz kuvvetlerinin bize yardım edeceğine dair güvence aldı." [292]

Kral Edward'ın Fransa'nın iç işlerine müdahalesi o kadar açık ve barizdi ki, biyografi yazarları, kralın Fransa ile Almanya arasında savaş çıkarma niyetini açıkça ortaya koyacak herhangi bir açıklama bulmakta boşuna çabaladılar. Biyografi yazarı Gordon Brook-

Shepherd, Delcasse'ın ilk istifasına (ki bu istifa ertesi gün geri çekildi) ilişkin olarak kralın tehlikeli ve pervasız müdahalesini anlatırken çaresizlik içinde ellerini ovuşturdu:

"Hiç tereddüt etmeden ve görünüşe göre kendi ülkesindeki hükümetine danışmadan, Fransız Genel Valisi aracılığıyla kendi adına Paris'teki Delcasse'e kişisel bir mesaj göndererek, zor durumda olan bakanın görevinde kalmasını istedi. 23 Nisan tarihli bu mesajda, Kral Edward'ın Delcasse'in istifasından 'şahsen rahatsız olduğu' belirtildi. Sadece hâlâ sahip olduğu yetki nedeniyle değil, aynı zamanda 'sadık ve

Bakan ile kendisi arasında güvenilir ilişkiler." [293]

Brook-Shepherd şöyle devam ediyor:

“Böyle bir önlem almak, anayasal bir monarşi için tamamen emsalsiz bir eylemdi ve bu konuda anayasaya aykırıydı. Yabancı hükümetlerin bakanlarının görevlerinde kalıp kalmaması, İngiltere Kralı için tamamen doğaüstü bir meseleydi. Dahası, müdahale etme zorunluluğu hissetmiş olsaydı, bu ancak kendi kabinesinin onayıyla ve hatta istifaları kabul etmek veya reddetmekle görevli olan Fransız cumhurbaşkanına kişisel bir mesajla yapılmalıydı. Aslında, Kral Edward'ın bilgisi olmadan, Bay Loubet, kraliyet elçiliğinin gelişinden bir gün önce, 22 Nisan'da Delcasse'ı istifa etmeye ikna etmişti. Ancak bu, kralın eyleminin cüretkarlığını azaltmaz. İtilaf Devletleri'nin kutsal davasını kurtarmak için başka bir ülkenin iç siyasetine oldukça açık bir şekilde müdahale etmişti. Bunu başarmak için prestijine güvendi. Başarılı olması, bu prestijin en büyük göstergesiydi. Ne Londra'da ne de Paris'te tek bir ses bile çıkmadı.” Ve gerçekten de, Kral Edward, Delcasse'nin görevine devam ettiğini duyduğunda, ona bu kez tebriklerini içeren bir telgraf göndererek daha da ileri gitti. Ayrıca şunları da belirtiyor: “Delcasse, o birkaç gün içinde, kendi meslektaşlarından çok bu yabancı hükümdara daha yakın görünüyordu. Neredeyse kralın kendi bakanıymış gibi davrandı. Aslında, ziyaretinin mümkün olan son dakikasına kadar kraliyet ziyaretçisine yapıştı.” [294]

Belçika'nın Berlin'deki yetkili temsilcisi Baron Greindl, Kral Edward'ın niyetinden hiç şüphe duymadan, 5 Nisan gibi erken bir tarihte Belçika Dışişleri Bakanı Paul de Favereau'ya şu raporu iletti:

"Artık İngiltere Kralı'nın, hükümetten bağımsız olarak, Bay Delcasse'ı savaşçı bir politika izlemeye teşvik ettiğine ve Schleswig-Holstein'a 100.000 askerin çıkarılacağı sözünü verenin o olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştır... Eğer herhangi bir şüphe kalmış olsaydı, bu şüpheler Albay Barnardiston'ın [Brüksel ve Lahey'deki İngiliz askeri ataşesi] General Ducarne'ye [Belçika Genelkurmay Başkanı] yaptığı eşsiz önerilerle ortadan kalkardı." [295]

18 Nisan'da şunları tekrarladı:

"İngiltere Kralı'nın 100.000 kişilik asker teklifi Berlin'de öylece göz ardı edilemez. Bunun eşsiz bir teklif olduğunu kabul etmeliyiz..."

Albay Barnardiston'ın General Ducarne ile iletişime geçme girişimleri bunu anımsatıyor. [296]

Kralın himayesindeki ve kariyerini ve konumunu Kralın himayesine ve korumasına borçlu olduğu kabul edilen bir diğer isim ise Birinci Deniz Lordu (Donanmanın Başkomutanı) Jacky Fisher'dı. Krizin doruk noktasında ve her zamanki gibi açık ve net bir dille, yakışıklı amiral, Lord Lansdowne'a Amiralliğe şu mesajı iletti:

"Bu, Fransızlarla ittifak halinde Almanlara karşı savaş açmak için altın bir fırsat gibi görünüyor. Bu yüzden bunu başarabileceğinizi umuyorum. Elbette diplomat olduğumu iddia etmiyorum, ancak bana öyle geliyor ki, Alman İmparatoru, Bay Delcasse'den kurtulmak için bile olsa, şimdi *herhangi bir şekilde* puan kazanmasına izin verilirse , parlak ve büyüyen İngiliz-Fransız İtilafını ciddi şekilde tehlikeye atıyor... Tek umudum, İngiliz ve Fransız filolarının bir olduğunu belirten bir telgrafı Paris'e göndermeniz. İki hafta içinde Alman filosunu, Kiel Kanalı'nı ve Schleswig-Holstein'ı ele geçirebilirdik." [297]

Bu, Kral tarafından Trafalgar Günü'nde (21 Ekim 1904) yüksek bir göreve atanmasının hemen ardından, Kiel'deki büyüyen Alman filosunun savaş ilanı formalitesine gerek kalmadan ani bir saldırıyla "Kopenhaglaştırılmasını" Kral'a öneren aynı Fisher'dı. Birinci Deniz Lordu'nun Kral'ın bilgisi ve onayı olmadan Lord Lansdowne'a böyle bir telgraf göndermiş olması neredeyse düşünülemez.

Diğerleri gibi

Tüm bu felaket tellallığı arasında, ne İngiliz ne de Fransız devlet adamları, meşru Alman itirazlarının dayandığı 1880 Madrid Anlaşması kapsamındaki Fransız yükümlülüklerinden hiç bahsetmediler. Birkaç istisna dışında, İngiliz yazarlar, suçu Kaiser Wilhelm'e yükleyerek kendilerini Fransızlardan daha Fransız gösterdiler, ancak Almanya'nın her iki Fas krizinde de sağlam ahlaki ve hukuki zeminde durduğu gerçeğini uygun bir şekilde görmezden geldiler. "Alman politikasının açık, doğru ve tamamen haklı olduğu bir gerçektir. Dürüst olmayan ve saldırgan politikayı İngiltere ve Fransa izledi." [298]

Biyografi yazarı Brook-Shepherd, 1905'te Edward VII'yi savaş kışkırtıcılığıyla suçlamanın eşiğindeydi. Ancak kralın Delcasse'ye verdiği olağanüstü destek, Kral Edward'ın İngiltere'nin Fransa'nın yanında yer alacağı bir savaş başlatmayı amaçladığı dışında başka inandırıcı bir açıklama bırakmıyor.

1905 yılının Haziran ayı civarında, Almanların çekingenliği sona erdi. Alman büyükelçisi Prens Radolin, von Bülow'dan Fransız Başbakanı Maurice Rouvier'e şu mesajı iletti: "Alman İmparatorluğu Şansölyesi, Bay Delcasse ile artık hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyor." [299] 1 Bu meydan okumaya karşılık Delcasse, Fransa'nın Sultan üzerindeki taleplerini uygulamak için Fransız kruvazörlerini Tanca'ya göndermeyi önerdi. Ancak 6 Haziran'da Fransız kabinesinin çalkantılı acil toplantısında Rouvier, yürekten gelen bir haykırışla kolayca galip geldi: "Delcasse bizi savaşa sürüklüyor! Almanya'ya karşı bir savaşa dayanabilir miyiz? Hayır! Hayır! İngiliz filosunun yardımıyla bile, 1870'tekinden daha büyük bir felaketle karşı karşıya kalırdık. Böyle bir maceraya atılırsak suçlu olurduk. Fransa bundan asla kurtulamazdı." Bu sözlerle Rouvier [oylama] çağrısında bulundu ve oylama Delcasse aleyhine

oy birliğiyle sonuçlandı. Bu da ona istifa etmekten başka seçenek bırakmadı; bu sefer kesin olarak.

6 Haziran'da Delcasse'ın aşağılayıcı istifasıyla Almanya önemli bir diplomatik zafer elde etmişti ve memnun olan İmparator, von Bülow'u Alman İmparatorluğu Prensi rütbesine yükselterek ödüllendirmişti. Ancak Alman bakış açısından, Fas'ın uluslararasılaşması ve Entente Cordiale'nin dağılması sorunu çözümsüz kalmıştı. Bu nedenle, Fransa'nın Almanya'nın Fas konusunda uluslararası bir konferans talebinden vazgeçeceği yönündeki umutları, Alman büyükelçisi Prens Radolin'in Başbakan Rouvier'e Almanya'nın konferans konusunda "kesinlikle ısrarcı" olduğunu bildirmesi ve şöyle devam etmesiyle suya düştü:

"Size şunu açıklamak benim görevimdir ki, Fransa Fas'ın statüsünde herhangi bir değişiklik yapmaya kalkışırsa, Almanya tüm gücüyle Sultan'ın arkasında duracaktır." [301] 1

Uluslararası bir konferans, Fransız hükümeti için can sıkıcı bir durumdu; zira böyle bir konferansın Fas'ın Fransa'ya teslim olmasına yol açması pek olası görünmüyordu. Ancak, Delcasse'ın istifasında olduğu gibi, Rouvier'in de fazla seçeneği yoktu ve 28 Eylül'de, Theodore Roosevelt'in ısrarıyla, Fransa ve Almanya, 16 Ocak 1906'da Cebelitarık Körfezi'nin karşısındaki pitoresk İspanyol liman kenti Algeciras'ta resmi olarak açılacak bir konferansın gündemi üzerinde anlaştılar.

Bu arada, Balfour Birlikçi hükümetinin istifasının ardından kurulan Campbell-Bannerman hükümeti, Aralık 1905'te Lord Lansdowne'un yerine Sir Edward Grey'i Dışişleri Bakanı olarak atamıştı. Ancak, yeni Liberal hükümetin (Algeciras Konferansı'nın ardından Birleşik Krallık'ta yapılan ezici genel seçimlerden sonra 1906'da onaylanan) daha az saldırgan bir dış politika izleyeceği yönündeki abartılı umutlar kısa sürede suya düştü. Grey'in ilk icraatlarından biri, Alman büyükelçisi Kont Metternich'e İngiltere'nin Algeciras'ta Fransa'ya verdiği sözü tutacağını bildirmek oldu. Bunu, Kral Edward'ın Londra'daki Cambon'a verdiği açık ve net talimat izledi:

"Her konuda ne istediğinizi bize söyleyin, biz de sizi hiçbir kısıtlama veya çekince olmaksızın destekleyeceğiz." [302]

Konferans sırasında, Fransa'ya Fas-Cezayir sınırında düzenin sağlanması konusunda özel sorumluluk verilmesi ve polisin denetiminin, İsviçreli bir Genel Müfettişin komutası altında İspanya ile paylaşılması konusunda anlaşmaya varıldı. Bu anlaşma—Algeciras Yasası—7 Nisan 1906'da imzalandı ve müzakereler resmen sonuçlandı. Almanya, Fas'taki Fransız himayesini başarıyla geciktirmişti ve Başkan Roosevelt, Washington'daki Alman büyükelçisi Hermann Speck von Sternburg'u İmparator'un "çağ açan başarısı" nedeniyle tebrik ederek şunları ekledi: "Majestelerinin politikası baştan sona ustacaydı." [303] Ancak, Almanya'nın "VII. Edward'ı ikna etmeyi" başaramadığı kısa sürede anlaşıldı.

"Kıtasal hançeri elinden düşürmek" yerine, onu her zamankinden daha sıkı bir şekilde kralın eline bastırdı.

Burada belirtmek gerekir ki, Edward VII'nin sıkça dile getirilen savunması, onun anayasal bir monark olduğu ve bu nedenle politika belirleme yetkisine sahip olmadığı iddiasına dayanmaktadır. Ancak bu, yalnızca teknik anlamda doğrudur. Zira 1899'da hizmete giren ve bir İngiliz savaş gemisi filosu eşliğinde ilerleyen kraliyet yatı *HMY Victoria and Albert,* Portsmouth limanından ayrılıp denize açıldığında, gemide gerçekten de olağanüstü bir dönüşüm gerçekleşti. Anayasal monark, anayasal kısıtlamaların sıkı korsesinden kurtuldu ve sihirli bir şekilde dönüşerek, önceki yüzyıllarda mücevherli tacına bahşedilen İngiltere Kralı'nın tüm gücü, prestiji ve otoritesiyle parladı. Kral, anayasal sınırlarını aşmak üzere olduğunu hatırlatabilecek sorunlu bakanlardan binlerce kilometre uzakta, artık Avrupa'nın kraliyet aileleriyle ilişki kurma ve müzakere etme özgürlüğüne sahipti; çünkü çeşitli düzenlemelerinin ve kararlarının Sir Edward Grey (Lansdowne'a göre) ve Dışişleri Bakanlığı tarafından onaylanacağından ve tasdik edileceğinden emindi.

Kral, Üçlü İtilaf'a ilişkin kavramsal çerçevesinde, Rusya'nın müttefiki Fransa ile birlikte savaşa gireceğini her zaman öngörmüştü. Buna göre, İtilaf Antlaşması'nın mürekkebi

kurumadan önce bile, İtilaf'a olan güçlü bağlılığı İngiliz sarayında iyi bilinen, o zamanki Danimarka'daki Rus büyükelçisi Alexander Izvolsky'ye yaklaştı ve Izvolsky'nin Lamsdorf'un yerine Rusya'nın dışişleri bakanı olmasının yolunu açmasına yardımcı oldu. Bu, Fransa ile yapılan anlaşmaya benzer bir anlaşmayı Rusya ile de sağlamayı amaçlıyordu. Ne yazık ki,

Araya giren Rus-Japon Savaşı ve Kont Witte'nin direnişi, kralı Rusya ile olan planlarını geçici olarak askıya almaya ve Akdeniz'de seyahat ederek, Trablus ve Sirenayka'ya yönelik imalı sözlerle İtalya'yı etkilemeye ve Üçlü İttifak'tan ayrılmaya zorladı.

Kaiser Wilhelm, Çar'ın 1902 İngiliz-Japon Antlaşması'na duyduğu öfkeyi istismar etti; Çar, bu antlaşmayı Japonya ile devam eden savaşın nedeni olarak görüyordu. Çar Nicholas'ı 24 Temmuz 1905'te imzalanması mümkün olmayan Björkö Antlaşması'nı imzalamaya ikna etti. Kaiser'in, Fransa'nın bir şekilde Almanya ve Rusya ile birlikte Büyük Britanya'ya karşı bir koalisyona katılmaya ikna edilebileceğine dair akıl almaz açıklaması, kraliyet amcasının radikal diplomasisinin amacının Almanya'yı Fransız-Rus çıkmazının boynuzlarına saplamak olduğu yönündeki artan endişesini yansıtıyordu. Bu durum kısa süre sonra Üçlü İtilaf'a yol açacaktı. Björkö Antlaşması göz ardı edildi, kısa süre sonra feshedildi ve unutuldu. Ancak, 5 Eylül 1905'te Rus-Japon Savaşı'nın sona ermesi ve 7 Nisan 1906'da Fas çatışmasının geçici olarak çözülmesi, nihayetinde Rusya ile uzun zamandır planlanan, Dostluk İtilafına benzer bir anlaşmanın sonuçlandırılması için diplomatik müzakerelerin yolunu açtı. Bu, Kral Edward'ın Üçlü İtilafına son dokunuşu yaptı. 1904'teki Dostluk İtilafının Birinci Fas Krizine yol açması gibi, 1907'deki İngiliz-Rus İtilaf (St. Petersburg Antlaşması) da 1908'deki İlhak Krizi veya Birinci Balkan Krizine yol açarak Avrupa'yı bir kez daha savaşın eşiğine getirdi.

Fitil ateşlendi: Akdeniz bölgesinde ısı yıldırımı

Saraybosna'da cinayet

Wolfgang Effenberger

Propagandanın gerçekler karşısındaki zaferi

Avusturya-Macaristan tahtının varisi Arşidük Franz Ferdinand ve eşi Sophie von Hohenberg'in suikastının 101. yıldönümünde, Belgrad, Sırp-Boşnak lise öğrencisi Gavrilo Princip'i onurlandırdı ve hükümet binasının yakınındaki bir parka Saraybosna suikastçısının anısına iki metre yüksekliğinde bronz bir heykel dikti.

“Princip bir kahramandı, özgürlük fikrinin sembolüydü, bir tiranın katiliydi ve Avrupa'nın kölelikten kurtuluş fikrinin taşıyıcısıydı.” [304] 1

Sırp devlet başkanı Tomislav Nikoliç anıtın açılışında coşkuyla, “Bu bir anıttır,” dedi. Bosna Hersek'ten gelen Sırp Cumhuriyeti Başkanı Milorad Dodik ise anıtı “bugünkü özgürlük mücadelesinin bir ifadesi” olarak gördü. [305] Bu gerçeklerin çarpıtılması, bu ruha yapılan hakaret...

Uzlaşma meselesi, yerleşik araştırma bulgularının bu şekilde göz ardı edilmesi Batı medyasında sorgulanmadan kaldı - bir skandal!

2015 yılında çifte cinayet işleyen Princip'i kahraman bir tiran katili olarak göstermek oldukça cüretkâr bir yaklaşımdır. Suikasta kurban giden taht varisi Avusturya-Este'li Franz Ferdinand henüz göreve başlamamıştı ve onun bir tiran olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Slavların ve diğer etnik grupların Tuna Monarşisine entegrasyonu konusunda devrimci görüşlere sahipti ve Sırp-Avusturya-Macaristan çatışmasına barışçıl bir çözüm arıyordu. Avusturya-Macaristan Monarşisi, imparatorluğun özerk bir Güney Slav bölümünü alarak üçlü bir monarşi, istikrarlı bir Habsburg federasyonu haline gelecekti. [306] 1 Bu durum , elbette, Sırp Başbakanı Pašić'in iktidar fantezileriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. 31 Mart 1914'te, Skupstina (Sırp Parlamentosu) önünde gururla "Sırbistan, Karadağ, Yunanistan ve Romanya'nın dört devletinin Balkanlar'da tek bir devletin hegemonyasına karşı mücadele etmek için dayanışma içinde birleştiğini" ilan etmişti. [307]

Burada kastedilen elbette Avusturya-Macaristan'dı.

Dolayısıyla, Slav azınlığa karşı düşmanca bir tutum sergilediği iddiasıyla değil, Princip'in 12 Ekim 1914 tarihli açıklamasına göre, "gelecekteki yönetici olarak önümüzde duran bazı fikirleri ve reformları hayata geçireceği" gerekçesiyle ortadan kaldırıldı. [308] 1

1914'te Belgrad'daki hiçbir hükümet yetkilisi Princip'i bir tiran katili olarak yüceltmeyi hayal bile edemezdi; tam tersine! Temmuz ayının ilk haftasında, Belgrad polis şefi Vasil Lazareviç, Saraybosna'daki suikastın Sırp başkentiyle hiçbir bağlantısının olmadığı sonucuna vararak "soruşturmasını" sonlandırdı. [Resmi] Sırbistan ise durumu tersine çevirerek Sırpların...

Kendileri de saldırının kurbanı olmuşlardı; Avusturya'nın Sırpları suçlaması üzerine Bosnalıların Saraybosna'daki Sırp nüfusuna karşı düzenlediği kendiliğinden saldırılara atıfta bulunuyorlardı. Şimdi Sırpların kendilerini savunma hakkı vardı - sözlerle ve gerekirse silahlarla. Temmuz 1914'te Sırp hükümet başkanı Pašić, saldırıyla herhangi bir ilgisinin olmadığını reddetti. Saldırının yalnızca Bosnalı Sırp uyruklu genç Avusturyalılar tarafından gerçekleştirildiğini iddia etti. Pašić, cinayetlerin "resmi Sırbistan" ile kesinlikle hiçbir ilgisinin olmadığını ısrarla savundu.

Belgrad'daki Gavrilo Princip'in bronz heykeli.

310

28 Haziran suikastından önceki yıllarda birkaç saldırı gerçekleşmişti; sonuncusu 20 Mayıs 1914'te olmuştu. Avusturya yetkilileri uyarılmıştı. Ancak genç teröristler tüm

kontrollerden kaçmayı başardı. O zamanlar lise öğrencisi olan Gavrilo Princip ve arkadaşları, Avusturya gizli servisi tarafından henüz tanınmıyordu. Bugüne kadar, saldırı serisinin ve Arşidük ile eşinin öldürülmesinin nedenleri belirsizliğini koruyor . Filozof Karlheinz Deschner ve ortak yazarı Milan Petrovic gibi Sırbistan'a yakın tarihçilerin, suikast planının hazırlanması ve uygulanmasında önde gelen isimler olarak yalnızca Sırp gizli servis subayları Albay Dragutin Dimitrijevic Apis ve Binbaşı Vojislav Tankosic'i belirlemek istemeleri anlaşılabilir bir durumdur. Ve özellikle "siyasi" konulara duyarlı tarihçiler

Bugüne kadar sadece Sırp üyeleri...

Gizli örgüt Crna ruka (Kara El), bu planın arkasındaki beyin olarak kabul ediliyor. [312]

İlk bakışta anlamsız bir suç gibi görünüyor. Ancak, niteliği ve o dönemin patlayıcı koşulları göz önüne alındığında, Sırbistan'ın ötesinde de destek toplamış olması gereken siyasi bir manevraydı. O zamanki Sırbistan Başbakanı Nikola Pašić'in saldırıya karışması bir gerçektir. Gizli servisin tek başına sorumlu olduğunu iddia eden olay versiyonu tamamen savunulamaz.

Viyana Askeri Tarih Müzesi, bu terörist saldırıyla ilgili çarpıcı bir kanıt barındırıyor. Terör saldırısıyla ilgili diğer eserlerin yanı sıra, Nikola Pasic tarafından Haziran 1914 başlarında yazılmış el yazısı bir talimat da cam bir vitrinde sergileniyor. Pasic'in sırdaşı General Bozidar Jankovic, Binbaşı Vojislav Tankosic ve Narodna Odbrana sakini Boda Milanovic'e, öğrencilere silah ve mühimmat teslim etmeleri yönünde gayri resmi bir talimat verilmişti.

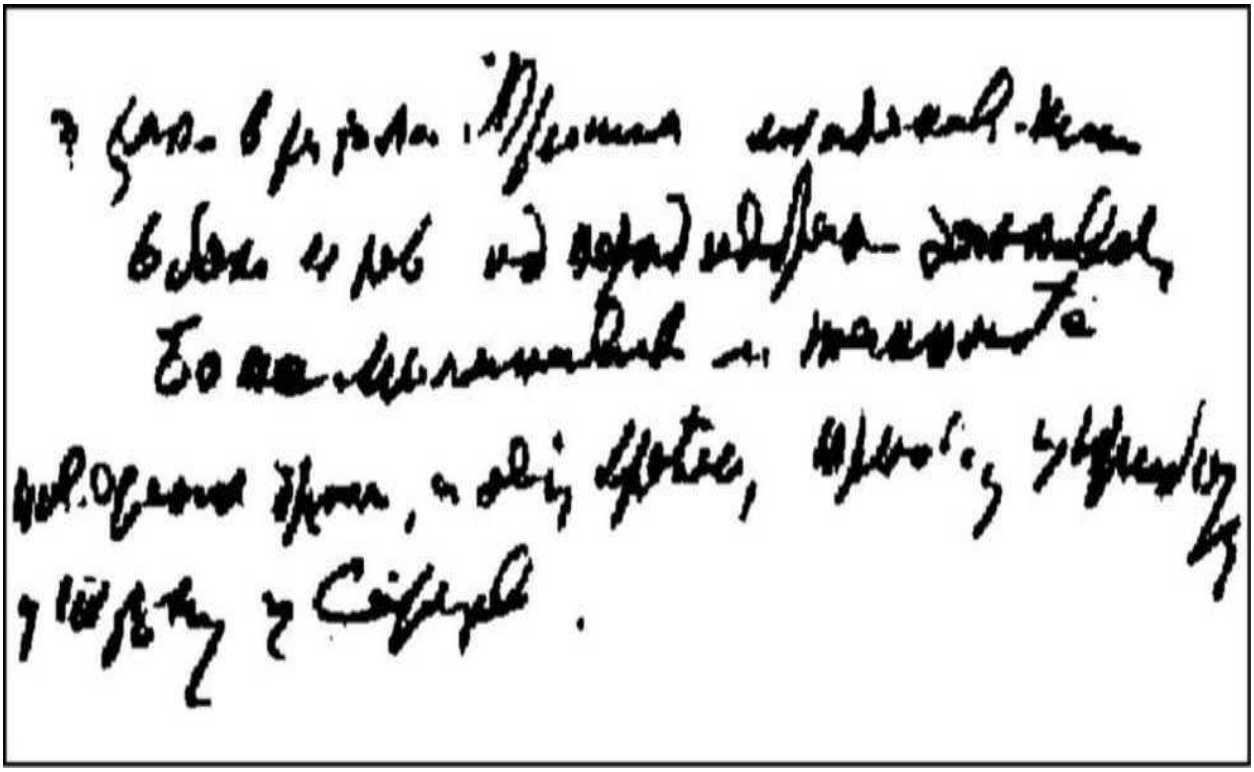

Pasi'c talimatının resmi çeviri metni: "Mladen'deki Trisa Lisesi'nden 2 öğrenci ... Narodna Odbrana, Jankovi'c, Boda Milanovi'c ve Tankosi'c'ten 6 bomba, 4 tabanca,

313

İkinci güvenilir adam ve bu üçüncü güvenilir adam; Trnovo'da, Priboj'da, Tuzla'da, Saraybosna'da.

Dünya basını da Saraybosna'daki suikasttan öfkelenmiş ve Habsburg'un tarafını tutmuştu. Ancak Sırbistan'da gazeteler cinayeti yüceltti. [314] Bu durumda, İmparator II. Wilhelm Viyana'ya "ittifaka koşulsuz bağlılığını" garanti etti. Antlaşmaya uygun hareket ederken, [315] 1 Ancak tehlikeli bir işaret verdi. [316] 1

1914'te Avrupa kamuoyu, 11 Eylül saldırılarına dünya kamuoyunun verdiği tepkiye benzer bir şokla karşılık verdi. Neredeyse tüm hükümetler, Sırbistan'ın Avusturya-Macaristan Monarşisine bir borcu olduğu konusunda oybirliği içindeydi; zira Sırp hükümetinin, Büyük

Sırp gizli örgütlerinin tüm ağını hoş görmesi nedeniyle saldırıdan en azından dolaylı olarak sorumlu olduğu tartışılmaz görünüyordu.

101 yıl sonra, bir askeri bando Princip'in anısına çalıyor. Demek ki Avusturya soruşturmasının sonuçları o kadar da yanlış değilmiş. Bu bağlamda, ültimatomda da talep edilen Avusturya soruşturma makamlarının dahil edilmesi reddedilmek zorunda kaldı.

Princip, o zaman olduğu gibi bugün de milliyetçi Sırplar tarafından bir kahraman olarak saygı görürken, Hırvatlar ve Boşnaklar onu "Sırp milliyetçisi ve terörist" olarak görüyor.

Bu terör saldırısı hangi jeopolitik bağlamda değerlendirilmelidir?

1900 civarındaki jeopolitik durum

Antik çağda bile, uzayın biçiminin insan gelişimi için önemi kabul görmüştü. Aristoteles, odağını Platon'un fikirler dünyasından, insan yaşamının somut, ampirik koşullarına kaydırdı. Bu, fiziksel ve coğrafi özellikleriyle bir yaşam alanı olarak uzayı da içeriyordu. Daha sonra Kant, Aristoteles'in ampirik yaklaşımını benimsedi ve "uzay" kavramını, kendini "dünya-uzayı" içinde konumlandıran insanlıkla ilişkili olarak ele aldı. Böylece, felsefi bir Aydınlanma düşünürü olarak öneminin yanı sıra, Kant coğrafya alanında da önemli bir öncü oldu.

Dolayısıyla, bir devletin coğrafi konumu, acil önceliklerini belirler. Ve 1898'den beri -ilk kara gücü olan ABD'nin, bir zamanlar küresel deniz gücü olan İspanya'yı yenmesinden bu yana- yakın tarih, bir devletin askeri, ekonomik ve siyasi gücü arttıkça, hayati jeopolitik çıkarlarının, etkisinin ve katılımının yakın komşularının ötesine uzandığını göstermektedir.

Bu durum, Pön Savaşları'nda da gözlemlenebilirdi. Orada da, karada güç sahibi bir ülke (Roma), denizde güç sahibi bir ülke (Kartaca) ile Akdeniz'de üstünlük sağlamak için savaşmıştı.

MÖ 260 yılında, günümüzdeki Sicilya'nın kuzey kıyısındaki Milazzo'da (Mylae) gerçekleşen toplantı, Roma'nın Birinci Punik Savaşı'ndaki zaferine ve batı Akdeniz'de büyük bir hegemonik güç haline gelmesine zemin hazırladı ve nihayetinde tarım odaklı şehir devletine imparatorluğunu kurma araçlarını sağladı. Bunun için deniz üstünlüğüne ihtiyacı vardı. Ve bugün, bir kez daha, bir kara gücü ile bir deniz gücü üstünlük için yarışıyor.

1899'da Rudolf Kjellen, bir dergi makalesinde ilk kez "jeopolitik" terimini kullandı. [317]

1904 yılında, en önde gelen jeopolitik teorisyenlerden biri olan İngiliz coğrafyacı Halford John Mackinder, "Tarihin Coğrafi Ekseni" adlı eserinde "Kalp Bölgesi Teorisi" olarak adlandırılan şu teoriyi ortaya koymuştur: "Kalp Bölgesini (Uralların doğusunda, Kuzey

Kutbu Okyanusu'ndan Hazar Denizi'ne kadar olan bölge) kontrol eden, Dünya Adası'nı (Avrasya) kontrol eder ve Dünya Adası'nı kontrol eden de dünyayı kontrol eder."

20. yüzyılın başlarında, Anglo-Amerikan jeopolitiğinin bir diğer kurucu babası olan ABD Amiral Alfred Thayer Mahan, bir deniz gücü için hayati önem taşıyan şu ilkeyi formüle etti: Bir deniz gücünün gücü, gemilerinin sayısı ve savaş gücü ile dünya çapındaki üslerinin sayısının çarpımıdır. Eğer faktörlerden biri sıfırsa, çarpım da sıfırdır.

Mahan ve Mackinder tarafından belirlenen bu ilkelerden, 20. yüzyıl İngiliz-Amerikan politikasının odak noktası gelişti: dünya çapında en çok üsse sahip en büyük filolar. Tersine, üsler düşman tarafından ele geçirilmeye çalışıldı ve Avrasya kıtasında güçlü bir kara gücünün ortaya çıkmasını önlemek için önlemler alındı. Bu politika, ABD düşünce kuruluşu Stratfor'un başkanı George Friedman tarafından 4 Şubat 2015'te Chicago Konseyi önünde çok ikna edici bir şekilde yeniden teyit edildi.

ABD Başkanı Jimmy Carter'ın ulusal güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinski, 1970'lerden beri ABD'nin önde gelen jeostratejisti haline geldi ve Obama bugün bile onu dinliyor. Brzezinski için, tıpkı kendisinden önce Mackinder ve Spykman'da olduğu gibi, Avrasya adası son derece önemlidir: "Neyse ki Amerika için Avrasya, siyasi bir varlık oluşturamayacak kadar büyük. Dolayısıyla Avrasya, küresel hegemonya mücadelesinin oynanmaya devam edeceği satranç tahtasıdır." [318] 1 Bu konuda ABD, satranç tahtasında aktif olarak yer almalı ve etkisini "ABD'nin hakem olarak görev aldığı istikrarlı bir kıtasal denge yaratacak" şekilde kullanmalıdır. [319] 1 Brzezinski ve Mackinder jeopolitikten yeterince anlamıyorlar.

bilimsel bir disiplin, ancak doğrudan eylem odaklı araştırmadan ziyade,

320

Bu da politikacılara tavsiyelerde bulunmak zorunda olan bir kurum.

İngilizler için bir "rehber" olarak

Mackinder'in * *Demokratik İdealler ve Gerçeklik** adlı kitabında, *Versay Barış Konferansı'ndaki temsilciler* , Avrasya'da tek bir gücün egemen olmasını önlemek için Almanya ve Rusya arasında bir "kordon sanitaire" (güvenlik kordonu) önermişlerdir. [321]

19 Mart 1999'da, Yugoslav Savaşlarından sadece beş gün önce kabul edilen " *İpek Yolu Strateji Yasası" ile* Amerika Birleşik Devletleri, Akdeniz'den Orta Asya'ya uzanan geniş, askeri olarak güvence altına alınmış bir koridorda kapsamlı ekonomik ve stratejik çıkarlarını tanımladı. [322] I

Yugoslavya Federal Cumhuriyeti'ne karşı yürütülen savaş, NATO'nun planlı doğuya doğru genişlemesi bağlamında, Baltık Denizi ile Anadolu arasındaki coğrafi durumu Roma genişlemesinin zirve dönemindeki haline geri döndürmek ve aynı zamanda General Eisenhower'ın İkinci Dünya Savaşı sırasında yaptığı bir yanlış değerlendirmeyi düzeltmek amacıyla yapılmıştır. Stratejik nedenlerle,

ABD askerlerinin konuşlandırılmasının telafi edilmesi gerekiyordu. Kosova'da "Bondsteel Kampı" inşa edildi. Bu kampın önemi, ABD Başkanı Bush'un göreve geldikten sadece altı ay sonra, 24 Temmuz 2001'de burayı ziyaret etmesinden de anlaşılıyor. Bush, ziyaretinin başında Bondsteel'in inşasında emeği geçen sivillere ve yabancı şirketlere teşekkür etti ve ardından kampın merkezi önemini vurguladı: "Hoşgörü ve özgürlük dolu bir dünya için çabalıyoruz. Kosova'dan Keşmir'e, Orta Doğu'dan Kuzey İrlanda'ya kadar özgürlük ve hoşgörü, belirleyici özelliklerimizdir."

Dünyamız için bir hedef. Ve hizmetiniz tüm dünyaya örnek teşkil ediyor. [323]

Pentagon'un jeostrateji uzmanları, tıpkı onlardan önce Yunanlılar, Romalılar, Venedikliler ve İngilizler gibi, Akdeniz bölgesinin coğrafi önemini fark etmişlerdi. Akdeniz bölgesi, Avrupalılar için sadece "en zengin ve en çeşitli gelişmeyi sergileyen" tarihi bölge olmakla kalmaz, aynı zamanda [324] 1 Akdeniz bölgesinde

Asya, Afrika ve üç yarımadasıyla (İber Yarımadası, İtalya Yarımadası ve Yunanistan Yarımadası) denize uzanan Avrupa burada birleşiyor. Ege Denizi ile Marmara Denizi arasında Çanakkale Boğazı, Avrasya kara köprüsünü ikiye ayırıyor. Ve Akdeniz'in güneydoğu köşesinde, üç İbrahimî din uzlaşmaz bir şekilde çatışıyor.

Yaklaşık 300 yıl önce, Rus Çarı Büyük Petro (1721-1725) ve halefi I. Katerina (1725-1727), diğer taçlı ve taçsız haleflerle birlikte Akdeniz'in anahtarını aradılar. Erişimi sağlamak için, Karadeniz'in kuzey ucunda bir fırlatma noktası olarak Sivastopol limanı inşa edildi. Kırım ve Sivastopol limanı üzerindeki çatışma, son zamanlarda dünyaya küresel siyasi etkilerin burada kesiştiğini ve kesişmeye devam ettiğini hatırlattı. İngilizler bu oyuna en başından beri dahil oldular. En azından 1853-1856 Kırım Savaşı'ndan beri, Çanakkale Boğazı'nı Rusya'nın güneye, Balkanlar ve Akdeniz'e doğru genişlemesini engellemek ve Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasının önemli bir kısmını güvence altına almak için bir araç olarak gördüler. Bu nedenle, iki üssü, hava üsleri ve devasa antenleriyle Kıbrıs adası, Süveyş Kanalı çevresindeki İngiliz tampon bölgesine aittir.

II. Katerina'nın (1762-1796) saltanatından beri, İstanbul ve Çanakkale Boğazı'nın ele geçirilmesi Rusya'nın değişmez hedefi olmuştur. Bu hedef daha sonra Balkanların Hristiyan halklarını Müslüman Türklerin yabancı egemenliğinden kurtarma gibi asil bir amaçla iç içe geçmiştir. 1875 yazında Balkan halkları Türk egemenliğine karşı ayaklandı. Kendisini Ortodoks Hristiyanlığın koruyucusu olarak gören Rusya, Türklere savaş ilan etti ve bu savaş Mart 1878'de başarıyla sonuçlandı. Bismarck'ın "dürüst arabulucu" olarak ün kazandığı 1878 Berlin Antlaşması, Romanya, Sırbistan ve Karadağ'ın bağımsızlığını tanıdı. Avusturya, Avrupa Büyük Güçleri tarafından Bosna-Hersek'in yönetimiyle görevlendirildi; bu, 100 yıldan fazla bir süre sonra Kosova'nın ayrılmasıyla (bu durumda AB/ABD) benzer bir durumdu ve Sırplar arasında özellikle popüler olmayan bir hareketti.

Rusya, Berlin Antlaşması ile zaferle sonuçlanan seferinin meyvelerinden mahrum bırakıldığını hissetti; çünkü İngiltere ve Avusturya-Macaristan bölgedeki güç dengesini kıskançlıkla koruyordu. Türkiye'nin çok zayıflamasına izin verilmemeliydi. Bu nedenle,

sonraki on yıllarda Rusya Asya'ya doğru genişleme arayışına girdi ve kısa süre sonra Hindistan'da İngiltere ile çıkar çatışması ve Asya'da yükselen güç Japonya'nın düşmanlığıyla karşılaştı.

Anadolu'nun yalnızca engebeli batı tarafı tamamen Akdeniz'e aittir; iç kesimlerdeki yüksek plato ise tamamen Asya kıtasının karakterini taşır ve Suriye ile Mezopotamya'dan keskin bir şekilde ayrılmıştır. [326] 1

Kuzey Afrika, Sahra Çölü ile Afrika'nın geri kalanından ayrılan uzun, kesintisiz bir alanı oluşturur ve böylece çöl ile deniz arasında bir yarımada meydana getirir. "Sadece Mısır'ın Nil Vadisi anakaraya derinlemesine uzanır; ancak Akdeniz'den Afrika'nın iç kesimlerine daha yakın bağlantılar gelişmemiştir." [327]

Akdeniz bölgesine ait olan ve doğusunda geniş bir çöl kuşağı bulunan Batı Asya da kapalı bir coğrafi birim olarak kabul edilebilir. "Özellikle, Yukarı Fırat'tan Suriye'ye uzanan köprü, halklar ve kültürler için belirleyici giriş noktası olarak Doğu'nun tarihinde çok önemli bir rol oynamaktadır." [328] 1

Tarih boyunca odak noktası, Irak merkezli tüm bölgenin kontrolü olmuştur ve bu kontrolün sağlanması, "Suriye, Küçük Asya ve Mezopotamya'nın bitişik dağlık bölgelerinin eş zamanlı işgaliyle" sağlanmaktadır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan önce, İtilaf Devletleri ve Üçlü İttifak üyeleri, Türkiye ile birlikte, Kuzey Afrika'dan Balkanlar üzerinden Arap Yarımadası'na kadar uzanan Akdeniz bölgesinin stratejik coğrafyasında nüfuz mücadelesi veriyordu. Bu mücadele sadece hayati öneme sahip su yollarıyla ilgili değildi, aynı zamanda küresel olarak istikrarsız ve belirleyici bir bölgedeki stratejik avantajlarla da ilgiliydi; bu durum günümüzde de değişmeden kalmıştır.

Bu oda aynı zamanda ABD'nin merkezi askeri komutanlığı CENTCOM'a da ev sahipliği yapıyor! Bu bağlantılar, günümüzün "siyasi olarak doğrucu" tarihçileri tarafından kasıtlı

olarak göz ardı ediliyor; bunun yerine, dünyanın paylaşımında Alman İmparatorluğu'nun haksızlığa uğrayacağı korkusu sürekli olarak vurgulanıyor.

17. yüzyılın ilk yarısında Alman toprakları Otuz Yıl Savaşları (1618-1648) nedeniyle harap olup kısmen nüfusunu kaybederken, Britanya İmparatorluğu dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir imparatorluğa hızla yükseldi. Temel prensipleri Avrupa'da siyasi dengeyi korumak ve denizleri kontrol etmekti. Yükselen her kıta gücü, değişen ittifaklar yoluyla bastırıldı. Büyük bir Avrupa gücünün İngiltere'nin kıtaya açılan kapısında yerleşmesini önlemek için, Belçika'nın tarafsızlığı yoluyla komşu iki büyük güç olan Fransa ve Prusya-Almanya'ya karşı bir tampon bölge oluşturdu.

İngiltere, birbiri ardına İspanya, Hollanda ve Fransa'yı ezmişti.

Sömürge toprakları zenginleştirici oldu. Bu, Kanada, Avustralya kıtası ve Hindistan'ı kapsayan geniş bir sömürge imparatorluğunun kurulmasına yol açtı. İleri görüşlü ve dinamik bir politika sayesinde, Hindistan'a deniz yolunu ve Ümit Burnu çevresindeki yolu güvence altına aldı. Son adım olarak, 1882'de Mısır'ı ele geçirerek, yeni küresel su yolu olan Süveyş Kanalı'nın kontrolünü ele geçirdi. Avustralya ve Doğu Asya'ya erişim sağlayan hayati öneme sahip Malakka Boğazı'nın kontrolü de bu politikayı tamamladı. (Bugün bu hayati su yolları ABD tarafından kontrol edilmektedir.)

18. yüzyılın ilk yarısında, XIV. Louis ve XV. Louis döneminin bilgili devlet adamı Saint-Simon Dükü anılarında şu değerlendirmeyi yapmıştır: "İngiltere, Avrupa'daki güç dengesinin görkemli söylemiyle dünyayı uyuştururken, tüm denizler ve tüm ticaret üzerinde tam egemenliği gasp etmiştir."

Bu alıntı pek bilinmese de, Kaiser defalarca "güneşte bir yer edinme" iddiasıyla suçlanmış ve bu durum emperyalist saldırganlık olarak yorumlanmıştır. 6 Aralık 1897'de Reichstag'da yapılan bir tartışmada Şansölye von Bülow, Alman sömürge çıkarlarının

genişlemesini şu sözlerle gerekçelendirmiştir: "Kimseyi gölgede bırakmak istemiyoruz, ancak biz de güneşte yerimizi talep ediyoruz. Doğu Asya'da olduğu gibi Batı Hint Adaları'nda da, gereksiz sertlikten kaçınarak, ancak aynı zamanda zayıflık göstermeden haklarımızı ve çıkarlarımızı korumak için çabalayacağız." [330] 1

Avrupa'nın en genç ikinci büyük gücü ve Akdeniz bölgesinde yeni bir ulus devleti olan İtalya, Süveyş Kanalı sayesinde küresel ekonomik alanda yeni bir önem kazanmıştı. İtalya, İtalyanların yaşadığı "geri alınmamış" toprakları İtalyan ulus devletine katmak istiyordu. İleri görüşlülükle, Fransa ve İngiltere'ye kaptırdığı Savoy, Nice, Korsika ve Malta topraklarını talep etmeden, yalnızca Alplerin güney ucunda ve Adriyatik Denizi'nde Habsburg yönetimi altında kalan topraklara odaklandı.

Ancak İtalya aynı zamanda sömürge topraklarını da sağlamlaştırmak istiyordu. Fransa 1830'da Cezayir'i fethetmeye ve 1881'de Tunus'u işgal etmeye başlayınca, İtalya Kuzey Afrika'yı gerçek sömürge bölgesi olarak görmeye başladı. Artık Fransa ile rekabet halinde olan İtalya, 1882'de Avusturya-Alman ittifakına katıldı ve böylece Üçlü İttifak oluştu. Hala Fransa ve Rusya'yı düşman olarak gören İngiltere, Üçlü İttifak'ı "yanından" kuşattı. Bu, uzun kıyı şeridi aksi takdirde İngiliz toplarına karşı savunmasız kalacak olan İtalya için önemliydi. Britanya Adaları ile dostane ilişkiler, tüm dış politika hedefleri için ön koşuldu. Böylece İtalya dikkatini Habeşistan'a çevirdi.

Genç Almanya'da siyasi konsolidasyonun ardından büyük bir ekonomik patlama yaşandı. Bunun sonucunda ortaya çıkan büyük nüfus artışı, Almanya'nın sürekli genişlemesine yol açtı. Ekonomik çıkarları kaçınılmaz olarak siyasi çıkarlar izledi.

Dünyanın diğer ucunda ise Japonya, tüm gelenekleri yıkarak Asya kıtası ve Pasifik Okyanusu adalarında gücünü genişletmeye odaklandı; fazla nüfusu ise Kuzey Amerika'nın batı bölgelerine göç edecekti. [331] 1

Japonya'nın Kore üzerindeki iddiasına meydan okumaya çalışan Çin kolayca yenilgiye uğratıldı, ancak Rusya, Fransa ve Almanya Japonya'ya karşı çıktı. Bu durum, artık Almanya'yı kazanmak isteyen İngiltere'nin çıkarına değildi. Bu amaçla İngiltere, Yakın

Doğu'daki geleneksel İngiliz politikasından kopmaya hazırdı. Haziran 1895'te göreve geldikten kısa bir süre sonra, İngiliz Başbakanı Robert Arthur Talbot Gascoyne-Cecil (üçüncü Salisbury Markizi), Alman hükümetine bir teklif sundu.

Türkiye'nin iki büyük Cermen gücü arasında bölünmesi önerisi.

332

Alman emperyalizminin ekonomik hedeflerini göz önünde bulundurarak, ancak muhtemelen Rusya'yı gücendirmekten kaçınmak için de, İmparator II. Wilhelm Salisbury'nin teklifini reddetti.

Büyük Britanya'nın Transvaal'ın maden kaynaklarına büyük ilgi göstermesinin ardından, 29 Aralık 1895'te, Cape Kolonisi'nde aktif bir politikacı olan Leander Starr Jameson, ülkeyi ilhak etme amacıyla Transvaal Boer Cumhuriyeti'ne silahlı bir baskın düzenledi ("Jameson Baskını"). Transvaal bu planı birkaç gün içinde engellemeyi başardı. 3 Ocak 1896'da İmparator II. Wilhelm, Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan bir tebrik telgrafını Transvaal Başkanı Ohm Krüger'e gönderdi. Telgrafta şu ifadeler yer alıyordu: "Dost güçlerin yardımına başvurmadan, kendi çabalarınızla ülkenizi işgal eden silahlı kuvvetlere karşı barışı yeniden sağlamayı ve ülkenin bağımsızlığını dış saldırılara karşı korumayı başardığınız için size içten tebriklerimi sunuyorum. - II. Wilhelm" [333]

Siyasi ahlak anlayışından kaynaklanan bu itiraz, özellikle İngiltere'de büyük bir öfke dalgasına yol açtı ve İngiliz sömürge politikasının şiddetine karşı bir tepki oluşturdu.

1896 ile 1898 yılları arasında İngiltere, Afrika'da Ümit Burnu'ndan Kahire'ye kadar kuzey-güney yönünde bir koloni kuşağı kurma amacıyla Mısır'dan Nil boyunca Sudan'a ilerledi. Fransa ise Dakar'dan Cibuti'ye kadar doğu-batı yönünde bir kuşak oluşturmak istiyordu. İmparatorluk güçleri, Sudan'ın küçük Fashoda kasabasında çatıştı. Fransa başarısız oldu.

O zamana kadar İngiltere, Almanya'yı yalnızca ekonomik bir rakip olarak algılıyordu. 1897'de dönemin Sömürge Bakanı Joseph Chamberlain, İngiliz kolonilerinin valileri için bir ekonomik rapor yazmıştı. Bu raporda, İngiliz tüketicilerinin Alman ürünleri hakkında zaten

bildikleri belirtiliyordu: birçok günlük Alman malı (kalemler, oyuncaklar, ilaçlar, saatler, bira, pamuklu kumaşlar, demir ve kesici aletler, piyanolar ve mobilyalar) daha ucuzdu ve kaliteleri kusursuzdu. On yıl önce, İngiliz Parlamentosu, malların menşe ülkesinin belirtilmesini zorunlu kılan *Ticari Markalar Yasası'nı kabul etmişti.*

İngilizler, tehlikeli rakiplerinin kesintisiz ekonomik büyümesini endişeyle izlediler. Artan ekonomik gerilimin görünür bir uyarı işareti olarak, 11 Eylül 1897'de *Saturday Review'da şu ünlü makale yayımlandı* : "Almanya'nın yıkıldığı gün, her İngiliz çok daha zengin olacak." [335] 1

1898'de ABD, sözde Monroe Doktrini'ni (Amerika Amerikalılar İçindir) kesin olarak terk etti ve zayıflayan dünya gücü İspanya'dan Karayipler'deki adaları ele geçirerek Filipinler'i işgal etti. Savaş sırasında, Nisan 1898'de, bir ABD Cumhuriyetçi kongre üyesi temel ekonomik sorunu şu şekilde formüle etti:

Başlangıçta "Almanya'da Üretilmiştir" ifadesi ucuz taklitlerle eş anlamlıyken, 1897 yılına gelindiğinde kalite sembolü ve ekonomik üstünlüğün simgesi haline gelmişti. [334]

İle

“Amerikan fabrikaları Amerikalıların tüketebileceğinden daha fazla üretim yapıyor; Amerikan toprakları da tüketebileceğinden daha fazla ürün veriyor. Kader politikamızı belirledi: Dünya ticareti bizim olmalı ve olacak. [...] Eğer bu Anglo-Sakson dayanışması anlamına geliyorsa, eğer bu dünya pazarlarının paylaşımına dayalı bir Anglo-Amerikan anlayışı anlamına geliyorsa, [...] yıldızlar bizim için mücadele edecek ve sayısız yüzyıl bizi alkışlayacak.” [336]

Jameson Baskını'nın başarısızlıkla sonuçlanmasından sadece dört yıl sonra, İngiliz hükümeti, İngiliz İmparatorluğu'na direnen Orange Eyaleti ve Transvaal'deki Boerleri silah

zoruyla boyun eğdirmeye çalıştı. Bu İkinci Boer Savaşı (1899-1902), Londra'dan muazzam bir çaba gerektirdi. 450.000 İngiliz askeri, 90.000 çiftçiyi yenmek için büyük çaba sarf etti. Çiftçiler ancak eşleri ve çocukları "toplama kamplarına" götürülüp ölümle tehdit edildiğinde teslim oldular.

Şubat 1900'de Alman İmparatorluğu, Güney Afrika'daki acımasız İngiliz eylemlerine karşı küresel rakipleriyle güçlerini birleştirme yönündeki Rus hükümetinin talebini reddetti. İmparator II. Wilhelm dersini almıştı. Alman İmparatorluğu, İkinci Boer Savaşı boyunca İngiliz yanlısı kaldı. Boerlere karşı kazandıkları zaferden sonra İngilizler Afrika'nın iç kesimlerine doğru ilerlediler. Batı ve Doğu Afrika kolonileri arasındaki bölgede İngiliz egemenliği pekişti. Mısır ve Güney Afrika arasındaki birlik vizyonu da gerçeğe dönüştü.

4 Kasım 1911'de, Alman ve Fransız şirketlerinin Fas'ın işletilmesinde iş birliğinin devamına ilişkin Fransız-Alman anlaşması, 1905'teki Birinci Fas Krizi'nden beri süregelen çatışmayı sona erdirdi. Almanya Fas'taki hak iddialarından vazgeçerken, Fransız Ekvator Afrikası kolonisinin bir bölümüyle tazmin edildi.

Birkaç ay sonra, Fez Antlaşması ile Fas egemenliğini kaybetti ve Fransız himayesi altına girdi. [337] 1 Fransa hedefine ulaşmıştı ve

İngilizler ve yetkililer arasındaki mektup alışverişi sayesinde dış politikada daha fazla puan kazanmayı başardılar.

Dışişleri Bakanı Grey, Londra'daki Fransız büyükelçisi Paul Cambon ile birlikte 1912'de İtilaf Devletlerini fiili bir ittifaka dönüştürdü.

Bu ikinci Fas Krizi, Oswald Spengler'in (1911) bazı çağdaş siyasi kararlar üzerine düşünmesine ve daha geniş bir perspektiften geleceğe dair sonuçlar çıkarmasına yol açtı. **Batı'nın Çöküşü** (1918) adlı eserinde şöyle yazdı: “Tarihsel krizin zaten kaçınılmaz dışsal biçimi olan Dünya Savaşı o zamanlar yakındı ve görev, onu yıllar değil, önceki yüzyıllar

perspektifinden anlamaktı. Bu başlangıçta küçük girişimin seyrinde, dönemin gerçek bir anlayışının çok daha geniş bir temele ihtiyaç duyduğu inancı gelişti." [338]

Spengler'e göre, Dünya Savaşı esasen 1911'de İkinci Fas Krizi ve İtalya'nın Trablusgarp'a (Libya'nın kuzeybatı kısmı ve başkenti Trablus) saldırısıyla başlamıştı. Fransa ve Rusya bu bölgeyi İtalya'ya söz vermişti. Spengler, "Almanya'nın tamamen kuşatılmasını sakince kabul eden" Alman politikasının aptallığından ve "herkesin körlüğünden" dehşete düşmüştü.

Gerçekte çoktan başlamış olan bir savaşa inanmayan çevreler.

339

Spengler'in yanı sıra II. Wilhelm de İtalyanların Trablus ve Sirenayka'ya saldırısını "Dünya Savaşı'nın başlangıcı" olarak değerlendirmiştir. [340] 1 Türkiye'nin kanıtladığı üzere

Çatışma bir kez daha askeri güçlerini sınadı, ancak bu sefer Balkan halkları Osmanlı İmparatorluğu'na karşı birleşti. 1912'de Birinci Balkan Savaşı başladı. Sırbistan, Bulgaristan, Karadağ ve Yunanistan'dan gelen üstün güçler Osmanlı İmparatorluğu'na saldırdı. Asya'daki yıkıcı yenilgilerinden sonra dikkatini Balkanlar ve Çanakkale Boğazı'na çeviren Fransa ve Rusya'dan destek aldılar.

Fransa'nın Rusya ve Sırbistan'a verdiği kapsamlı krediler, her iki devleti de beklenen silahlı çatışmaya hazırlamak amacıyla kullanıldı. Başbakan Raymond Poincaré için Balkanlar'daki Fransız müdahalesi bir amaca hizmet ediyordu: "Rusya'nın İtilaf Devletleri'ndeki yoldaşını Tuna Monarşisi'ne karşı savaşçı dürtüsünde güçlendirmek ve böylece Alman katılımıyla bir ittifak savaşı başlatmak." [3411] Viyana ve Belgrad arasında bir çatışma çıkması durumunda Fransa taraf tuttu.

ve Rusya, Sırbistan'ın yanında. [342]

Böylece Fransa ve Rusya (Büyük Britanya'nın zımni desteğiyle) Avusturya-Sırbistan sınırına tehlikeli bir fitil döşediler; çünkü Sırp milliyetçilerinin yıkıcı faaliyetlerinden kaynaklanan Avusturya devletine yönelik tehdit nedeniyle orada büyük bir çatışma potansiyeli vardı.

Bağdat Demiryolu: Kara gücü mü, deniz gücü mü?

"Bağdat Demiryolu'nun inşası, ekonomik emperyalizmin ancak olumlu olarak değerlendirilebilecek başarılarından biriydi. Alman sanayisinin kendi yararına ve başkalarının yararına Türkiye'de faydalı olmasına izin verilmemesi için yasal veya ahlaki hiçbir neden yoktu." [343]

Golo Mann 1958

11 Nisan 1883'te İmparator Wilhelm I, Türk Sultanı Murad V'in yeni Türk büyükelçisi Said Paşa için verdiği güven mektuplarını teslim aldı. İngiliz büyükelçisi Lord Russell, Alman yanlısı Paşa'nın seçilmesini Sultan'ın Almanya ile yakın ilişkiler kurma girişimlerinden biri olarak yorumladı. Russell, bu durumu derhal üstü olan İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Granville'e bildirdi ve Sultan'ın bu konuda bir niyeti olduğunu da sözlerine ekledi.

Türkiye'nin Avrupa kısmı demiryolunun tamamlanmasına büyük önem vermektedir. [344]

Paul Knaplund, Berlin'deki İngiliz büyükelçisi ile dışişleri bakanı Granville arasında 1871-1874 ve 1880-1885 yılları arasındaki dönemi kapsayan bu aydınlatıcı yazışmaları derlemiştir. [345] 1 Bu yıllarda, 20. yüzyılda Büyük Britanya ve Almanya arasındaki ilişkinin düşmanca gelişiminin kökenlerini görüyor. 346 [1]

15 Ağustos 1888'de – henüz 29 yaşında olan İmparator II. Wilhelm, babası III. Friedrich'in yerine Haziran ayında tahta geçmişti – Georg von Siemens, beş yıllık bir düşünme sürecinin ardından, Deutsche Bank'ın Türk demiryolu imtiyazlarını satın almasına ilişkin herhangi bir itirazı olup olmadığını sormak üzere Dışişleri Bakanlığı ile iletişime geçti ·

ve İstanbul'daki Alman büyükelçisinin desteğine güvenilip güvenilemeyeceği. [348] 1 2 Eylül'de Bismarck şunları duyurdu: "Küçük Asya'da demiryolu inşaatı için imtiyaz başvurusu yapılmasına hiçbir itirazımız yok." [349] 1 Resmi fonlama veya

Ancak risk üstlenme durumu hariç tutuldu.

Türkiye'deki koşullar yabancı yatırım çekmek için pek elverişli değildi. Özellikle İngiliz sermayesi Türkiye'den giderek uzaklaşıyordu. Sadece Türk hükümeti ile Mauser silah fabrikası arasında Dışişleri Bakanlığı'nın onayıyla yapılan büyük bir "piyade tüfeği ve mühimmat tedariki anlaşması" durumu yeniden canlandırdı . - Siemens, bu girişimden çekilmeyi başardı.

Onları "projenin büyük potansiyeli" konusunda ikna etmek için.

351

Genç imparator Alman ekonomisi için fırsatları fark etti ve Ortadoğu'daki Alman ekonomik çıkarlarının giderek daha fazla savunucusu oldu. Proje ivme kazandı.

• 1889'da Alman girişimciler ve bankacılar, İstanbul'dan Ankara'ya demiryolu inşaatına başladılar - bu önemli bir ekonomik projeydi.

• 1890 yılında Alman ve Osmanlı hükümetleri dostluk, ticaret ve denizcilik antlaşması imzaladılar.

• 1893'te Osmanlı Sultanı II. Abdülhamid, Deutsche Bank'a Eskişehir'den Konya'ya yeni bir demiryolu hattı inşa etme fırsatı sundu.

• 1896 yılına gelindiğinde, demiryolu hattı Konya'ya kadar tamamlanmıştı. O zamanlar kimse, hattın kısa süre sonra petrolün keşfedileceği bir yöne doğru uzandığından şüphelenmiyordu.

• 1898'de II. Abdülhamid, İmparator II. Wilhelm'e Alman şirketlerinin Konya'dan Bağdat üzerinden Basra'ya ve oradan da Basra Körfezi'ne uzanan demiryolunu genişleteceğini teklif etti.

19. yüzyılın sonuna gelindiğinde, Osmanlı İmparatorluğu kesin olarak büyük Avrupa güçlerinin gerisinde kalmıştı. Dünya onu "Avrupa'nın hasta adamı" olarak adlandırıyordu. Yüzyıllar boyunca Anadolu, Orta Doğu, Balkanlar, Kuzey Afrika ve Kırım'da egemen güç olan Osmanlı İmparatorluğu'nun büyük bir kısmı 18. ve özellikle 19. yüzyıllarda kaybedilmişti. Özellikle Balkanlar'da Türkler topraklarının büyük bir bölümünü kaybetmişti.

Abdülhamid II, bu süreci sona erdirmek ve 1875'teki devlet iflasından sonra gerileyen imparatorluğuna güçlü bir omurga kazandırmak istiyordu. Bunun için modern gelişmelere ayak uydurması gerekiyordu. Avrupa ve Amerika'daki demiryollarının ekonomik ilerleme ve genişleme için temel oluşturduğunu açıkça fark etmişti. Sultan Abdülhamid II, demiryolu sayesinde imparatorluğunu ekonomik olarak Basra Körfezi'ne açmayı ve siyasi olarak istikrara kavuşturmayı umuyordu. Doğu ve Batı'yı birbirine bağlayan bu "demir şerit", kurak bozkırları verimli tarlalara dönüştürmeyi vaat ediyordu.

"Kıtaların birleştiği, büyük güçlerin yollarının kesiştiği, halkların ve imparatorlukların binlerce yıl boyunca birbirlerine karşı acımasız savaşlar yürüttüğü, antik çağda ve Orta Çağ'da zengin ticaret şehirlerinin geliştiği yerlerde, yüzyıllarca süren gerilemenin ardından, barış ve refah geri dönecekti." [352]

Ortadoğu'nun, eski kervan yollarının modern ve verimli ulaşım koridorlarına dönüştürülmesiyle Avrupa'ya bağlanması bekleniyordu. Umut verici bir olasılık, ancak çatışma potansiyeli de barındırıyordu. Bir yandan, Bağdat Demiryolu, Basra Körfezi'ne giden eski deniz yolunu ve İngiltere ile Hollanda'nın bugüne kadar sahip olduğu ulaşım tekelini değersizleştirecekti. Öte yandan, Şatt el-Arab'a kadar tamamlanması, Türklere - tamamen varsayımsal olarak- İngiltere'nin Hindistan'a giden deniz yolunu bloke edebilecekleri bir üs sağlayacaktı. Bu, Büyük Britanya'nın sömürge imparatorluğunun tam kalbine bir darbe olacaktı.

İngiltere daha önce dünya pazarındaki hakimiyetini yalnızca Almanya'nın güçlü yükselişiyle tehdit altında görürken, şimdi buna bir başka güç-politik faktör daha eklendi:

Rudolf Kjellen'in de isabetli bir şekilde belirttiği gibi, Almanya'nın denizcilik programı "İngiltere'nin dünya okyanuslarındaki egemenliğini yalnızca görünüşte tehdit ediyordu". Bunun kanıtı, 8 Aralık 1914'te Kont Spee komutasındaki Alman Doğu Asya Filosu'nun Falkland Adaları açıklarında Koramiral Sir Frederick Doveton Sturdee liderliğindeki bir İngiliz filosu tarafından durdurulup batırılmasıdır. O günden sonra hiçbir Alman savaş gemisi bir daha dünya okyanuslarına açılmaya cesaret edemedi.

Bu arada, Christopher Clark 2013'te Birinci Dünya Savaşı üzerine yapılan araştırmalarda Alman deniz politikasının abartıldığını da belirtmişti. İngiliz denizcilik uzmanları bunu hiçbir zaman ciddi bir tehdit olarak görmemişlerdi.

353 I-:-:—

Kjellen, Almanya'nın Levant politikasında (Bağdat Demiryolu) öncelikle jeopolitik sürtüşme noktaları gördü; bu politika İngiltere için Mısır ve Hindistan'a yönelik bir tehdit gibi görünüyordu. Özetle şunları belirtti: "Kısacası, İngiltere Almanya'da dünya egemenliğine karşı ciddi ve giderek büyüyen bir engel görürken, Almanya da yolunda her yerde İngiltere ile karşılaştı." [354] 1

II. Wilhelm'in İngiltere'nin deniz gücüyle olan ikircikli ilişkisi, onu umutla doğuya, Osmanlı İmparatorluğu'na yöneltti. Orada sömürgeci emeller görmedi, aksine değerli Alman kültürel girişimleri için potansiyel bir alan ve siyasi çıkar çatışmalarının olmaması nedeniyle de değerli bir siyasi ve askeri müttefik olarak gördü.

5 Mart 1903'te Siemens'in halefi Arthur von Gwinner, Bağdat Demiryolu'nun Adana, Musul, Samarra, Bağdat ve Basra üzerinden devam ettirilmesi ve 99 yıl süreyle işletilmesi için nihai imtiyazı aldı. Bir ay sonra, Deutsche Bank'ın liderliğinde ve Banque Ottomane, Wiener

Bankverein ve Swiss Credit Bank'ın katılımıyla 15 milyon franklık sermaye ile Societe Imperiale du Chemin de Fer de Bagdad kuruldu.

Bu devasa ekonomik girişim, Almanya'yı Osmanlı İmparatorluğu'nda baskın güç haline getirecek gibi görünüyordu. Alman hükümeti bu izlenimi çok erken bir aşamada ortadan kaldırmak istedi ve bu nedenle Londra ve Paris'i projeye dahil etmeye çalıştı. Dahası, Deutsche Bank'ın da İngiliz ve Fransız sermayesine ihtiyacı vardı. 1899 gibi erken bir tarihte, İmparator II. Wilhelm, büyükannesi Kraliçe Victoria ile görüşmek ve Londra bankalarının demiryolu inşaatına katılmasını sağlamasını istemek için Londra'ya gitti. Ancak Fransa'da çok az yanıt geldi ve İngiltere'de hiç yanıt gelmedi.

Musul ile Kuveyt arasında petrol bulunmasından mı kaynaklanıyordu? O zamana kadar benzinli ve dizel motorlar tamamen geliştirilmişti ve ABD, Meksika ve Rusya'da petrol üretimi başlamıştı. Bu yeni enerji kaynağı ve teknolojik evrim, insanların yaşamlarını değiştirmekle kalmadı, aynı zamanda jeopolitik öncelikleri de değiştirdi. Büyük Britanya'nın deniz gücü geride kalmak istemedi ve Osmanlı İmparatorluğu'ndaki yeni keşfedilen petrol yataklarını güvence altına almaya çalıştı. 1899'da İngilizler, Kuveyt Şeyhi ile çığır açan bir anlaşma imzaladılar: Bu anlaşma, Şeyh ve varislerinin Kuveyt'te üçüncü taraf güçlerin kurulmasına ilişkin herhangi bir anlaşma imzalamasını yasaklıyordu · 1901

Londra, Kuveyt'e savaş gemileri gönderdi ve Kuveyt'in bağlı olduğu Osmanlı İmparatorluğu hükümetini, Kuveyt Şeyhliği üzerinde bir İngiliz "himayesi"ni kabul etmeye zorladı. [356]

Bağdat Demiryolu'nun Alman ekonomik çıkarlarının İstanbul'dan Mezopotamya iç bölgelerine yayılmasına olanak sağlayabileceği fikri [357]

Bu durum Londra şehri için tahammül edilemezdi. Ancak İngiliz hükümeti ve İngiltere'deki kamuoyu da Asya'daki İngiliz egemenliğine yönelik acil bir tehdit gördü.

Alman İmparatorluğu için işleri daha da kötüleştiren şey ise, 21 Ocak 1901'de annesi Kraliçe Victoria'nın yerine İngiliz tahtına geçen Kral Edward VII'nin, muhtemelen annesinin torunu Wilhelm II'ye kendi oğlundan çok daha fazla değer vermesinden kaynaklanan kızgınlığı nedeniyle, kendisini Alman karşıtı politikanın en etkili aracı olarak konumlandırmasıydı. Edward VII, her iki ülkenin de Mısır ve Fas'taki etki alanlarını belirlemesini sağlayarak Fransız-İngiliz gerilimini azalttı. 1904/1905 Rus-Japon Savaşı'yla aşağılanmış ve zayıflamış olan Rusya, dikkatini tekrar Avrupa'ya ve dolayısıyla Balkanlara çevirdi ve 1907'de İngiltere ile ittifak kurdu. [358]

1903'te Bağdat Demiryolu'nun inşaatına başlandığında, İngiliz petrol uzmanları, İngiliz ordusunun koruması altında, Alman-Osmanlı Bağdat Demiryolu'nun planlanan son durağı olan Basra'nın sadece 100 kilometre güneyinde, iki yıldır Kuveyt'te çalışıyorlardı. İngiliz basını bu demiryolu projesine karşı son derece şiddetli bir kampanya yürütmüştü. Bu kampanya görünüşe göre başarılı olmuştu, zira İngilizlerin Bağdat Demiryolu'na katılımına ilişkin müzakereler kesilmişti. Demiryolunun son durağı olarak Basra Körfezi'nde bir deniz üssü kurulması projesi, İngiliz çıkarları için ciddi bir tehdit olarak görülmüş ve kararlılıkla karşı çıkılacaktı.

Ayrıca kendisine bir imtiyaz da tanındı.

Mezopotamya petrol rezervlerinin geliştirilmesi ve işletilmesi başlatıldı. Ancak Genç Türk Devrimi nedeniyle bu çabalar durduruldu.

İngiliz nüfuz alanlarında yıkıcı bir unsur ve imparatorluğun canını sıkan bir sorun olan Bağdat Demiryolu'nun Basra'ya uzatılması böylece fiilen kesinleşti. Almanya ile açık çatışma başlamıştı. 1904'te Anadolu Demiryolu Şirketi'nin kurulmasıyla da durum daha da kötüleşti...

Genç Türkler, dış politikada zayıflamış ve iç çöküş tehdidi altında olan imparatorluğu, sistematik siyasi, askeri ve ekonomik modernizasyon yoluyla güçlendirmeyi amaçladılar. İngilizler ise Londra ve Paris'e sürgün edilen devrimciler aracılığıyla nüfuz kazanmaya çalıştılar. Sultanın devrilmesinden bir yıl sonra, 1909'da Almanların konumu yavaş yavaş sağlamlaşmaya başladı. Londra ve Paris'teki Genç Türkler, Batı'daki Genç Türklere karşı nüfuzlarını kaybettiler.

Prusya'da eğitim almış subaylar. 360 yılında, Basra'ya uzatma projesi terk edilmiş olsa da, Bağdat Demiryolu'nun inşası neredeyse hiçbir çekince olmaksızın tekrar desteklendi. Türkiye iç karışıklıklarından kurtulur kurtulmaz, İtalya 1911'de Trablusgarp ve Sirenayka'ya (günümüz Libya'sında, o zamanlar Türkiye'de) saldırdı. 1912'de Sırbistan, Karadağ, Bulgaristan ve Yunanistan Türkiye'ye başarılı bir şekilde saldırdı (Birinci Balkan Savaşı) ve Arnavutluk Türkiye'den ayrıldı. Sırbistan büyük kazanan olurken, Türkiye Avrupa topraklarının neredeyse tamamını kaybetti. Yağmalanan toprakların paylaşımı konusundaki anlaşmazlıklar, Bulgaristan'ın kaybettiği 1913'teki İkinci Balkan Savaşı'na yol açtı. Türkler sadece Doğu Trakya'nın kaybedilen topraklarını geri almayı başardı.

Şimdi

1912'de, yani Birinci Dünya Savaşı'ndan iki yıl önce, Deutsche Bank Türk Petrol Şirketi'ne (TPC) katıldı. İngilizlerin hakimiyetindeki bu şirkette (yüzde 50'si Anglo-Persian Oil Co.'ya [APOC], yüzde 25'i Royal Dutch Shell'e aitti), Deutsche Bank yüzde 25 hisse edindi. Bu hamle, Sultan Abdülhamid II'nin 1907'de Mezopotamya'daki petrol imtiyazını iptal etmesinin ardından gelecekteki petrol üretiminde yer alma olasılığını korudu. Deutsche Bank'ın sulama ve nakliye alanlarında da İngiliz sermaye çıkarlarına boyun eğmesi, 15 Haziran 1914 tarihli son derece resmi İngiliz-Alman Bağdat Antlaşması ile kesinleşti · Bu durum, Avusturya tahtının varisinin suikastı sonucu geçerliliğini yitirdi.

Bu sözleşme ciddi miydi? Yoksa sadece dikkat dağıtma taktiği miydi? Ya da iki farklı yol mu izliyorlardı?

İngiltere, Mezopotamya ve o zamanki Osmanlı Kuveyt'indeki kazanımlarıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce bile Körfez bölgesini temel etki ve ilgi alanı olarak görüyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD bu iddiasını ileri sürdü. Soğuk Savaş'ın ortasında, 23 Ocak 1980'de ABD Başkanı Jimmy Carter, bugün hala geçerliliğini koruyan şu doktrini ilan etti: "Başka bir gücün Basra Körfezi'nin kontrolünü ele geçirme girişimi, ABD'nin hayati çıkarlarına yönelik bir saldırı olarak görülecektir. Bu tür bir saldırı, askeri güç de dahil olmak üzere gerekli tüm araçlarla püskürtülecektir." [362]

Son 100 yılda Körfez bölgesinin jeopolitik önemi daha da artarken, İngiliz ve Rus altyapı projeleriyle rekabet eden Bağdat Demiryolu meselesi, Birinci Dünya Savaşı'na katkıda bulunan bir faktör olarak tamamen farklı bir boyut kazanıyor.

1911'de İngiliz tarihçi Robert Seton-Watson, **Habsburg İmparatorluğu'nda Güney Slav Sorunu* * adlı kitabını yayımladı. Bu kitapta, Avusturya-Macaristan'ın dağılmasını ve Güney Slavlar (Yugoslavlar) için birleşik bir devlet kurulmasını savundu. Siyasi olarak Seton-Watson, Sırp Başbakanı Pašić ile aynı çizgideydi. Gazeteci Henry Wickham Steed ile birlikte, "Almanların Doğuya doğru ilerleyişine" defalarca dikkat çekti. Böylece her ikisi de André'nin Fransız yayınlarına dayanarak çalışmalarını sürdürdü.

Cheradame ve Georges Weill'in yanı sıra, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren "Alman tehdidi"ni zaten dile getirmiş olan Pan-Slav yayıncıların yazıları. [363] 1 Watson ayrıca "Berlin-Bağdat Demiryolu Projesi"nin İngiliz kolonileri için oluşturduğu tehdide de dikkat çekti. Bu bağlılığı karşılığını buldu: Robert William Seton-Watson, Prag (1919), Zagreb (1920), Belgrad ve Bratislava (her ikisi de 1928) ve Cluj (1930) üniversitelerinden fahri doktora unvanları aldı.

Sırbistan: Berlin-Bağdat demiryolu hattında kırılma noktası mı?

İngilizler, 1882'de Mısır'ı işgal ettiklerinden beri sadece mali olarak değil, askeri olarak da kontrol ettikleri Süveyş Kanalı'nı ellerinde tutuyorlardı ve Fırat ile Dicle nehirlerinin ağzındaki konumlarından endişe duyuyorlardı. Rusya da benzer şekilde Mezopotamya'dan

İran'a uzanan bir demiryolu hattından endişeliydi ve Fransa, Suriye'deki çıkarlarının tehdit altında olduğunu görüyordu. Bu ortak "tehdit", üç gücün yakınlaşmasını hızlandırdı.

İngiliz tarihçi Profesör RGD Laffan, İngiliz jeostratejistlerinin kâbusunu son derece açık bir şekilde anlatıyor. 1917'de Sırbistan'daki İngiliz Danışma Kolordusu subaylarına Balkanlar'daki stratejik ve jeopolitik görevleri hakkında şu talimatları verdi:

Almanya'nın müttefik devletler zinciri kurma niyetini engellemek gerekiyordu. [364] 1 Kuzey Denizi'nden Basra Körfezi'ne uzanan ve daha da ötesini kapsayan: "Berlin-Bağdat demiryolu tamamlanırsa, her türlü ekonomik zenginliğin üretilebileceği, ancak deniz gücüne karşı geçilmez olacak geniş bir kara parçası Alman egemenliği altında birleşecektir. ... Alman ve Türk orduları, Mısır'daki çıkarlarımıza kolayca ateş menziline girebilir ve Basra Körfezi'nden Hindistan imparatorluğumuz tehdit altında kalabilir." — "Dünya haritasına bir bakış, Berlin ve Bağdat arasında uzanan devletler zincirini oluşturan bağlantıları gösterir: Alman İmparatorluğu, Avusturya-Macaristan, Bulgaristan ve Türkiye. Zincirin iki ucunun bağlanmasını engelleyen sadece küçük bir toprak şeridi vardı. Bu küçük şerit Sırbistan'dır. Sırbistan, aslında doğudaki topraklarımız için ilk savunma hattıydı. ... " [365]

ÖNERİLEN BERLİN-BAĞDAT DEMİRYOLU

BCLGIl'

— V Prcssburg

"""Viyana

&HAYVANLAR

Bilmek

Böylece Bağdat Demiryolu Projesi'nden Birinci Dünya Savaşı'na uzanan kırmızı bir iplik ortaya çıkıyor.

29 Mart 2014'te Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, Asya'nın en büyük dizüstü bilgisayar üreticisi olma yolunda ilerleyen Çin'in metropolü Chongqing'den gelen *Yuxinou* Express treninin Duisburg'a gelişinde bizzat hazır bulundu. 11.179 kilometre uzunluğundaki bu trans-Avrasya demiryolu hattı, dünyanın en uzun demiryolu hattıdır. Alman ve Rus demiryolu şirketlerinin yanı sıra Duisburg Liman İdaresi ve en büyük ABD bilgisayar ve yazıcı üreticisi HP Inc. tarafından da desteklenen bu hat, Çin'in *"Tek Kemer, Tek Yol" sloganına uygun olarak "Yeni İpek Yolu" olarak kabul ediliyor.* Burada da, bir kara gücü, ulaşım tekelini elinde bulunduran ve tüm su yollarına hakim olan bir deniz gücüne meydan okuyor. Sonuçları ne olacak?

Yeni ABD strateji belgesi TRADOC 52 5-3-1 [366'da] Ekim 2014 tarihli *"Karmaşık Bir Dünyada Kazanmak, 2020-2040* " raporunda Çin, Rusya ile birlikte en büyük tehdit olarak gösteriliyor. Bu, farklı koşullar altında da olsa, "yüzyılın felaketi"nin tekrarı olabilir mi? Benzerlikler kesinlikle rahatsız edici.

Saraybosna: Cui bono?

Daily Chronicle, 29 Haziran 1914'te suikastın arka planına dair dikkat çekici bir analiz yayınladı:

"Arşidük Franz Ferdinand, şüphesiz ki Rusya'nın Güneydoğu Avrupa'daki emelleri için en ciddi sorunu oluşturdu. Zaten çok etkiliydi, kesinlikle güçlü iradeli ve net hedefleri olan bir adamdı ve Rusya'nın dış politikasında iğrenç bir gerçek şu ki, onunla birlikte çalışmış hemen hemen her insan..."

Balkanlar, modern zamanlarda Rusya'nın düşmanı, bir suikastçının eliyle düştü. [367]

ve ayrıca Prens, en son bilgilere göre

Dolayısıyla, suçlu açık gibi görünüyor. Peki "Rusya"nın arkasına hangi katiller saklanıyor? Kesinlikle Çar II. Nikolay değil; o, barış elçisi Rasputin'in etkisi altındaydı. Katiller daha çok "Gerçekten Rus Halkı" veya "Kara Yüzler" gibi şovenist örgütlerin saflarından gelmiş olabilirler. Bunların önde gelen üyelerinden biri Vladimir Pürişkeviç'ti. Parlamentoda aşırı sağcı pozisyonları savundu, birkaç Yahudi karşıtı konuşma yaptı ve monarşiyi yok eden bir "karanlık güç" konusunda uyarılarda bulundu. Çarlık-Pürişkeviç şovenizminin takipçileri arasında Milyukov, Maslov, Plekhanov, Goremykin ve Smirnov'un yanı sıra Çar'ın amcası Başkomutan Nikolay Nikolayeviç Romanov da vardı. Lenin, Pürişkeviç'i "hem Büyük Rus halkının hem de Rusya'nın diğer tüm uluslarının baskı aracı" olarak görüyordu. [368] Bu nedenle Pürişkeviç'in öldürülmesi şaşırtıcı değil.

Rasputin'in katili olarak bilinen Yusupov'un aksine, güncel bulgulara göre Rasputin, Prens Yusupov'un arkadaşı olan İngiliz gizli ajanı Oswald Rayner (1888-1961) tarafından vurulmuştur. [370]

Bu çevre üzerinden, Belgrad'daki Rus elçisi Nikolaus von Hartwig'e ve askeri ataşesi Viktor A. Artamanov'a ilgili sinyaller gönderilebilirdi.

Hartwig'in cinayetten sonraki davranışı bu hipotezi destekliyor. [371]

Saraybosna suikastlarının Belgrad'da planlandığı ve emredildiği artık tartışılmaz bir şekilde kanıtlanmıştır. Bu suikastlar Sırp hükümeti ve Karađorđević'in Sırp kraliyet ailesinin bilgisi dahilinde gerçekleşmiştir. Bu aile, 1903 yılında Dragutin Dmitrijević tarafından gerçekleştirilen acımasız bir kral katliamı sonucu tahta geçmiştir. Aynı zamanda, bu darbe Zürih'te eğitim görmüş inşaat mühendisi Pašić'i "Radikal Parti"nin başına getirmiştir. Christopher Clark'a göre, 1914 Saraybosna suikastlarından önce, sırasında ve sonrasında Sırp siyasetini yöneten Pašić, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önceki krizde kilit oyunculardan biriydi. [372]

İlginç bir şekilde, suikastten dört gün önce, 24 Haziran 1914'te, Kral I. Petro beklenmedik bir şekilde sağlık nedenlerini öne sürerek tahttan feragat etti ve tahtı oğlu Alexander'a devretti; Alexander o tarihten itibaren naip olarak hüküm sürdü. I. Petro'nun suikastten hemen önce yaptığı bu ani feragat, elbette sadece Alman basınında değil, birçok ülkede de tartışılan bir konuydu. [373]

, *Akıntıya Karşı* (ortak yazar Zinoviev) adlı kitabında,

Baron ve emekli Kraliyet Elçiliği Danışmanı von Herman-Reutti'nin bakış açısı. 1914 yılının sonlarında yayımlanan bir makalesinde, Büyük Sırp ayaklanmasının tarihine değinmiş ve "cinayetin Rus hükümeti tarafından, Rus elçisi Hartwig ve en yakın ortaklarının yönlendirmesiyle hazırlandığı ve organize edildiği" sonucuna varmıştır.

Saraybosna suikastından, o pervasız umutsuzluk eyleminden Reutti sorumludur.

Rus savaş yanlısı grup, Londra'daki Alman uzlaşma politikasına atıfta bulunuyordu.

Lenin bunu Alman diplomasisinin dolaylı bir sonucu olarak görüyor. Cinayetlerde Rusya'nın da parmağı olabileceğini düşünüyor ve şöyle soruyor: "Rus diplomatik heyeti hiç sıradan suçlardan, en karanlık türden kötülüklerden, kitlesel kan dökülmesinden vb. kaçındı mı?"

Bulgar hükümeti, Rusya Dışişleri Bakanı Nikolai de Giers ve Asya Dairesi Müdürü Melnikov'un talimatıyla, Rusya'nın Bulgaristan'daki diplomatik temsilcisi Bay Chitrovo'nun Stambulov suikastını organize ettiğini tartışmasız bir şekilde kanıtlamadı mı? [375]

Lenin burada cinayeti, Çarlık dış politikasının üç ana amacına ulaşmak için kullanılan siyasi bir araç olarak görüyor: "Birincisi, tüm yarımada üzerinde bir himaye kurmayı ve en büyük başarı olarak Konstantinopolis ve boğazlarını boyunduruk altına almayı amaçlayan Balkan politikası. **İkincisi, Anadolu'daki Türkiye topraklarını fethetmeyi, İran'ı boyunduruk altına almayı, Basra Körfezi'ni fethetmeyi ve Türkistan, Afganistan ve Tibet'i bağımlı hale getirmeyi vb. amaçlayan Güney ve Orta Asya politikası; böylece oradan Hindistan'a giden yolu açmak. Üçüncüsü, Tibet, Moğolistan, Mançurya ve Kore'nin fethi yoluyla Çin denizlerinin kontrolünü ele geçirmeyi amaçlayan Doğu Asya politikası."** [376]

İngiliz liberal-pasifist kabinesi, Boer Savaşı'na en kesin şekilde karşı çıkan John Morley, Lloyd George ve John Burns gibi isimleri içerdiği için bu tür ihlallere karşı bağışık görünüyordu. "Öte yandan, liberaller arasındaki emperyalistler—Asquith, McKenna,

Haldane ve Grey—savaşı desteklemişlerdi. Emperyalist bir dış politikanın sürdürülmesi gerekiyordu. Reginald McKenna Amiralliğe, Haldane ise Savaş Bakanlığına gönderildi." [377]

Dışişleri Bakanı Grey önderliğindeki küçük bir Alman karşıtı İngiliz diplomat grubu, hızla yükselen Almanya'yı sorunlu bir rakip ve İngiltere'nin yeni ana düşmanı olarak göstermeye başladı. Bu adamlar yalnızca İmparatorluğun çıkarlarını temsil ediyor, emperyalist bir bakış açısıyla düşünüyor ve jeopolitik planlar yapıyorlardı.

Alt kademede yer alan uygulayıcılar arasında Robert Seton-Watson ve Henry Wickham Steed de vardı. Bunlar, Orta Avrupa'nın milliyet ilkesine göre yeniden düzenlenmesinin İmparatorluğun küresel güç çıkarlarıyla bağlantılı olması gerektiğinin farkındaydılar. Bu, hem yurt içinde hem de yurt dışında propaganda gerektiriyordu. Milliyetçi hareketlerin niyetleri, Müttefiklerin savaş amaçlarıyla uyumlu olmalıydı. Bu amaçla, psikolojik savaş yöntemlerini kullanan propaganda, Doğu, Orta ve Güneydoğu Avrupa'nın küçük uluslarına, İngiliz İmparatorluğu'nun küresel hegemonyasını ve ticaret çıkarlarını dikkate alacak şekilde uyarlanmalıydı. [378]

Seton-Watson, Doğu, Orta ve Güneydoğu Avrupa'daki küçük Slav halklarının tarihsel misyonunu "Britanya ile Rusya arasında bir bağlantı görevi görmeleri, yani Britanya etkisinin Almanca konuşulan bölgeyi atlayarak Rusya'da kendini gösterebileceği bölgeler olmaları" olarak görüyordu. [379]

Bu hedef gerçekleştirildi ve günümüzde de etkili olmaya devam ediyor.

Savaş planlarının mekanik olarak uygulanması

Temmuz 1914'e gelindiğinde, tüm büyük güçler ağır silahlarla donanmış ve belirleyici emri bekliyordu. Batıda, Almanya ve Fransa'nın yaklaşık olarak eşit orduları karşı karşıya gelmişti. Alman Yüksek Komutanlığı, "Schlieffen Planı" olarak adlandırılan planla Paris'i kuşatmayı amaçlıyor ve sekiz ordusundan yedisini batıya konuşlandırmıştı; Fransa ise Berlin'de Ruslarla birleşmeyi öngören, aynı derecede saldırgan bir Plan XVII geliştirmişti. İki cepheli bir savaştan kaçınmak için, Fransa'yı sadece 40 gün içinde yenmeyi ve ardından batıdaki ordularını, yalnızca zayıf Sekizinci Ordu'nun konuşlandığı doğuya taşımayı planlıyorlardı. Alman Genelkurmay Başkanlığı, beş milyon Rus askerinin seferber edilmesinin en az 50 gün süreceğini varsayarak bu yüksek riskli kumarı üstlenmişti.

Temmuz ayının bunaltıcı günlerinde, seferberlik emirleri kıtayı adeta sel gibi kapladı, genel gerginliği artırdı ve gerilimi tırmandırdı. Ancak İngiltere ve çevresinde her şey görünüşte sakin kaldı. Büyük Britanya, İmparatorluk Savunma Komitesi (CID) sayesinde her şey titizlikle hazırlanmış olduğundan, herhangi bir tırmanma önleminden kaçınmayı başardı. CID, Başbakan Balfour tarafından, maliyetli ve felaketle sonuçlanan Boer Savaşı'ndan sonra, gelecekte benzer felaketlerin yaşanmasını önlemek amacıyla kurulmuştu.

1907'den itibaren CID, tamamen ekonomik olarak yükselişte olan Almanya'ya karşı savaşla ilgilendi. Aşağıdakiler temel önlemler olarak planlandı:

a. Fransa/Belçika için bir sefer kuvveti,

b. İngiliz Milletler Topluluğu'nun hızlı bir şekilde dahil edilmesi ve

c) Almanya'ya karşı bir deniz ablukası, Alman ekonomisi üzerinde kalıcı bir etki yaratacaktır.

CID'nin deniz biriminden iki üye, c) maddesiyle ilgili olarak net ifadeler verdi.

Dosya: Maurice Hankey, *Yüksek Komuta'da* [380] *Almanya Ablukasının Tarihi* [381]

ve AC Bell *A'da*

Aynı zamanda Fransa ile yakınlaşma çabaları da gösterildi: 31 Ocak 1906'da İngiliz Dışişleri Bakanı Sir Edward Grey, Paris'teki İngiliz büyükelçisine şöyle yazdı: "Her şeyden önce , [Fransız, WE] büyükelçisinin benimle görüşmesinden bu yana önemli ilerleme kaydedildi. Askeri ve deniz uzmanlarımız Fransızlarla temas halindeydi ve bir kriz durumunda resmi bir anlaşmanın olmaması nedeniyle zaman kaybı yaşanmaması için tüm hazırlıkların yapıldığını varsaydım." [382]

Grey, 3 Ağustos 1914'e kadar tüm ortak savaş planlarını Başbakan ve Kabine'den gizlemeyi başarmıştı!

Yıllar boyunca, İngiliz ve Fransız Genelkurmayları 100.000'den fazla kişiden oluşan bir İngiliz seferi kuvveti üzerinde çalışmışlardı. Temmuz 1914'ün sonuna gelindiğinde, bu kuvvet yürüyüşe hazırdı! Denizcilik Bakanlığı'nda Lord Hankey, 1908'den beri (uluslararası hukuka göre yasadışı olan!) Almanya'ya yönelik bir abluka planı geliştiriyordu. Başlangıçta, Amiralliğin planları Heligoland yakınlarındaki Kuzey Denizi'nde sıkı bir abluka öngörüyordu. Ancak bu plan, uzun mesafeli bir abluka olarak değiştirildi. Kuzey Denizi, Almanya'yı okyanuslardan ve dünyanın geri kalanından koparan kapalı bir deniz haline gelecekti. Birinci Lord Churchill bu planlardan çok memnundu. Ticaret Bakanı olarak deneyimini, Alman ekonomisine kalıcı zarar vermeyi amaçlayan uzun mesafeli ablukanın planlanmasına katkıda bulunabilirdi. Churchill, Almanya'nın muazzam bir ekonomik güç geliştirdiğini ve aynı zamanda önde gelen bir ticaret ülkesi olma yolunda olduğunu açıkça görüyordu. Kayınpederi, Amerikalı sanayici Sir Harold Hozier ve Boer Savaşı'ndan beri işlerinde düşüş yaşayan silah tüccarı Basil Zaharoff'un da bu konuda yardımcı olmuş olmaları muhtemeldir.

Fransa ile birleşik bir deniz savaş taktiği üzerinde anlaşmaya varıldı ve bu gizli anlaşmalarla güvence altına alındı. Filoyu daha da güçlendirmek için Ekim 1913'te deneme amaçlı bir seferberlik önerdi. Bu öneri altı ay sonra parlamentoda tartışıldı.

Arşidük Franz Ferdinand ve II. Wilhelm, 15-17 Eylül 1909 tarihleri arasında Bad Mergentheim yakınlarındaki İmparatorluk Alman manevraları sırasında komuta tepesinde. Soldaki teleskobun yanında: Lord Earl Lonsdale; en sağda: O dönemde İngiliz Ticaret Bakanı olan Winston Churchill. Bu sıfatıyla, Almanya'nın abluka altına alınmasına ilişkin İngiliz savaş planlarından haberdardı. (Prof. Dr. Wladimir Aichelburg)

1909'da Güney Afrika Birliği Başbakanı General Botha, Alman rahip Dr. Schowalter'e, Londra'daki İmparatorluk Konferansı'nda Almanya ile savaşın kaçınılmaz olduğunun kendisine açıkça belli olduğunu, bunun ne olursa olsun böyle olduğunu belirtti.

383

Alman hükümeti girişimi.

Mayıs 1912'de Churchill'in bir

Churchill, “istisnasız tüm filo gemilerini, hatta en eskilerini bile tersanelerden çıkarıp deneme seferberliğine hazırlamak için her türlü önlemi aldı. Böylece, en büyüğünden en küçüğüne, en eskisinden en yenisine kadar İngiliz filosu, 1914 yazında savaşa tamamen hazır hale geldi. Sanki ilahi takdirin eli iş başındaydı.” [384]

Başkan Wilson'ın danışmanı ve İngiliz-Amerikan emperyal ittifakının ardındaki Amerikalı gri eminan "Albay" Edward House, 29 Mayıs 1914 gibi erken bir tarihte, Avrupa'ya yaptığı resmi gezi sırasında başkanına şu raporu sunabilmişti: "Eğer İngiltere kabul ederse, Fransa ve Rusya Almanya ve Avusturya'yı işgal edecek."

385

Artık İngiliz filosu ve İngiliz seferi kuvveti savaşa hazırdı. Churchill'in filosunun büyük bir avantaja sahip olduğu kesin olduğundan, son hazırlıklar yapıldı: zafer kesinlikle garanti gibi görünüyordu.

17-26 Temmuz 1914 tarihleri arasında, tüm İngiliz Donanması barış zamanındaki limanlarından büyük bir manevra için yola çıktı ve sonrasında terhis edilmedi. Aksine, gemilere 28 Temmuz'da belirlenen savaş pozisyonlarına gitmeleri emredildi; filo 2 Ağustos 1914'te seferber edildi ve 4 Ağustos 1914'te Britanya Almanya'ya savaş ilan etti.

Haince planlanmış bir savaş ilanı, Liège'e Alman ilerleyişine bir yanıt olarak başarıyla sunuldu. Askeri tatbikat sırasında seferberlik ilan etmek, her düşman genelkurmayının kâbusudur!

Times gazetesi 7 Ağustos'ta 3. sayfasında şunları yazdı:

»...tarihimizde daha önce hiçbir zaman tüm olası düşmanlara karşı bu kadar büyük bir deniz üstünlüğüyle veya acil eyleme bu kadar iyi hazırlanmış bir donanmayla savaşa girmemiştik [...] böylece büyük avantajlarla başladık.«

"Halklar savaş istemedi, hiçbir halk savaş istemedi." [386] 1 Bu , Emil Ludwig'in **14 Temmuz** adlı kitabındaki tezidir . Ona göre, bu "en aptalca savaş", diplomatların dar görüşlülüğü, ihmalkarlığı ve kötü niyetinden kaynaklanmıştır. "Paris'te, siyaset ders kitabından fırlamış gerçek bir kötü ruh olan Rus büyükelçisi İzvolsky mükemmel bir iş çıkarmıştı." [387] 1 Kurt Tucholsky, Temmuz 1929'da *Weltbühne'de* yayınlanan bir makalesinde şöyle yazmıştı: 1 Ağustos 1914'te Londra'da Rus büyükelçisi Kont Benckendorff, İngiliz Dışişleri Bakanı Grey'e şunları söyledi: 'Eğer mevcut savaş İngiltere kılıcını çekmeden sona ererse, bu, uluslar arasındaki ilişkilerde en büyük tarihi devrimlerden birini temsil edecektir.' [388]

Bu devrim beklenmedikti. Lord Grey, yıllarca Entente Cordiale ile oynayarak Fransa ile yasal olarak bağlayıcı yazılı bir anlaşmanın olmamasını sağlamıştı. Yüz binlerce genç İngiliz bu hain oyunun bedelini hayatlarıyla ödedi.

Christopher Clark, 1914'ten önce hiçbir Avrupa gücünün önleyici bir savaş planlamadığını ve hiçbir ülkede savaş kışkırtıcılarının iktidarda bulunmadığını yazarken Grey'in entrikalarından etkilenmiş miydi? Clark, bu durumda 1914'teki "uygun fırsattan" yararlanan bir Alman önleyici savaşı tezinin tamamen inandırıcılığını yitireceği sonucuna varıyor. Ayrıca, iddia edilen bir Fransız "intikam savaşı" veya Çanakkale'yi fethetmek için bir Rus seferi hakkındaki revizyonist teorileri de reddediyor. İngiltere'de, sağ kanattaki Liberal Parti'ye mensup Grey, Haldane, Churchill ve Asquith'in yer aldığı liberal-pasifist hükümete rağmen, kabinede gerçekten de savaş kışkırtıcıları vardı.

Dolayısıyla Clark'ın zararsız görüşü savunulamaz. İngiliz denizcilik tarihçisine göre,

Deniz stratejisti ve Kraliyet Donanması'nın resmi tarihçisi Sir Julian Corbett, Lord Hankey ve İngiliz hükümeti içindeki ekibinin Birinci Dünya Savaşı'nı "tarihimizde benzeri olmayan düzenli ve ayrıntılı bir şekilde" ele aldığını söylemiştir. [389]

Uyurgezerler adlı eserinin dizininde yer almıyorlar ; alaycı biri bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenebilir!

Clark, kitabının sonunda haklı olarak hangi "şeffaf olmayan ve

[3901] İçin

Clark ise, Birinci Dünya Savaşı'nın kökenlerinin, bu kıyameti mümkün kılan "karmaşık" olaylara rağmen, bir suç, bir gerilim öyküsü değil, bir trajedi olduğunu savunmaktadır. [391]

Burada da onunla çelişmek gerekir. Birinci Dünya Savaşı'nın korkunç felaketi, birkaç adamın - neredeyse tamamen finansal elit ve sanayici çevrelerinden gelen kumarbazların - öncelikle silah tedarikçilerinin - yani sözde ölüm tüccarlarının ihmalkar, vicdansız ve suçlu davranışları yüzünden tetiklendi. [392] 1

Bu bağlantı, ABD'nin I. Dünya Savaşı'na girişinin nedenlerini araştıran Nye Komitesi veya Senato Silah Sanayii Araştırma Komitesi tarafından 1936'da kuruldu. İki yıl boyunca 93 duruşmada, Senatörler Homer Bone, Bennett Champ Clark, Arthur H. Vandenberg ve Gerald Nye, J.P. Morgan Jr. ve Pierre S. du Pont da dahil olmak üzere toplam 200 tanığı sorguladı ve fiyat sabitlemenin yanı sıra, silah sanayisinin savaş öncesinde ve sırasında ABD dış politikası üzerinde güçlü bir etkiye sahip olduğunu keşfetti. Sonuç olarak, ABD'nin 1917'de bankacılar ve silah üreticileri tarafından Avrupa savaşına kandırılarak sokulduğu sonucuna varıldı.

Bu durum insanı gerçekten düşündürüyor.

Bugün, tıpkı 100 yıl önce olduğu gibi, "ölüm tacirleri" tarafından savaşa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyayız. George Soros, JP Morgan'ın izinden mi gidiyor? Hayır! "Devletsiz devlet adamı" Soros'un, bugün Wall Street ve Londra Şehri'nde muhtemelen daha da fazla etkisi var. O, zaten finansal ve spekülatif tarihe geçti. 1992'de İngiliz sterlinine yönelik saldırısı, İngiltere'nin Avrupa Para Sistemi'nden (EMS) çekilmesine yol açtı. O zamanki İngiliz Başbakanı John Major, İngiltere'yi önerilen Euro Bölgesi'ne dahil etme planından vazgeçti. Önemli bir nokta olarak, Ocak 2015'in sonunda -Münih Güvenlik Konferansı'ndan sadece bir hafta önce- George Soros ve Bernard-Henri Levy'nin ortak çağrısı Frankfurter *Allgemeine Zeitung'un köşe yazıları bölümünde yayınlandı* : "AB'ye Çağrı: Ukrayna'ya yardım etmeliyiz. "

Birinci Dünya Savaşı – işlenmemiş ilkel felaket

Birinci Dünya Savaşı'nın başlamasından Sırbistan'ı sorumlu tutmak pek mümkün değil: Çatışmanın izi, iki Balkan Savaşı, İtalya'nın Trablus ve Sirenayka'ya saldırısı ve Fransa ile İngiltere'nin Kuzey Afrika'yı kendi aralarında paylaştığı Fas Krizi'ne kadar uzanıyor. Sonuç olarak, savaş Osmanlı İmparatorluğu ve Habsburg Monarşisi'nin çöküşüne yol açtı. Almanya, diğer şeylerin yanı sıra, Saarland ve Yukarı Silezya'nın kömür madenciliği bölgelerini kaybetti. Fransız ve İngiliz manda bölgeleri daha sonra Suriye ve Irak devletleri oldu. Birinci Dünya Savaşı, o zamanki gerilimlere gerçek bir çözüm getirmedi. Aksine, şimdi tam güçleriyle yeniden patlak veriyorlar. Ve bu çatışmalara, bu duruma ilk başta yol açan aynı araçlarla karşılık veriliyor.

O dönemde İngiliz Dışişleri Bakanlığı'nda görevli olan Sir William Tyrrell ve Sir Ralph Paget, "Almanya'nın savaştan sonra bile Avrupa'da 'acımasız ve saldırgan' bir unsur olarak kalacağına" inanıyorlardı. [394] 1 Şu kanaatle ki

Avusturya Alman hegemonyasından asla kurtulamayacağı için, 7 Ağustos 1916'da hükümetlerine Habsburg İmparatorluğu'nun dağıtılmasını tavsiye ettiler. Avusturya-Macaristan'ın yerini kesinlikle İngiliz yanlısı bir Güney Slav (Yugoslav) devleti almalıydı.

Tyrrell ve Paget, “Büyük Britanya’nın, doğuya doğru herhangi bir Alman ilerlemesine karşı oluşturulacak engeli göz önünde bulundurarak, Sırbistan, Karadağ ve Güney Slavların güçlü bir devlet federasyonu içinde birleşmesini her şekilde teşvik etmesi ve desteklemesi gerektiğine” inanıyorlardı. [395] 1

Dahası, Almanya ve Rusya arasında tampon devlet olarak bağımsız bir Polonya'yı savundular ve Slav ve İngiliz çıkarlarının örtüştüğünü yinelediler. Bölgesel düzenlemeler, prensip olarak, "genel olarak koşullar ve özel olarak İngiliz çıkarları doğrultusunda " yapılmalıdır. [396]

1917 devriminden sonra Ukrayna, İngiliz nüfuz alanının bir parçası olarak kabul edilmedi. Bir "Alman icadı", pan-Alman planının bir yapı taşı olarak görüldü. **Yeni Avrupa* dergisine*

göre , köken, tarih ve gelenek, Rusların ve Ukraynalıların mümkün olan en yakın siyasi ve ekonomik bağlar içinde yaşamalarını gerektiriyordu.

397

Buna karşılık, Masaryk'in etno-ulusal bölünme önerisi şu şekildeydi:

Doğu, Orta ve Güneydoğu Avrupa (Polonya, Çekoslovakya, Yugoslavya, Macaristan, Romanya), savaşın başlamasıyla birlikte Dışişleri Bakanlığı yetkilileri tarafından ele alındı ve taktiksel olarak tartışıldı. Savaşın temel amacı, Avrupa kıtasındaki Alman etkisini sınırlamaktı (kullanılan terim "Prusyacılık" idi)! Sir Eyre Crowe, 5 Ağustos 1914 tarihli bir muhtırasında, Almanya ve Avusturya'nın "dünyanın geri kalanından" koparılması için yeni devletlerden oluşan bir halka şeklinde "bir çit" ile çevrelenmesi gerektiğini zaten vurgulamıştı. [398]

Yüz yıl sonra bu fikir yeniden ortaya çıktı. Önde gelen özel ABD düşünce kuruluşu Stratfor'un (açılımı "Strategic Forecasting Inc.") kurucusu ve başkanı George Friedman, 4 Şubat 2015'te Chicago'daki Küresel İlişkiler Konseyi'nde yaptığı konuşmada, Avrupalıları şok eden bir açıklıkla, ABD'nin Avrupa'daki stratejik hedeflerini ortaya koydu ve en başından itibaren ABD'nin "Avrupa" ile hiçbir "ilişkisi" olmadığını, yalnızca Avrupa devletleriyle ikili ilişkiler bulunduğunu açıkça belirtti.

"Geçtiğimiz yüzyılda, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları ve Soğuk Savaş döneminde, ABD dış politikasının temel ilgi alanı Almanya ve Rusya arasındaki ilişkiler olmuştur... Bir yüzyıl boyunca, Amerika Birleşik Devletleri'nin temel amacı, bir yandan Alman sermayesi ve Alman teknolojisi ile diğer yandan Rus hammadde kaynakları ve Rus iş gücünün eşsiz birleşimini engellemek olmuştur." [399] 1 Bu amaçla Friedman, şu malzemeden yapılmış bir kemer önerdi:

Almanya ve Rusya arasında dostane tampon devletler oluşturmak. [400]

Birinci Dünya Savaşı'na dönecek olursak, Austen Chamberlain ve Lord Milner, 22 Mart 1917'de, Almanya'nın doğuya doğru ilerleyişini ancak bağımsız devletlerden oluşan bir zincirin, yani "Kuzey Denizi'nden Basra Körfezi'ne uzanan kesintisiz etki koridorunun" durdurabileceğini belirtmişlerdir; Milner ve muhafazakâr politikacı Leo Amery'nin 1904'ten beri desteklediği jeopolitikçi Halford J. Mackinder'in fikirlerinin burada rol oynamış olabileceği düşünülmektedir. [401] 1 Milner, bununla birlikte şunu fark etmişti:

İmparatorluğun çöküşü kaçınılmaz olarak ABD'nin yükselişine yol açacaktı. Bu nedenle, ABD ile mümkün olan en yakın küresel siyasi işbirliği çözüm olarak ortaya çıktı. Milner'ın rol modeli Cecil Rhodes ve arkadaşı William T. Stead, ABD'nin İngiliz egemenliğindeki bir dünya topluluğuna entegrasyonunu zaten acil bir görev olarak görüyorlardı. [402]

Rhodes, ölümünden kısa bir süre önce, İngiliz Avam Kamarası ile Amerikan Kongresi'nin birleşmesini, tamamen İngilizlerden oluşan bir başkent olan Washington'ı ve "tüm dünyanın yönetimini üstlenecek" ve "dünyanın barışını sonsuza dek güvence altına alacak" bir Anglo-Amerikan birliğini hayal etmişti. [403]

20 Temmuz 1917'de Tyrell, Paget ve Pašić önemli bir dönüm noktasına ulaştılar: O gün, Sırp Başbakanı Pašić, Hırvat siyasetçi Ante Trumbić ile birlikte "Korfu Bildirisi" olarak bilinen belgeyi imzaladı. Bu bildiri, Sırp Karađorđević hanedanlığı altında anayasal monarşi olarak bir Sırp, Hırvat ve Sloven Krallığı kurma hedefini ortaya koydu. Trumbić, 1915'te Paris'te sürgündeyken, Güney Slav devleti kurma amacıyla Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndan Güney Slav siyasetçilerinden oluşan "Yugoslav Komitesi"ni kurmuştu.

404

Bu Güney Slav birlik fikri, “Nikola Pašić'in Radikal Partisi'nin Büyük Sırp, merkeziyetçi ve ilhakçı özlemleri arasındaki uzlaşma ruhundan” kaynaklanmıştır. [405] 1

Güney Slav

Bir gün önce Pasic, "Birlik ya da Ölüm"—daha çok "Kara El" olarak bilinen—örgütünün üyelerinin ortadan kaldırılmasıyla ilgili olarak Savaş Bakanı'na şöyle yazmıştı: "Genel olarak, bu meseleye derhal son vermek ve Avrupa'nın bu konuda konuşmasını engellemek için böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi gerektiği görüşündeyiz." [406]

Pasic "bu mesele" ile neyi kastediyordu? Avrupa'nın konuşmaması gereken şey neydi? Saraybosna suikastının arkasındaki beyinlerin, aralarında gizli servis albayı ve milliyetçi terörist gizli örgüt "Kara El"in önde gelen üyesi Dragutin T. Dimitrijevic, namı diğer Apis'in de bulunduğu kişilerin yargısal infazından ("Selanik Davası") bahsetmemesi gerekiyordu. Diğer sekiz subayla birlikte, 5 Haziran 1917'de vatana ihanetten idam cezasına çarptırıldı; bugüne kadar kanıtlanmamış olan bir saldırıdan sorumlu tutulmuştu.

> Not

"Selanik Duruşması" 1917. Birinci sıra, soldan sağa: Albay Dimitrijeviç, ortada: Binbaşı Vuloviç [407] _

Suikasta doğrudan karışmayan beş subay affedilirken, Apis, Topçu Binbaşı Velimir Vulovic ve Çavuş Radeta Malobabic 26 Haziran 1917'de kurşuna dizildi. Albay Dimitrijevic'in öldürülmesi, İngiltere'nin lütfuyla Güney Slav devletinin kurulmasını mümkün kıldı.

Vatansever Dimitrijevic, Büyük Sırbistan'ı hedefliyordu ve çok etnikli bir devletin yeniden canlanmasına karşıydı. Buna karşılık, yerli doğumlu...

Bulgar-Makedon Pasic, Sırbistan'ı Yugoslav birleşmesinin merkezi yapmayı hedefliyor. 408

Kurnaz Paşic'in Saraybosna suikastının faillerini ortadan kaldırmak için güçlü nedenleri vardı. Albay Dimitrijevic'in yanı sıra, Saraybosna suikastının kesin koşullarını, "saygın" devlet adamı Nikola Paşic ve Rus büyükelçiliğinin tüm bağlantıları da dahil olmak üzere, yalnızca Binbaşı Vulovic (Binbaşı Tankosic 1915'te ölmüştü) biliyordu.

Sırp hükümetinin Saraybosna'daki olaylarla artık ilişkilendirilmemesi için "Kara El"in dağıtılması gerekiyordu! 10 Eylül 1916'da cepheden dönen Sırp Prens Naibi Alexander Karađorđević'i taşıyan arabaya ateş edildiği iddia edilen iki tüfek atışı, bir bahane olarak kullanılacaktı. O gün cepheye herhangi bir ziyaretin gerçekleşmediği ortaya çıkınca, Pašić İçişleri Bakanı Ljuba Jovanović'e telgraf çekti.

Selanik'e: "Suikastın tarihini 11 Eylül olarak belirleyin." [409]

Ardından bir tutuklama dalgası başladı. Kara El örgütünün tamamı dağıtıldı ve liderleri vatana ihanetle suçlandı. Pašić'in Radikal Partisi'ne mensup olmayan üyeler görevlerinden alındı, emekliliğe zorlandı veya Tunus'un kuzeyindeki Akdeniz liman kenti Bizerte'ye sürüldü. Orada, Fransız toplama kampında "Boş" (Alman) olarak karşılandılar. Kara El üyelerinden Pašić'in partisine de üye olanlar ise yüksek rütbeli pozisyonlarını korumalarına izin verildi.

1953 yılında, Yugoslavya'yı demir yumrukla birleştiren efsanevi Yugoslav Başbakanı ve Cumhurbaşkanı (1945-1980) Josip Broz Tito'nun emriyle, *Yüksek Mahkeme ünlü "Selanik Davası"nı yeniden açtı.*

Apis ve iki suç ortağının idamından neredeyse tam 36 yıl sonra, Tito'nun Yüksek Mahkemesi tüm sanıkları beraat ettirdi. İki önemli tanık, 1917'de ölüm tehditleriyle yalan

ifade vermeye zorlandıklarını mahkemede ifade etti. Açıkça, 1917'deki tek amaç, istihbarat şefinin iç politikadaki etkisini sınırlamak ve hükümeti Saraybosna komplosu hakkındaki ifşaatlardan korumaktı. Dava, 1917 kurbanlarını tamamen akladı ve idamların kasıtlı bir yargısal cinayet olduğunu ortaya koydu; bu sonuç, tarihsel araştırmalar tarafından uzun zamandır şüphelenilen bir sonuçtu. Bununla birlikte, belki de daha da önemli olan tarihsel gerçek de belgelendi: Sırp otoritesinin görevdeki başkanı, Saraybosna'daki taht varisinin suikastından sorumluydu. Belgrad'daki yeniden yargılama sırasında, Dimitrijevic'in (Apis) kendisi tarafından yazılan bir rapor yüksek sesle okundu ve Yugoslav basınında sansasyon yaratacak şekilde tıpkıbasım olarak çoğaltıldı. Apis, bu belgede Sırp istihbaratının başı sıfatıyla Saraybosna'daki suikast emrini verdiğini ve suikastın kendi ajanları tarafından gerçekleştirildiğini itiraf ediyor.

Eski "Marks ve Engels Meydanı"nda bulunan etkileyici Pasi'c anıtı.

1917'deki yargısal cinayetin kurbanlarının itibarlarının iade edildiği aynı yıl, Belgrad'da Terazije Meydanı'nı iki komünist ideologun onuruna "Marks ve Engels Meydanı"na dönüştürmek için inşaat başladı; bu meydan, sosyalist klasikçilik tarzında devasa sendika binalarıyla mimari olarak öne çıkıyordu. Komünist ideoloji cazibesini yitirince, Belgrad bir

kez daha sokakların isimlerini değiştirmeyi ve meydanları yeniden tasarlamayı düşündü. Ve böylece, 1998'de meydanda Nikola Pašić'in bir heykeli dikildi ve meydan bu yargısal katilin adıyla ("Trg Nikole Pašića") anıldı! Neler olmuştu?

O dönemde Yugoslavya'yı Slobodan Milošević yönetiyordu. Ancak Belgrad'da muhalefet 1997'den beri iktidardaydı. Bunlar, 1970'lerde Yugoslavya hükümetiyle çatışan, hapis cezası alan ve ardından Batı'ya kaçan eski genç öğrencilerdi. Bu kuşağın temsilcilerinden biri de 1952'de Bosna'da bir subayın oğlu olarak doğan Zoran Dindić'tir. Belgrad'da liseden mezun olduktan sonra felsefe okudu ve bir muhalif grup kurdu. Birkaç aylık hapis cezasının ardından Almanya'da Jürgen Habermas'ın yanında eğitimine devam etti ve 1979'da "Marks'ın Eleştirel Sosyal Teorisi ve Haklılaştırma Sorunu" başlıklı teziyle doktorasını aldı.

1989'da Dindiç, Novi Sad'da profesör oldu ve burada diğer Sırp muhaliflerle birlikte "Demokrat Parti"yi kurdu. 1997'de Dindiç, Belgrad'ın ilk komünist olmayan belediye başkanı oldu. 1998'de Pasic anıtı dikildi ve meydanın adı değiştirildi. Bu, Dindiç'in Batı'ya boyun eğdiğinin bir işareti miydi? İngiliz siyasetçi Lloyd George, Eylül 1914'te Pasic'i Avrupa'nın en yetenekli devlet adamlarından biri olarak tanımlamamış mıydı?

24 Mart 1999 akşamı, ABD ve NATO, uluslararası hukuku ihlal eden bir savaş olan "Yugoslavya'nın kalıntılarına" karşı bir hava harekatı başlattı. Bu harekatın hazırlıkları, o dönemde Yugoslavya'nın kalıntılarındaki durum istikrarlı olmasına rağmen, 1998 yazından beri devam ediyordu.

Bunun ardındaki nedenler nelerdi? Her zamanki demokratik söylemin ardında somut ekonomik değerlendirmeler yatıyordu.

Özgürlük ve jeopolitik çıkarlar hakkında boş laflar. Bunlar, Nisan 2000'in sonunda Bratislava'da düzenlenen ve "Balkanlar" ile "NATO genişlemesi" konularını ele alan ABD Dışişleri Bakanlığı konferansında açıkça dile getirildi.

AGİT Meclisi Başkan Yardımcısı sıfatıyla CDU Milletvekili Willy Wimmer de davet edilmişti. O kadar endişelenmişti ki, konferanstan hemen sonra Yugoslav Savaşlarının gerçek arka planı ve geleceği hakkında görevdeki SPD Şansölyesi Gerhard Schröder'e (411) bir mektup yazdı.

ABD'nin jeostratejik niyetleri hakkında bilgilendirildi - son derece alışılmadık bir durum. 7. ve 8. maddeler şunları belirtiyor:

"Yaklaşan NATO genişlemesinin amacı, Baltık Denizi ile Anadolu arasındaki mekânsal durumu Roma genişlemesinin zirvesindeki haline geri döndürmektir. Bu amaçla, Polonya'nın kuzey ve güneyde komşuları olarak demokratik devletlerle çevrelenmesi, Romanya ve Bulgaristan'ın Türkiye'ye kara yoluyla erişiminin sağlanması ve Sırbistan'ın (muhtemelen ABD askeri varlığını sağlamak için) Avrupa gelişiminden kalıcı olarak dışlanması gerekmektedir." [412]

Bu plan o zamandan beri sürekli olarak uygulanmaktadır. Eski Şansölye Helmut Schmidt, savaşın ilk haftasının sonunda kesin bir dille şunları söyledi: "ABD'ye tutunarak uluslararası hukuku ve Birleşmiş Milletler Şartı'nı hiçe saydık" [413] ve ABD'li siyaset bilimci ve savaş araştırmacısı Profesör Daniel Kolko şunları yazdı:

Savaştan sonra, Berlin Tagesspiegel'de *:* "ABD için mesele, askeri gücünü göstermek ve NATO'daki hakimiyetini genişletmekti." [414] Bir yalanın dayattığı savaş, uluslararası hukukun yerini aldı.

"Güçlülerin hakkı".

Korfu Deklarasyonu'ndan 82 yıl sonra, İngiltere, ABD ile ittifak halinde, 1917'de kendisinin kurduğu Yugoslavya'yı dağıttı. Geriye kalan Yugoslavya, NATO'nun doğuya doğru genişlemesinin önünde bir engel miydi? Yoksa Belgrad'daki Çin büyükelçiliğine yapılan

saldırının da gösterdiği gibi, Çin'e çok mu fazla bağlanmıştı? Christopher Clark'a göre, NATO, 1999 baharında Sırplar üzerinde Avusturya-Macaristan'dan çok daha fazla baskı uyguladı.

Temmuz 1914'te Macaristan'da; şöyle soruyor: "Bu öncelikle Rusya'nın büyük bir güç olarak oyundan çekilmesinden mi kaynaklanıyordu?" [415] 1 Günümüzdeki savaşlar ve iç savaşlar (Irak, Libya, Suriye, Ukrayna, Mısır, vb.), Birinci Dünya Savaşı stratejistlerinin bıraktığı kan izinin günümüze kadar uzandığını ve Birinci Dünya Savaşı'na yol açan itici güçler ortaya çıkarılıp çatışmalar sürdürülebilir bir barış anlaşmasıyla sonuçlanana kadar sona ermeyeceğini göstermektedir .

Tarih araştırmalarının yanı sıra, Hankey'nin Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma anılarını da hatırlaması kesinlikle faydalı olurdu. Bu anılar, 1914 öncesi dönemin kabine ve hükümet yapılarına dair bilgiler sunmakta ve o dönemdeki İngiliz hükümetinin zihniyeti, siyasi hesaplamaları ve dış politika beklentileri hakkında sonuçlar çıkarılmasına olanak sağlamaktadır. Kayıtları, Birinci Dünya Savaşı'na giden yolu aydınlatmada ve Birinci Dünya Savaşı'nın önlenebilir olup olmadığı sorusunu ele almada önemli bir rol oynayabilir. Bu aynı zamanda Avrupa güçlerinin savaşa "toplu olarak sürüklenmesi" [Lloyd George] tezini de geçersiz kılacaktır.

Önemli eseri *Siyaset, Denemeler ve Yanılmalar'da* [416]

Hankey şunları belirtiyor

Bu durum, savaşların genellikle siyaset tarafından başlatıldığını ortaya koymaktadır. Savaşlar birdenbire başlamaz! Uzun müzakereler, konferanslar, uluslararası barış çabaları, tehditler, soğuk savaşlar ve dayanılmaz yüklerin ardından, resmi bir ilanla veya ilan olmaksızın bir savaş eylemiyle sonuçlanır.

Hankey'e göre, savaşta atılacak en tartışmalı adımlardan biri, Amerikan İç Savaşı'nın sonundan beri uygulanan koşulsuz teslimiyet politikasının ilan edilmesidir. (Bu durum şu

anda Esad'ın devrilmesi çağrılarında görülebilir.) Bu sadece savaşı ve halkın çektiği acıları uzatır ve savaşın sonunda barışı teşvik eden bir çözümü kalıcı olarak engeller. Şimdi nihayet Hankey'in teorilerini pratiğe dökme zamanı geldi!

LORD HANKEY

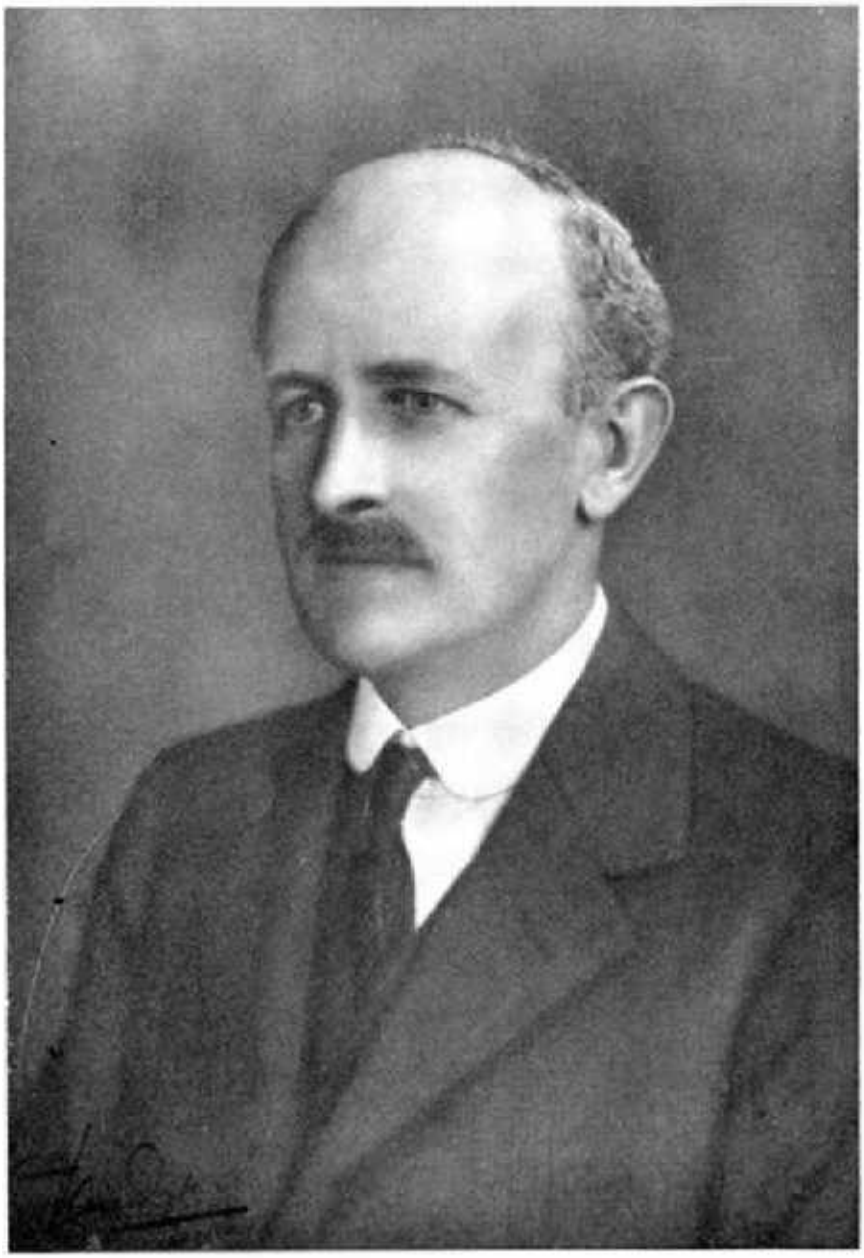

The Author

EVLİLİK EN ÜSTÜN EMİR

I9I4-I918

Bu hüzünlü zamanın ağırlığına boyun eğmeliyiz, söylememiz gerekeni değil, hissettiklerimizi söylemeliyiz. 'En yaşlı olan en çok şeye sahiptir; biz gençler, asla bu kadar çok şey görmeyeceğiz, bu kadar uzun yaşamayacağız.' (*Kral Lear,* Perde V, Sahne J)

BİRİNCİ CİLT

I.imtltin

Birinci Dünya Savaşı'na hazırlık ve savaşın patlak vermesi

Propaganda ve Gerçeklik

Helmut Roewer

Bu makale, Birinci Dünya Savaşı'nın temel siyasi yönlerinden birini ele almaktadır. İngiliz üst sınıfı içindeki küçük bir grubun bu savaşı kasıtlı olarak kışkırtmasını konu edinmektedir. Bu grubun nasıl hareket ettiğini, neden böyle davrandığını ve gerçeği örtbas etmek için hangi adımları attığını açıklamaktadır.

Özetle: Bu olaylarla ilgili kasıtlı, 100 yıldır süren dezenformasyon kampanyası son derece başarılı oldu. Bugün bile, savaşı tetiklediği iddia edilen Alman dünya hakimiyeti planları efsanesi, olduğu gibi kabul ediliyor. Barbar bir Hohenzollern rejiminin sorumlu olduğu söyleniyor. Barışçıl, demokratik devletlerin yok olmamak için ona direnmeleri gerektiği iddia ediliyor. Bu tür yalanları doğru kabul etmek, "propaganda" olarak bilinen basit bir mekanizmaya dayanıyor.

Propaganda, yanlış bilgilerin sürekli tekrar edilmesiyle gerçekleşir...

[4171] Bundan böyle

Bu iddiaları sorgulanamaz gerçekler olarak gören dinleyicilere bunlar art arda sunulacak ve çelişkili gerçekler olabildiğince hassas bir şekilde karşılaştırılacaktır. Her propaganda yalanı, içinde bir doğruluk payı olup olmadığını belirlemek için de vurgulanacaktır; çünkü her propagandacı, yalanının doğrulanabilir gerçeklere dayalı, inandırıcı bir temele sahip olması durumunda çok daha başarılı olacağını bilir. Ayrıca, yalanı destekleyecek sözde bir düşman tanığı olup olmadığı da araştırılacaktır; çünkü düşman tarafından gelen doğrulama her zaman özel bir güvenilirlik işareti olarak kabul edilir.

Tehdit yalanı

İngilizlerin Alman İmparatorluğu'na karşı yürüttüğü propaganda savaşındaki en önemli yalan, bugün bile İngilizce yayınlarda "Alman tehdidi" başlığı altında yaygın olan tehdit yalanıydı. Bu yalan, Almanya'nın dünya egemenliğine özendiğini iddia ediyordu. Geniş bir medya cephesinde, Alman İmparatorluğu'nun Britanya Adaları'nı işgal etmeye hazırlandığı ve bu amaca ulaşabilecek bir donanma kurduğu veya inşa ettiği öne sürüldü. Baştan söylemek gerekirse: Söz konusu dönemde Britanya Adaları'na karşı Alman işgal planları asla mevcut değildi. Tüm karşıt iddialar tamamen hayal ürünüydü. Bu hayal ürünü, sadece gerilim romanı yazarlarını değil, aynı zamanda İngiliz savaş yanlısı basınında [418] şüpheliyi de besledi .

420

ve her zamanki gibi

saygıdeğer *Times gibi*

[421]'in diğer ürünleri , ayrıca özel olarak oluşturulmuş devlet kurumları,

ama böylesine

Korku hikayeleri uydurmak, örneğin son derece gizlilik içinde kurulan ve bugün hala "MI6" kısaltmasıyla bilinen yabancı istihbarat servisi gibi. [422]

Majestelerinin ajanları, Prusya ordusunun Wesel'de toplanarak Kuzey Denizi'ni geçmeye hazırlandığı iddia edilen birlikleri hakkında rapor verdi ([423]) ve içişleri servisi mensupları (bugünkü MI5) bir adım daha ileri gitti.

İngiliz Adaları'nda, Alman askeri ataşesi tarafından gizlice eğitilip görevlendirilen ve İngiltere'ye saldırmak için işaretlerini bekleyen, en az 80.000 kişiden oluşan bir sabotaj ordusunun bulunduğunu iddia ettiler. [424]

Bu tür endişe verici raporların etkisi oldukça değişkenlik gösterdi. İyi bilgilendirilmiş kişiler bile Alman işgali tehdidinin sürekli tekrarına inanarak, Alman saldırısının her an mümkün olabileceğini düşündüler. [425] 1 Tamamen farklı

Bu, siyaset ve silahlı kuvvetlerin önde gelen isimlerinin görüşüydü. Hepsi, deniz savunması gerekçesiyle bile olsa, adalara amfibi bir saldırıyı tamamen söz konusu bile saymayan Mavi Su Okulu'na mensuptu. [426] 1 Her ne kadar kamuoyunda genellikle farklı şekillerde ifade etseler de, Britanya Adaları'nın yenilmezliği konusunda haklıydılar. [427] 1

Daha önce de belirtildiği gibi, İngiltere'nin siyasi liderlerinden birkaçı kamuoyu önünde farklı bir görüş dile getirdi ve onların bakış açısına göre bunun geçerli bir sebebi vardı. Büyük Britanya iki yüzyıldan fazla bir süredir dünya gücüydü. İngilizler için dünya gücü, deniz üstünlüğüyle eş anlamlıydı ve bu da donanmanın gücüne bağlıydı. İngiltere'de, yönetici sınıfa göre, İngiliz filosunun gücünün diğer filolarınkinden kat kat fazla olması gerektiği aşikardı. [428] 1 Bu süreçte, kişinin kendi kendine koyduğu kısıtlamalar söz konusudur.

Standartlar o kadar yüksek belirlenmişti ki, geçerli hesaplama faktörünün dünyanın tüm filolarının toplamından kat kat büyük olması gerekiyordu. Bu durum sorunlara yol açacaktı çünkü dünyanın dört bir yanındaki birçok ülke, özellikle ABD, Fransa, Rusya, Japonya, İtalya ve elbette Almanya, önemli büyüklükte kendi donanmalarını kurmaya girişmişti.

İngiltere'nin siyasi liderleri aptal değildi; tam tersine, İngiliz deniz üstünlüğünün, salt filo üstünlüğüne dayalı ilkesinin, ancak düşmanları dikkatlice seçerek ve on yıllardır uygulanan, başarılı "başkalarının sizin için savaşmasına izin verme" ilkesini uygulayarak sürdürülebileceğini soğukkanlılıkla hesapladılar. Pratikte bu, yükselen güç Japonya ile bir deniz anlaşması anlamına geliyordu ve Japonya'nın da Rusya ile çatışma arayışına girmesi teşvik edildi. [429] Böylece, Uzak Doğu'da Rus-Japon Savaşı başladı ve bu savaş şunlarla başladı:

Rus donanmasının imhası sona erdi. Ancak Fransa ile, olası bir deniz konuşlandırması hükmünü de içeren bir ittifak kuruldu: Fransa, bir Fransa-Prusya savaşı durumunda Atlantik kıyılarını Kraliyet Donanması ile koruyacağına söz verirken, Fransız filosu Akdeniz'e yoğunlaşacaktı. Son olarak, İtalya, yıllarca İtalyan politikacılara yapılan rüşvetlerle, Almanya ve Avusturya-Macaristan ile olan ittifakı olan Üçlü İttifak'tan çekilmeye ikna edildi ve böylece filosu etkisiz hale getirildi.

430

Geriye Almanya kaldı. Yüzyılın başından itibaren kurulan donanması, o dönemde veya sonrasında hakkında ne yazılmış olursa olsun, İngiliz Kraliyet Donanması için hiçbir zaman ciddi bir tehdit oluşturmadı.

Dediğim gibi, bu Alman filosu Almanlar hakkındaki propagandanın merkezindeydi.

Tehdit. Ancak Alman tehdidi efsanesi boşuna ortaya çıkmadı. Gerçekten de dünyanın okyanuslarına hükmetmeye başlayan korkutucu derecede büyük bir Alman filosu vardı. Bu filonun topları yoktu, zırhlı da değildi; bunun yerine okyanuslar boyunca yolcu ve dökme yük taşıyordu. Her biri 600.000 gemiden oluşan filolarıyla "Hapag" ve "Norddeutscher Lloyd" adlarıyla biliniyorlardı.

431

Brüt kayıt tonajı, en önemli ticaret filolarından biri haline gelmek için arttı.

İki yüzyıl boyunca malları ve gemileriyle dünya okyanuslarına hükmetmiş olan İngiliz tüccarlar, bu gelişmeyi tehdit edici buldular. [432]

1871'de Alman İmparatorluğu'nun kuruluşundan on beş yıl sonra, bu tehdit İngilizler için o kadar açık hale gelmişti ki, küresel pazarlarını Alman ürünlerine karşı koruma altına alma zorunluluğu hissettiler. Bu amaçla, kendi topraklarında Alman malları için yasal olarak "Almanya'da Üretilmiştir" ibaresini getirdiler. [433] 1 Ancak ayrımcılık olarak tasarlanan şey pratikte tam bir fiyasko oldu, çünkü "Almanya'da Üretilmiştir" ibaresi hızla aranan bir kalite damgası haline geldi; buna rağmen internet platformu Wikipedia'daki anonim tarih revizyonistleri, *menşe* işaretinin Alman mallarının düşük kalitesi konusunda dünyayı uyarmak için tasarlandığı efsanesini yaymaya devam ediyor. Bu tamamen propaganda.

Alman malları ve Alman ticaret filosu—İngiltere'deki insanlar "Alman tehdidi"nden bahsettiklerinde meselenin özü buydu, gerçek kaynağın adını kimse koymasa da. Tekrarlamak gerekirse: Alman donanmasıyla çok az veya hiç ilgisi yoktu. İngiltere'nin önde gelen Muhafazakar siyasetçisi Arthur Balfour, 1910 yılında Londra'da ABD büyükelçisi Henry White ile yaptığı özel bir görüşmede bunu mükemmel bir şekilde özetledi. Öfkeli Amerikalı şunları kaydetti:

Balfour: Almanya çok fazla gemi inşa edip ticaretimizi elimizden almadan önce ona savaş ilan etmek için bir neden bulamadığımız için muhtemelen aptalız.

Beyaz: Özel hayatınızda asil bir insansınız. Sizin kadar donanmaya sahip olma hakkı olan zararsız bir ulusa karşı savaş kışkırtmak gibi ahlaksız bir politikayı nasıl düşünebilirsiniz? Almanya ile rekabet etmek istiyorsanız, daha çok çalışın.

Balfour: Bu, yaşam standardımızın düşmesi anlamına gelir. O zaman savaş açmak muhtemelen bizim için daha kolay olurdu. [434]

Almanya'ya karşı savaş. Balfour ne hakkında konuştuğunu çok iyi biliyordu, çünkü 1904'ten beri bu savaşa yönelik gizli hazırlıklar politikalarının merkezinde yer alıyordu. 1905'in sonunda Başbakanlık görevinden alındığında bu konuda hiçbir şey değişmedi. Daha sonra açıklanacağı gibi, bunun tamamen farkındaydı.

Alman tehdidinin savaş başlatıcı bir propaganda faktörü olarak garip bir seyri vardı. Savaş başladıktan sonra, yerini Alman vahşetleriyle ilgili propaganda aldı. [435] 1 1919'daki Versay Antlaşması'nın savaşın tüm sorumluluğunu Almanlara yüklemeyi amaçlamasıyla yeniden gün yüzüne çıktı. O zamanlar Almanya'da aklı başında hiç kimse buna inanmıyordu. Herkes, Almanya'nın barış antlaşmasını imzalamasının, İngilizlerin Alman İmparatorluğu'na karşı uyguladığı açlık ablukasının devamı ve yoğunlaştırılması yoluyla zorlandığını biliyordu; çünkü İngiliz hesaplamalarına göre bu savaş sonrası suç, Kasım 1918 ile Haziran 1919 arasında 250.000 Alman çocuğunun ölümüne neden olmuştu. Açlıktan ve yetersiz beslenme hastalıklarından ölmüşlerdi. [436]

1960'larda Alman tehdidi efsanesi son şeklini aldı. Bir Alman, yani düşman bir tanık, sahte tanıklığıyla İngiliz tehdidi yalanını süsledi. Bu, Nazi rejimi altında sisteme uygun ilk başarılarını elde eden Hamburglu tarihçi Fritz Fischer'di. [437]

Griff nach der Weltmacht * (Dünya Gücüne Tutunma)* gibi anlamlı bir başlığa sahip bir kitap yazdı **. Dünya gücü üzerine olan bu kitap, Amerikan bayrağı ve İngiliz bayrağı altında bir tür öz-Nazilikten arınma girişimiydi. Fischer, bu kitapta, komşu devletlerin işgaline sözde karar verilen Kaiser Wilhelm başkanlığındaki bir Kraliyet Konseyi gibi uydurma gerçeklerle düşman propagandasını desteklemekten çekinmedi. [438] 1 Ne kadar utanç verici bir yalvarma.

dünya egemenliği arayışının zaferi, garip bir şekilde dokunaklı bir gerçeği içeriyor: Anglo-Amerikan yayınları, Almanya ve sözde kasıtlı savaş kışkırtması hakkında, tek bir orijinal Almanca belge bile okumamış kişiler tarafından yazıldı. Bunun basit bir açıklaması var: Almanca diline hakim değillerdi. Bu nedenle, *Der *Griff nach der Weltmacht* (* Almanya'nın Dünya Gücü Arayışı) gibi eserler hemen İngilizceye çevrildi ve sonuç olarak, bu anlatıya uyan her şey de çevrildi. Avustralyalı Douglas Newton, 2014 yılında etkileyici bir ilgili liste yayınladı.^[439] ve ayrıca buna ek olarak

öncesi eylemlere değil, savaş eylemlerine atıfta bulunduğu belirtildi .

Bu, bir bahane olarak kullanılmıştır. Bu dürüstçe değil. Hatta tamamen propaganda.

Dünya egemenliğinin vizyonerlerinden hiçbiri, Alman liderliğinin savaşın patlak vermesinden önceki haftalarda neden bu kadar felaket derecede amatörce davrandığını açıklamaya kalkışmadı. Örneğin, 1914 yazındaki Kiel Haftası'nı neden kendi avantajlarına kullanmadılar ?

En az on İngiliz savaş gemisini fiyortta karaya oturtmak için mi? Ayrıca, savaşın asıl kışkırtıcısı, gazete patronu ve Times'ın sahibi Lord Northcliffe'i öldürmek için neden hiçbir Alman devlet adamının bir haydut tutmadığı da sorulabilir. Bunun nedeni para olamazdı, ya

da en azından 1907'de *Le Matin'de verdiği röportajdan beri kötücül rolünün tanınması için de olamazdı.* [441] 1 Bu olasılıktan bahsetmemin tek sebebi, savaşın başlamasından yaklaşık bir yıl sonra, 23 Ekim 1915'te bir akşam yemeğinde yanında oturan Alman Dışişleri Bakanı Gottlieb von Jagow'un, [belirsiz] doğumlu Prenses Blücher'e [belirsiz] hakkında bir şeyler söylemiş olmasıdır.

İngiliz kadın şöyle dedi:

"Lord Northcliffe'i vurmak isteyen kimse yok mu burada? O, kendi ülkesinin en büyük düşmanı, bizim de. Bu kan dökülmesinden ve katliamdan dünyadaki herkesten daha fazla sorumludur." [442]

Şimdiye kadar Alman Dışişleri Bakanı. Geç, çok geç bir farkındalıktı bu, ama barış zamanındaki bir savaş kışkırtıcısının farkındalığı değildi. [443]

Barış koruma yalanı

Tehdit yalanı, propaganda amaçlı olarak barışı koruma yalanıyla desteklendi. Bu ikinci iddia, İngiliz hükümetinin ve özellikle Dışişleri Bakanı Sir Edward Grey'in son ana kadar barışı korumak için mücadele ettiğini öne sürüyordu. Oysa bunun tam tersi doğrudur; Kral Edward VII tarafından özel olarak seçilen birkaç kişi arasında, İngiliz kralının Almanya'ya karşı bir imha savaşı başlatma yönündeki içten arzusunu yerine getiren vaftiz oğlu Edward Grey de vardı.^[444] Bunu uygulamaya koyun.

İngiltere'nin iyiliği için kaçınılmaz olarak gerekli olduğu varsayılan adımları değerlendirmek ve karara bağlamak. Parti siyasetinden bağımsız olmak, açık bir ifadeyle, seçmenlerin karşıt oylarından bağımsız olmak anlamına geliyordu. [446] 1

Almanya'ya karşı yürütülen gizli savaş politikasının idari merkezi, 1904 yılında kurulan İmparatorluk Savunma Komitesi (CID) idi. Bu kurumun parti siyasetinin dışında faaliyet göstermesi gerekiyordu ·

Bu muhalif oy, Liberallerin ezici bir seçim zaferi elde etmesinin ardından Ocak 1906'da mevcuttu. [447] 1 sözü almıştı

Muhafazakâr seleflerinin küresel savaş anlayışından kopmak için. [448] 1 Bugünkü okuyucu haklı olarak şu soruyu soruyor: Bu insanlara Parlamentoyu hiçe sayıp, kaçınılmaz olarak Almanya'ya karşı bir savaşa yol açacak önlemler alma hakkını kim verdi? Üstelik bu adamlar, özellikle Boer Savaşlarından sonra, İngiliz halkının bu savaşı istemediğini gayet iyi biliyorlardı. Bu da bizi İngiliz siyasetinin ve yönetici sınıfının temel bir sorununa getiriyor: İngiltere, bugün savunulan anlamda bir demokrasi değildi ve parlamentarizm bile en iyi ihtimalle rahatsız edici bir sonradan akla gelen bir şeydi.

Ancak burada da 1914 öncesi döneme ait birincil kaynaklarla ilgili önemli sınırlamalar bulunmaktadır: Hankey günlük tutmuştur. [450]

Deniz İstihbarat Servisi'nden (NID) Maurice Hankey adlı bir adam kısa süre sonra CID sekreterliğine atandı. Sonraki yirmi beş yıl boyunca İngiltere'nin Almanya'ya karşı savaş planlarını denetledi ve geliştirdi. 1960'ların başlarında bu konuda bilgi sağladı. [449]

Ancak, bu günlük kayıtları, en azından günlük yazarının 1903/04'teki balayına ilgi duymayanlar için, şu noktadan itibaren başlar:

Hankey, resmi konuları özel olarak kaydetmeye ancak savaşın başlamasından tam sekiz ay sonra, 4 Mart 1915'te başladı. Bunu yapmaya bu noktada başlamış olup olmadığı kesin olarak bilinmiyor. Ancak, kaderin cilvesi olarak, bu notların yokluğu neredeyse tam olarak İngiliz Kabine tutanaklarının yokluğuyla örtüştüğü için, önemli şüpheler devam ediyor.

1910-1915 yılları arasındaki bu tutanaklar sorulduğunda, Kew'deki Majestelerinin arşivlerinin sorumluları kibarca omuz silkerek yanıt veriyorlar.

Burada odak noktası öncelikle tarafsız ülkelere, özellikle Belçika ve Hollanda'ya karşı gerekli önlemlerdi. Bu iki devlet, başarılı bir ekonomik savaş için en önemli potansiyel engelleyiciler olarak kabul ediliyordu.

[452] 1'in tanıtımından bir yıl sonra Kıta savaşlarıyla ilgili alınan karar:

Hankey'nin anlatımına göre, Almanya'ya karşı savaşa hazırlık üç aşamadan oluşuyordu: (1) Balfour'un görevdeki son iki yılındaki teorik aşama, 1904/05, (2) 1906'dan 1909'a kadar olan siyasi aşama ve (3) Ağustos 1909'dan Ağustos 1914'e kadar olan uygulama aşaması. Bu son uygulama aşaması, hangi departmanın Almanya'ya karşı hangi önlemleri hazırlamaktan ve uygulamaktan sorumlu olduğunu ayrıntılarıyla anlatan bir "Savaş Kitabı" (veya daha doğru bir ifadeyle, bir savaş senaryosu) oluşturulmasıyla başladı. [451] 1 > Not Almanya'ya karşı uygulanan ablukanın detayları düzenlenmişti.

Kesinlikle İngiliz yapımıydı.

Sefer kuvveti, Fransa'nın kuzey kanadına konuşlandırılacaktı. İngiliz Donanması, kuzey Almanya'ya asker çıkarma planlarıyla buna karşı çıktığı için, Başbakan Asquith, 1912'de Deniz Kuvvetleri Bakanı'nı görevdeki İçişleri Bakanı ve tartışmasız sertlik yanlısı Winston Churchill ile değiştirdi. Barışın son günlerinde de anlaşılacağı üzere, Churchill, İngiltere'nin Almanya'ya karşı savaşa girme kararının garantörüydü. [453]

Savaş yanlısı Churchill'i tam da bu amaçla Deniz Kuvvetleri Bakanı gibi kritik bir göreve getirdiğini ustaca gizlemiştir. İçeridekilerin hepsi bunun ne anlama geleceğini biliyordu ve buna göre hareket ettiler.

Başbakan Asquith anılarında, İngiltere'yi savaşa sürükleyenin kendisi değil de Winston Churchill'in eylemleri olduğunu tasvir etti. [454]

Gelecek nesiller için bırakılan notlar. [455]

CID'nin savaş planlama aracına geri dönersek: Savaş Kitabı'nın en parlak anı, Başbakan Asquith'in isteği üzerine, 28 Temmuz 1914 Salı günü, Savaş Kitabı'nı Asquith'in 10 Downing Street'teki resmi konutuna teslim etmesine izin verildiği gün yaşandı. İngiltere'nin gizli savaş önlemleri planlandığı gibi ilerledi. Hankey, karısı için çift anlamlı bir not aldı:

"Hükümetin hiçbir risk almamasına minnettarım." [456]

İngiltere'nin karar vericilerinin savaşa karar verdiğine dair basında tek bir kelime bile yer alamayacağı için Hankey'e şu talimat verildi...

Doping soruşturması emri (örtbas etme emri) verdi. Ve bunu yaptı.

Almanya hâlâ barışı nasıl koruyacağını düşünürken, İngiltere Başbakanı çoktan savaşa girmişti. Olayların yönlendirdiği bir adam değildi kesinlikle. O akşam nasıl davrandığına dair birinci sınıf bir kaynağımız var: karısı Margot'nun günlüğü. Günlüğe göre, Asquith, Margot'nun gecelik giymiş halde akşam gazetelerini okuduğu yatak odasına girdi, yatağına oturup onu öptü (kaydedilecek kadar alışılmadık bir davranış olduğu anlaşılıyor) ve İmparatorluk Savunma Komitesi'nin iki yıldır tartıştığı ve karar verdiği şeyin artık gerçekleşmekte olduğunu bildirdi. Margot Asquith günlüğüne "Bu savaş demek!" diye yazdı ve

Yemekte, masadaki hiç kimse buna şaşırmış gibi görünmedi. [457]

Bu ayrıntı da CID'nin gerçekliğinin bir parçası. CID'nin kurucusu Balfour, sekreteri Hankey aracılığıyla İngiliz savaş planlarına sıkı sıkıya bağlı kaldı. Asquith Başbakan olduktan sonra, bu gizli işbirliği neredeyse resmileşti. Bu durum, hükümet başkanı ve muhalefet liderinin Parlamentoyu alt etmek için birlikte çalışmasının yarattığı siyasi absürtlüğe yol açtı. Amaçları, bedeline değecek gibi görünüyordu. Bu amaç ise Alman İmparatorluğu'na karşı savaştı.

1914 yazında fırsat doğunca, İngiliz diplomasisi, Saraybosna'da taht varisinin öldürülmesinin ardından ortaya çıkan Avusturya-Sırp çatışması nedeniyle Rus liderliğine Avrupa savaşı başlatması için baskı yaptı. [458]

Bu ısrar o kadar açıklayıcı ki, 5 Ağustos 1914 tarihli İngiliz Beyaz Kitabı'nda ya tamamen atlanmış ya da yalnızca tahrif edilmiş bir biçimde yeniden üretilmiştir. [459]

O dönemde Saint Petersburg'daki İngiliz büyükelçisi Sir George Buchanan da

460

Savaştan sonra anılarını tahrif etmek zorunda kaldı. [461]

buna göre

Aynı derecede dikkat çekici olan bir diğer nokta ise İngiliz donanmasının seferber edilmesidir. Bu seferberlik 27 Temmuz 1914'te başladı. Churchill ertesi gün karısına şöyle yazdı:

"Her şey felakete ve çöküşe doğru gidiyor. İlgiliyim, hazırım ve mutluyum." [462]

Bu seferberliğin amacı, daha sonra defalarca iddia edildiği gibi, Almanya'yı tehdit etmek değildi. [463]

Aksine, amaçları Fransa ve Rusya'ya artık başlamak istediklerini bildirmekti. Bu, diplomatik kanallar aracılığıyla bu şekilde iletildi ve Paris ve Saint Petersburg'da da bu şekilde anlaşıldı. [464]

Bu önlemler arasında İngiliz filosunun iki gün sonra savaş pozisyonlarına geçmesi de yer alıyordu. Bu, Müttefikler için tam bir savaş gösterisiydi, çünkü o gün antlaşma şartları gereği Fransa'nın kıyı savunmasına tahsis edilen büyük savaş gemilerinden oluşan filo, Rusya'ya yaptığı devlet ziyaretinden dönen Fransız Cumhurbaşkanı Raymond Poincaré ile Manş Denizi'nde karşılaştı. [465]

Donanma, dost canlısı savaş lordunu karşıladı. Dunkirk'te karaya çıktığında, savaşın hâlâ önlenebileceğine inanıp inanmadığı sorulduğunda şöyle yanıtladı:

“Bunu yapmak çok üzücü olurdu, çünkü bundan daha elverişli koşullar asla bulamayacağız.” [466] 1

Belçika yalanı

1914 Ağustos'unun başlarında, Büyük Britanya'nın Belçika'yı korumak için Avrupa savaşına müdahale etmesi gerektiği yalanı ortaya atıldı. Bu yalan bugün bile hâlâ savunulmaktadır.

Bu da en az onun kadar yanlış.

Bu bağlamda, en azından şunu belirtmek gerekir ki, 1906'dan beri İngiltere, Fransa-Almanya savaşı durumunda Alman konuşlanmasını kuşatmak amacıyla Belçika'yı İngiliz seferi kuvvetleri için bir askeri üs olarak kullanmak üzere sürekli güncellenen bir askeri anlaşma imzalamıştı.

469

Ayrıca belirtmek gerekir ki, Büyük Britanya, Belçika'nın tarafsızlığının korunmasına ilişkin uluslararası hukuk kapsamında yasal olarak bağlayıcı herhangi bir anlaşmaya taraf olmamıştır. [470]

"1839 antlaşmasının tek bir garantör gücünün, diğerleri geri adım atarsa veya karşı çıkarsa Belçika'nın tarafsızlığını korumakla yükümlü olması şüphelidir. Bakanlar Kurulu, bu meselenin ortaya çıktığında yasal bir yükümlülükten ziyade siyasi bir yükümlülük olduğunu düşünmektedir." [471]

Asquith, 29 Temmuz 1914'te İngiliz kralına şunları söyledi. Üç gün önce de özel olarak şunları söylemişti:

“Onlara [Belçikalılara] yardım etme yükümlülüğümüz yok.” [472]

Şunu belirtmek gerekir ki, birkaç gün sonra, 6 Ağustos 1914'te Asquith, Alman İmparatorluğu'na karşı ani savaş ilanını haklı çıkarmak için halka tam tersi bir iddiada

bulunarak yalan söylemiştir. [473] 1 Durum böyle kaldı, çünkü Downing Street 10 numaradaki beyler, savaş için inandırıcı bir neden olarak sunulabilecek bir bahane arıyorlardı.

Belçika olayı, neredeyse daha kötü olamayacak bir Alman kendi kalesine golüyle başladı. 29 Temmuz 1914'te Alman Şansölyesi Theobald von Bethmann Hollweg, İngiliz büyükelçisi Goschen ile olası bir karşılıklı tarafsızlık hakkındaki düşüncelerini paylaştı. Bu, herhangi bir çatışmadan sonra Fransa ve Belçika'nın toprak bütünlüğüne dokunulmaması konusunda Alman taahhüdünü de içeriyordu. [474] 1 Böylece , Belçika hakkındaki tartışmayı resmen başlattı; ancak bilgili herhangi bir Tebalı için Almanya'nın Belçika'dan geçeceği aşikardı. Saçma ama gerçek. İki gün sonra, Dışişleri Bakanı Grey bu öneriyi kesin bir dille reddetti. [475] 1

Ancak İngiliz kabinesinde yer alan Grey, Belçika yüzünden savaşın seyrini belirledi.

Cephane sandığını doldurmak için bir şey daha yaptı. Görünüşte safça bir şekilde, Alman büyükelçisi Prens Lichnowsky'ye, Almanya'nın savaş durumunda bile Fransa'ya saldırmayacağına dair kesin bir beyanda bulunup bulunmayacağını sordu. Aklı başında herhangi bir insanın böyle bir soruya ancak olumsuz yanıt verebileceğini hesapladı. *476* [1] Ancak Lichnowsky, kendi inisiyatifiyle hareket ederek, Alman İmparatorluğu adına bu açıklamayı yaptı. [477] 1 Daha da kötüsü, Şansölye, Devlet Sekreteri von Jagow ve Alman İmparatoru saldırmazlık yeminini üç kez tekrarladılar · 478 1 Şimdi

Grey acil freni çekmek zorunda kaldı. Bu açıklamaları İngiliz Kabinesinden gizledi. [479]

Ancak bu şekilde Büyük Britanya'nın fiilen 2 Ağustos 1914'te savaşa girmesi mümkün olabilirdi. [480] 1 Çünkü o gün kabine durumu yanlış değerlendirerek karar vermişti.

Gri:

Gerçekler şöyleydi: Deniz Kuvvetleri Bakanı Churchill'in isteği üzerine, İngiliz filosu Fransız kıyılarını korumak için görevlendirildi. Fransa'ya derhal karşılık gelen bir taahhüt verildi. [481]

"Alman filosunun Manş Denizi'nde veya Kuzey Denizi'nde Fransız kıyılarına veya gemilerine karşı düşmanca eylemlerde bulunmak üzere ortaya çıkması durumunda, İngiliz filosunun mümkün olan her türlü korumayı sağlayacağına dair güvence verme yetkisine sahibim." [482]

Grey aynı belgede meselenin kesinlikle gizli tutulması gerektiğini belirtti. Fransa buna karşılık derhal harekete geçti.

Tekrar belirtmek gerekirse: O dönemde Belçika'ya Almanya tarafından bir ültimatom verildiğinden söz edilmiyordu. [483]

Bu ancak Reich hükümetinin bir kez daha anlaşılmaz bir hata yapması, yani Alman saldırmazlık taahhüdünü derhal ve kamuoyuna büyük bir çaba sarf ederek ilan etmemesi nedeniyle mümkün oldu. [485] 1 Birkaç gün sonra

Tam tersine: Almanya, Büyük Britanya da savaşa katılmadığı takdirde Fransa'ya saldırmayacağına dair söz vermişti. Bu, Belçika'nın tarafsızlığını en iyi şekilde koruyacaktı , eğer öyle isteselerdi; ancak Grey ve ortakları bunu istemediler, çünkü savaş için bir bahane arıyorlardı. Bu nedenle Grey, kendi kabinesine yalan söyledi. [484]

Britanya savaş ilan ettikten sonra, Grey'in hileli manevraları ortaya çıktığında, sahte belgelerle desteklemeye çalıştığı fantastik bir hikaye uydurdu.

486

Belçika ile ilgili üçüncü ve en ölümcül kendi kalesine gol, Alman yönetiminin ülkeye zorla girmesiyle atıldı. İngilizlerin Alman savaş suçunu uydurmasına ve kendi savaş kararlarını gizlemesine olanak sağlayan bu hatayı başka bir yerde ayrıntılı olarak anlattım. [487]

Almanya'nın Belçika'yı işgali, Asquith ve Grey'in önderliğindeki İngiliz savaş grubuna paha biçilmez bir hediye oldu. [488] 1

"O zamanlar duaya düşkün değildim, ama elimden geldiğince Almanların Belçika'yı işgal etmesi için dua ederdim..."

Belçika'nın işgali, savaş ilanını desteklemek için gökten inmiş bir bahaneydi. [489]

Frances Stevenson, İngiliz Kabinesindeki belirleyici günleri işte böyle özetledi. Kendisi, Maliye Bakanı Lloyd George'un sekreteri ve yatak arkadaşı olduğu için birinci sınıf bir kaynaktan yararlanmıştı.

Alman işgalinin bu hediyesi, İngiliz savaş yanlıları için yeterli görünmedi. Belçika'dan yardım talebi uydurdular. [490] 1_Ancak bu, Britanya'nın savaş ilanından önce mümkün *değildi* . Belçika kralının yardım talebi, Büyük Britanya'nın Almanya'ya savaş ilan etmesinden *sonra , 5 Ağustos 1914 öğlen saatlerinde geldi.* [491] 1_Dolayısıyla, Grey'in iddiasının aksine, yardım talebi 3 Ağustos'taki savaş ilanının nedeni olamazdı.

Demokrasi yalanı

Son olarak, "demokrasi yalanı"ndan bahsetmek gerekir ve bu yalan şöyleydi: Büyük Britanya'da, Alman İmparatorluğu'nun aksine, demokratik olarak meşru bir hükümet savaşa karar vermişti ve bilindiği gibi, böyle bir hükümetin daha fazla hakkı vardı. Burada da, temel varsayım -yani, demokratik bir hükümetin savaşa daha fazla hakkı olduğu- propaganda olarak reddedilebilir, çünkü bu propagandayı destekleyebilecek gerçekler Ağustos 1914'te mevcut değildi. Özellikle, Büyük Britanya, Alman İmparatorluğu'nun aksine, demokrasi olarak adlandırılamazdı, çünkü Birinci Dünya Savaşı'ndan önce (erkekler için) genel oy hakkına sahip olan İngiltere değil, Almanya'ydı. [492]

Geri kalanlar da doğru değil: Gerçekte, savaşa karar veren demokratik bir organ değil, İngiliz kabinesindeki son derece küçük bir azınlıktı. Bunlar Başbakan Asquith ve Dışişleri Bakanı Grey idi. Onları Deniz Kuvvetleri Bakanı Churchill ve biraz tereddütten sonra Maliye Bakanı Lloyd George destekledi. [493] 1 Bakanlar Kurulu savaşa girme kararını hiçbir zaman resmen görüşmedi. İlgili Bakanlar Kurulu tutanakları imha edildi veya kaldırıldı. [494]

"Bakanlar Kurulu'ndan gizlilik uzun süren bir süreçti ve kasıtlı olmalıydı." [495]

Lord Loreburn'un görüşü buydu. Sonuçta, kendisi de o kabinenin bir üyesiydi. Varsayımı kesinlikle doğruydu.

Asquith'in Başbakanlık görevine başlamasından tam üç yıl sonra, 11 Nisan 1911'de Grey, Başbakana Fransa ile yapılan gizli anlaşmalar hakkında bilgi verdi.

O zamana kadar, 1905'ten beri [belirsiz] bilgiyi yalnızca iki politikacı biliyordu.

A

Yoğun savaş hazırlıkları yapılıyordu, özellikle Grey ve Savaş Bakanı tarafından.

Haldane. Grey'in Asquith'e yazdığı mektup hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Bu sıkı tecrit uygulaması devam etti. İmparatorluk Savunma Komitesi'nin bireysel toplantılarına yalnızca Churchill ve Lloyd George gibi seçkin bakanlar davet edildi.

Bu, İngiltere'nin sözde demokratik savaş kararının gerçek temeliydi. Resmi bir parlamento tartışması tamamen yoktu. Grey, 3 Ağustos 1914'te Avam Kamarası'ndaki milletvekillerine, kendisinin ve Asquith'in yıllarca aynı platformdan açıkça reddettiği, Fransa ve Rusya ile yıllardır süren savaş anlaşmaları hakkında bilgi verdiğinde, [497] 1 Bu durum ayaklanmalara yol açtı, ancak düzenli bir parlamento tartışması gerçekleşmedi. Ertesi gün de benzer bir tartışma engellendi. [498] 1

4 Ağustos 1914'te bile, Alman İmparatorluğu'na karşı savaş ilanını görüşmek üzere hiçbir kabine toplantısı yapılmadı. Bunun yerine, Asquith o akşam geç saatlerde birkaç sadık takipçisiyle bir briç oyunu oynamak için tekrar bir araya geldi ve ardından İngiliz kralına bir elçi gönderdi; kral, Kraliyet Konseyi'nin savaş yanlısı iki üyesinin yardımıyla, Büyük Britanya'nın Almanya ile savaşta olduğunu belirten bir bildiri imzaladı. İngiliz seçmenlerinin hiçbir seçilmiş yetkilisi bu son işlemlere katılmadı. [499]

Eski diplomat Wilfrid Blunt'ın günlüğü, yönlendirme amacıyla kullanılabilir. 30 Haziran 1914'ten itibaren, bu bilgili adamın Asquith-Grey fraksiyonu tarafından yayılan dezenformasyonla nasıl yanıltıldığının gün gün anlatımını sunmaktadır. Savaş ilanı, hem kendisi hem de yurttaşlarının çoğunluğu için sürpriz olmuştur. 1919'da yayınlanan günlük, 5 Ağustos 1914'te kamuoyuna açıklanan bu savaş ilanıyla sona ermektedir · Bu,

Aynı tarih altında yapılan bir kayıt. Ancak bu gerçeğin tamamı değil, çünkü eksik olan şuydu:

"İşte Grey'in inatçılığının sonuçlarıyla karşı karşıyayız... Kimin için savaşıyoruz? Polonya, Finlandiya, İran ve tüm Kuzey Asya'nın tiranı Rusya için. Kuzey Afrika'daki yırtıcı dostumuz Fransa için ve nihayetinde iğrenç Kongo öncülüyle Belçika için." [501]

Eğer insancıl bir yaklaşım sergilersek, Blunt'ın savaş günlüğünün ölümünden sonra yayınlanmasını amaçladığını belirterek bu yayından kaldırılmayı mazur görebiliriz.

502

mayıs.

Ama bu asla gerçekleşmedi.

4 Ağustos 1914 akşamı, Alman İmparatorluğu'nun Büyük Britanya'ya savaş ilan ettiği açıklamasıyla pasaportlarını aldı. Okuyucu şaşkına dönmüştür, ancak doğru okumuştur. Yazılanlar doğru değildi.

İngiltere'nin savaş ilanına ve gerçekten de maceracı gidişatına, merkezinde yine Alman büyükelçisi Lichnowsky'nin yer aldığı grotesk bir anekdot eklenmelidir. [503]

Gerçekler doğru değildi, ancak Dışişleri Bakanlığı'nın isteklerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Önceki provokasyonlardan ve Dışişleri Bakanı Grey'in 3 Ağustos 1914'teki açık savaş konuşmasından sonra, Almanya'nın Rusya ve Fransa'yı takip ederek İngiltere'ye savaş ilan etmekten başka seçeneği kalmadığını varsaymışlardı. Ancak öyle olmadı.

Şimdi, İngiliz Dışişleri Bakanlığı'ndaki savaş kışkırtıcıları soğuk terler dökmeye başladılar. Sadece kendileri bir savaş hali yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda Almanların sözde savaş ilanına verilecek uygun, ancak artık ölümcül olan yanıt belgesini de hızla toplamaları gerekiyordu. Devlet memuru ve genç bakanın oğlu Harold Nicolson o gece görevlendirildi. Söyleneni yaptı. Dahası, babasına Alman büyükelçisinin yeni belgeyi itirazsız kabul etmekle kalmayıp, görünüşe göre okumadığı eski, tahrif edilmiş belgeyi de hemen geri verdiğini müjdeledi. Alman, bir kez daha nasıl aptal yerine konulduğunun ve farkında olmadan ne tür bir silahı teslim ettiğinin bilincinde değildi. Saf Lichnowsky, İngilizler için rüya gibi bir seçimdi. [504]

Sonuç ve etkileri

İşte Büyük Britanya'nın savaşa girmesinin ve savaşın bir dünya savaşına dönüşmesinin nedeni budur; İngiliz savaş kliğinin kararlı eylemleri olmasaydı bu savaş asla patlak vermezdi. Tüm karşıt anlatılar, sessizlik ve yalanlardan oluşan bir ağa dayanmaktadır. Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Jackie Fisher'ın savaştan kısa bir süre sonra kendine özgü sert üslubuyla yazdığı gibi:

"Millet, yanılgılar yüzünden savaşa sürüklendi."

505

Bu yanılsamaları yaratan yalanlar kalıcıdır. Günümüze kadar varlıklarını sürdürmüşlerdir. [506]

İngiliz İmparatorluğu'nun Orta Doğu'daki yıkıcı politikaları

Peter Haisenko

"Yalan ve şiddetten asla iyilik doğmaz." Mahatma Gandhi

İsrail'e ilk ziyaretim çok önemli bir deneyimdi. 1976 yılıydı ve henüz 24 yaşındaydım. Tel Aviv'deki bir sahil restoranında yaşlı bir Yahudi adamla sohbet etmem tamamen tesadüftü. Keyifli sohbetimiz sırasında, Yahudilerin ve Almanların aslında en iyi arkadaş olmaları gerektiğini söyleyerek beni şaşırttı. O zamana kadar neredeyse tamamen Alman ortaokullarında öğretilen müfredata dayalı tarih bilgimle, oldukça şaşırmıştım. Hem Almanların hem de Yahudilerin İngiliz İmparatorluğu'nun emperyalist politikalarının kurbanı olduğumuzu açıklamasıyla bile bu şaşkınlığım azalmadı.

Bu konuşma ortağımı zeki ve geniş bilgiye sahip biri olarak tanıdığım için, söyledikleri aklımda kaldı. O zamandan beri neredeyse tüm dünyayı gezdim ve lise tarih bilgimi giderek daha fazla sorgulayan birçok konuşma yapma ayrıcalığına sahip oldum. Ancak, Britanya İmparatorluğu'nun hain stratejilerinin tam boyutunu anlamam on yıllar sürdü. Burada, sadece İsrail ve Orta Doğu ile ilgili konulara değinmek istiyorum, çünkü oradaki durum küresel siyasi öneme sahip. Baştan söyleyeyim: Yahudiler ve Araplar arasındaki düşmanlık, hatta görünüşte doyumsuz nefret, ne doğal ne de ilahi bir takdirdir. Jeopolitik nedenlerle kasıtlı olarak üretilmiştir ve bugün bile Anglo-Saksonların güç ve petrol çıkarlarına hizmet etmeye devam etmektedir.

Genel olarak, İngiliz politikasının her zaman yalnızca İngiltere'nin emperyal hedeflerine yönelik olduğu belirtilmelidir. İngiltere hiçbir zaman kendi vaatlerine bağlı hissetmedi. İngiltere, siyasi amaçlarını ilerletmek için korsanları ve diğer risk alanları kullanmaktan veya bu tür eylemleri kendisi gerçekleştirmekten asla çekinmedi. Sadece Karayipler'in kana susamış korsanı, daha sonra Sir Francis Drake olarak şövalye ilan edilen Francis Drake'i düşünmek yeterlidir. İngiliz politikası, şiddet veya açlık yoluyla Britanya İmparatorluğu ülkelerinde sayısız insanın ölümüne defalarca yol açtı. Yalnızca Hindistan'da, İngiliz yönetimi altında, 300 yıllık bir süre boyunca çeşitli kıtlıklar sırasında 50 milyondan fazla insan açlıktan öldü. Elbette, ilgili İngiliz raporları, bu kıtlıkların idari sorunlar nedeniyle önlenemediğini açıklıyor. Bununla birlikte, ticaret şirketlerinin arşivleri, kıtlıklar sırasında bile Hindistan'dan gıda ihracatının kesintisiz devam ettiğini göstermektedir. Maden kaynakları veya diğer zenginlikler nerede keşfedilirse keşfedilsin, İngiltere'nin genellikle silah zoruyla bunlara erişimini sağlaması uzun sürmedi. Musul'daki petrol yataklarının

kontrolünün Almanya'ya karşı savaşın bir sonucu olmasının yanı sıra, bunun en son örneği, kısa bir süre önce büyük altın ve elmas yataklarının keşfedildiği Güney Afrika'daki Orange Free State'in fethiydi. [507] 1 İngiltere ittifaklarını her zaman çok hızlı değiştirmiştir,

Mevcut politikanın gerektirdiği şekilde.

20. yüzyılda genel durum biraz değişti. Yeni iletişim teknolojileri, bilginin dakikalar içinde küresel olarak paylaşılmasına olanak sağladı. Uyanan liberal dünya basını, küresel kamuoyunu siyasi olaylar hakkında eleştirel bir şekilde bilgilendirdi. Bu hızla gerçekleşti ve artık fetih eylemlerini, korsanlar gibi geçmişin kılığına büründürerek güncel eleştirilerden korumak mümkün değildi. İmparatorluk İngiliz siyaseti, dünya tarafından saldırgan olarak damgalanmaktan kaçınmak için giderek daha fazla entrika ve aldatmaya başvurmak zorunda kaldı. İngilizler bu yöntemi ustaca kullandılar. Ayrıca başka bir avantajları daha vardı: uluslararası basının büyük bir bölümünü kontrol ediyorlardı. Böylece, nihayetinde yalnızca kendi çıkarlarına hizmet eden krizlerin ve savaşların sorumluluğunu başkalarına yüklemeyi defalarca başardılar. Ancak çok daha sonra, örneğin bugün, İngiliz siyasi eylemlerinde tutarlı bir kalıbı ortaya çıkarmak mümkün. Ne yazık ki, medya üzerindeki geniş kontrollerinin, ABD'nin de desteğiyle, genel kamuoyunu yanıltmalarına hala olanak sağladığı gerçeği ortada. Yöntem aynı kaldı: siyasi rakibi, tam olarak kendisinin kışkırttığı ve gerçekleştirdiği şeyle haksız yere suçlamak. [508]

Filistin'de de durum farklı değildi. İngiltere, Araplara verdiği ve tutmadığı sözlerle Yahudi-Arap çatışmasını kışkırttı. İngiltere, Arapları Yahudilere karşı uzlaşmaz bir tavır takınmaya teşvik ederek, bugün Ortadoğu'da üzüntü duyduğumuz durumu yarattı. [509]

Bu örüntü, 20. yüzyılın diğer büyük çatışmalarında da görülebilir. Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önce İngiltere, hem Sırbistan'ı hem de Rusya'yı Almanya'ya karşı uzlaşmaz bir tavır takınmaya teşvik etti. Bunu yaparak İngiltere, gerilimi azaltma çabalarını baltaladı ve savaşı kaçınılmaz hale getirdi. Aynı şey 1939'da Polonya ile de yaşandı. İngiltere, Polonya'yı antlaşmalara saygı duymaya ve makul bir uzlaşma aramaya teşvik

etmek yerine, savaş kaçınılmaz hale gelene kadar Almanya'yı ültimatomlarla kışkırtma çabalarını destekledi. Burada da İngiltere, Polonya'ya verdiği sözleri tutmadı.

Üçüncü Reich döneminde tehdit altındaki Doğu Avrupa Yahudilerine yönelik İngiliz politikasının tutumunun felaket olarak nitelendirilebileceği de göz ardı edilmemelidir. En azından, onların bir kısmının bile kurtarılmasına hiçbir katkıda bulunmamıştır. 1944'te Heinrich Himmler, İngiltere'ye barış görüşmeleri teklif etti. Bu teklif, diğer şeylerin yanı sıra, 10.000 kamyonun teslim edilmesi karşılığında 100.000 Macar Yahudisinin Macaristan'dan Filistin'e göç etmesine izin verilmesi sözünü de içeriyordu. [510] 1 Bu vaat, başarılı barış görüşmelerine bağlı değildi. Buna rağmen , İngiltere kesinlikle reddetti. Macar Yahudilerinin kurtarılması için bile müzakere etmedi. 1944'te İngiltere için on Yahudinin hayatının tek bir kamyondan bile daha az değerli olduğu gerçeğinin meşru bir gözlem olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda, İngiltere, Yahudilere karşı özellikle hoşgörülü davranmasıyla tanınmayan Stalin'e kamyonlar ve daha fazlasını verdi. Bu bağlamda, böylesine akıl almaz derecede saçma bir teklifi mümkün kılan durumu kimin yarattığı önemsizdir.

Ama en baştan başlayalım. 1917 yılına kadar Araplar ve Yahudiler arasında her yerde barış vardı. İslam ülkelerinde sözde "zimmi yasası" mevcut olsa da, bu yasa özellikle Yahudilere değil, tüm gayrimüslim nüfusa uygulanıyordu. "Zimmi yasası", Şeriat hukukuyla yönetilen ülkelerde gayrimüslimlere yıllık bir vergi ödemeleri karşılığında geri alınabilir bir yaşam hakkı tanıyordu. Avrupa baskısı veya sömürgeleştirme yoluyla, "zimmi yasası" 19. yüzyılın ortalarında Osmanlı İmparatorluğu'nda kaldırıldı. Bu yasa, 20. yüzyılda diğer Arap devletlerinde de gevşetildi. Tüm Arap devletlerinde, ülkeleri için bir zenginlik olarak görülen ve refahlarına önemli katkıda bulunan büyük Yahudi toplulukları vardı. Bu bölgedeki tüm Yahudiler Sefarad'dı ve buna göre Araplar tarafından Semitik kardeşler olarak kabul ediliyordu. Filistin bu konuda küçük bir istisnaydı. 19. yüzyılın başlarından itibaren Aşkenazi Yahudileri, Doğu Avrupa ülkelerindeki pogromlardan ve ayrımcılıktan kaçmak için Filistin'e sığındılar. 1917 yılına kadar yerli halkla barış içinde yaşadılar.

Sorun, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra İngilizlerin Arap ülkeleri üzerinde iktidarı ele geçirmesiyle başladı. Bu dönemde Siyonizm yeni bir önem kazandı. Siyonizmin kökenleri ikinci milenyumun başlarına kadar uzanmaktadır. Siyonizm daha çok romantik bir hayaldi ve hiçbir şekilde emperyalist fikirleri takip etmiyordu. Dünyanın dört bir yanına dağılmış bir dini topluluğun ortak bir vatan özlemiydi. Kendi ülkelerinde asimile olmuş ve düşmanlık olmadan yaşayan bu topluluğun üyeleri, Siyonizm fikrine oldukça şüpheyle yaklaşıyorlardı. Theodor Herzl de yazılarında saldırgan veya emperyalist hiçbir şey formüle etmedi. İngiltere'de Siyonist fikir, 19. yüzyılın sonlarında üst düzey siyaset tarafından desteklendi ve etkilendi. [511]

2 Kasım 1917 tarihli "Balfour Deklarasyonu" bunun mantıksal bir sonucudur. "Balfour Deklarasyonu" gibi yanıltıcı isim bile, İngilizlerin bir dizi aldatmacasının ve tutulmayan sözlerinin başlangıcını işaret eder. "Balfour Deklarasyonu"nun arkasındaki itici güç Lord Balfour değil, Lord Milner'dı. Lord Milner, İngiltere'nin basın baronu olarak bilinir. Diğer şeylerin yanı sıra, *London Times'ın sahibiydi.* Lord Milner, Sir Cecil Rhodes ve Lord Lionel Walter Rothschild'in yakın arkadaşı ve Mason dostuydu. Balfour Deklarasyonu, başlangıçta İngiliz Dışişleri Bakanı Balfour'un Rothschild'e gönderdiği bir mektup olarak taslak haline getirilmişti. İşte bu mektubun içeriği:

Sayın Lord Rothschild, Majestelerinin Hükümeti adına, Bakanlar Kurulu'na sunulan ve onaylanan, Yahudi-Siyonist özlemlerine yönelik aşağıdaki sempati bildirisini size iletmekten büyük memnuniyet duyuyorum:

Majestelerinin Hükümeti, Filistin'de Yahudi halkı için ulusal bir yurt kurulmasını olumlu karşılamaktadır ve bu hedefe ulaşılmasını kolaylaştırmak için azami çabayı gösterecektir; ancak, Filistin'deki mevcut Yahudi olmayan toplulukların sivil ve dini haklarını veya diğer ülkelerdeki Yahudilerin haklarını ve siyasi statüsünü ihlal edecek hiçbir şey yapılmaması şartıyla. Bu açıklamayı Dünya Siyonist Örgütü'nün dikkatine sunmanızı rica ederim.

Saygılarımla, Arthur Balfour

Sonraki olaylar, bu bildirinin yazıldığı kağıt kadar bile değer taşımadığını göstermiştir. İngiltere, bildirinin ruhuna uygun hiçbir şeye uymamıştır. Bu durum, aynı bildirinin iki farklı versiyonunun Siyonistlere ve Araplara iletilmesiyle başlamıştır. Dahası, Araplara verilen sözlü güvenceler, Siyonistlere iletilenlerle tamamen zıttıydı. Günümüz bakış açısıyla, mevcut durumu göz önünde bulundurarak, tarihçiler arasında en geç 1917'den beri Arap-Yahudi çatışmasının İngiltere tarafından körüklendiği, hatta kışkırtıldığı konusunda yaygın bir görüş birliği vardır. Bu çatışma, İngiltere'nin ve ABD'nin jeostratejik hedefleri doğrultusunda Arap bölgesini istikrarsızlaştırma amacına hizmet etmeye devam etmektedir.

Balfour Deklarasyonu, İngilizlerin şu hesaplamalarına dayanıyordu: Savaş zamanındaki amaç, dünya çapındaki Yahudi topluluklarını Alman İmparatorluğu'na karşı Müttefiklerin safına çekmekti. Siyonistler tüm umutlarını tamamen Müttefiklerin davasına ve özellikle de İngiltere'ye bağlamalıydı. Jeostratejik olarak, İngiltere kendisini Süveyş Kanalı'nın ötesindeki Yahudi ulusal vatanının garantörü olarak kurmak istiyordu. Batıya açık bir Filistin, İngiliz Mısır'ı ile gelecekteki İngiliz Mezopotamya'sı arasında kara bağlantısı sağlayacaktı. Başka hiçbir güç müdahale etmemeliydi. İngilizler ayrıca Sykes-Picot Anlaşması'nı da geçersiz kılmak istiyordu . 16. yüzyıldan itibaren

Mayıs 1916'da Fransa ile yapılan anlaşma gözden geçirildi ve Filistin'in tamamen İngiliz kontrolüne geçmesi sağlandı. [513] 1

Rus işgali altındaki

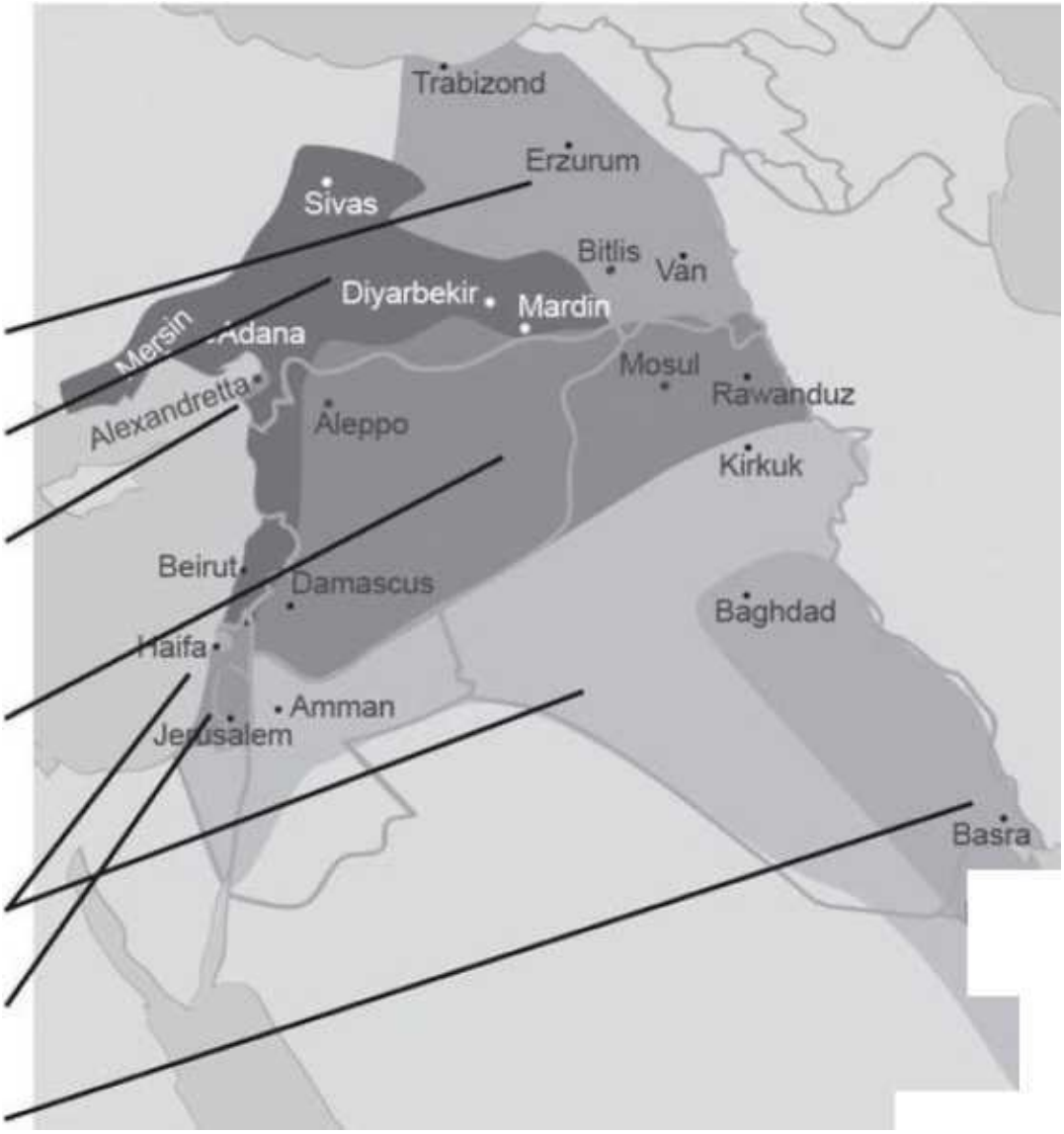

Kuveyt

el-Hasa

Fransız işgali altındaki

Uluslararası Bölge

"A" Bölgesi (Fransız Himayesi)

"B" Bölgesi (İngiliz Himayesi)

Uluslararası Bölge

İngiliz işgali

Sykes-Picot Anlaşması uyarınca Orta Doğu'nun paylaşımı [514]

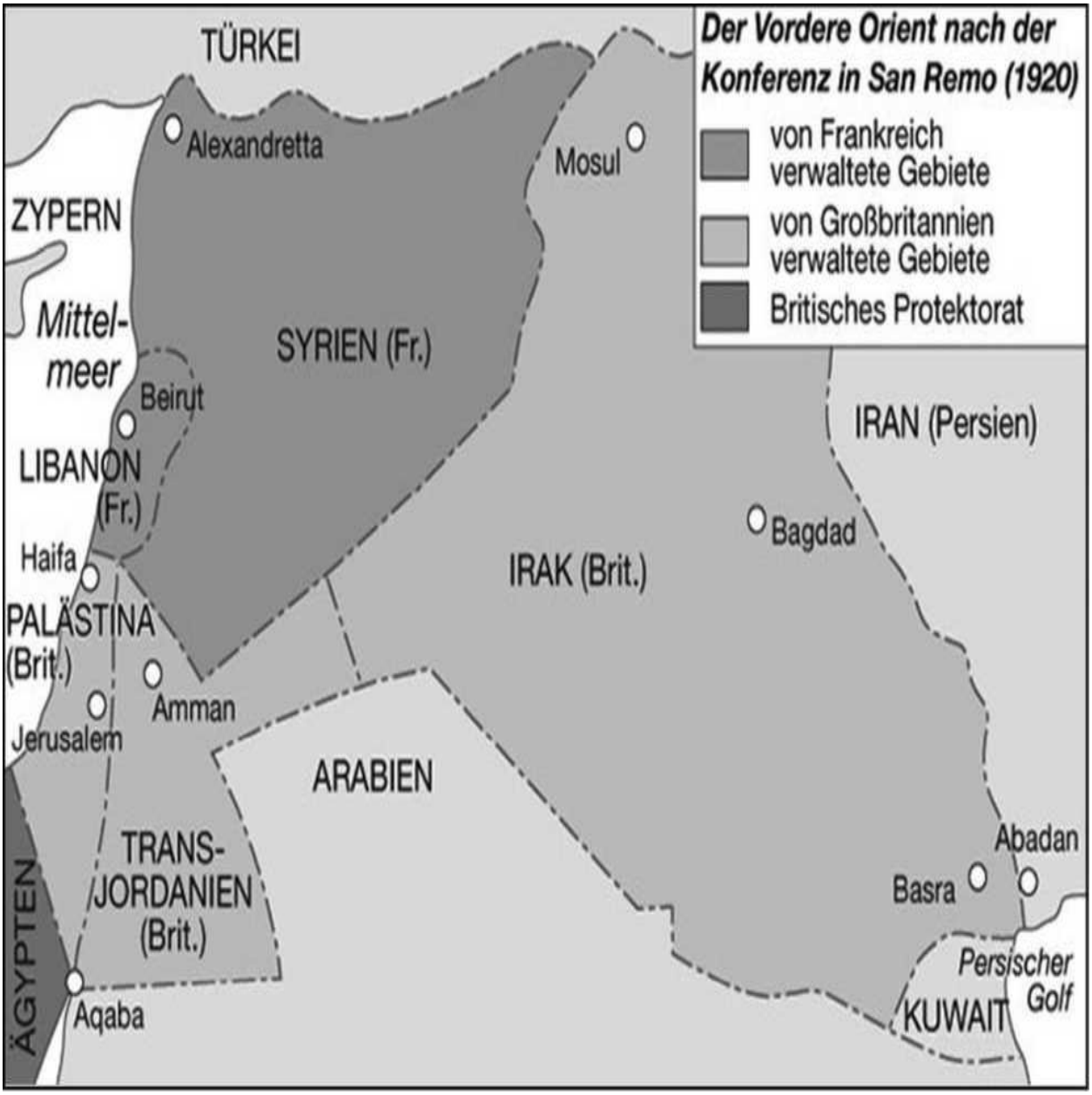

1920 San Remo Konferansı sonrası Orta Doğu'daki durum

515

Ortadoğu'daki günümüz çatışma bölgelerine bakıldığında, o dönemdeki jeostratejik arzu nesneleriyle çarpıcı paralellikler göze çarpmaktadır: Dünya kamuoyuna, Filistin üzerindeki arzu edilen İngiliz egemenliği, ezilen bir ulusun, yani Yahudi ulusunun, kendi kaderini tayin etme ve kendini gerçekleştirme hakkına destek olarak sunulacaktı.

Siyonistlerin Yahudi temsilcileri arasında yer alan Chaim Weizmann, Nachum Sokolov ve Menachem Usishkin, oldukça ılımlı bir yol izlediler. Ilımlı göç ve kendi idari ve eğitim kurumlarına sahip olma hakkı talep ettiler. Ayrı bir devlet, o dönemde Siyonistlerin talepleri arasında henüz yer almıyordu. Bu ancak durum dayanılmaz bir şekilde tırmandıktan çok sonra gerekli hale geldi. Araplar genel olarak Yahudi göçüne karşı dostaneydiler. Bu durum, "Balfour Deklarasyonu"nun farklı versiyonlarının olduğu ve planlanan aldatmacanın açıkça ortaya çıktığı anlaşıldıktan sonra değişti. O zamana kadar, Siyonistler ve Araplar arasındaki müzakereler dostane ve karşılıklı anlayışla karakterize edilmişti. Bu müzakereler, 3 Ocak 1919'da imzalanan "Faysal-Weizmann Anlaşması" olarak bilinen anlaşmaya yol açtı. Kral I. Faysal, o dönemde Filistin'i de kapsayan Suriye Kralıydı. Bu anlaşma, Filistin'deki Araplar ve Yahudiler arasında dostane ve kıskançlıktan uzak bir işbirliğini hedefliyordu ve Suriye'den bağımsızlığı amaçlıyordu. Bölge üzerindeki İngiliz egemenliği Yahudilerin yardımıyla sona erdirilecekti. Kral Faysal bir muhtıra ile şunları ilan etti:

"Yahudiler kan bağı bakımından Araplara çok yakındır ve iki halk arasında karakter çatışması yoktur. Temelde aramızda mutlak bir uyum vardır."

Amerikalı önde gelen Siyonist Profesör Felix Frankfurter'e yazdığı bir mektupta şunları belirtti:

“Yahudileri kendi vatanlarında sıcak bir şekilde karşılayacağız [...]. Yahudi hareketi ulusaldır, emperyalist değildir ve Suriye'de her birimiz için yer vardır. Evet, inanıyorum ki hiç kimse diğeri olmadan gerçek başarıya ulaşamaz.”

Ben Gurion'un açıklamaları neredeyse 20 yıl sonra yapılmış olsa da, bunları Faysal'ınkilerle karşılaştırmanın önemli olduğunu düşünüyorum, çünkü bu karşılaştırma, bir zamanlar ılımlı olan Siyonistlerin tutumunun İngiliz siyaseti tarafından ne kadar radikalleştirildiğini gösteriyor:

"Eminim ki, Arap komşularımızla bir anlaşma ve karşılıklı anlayış yoluyla veya başka bir yolla, ülkenin [Filistin'in] diğer tüm bölgelerine de yerleşeceğiz. Şimdilik, tüm toprakları kapsamasa bile, bir Yahudi devleti kuruyoruz. Gerisi de zamanla gelecek."

Zamanla gelecek. Gelmek zorunda. [516] 1

"Arap nüfusunun zorla yerinden edilmesinden yanayım. Bunda ahlaksız bir şey göremiyorum." [517] 1

Faysal ile Siyonistler arasındaki tüm anlaşmalar, İngilizlerin Suriye'ye bağımsızlık verme sözüne dayanıyordu. Bu söz, Suriyelileri Osmanlı İmparatorluğu'na karşı kendi saflarına çekmek amacıyla, Osmanlı ile savaş sırasında İngiltere tarafından Suriye'ye verilmişti. İngilizler bu sözü tutmadı ve bu nedenle Faysal-Veymann Anlaşması hiçbir zaman yürürlüğe girmedi. Bu nedenle, bu anlaşma, o dönemde Yahudi ve Arap çıkarlarının temelde düşmanca olmadığını göstermesine rağmen, yeterince ilgi görmüyor.

1919 yazına gelindiğinde, Suriyeliler Balfour Deklarasyonu'nun ikiyüzlülüğünün ve İngilizlerin bağımsızlık vaadinin ihlalinin farkına varmış ve tutumlarını temelden değiştirmişlerdi. Güven tamamen ortadan kalkmıştı ve Suriyeliler derhal daha fazla Yahudi göçünü reddettiler. İngiltere, 1920'de Yahudi Sir Herbert Samuel'i Filistin İngiliz Yüksek Komiseri olarak atayarak durumu daha da kötüleştirdi. Samuel, resmi görevine uygun hiçbir şey yapmadı. Görevinden alınmadığına göre, Samuel'in İngiliz hükümetiyle birlikte hareket ettiği varsayılabilir. O zaman Samuel'in, Yahudi olması nedeniyle, Filistin'deki Yahudilerin çıkarlarına özellikle dikkat edeceği düşünülebilir. Ancak durum böyle değildi. Samuel, Filistin'deki durumu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine, Suriye'nin isteklerine karşı, daha fazla Yahudi göçüne izin verdi ve yetkililerine Balfour Deklarasyonu'na uygun hareket etmeleri talimatını vermedi. Bu durum, Nisan 1920 gibi

erken bir tarihte Kudüs'te ilk pogromlara yol açtı ve bu pogromlar bir yıl sonra Yafa'da devam etti. Ne Arap polisi ne de İngiliz Mandası yetkilileri, vatandaşların birbirlerini öldürmesini engellemek için müdahale etmedi.

İngiltere, ayaklanmalar hakkında bir "Beyaz Kitap" yayınladı ve ardından Yahudilerin silah taşımasına izin verdi. Bu, silahlı Yahudiler ve Arapların artık birbirleriyle karşı karşıya geldiği bir durum yarattı. Ancak Sir Herbert Samuel'in işi henüz bitmemişti. İngiltere, Yahudileri silahlandırmakla eş zamanlı olarak, Suriye'ye Fransa'ya karşı bir ayaklanmayı desteklemek için silah sağladı. İngiliz politikacılar, bu silahların er ya da geç Filistin'deki Yahudilere karşı kullanılacağının farkında olmalıydılar. Bunun gerçekleşmesini sağlamak için Samuel, 1921'de tamamen uygunsuz aşırılıkçı Hacı Amin el-Hüseyni'yi Kudüs Büyük Müftüsü olarak atadı. Bu, Hüseyin'i bir dolandırıcı ve yeterince eğitimli olmayan biri olarak gören Müslümanlar Yüksek Konseyi'nin açık muhalefetine rağmen gerçekleşti. Hüseyin İngilizler için yabancı değildi ve ihmalkar davrandıklarını iddia edemezler. Hüseyin ve eylemleri hakkındaki bilgileri, tek bir sonuca götürüyor: kasıtlı olarak hareket ettiler.

Hüseyin, 1920'de İngilizler tarafından tutuklandı ve 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Önceki pogromlar sırasında Siyonizm karşıtı ve fanatik bir Arap milliyetçisi olarak kendini göstermişti. İngilizler sadece Hüseyin'in kaçmasına yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda bir yıl sonra Kudüs'e dönmesine de izin verdi. Samuel'in, İngilizlerin 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırdığı bu adamı kısa süre sonra Kudüs Büyük Müftüsü olarak ataması gerçekten dikkat çekicidir. Dahası, Hüseyin bu görev için hiçbir şekilde nitelikli değildi. Sadece 26 yaşında, tüm zamanların en genç Büyük Müftüsüydü ve böylesine yüksek bir makam için gerekli eğitime sahip değildi. Hüseyin'in garanti edebileceği tek şey, Yahudi nüfusuna karşı fanatik eylemleriydi. Bu açıdan İngilizleri hayal kırıklığına uğratmadı.

1922 gibi erken bir tarihte, 100'den fazla kurban veren pogromlar yeniden yaşandı. Hüseyin, bu pogromların örgütlenmesinde ve uygulanmasında önemli rol oynadı. Şiddetten açıkça Arapları sorumlu tutan bir başka "soruşturma raporu" (Beyaz Kitap) hazırlandı. Bununla birlikte, İngilizler yalnızca Yahudileri Arapların haklarına ve dini geleneklerine özel saygı göstermeleri konusunda uyardı. Ancak aynı zamanda, İngilizler, kurucuları 1920 gibi yakın bir tarihte tutuklanan silahlı bir Yahudi savunma örgütü olan Haganah'ın

kurulmasına müsamaha gösterdi. 1922'de ABD de bölgedeki çıkarlarını ortaya koydu. O zamandan itibaren, Arabistan'daki İngiliz politikasını destekledilerler. Bölgeyi istikrarsızlaştırmaya yönelik bu ortak çabalar 1926'da meyve verdi: İngiltere, Fransa ve ABD, bir tür korsanlık eylemiyle Irak Petrol Şirketi'ni kendi aralarında paylaştılar. İngiltere %52,5, Fransa ve ABD ise her biri %21,25 hisse aldı. Iraklılara ise sadece %5 hisse bırakıldı. En güçlü olanın hukuku dışında hangi hukuk sisteminin bu eylemi haklı çıkarabileceği tamamen belirsizliğini koruyor. Ancak bir şey kesin: Bu soygun istikrarlı bir siyasi ortamda gerçekleşemezdi.

İngiltere, Orta Doğu'da bir Yahudi-Arap devletinin kurulmasından büyük korkular besliyordu. 1917 civarından itibaren, büyük bir Yahudi-Arap imparatorluğunun olasılığı oldukça gerçek ve hiç de uzak bir ihtimal değildi. Suudi Arabistan bir model teşkil ediyordu ve korkutucu derecede yeniydi. 1900'lü yıllara ait bir atlasa bakarsanız, Arap Yarımadası'nın tanımlanmış sınırlarının olmadığını fark edeceksiniz. Bu durum Türkiye'ye kadar uzanıyordu. Filistin de dahil olmak üzere tüm Arap Yarımadası Osmanlı İmparatorluğu'na aitti. Doğuda Pers İmparatorluğu, batıda ise Mısır vardı. Hepsi bu kadardı. Doğu kıyısında birkaç küçük emirlik vardı, ancak bunların da tanımlanmış sınırları yoktu. Bunlar: Kuveyt, Bahreyn, Doha, Abu Dabi, Dubai, Şarjah, Fujairah ve Umman'dı. Güneyde ise Yemen'in tanımlanmamış toprakları vardı. Arap Yarımadası neredeyse tamamen çölden oluştuğu için, az sayıdaki sakinlerinin sınırları belirlemesine gerek yoktu. Çöl onları güvenilir bir şekilde ayırıyordu.

1902'de İbn Suud adında bir Bedevi prensi, kendisi için bir imparatorluk fethetmeye karar verdi. Dindar bir Bedevi olduğu için, bunu ilahi bir görevin parçası olarak yaptığını düşünüyordu.

İbn Suud bir Vahhabiydi ve Mekke ile Medine'nin kutsal yerlerini saf Vahhabilerin kontrolü altına almak istiyordu. Türkler de Müslümandı, ancak onların dinlerini yozlaşmış ve bozuk olarak görüyordu. Günümüz standartlarına göre İbn Suud, köktenci bir İslamcıydı. Hem güç hem de diplomasiyi ustaca bir politika olarak kullandı; diplomasi ise baskın stratejiydi. Adamlarıyla birlikte ülkeyi dolaşarak ittifaklar kurdu. Bu amaçla, ziyaret ettiği kabilelerden yüzlerce kadınla evlendi. Bu absürt gelebilir, ancak gerçekten oldu. İşte nasıl işlediği: Katı

bir Vahhabi olarak İbn Suud'un aynı anda sadece dört eşi olmasına izin veriliyordu. Bu yüzden, yola çıkmadan önce her zaman birinden boşanırdı. Bu, bir boşluk yaratır ve evlilik yoluyla ittifaklarını sağlamlaştırmasına olanak tanırdı. Başka bir yere gittiğinde, o kadından tekrar boşanırdı. Bu, ne kadına ne de kabileye karşı bir hakaret değildi. Tam tersine, İslam dünyasında bir kadının yüksek rütbeli bir memurla ilişkisi, onu tüm erkekler için daha çekici kılıyordu. Bu şekilde İbn Suud'un 263 oğlu olduğu kabul ediliyor. Kızları ise sayılmıyor.

Osmanlılar İbn Suud'un faaliyetlerinden hiç memnun değillerdi ve onu durdurmaya çalıştılar. Başarısız oldular. Arabistan'ı kontrol etmek için tamamen deniz yollarına güvenme hatasını yapmışlardı. Garnizonlar en aza indirildi veya hatta terk edildi. Bu, İbn Suud'un birliklerinin hareketlerine hızlı bir şekilde tepki vermeyi imkansız hale getirdi. Çölde askeri harekat, bizim standartlarımıza göre tamamen absürt bir durumdu. Birincisi, sadece kış aylarında gerçekleşiyordu. Yazın çok sıcaktı ve insanlar genellikle birbirine çok yakın olan vadilerde dinleniyordu. Ara sıra dostane ve yardımsever temaslar oluyordu. Çöl kanunu, herkesin mümkün olduğunca hayatta kalmak için yardım etmesini gerektiriyordu. Sonbaharla birlikte tekrar savaşta karşı karşıya geldiler. Ancak bu da nispeten kansızdı ve rekabet çoğunlukla kimin en korkunç şekilde kükreyebileceğini görmekle sınırlıydı.

İbn Suud, etki alanını istikrarlı bir şekilde genişletti. Ancak nihayetinde, Birinci Dünya Savaşı olmasaydı başarısız olurdu. Osmanlılar, Arap Yarımadası'nı demiryollarıyla geliştirmeye başlamıştı. Mekke ve Medine demiryolu, Alman yardımıyla 1906'da tamamlanmıştı ve Bağdat Demiryolu hızla ilerliyordu. Bu modern ulaşım araçlarıyla Osmanlılar, büyük miktarlarda asker ve malzemeyi yüksek hızda taşıyabileceklerdi. İbn Suud buna karşı koyamayacaktı. Ama öyle olmadı. İngilizlerin Osmanlı İmparatorluğu'nu dağıtmasıyla, İbn Suud'un önünde hiçbir şey durmadı. 1920'de bugün Suudi Arabistan olarak bildiğimiz imparatorluğunu kurmasını kimse engelleyemedi. Tarihe ilginç bir dipnot eklemek istiyorum: İbn Suud neredeyse Türkler tarafından yenilgiye uğratılıyordu. Silahlarla değil, bağırsak bakterileriyle. Türkler, Araplar için alışılmadık bir bağırsak florasına sahipti. Kötü hijyen koşulları nedeniyle hastalık, savaş sırasında İbn Suud'un birliklerine yayıldı ve onları günlerce, haftalarca etkisiz hale getirdi. Türklerin bu avantajı

şövalyelik duygusuyla mı yoksa aptallıktan mı değerlendiremedikleri kaydedilmemiştir. İbn Suud, başından beri İngiltere tarafından maddi destek ve silah yardımı almıştır.

1917'deki Suudi Arabistan örneği, İran'dan Akdeniz'e uzanan bağımsız bir imparatorluğun kurulmasının ütopik bir fikir değil, aksine ciddi bir olasılık olduğunu göstermiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun sona ermesiyle oluşan boşluk bunu neredeyse zorunlu kılıyordu. Bu imparatorluk muazzam bir zenginliğe sahip olacak ve sadece bölgede değil, küresel ölçekte de büyük bir güç haline gelecekti. Bilinen en büyük petrol rezervlerini kontrol edecek ve Mezopotamya ile Akdeniz'in verimli bölgeleri nüfusu için bol miktarda gıda tedarikini sağlayacaktı. Bunun gerçekleşmesi için Avrupa Yahudilerinin göçü şarttı. Modern bilgi ve becerilerini yeni kurulan imparatorluğa getirecekler ve böylece ortaçağ bölgesinin modernliğe sıçramasına yardımcı olacaklardı. Bu, Suriye Kralı Faysal'ın Yahudilerle dostane bir ortaklıktan bahsederken ve onları memnuniyetle karşılarken ne demek istediğini açıklığa kavuşturmaktadır. Arap yöneticiler kesinlikle eğitimsiz değillerdi. Sadece İstanbul'da değil, Avrupa'daki birçok üniversitede, özellikle de Londra'da eğitim görmüşlerdi. Bu tür düşüncelerin ve planların Arapların entelektüel erişiminin ötesinde olduğu kesinlikle varsayılmamalıdır. Her halükarda, Siyonist hareketin, böyle bir gelişmeyi kesinlikle dışlamayan, ılımlı ve zeki birçok zihni vardı. Yahudilerin diğer halklarla yüzyıllarca süren birlikte yaşama deneyimi, Yahudileri ve Arapları sürtüşme olmadan ortak bir devlette birleştirmenin bir yolunu bulmayı kolaylaştırmış olurdu. Sonuçta, kutsal yerleri paylaşıyorlar ve İslam, Eski Ahit'i temel metin olarak kabul ediyor.

Şimdi, meseleyi İngiltere'nin bakış açısından ele almak gerekiyor. Böylesine büyük bir Arap imparatorluğu, Britanya İmparatorluğu için olabilecek en büyük felaket olurdu. Kuzey Atlantik'teki adanın yöneticileri, Almanlardan yeni ele geçirdikleri petrol yataklarının kontrolünden mahrum kalmakla kalmayacak, aynı zamanda Süveyş Kanalı üzerinden Pasifik'teki kolonilerine giden yol da tehlikeye girecekti. Irak ve Kuveyt petrol yatakları dışında henüz başka bir petrol yatağı keşfedilmemişti. Bu hayati stratejik varlığın kontrolünün kaybedilmesi kabul edilemezdi. Buna ek olarak, İngilizler Yahudilerin böyle bir devlette önde gelen bir rol oynayacağından korkuyordu. Yahudilerin, Alman İmparatorluğu'ndaki Yahudilerin durumuna kıyasla, yüzyıllardır İngiltere'de gördükleri

düşmanca muameleyi hatırlamaları oldukça olasıydı. Bağımsız bir Yahudi-Arap imparatorluğuna artık bireysel, az çok yozlaşmış Arap küçük yöneticilerle aynı şekilde davranılamazdı.

Bütün bunların içinde Bağdat Demiryolu'nu da unutmamak gerekir. Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinin başlıca nedenlerinden biri olmuş ve neredeyse tamamlanmıştı. Bu demiryolu, Arap İmparatorluğu'nu Berlin'e bağlayacaktı. Böylece Musul'dan Almanya'ya petrolün doğrudan taşınması, herhangi bir deniz gücüne karşı dayanıklı, doğal ve üstün bir rota üzerinden mümkün olacaktı. Aynı şekilde, Almanya'dan Arap İmparatorluğu'na sanayi mallarının tedariki de doğrudan sağlanacaktı. Bu nedenle, Alman-Arap-Yahudi ittifakı, olası tüm gelişmeler arasında en muhtemel olanı olacaktı. Büyük bir Arap-Yahudi imparatorluğu, Alman milliyetçi Yahudilerini de oraya göç etmeye, muazzam ekonomik patlamaya katılmaya ve aynı zamanda bir vatan duygusunun tadını çıkarmaya teşvik edebilirdi. Bu, İngiltere'yi, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce İngiltere'de zaten tahammül edilemez olarak görülen aynı duruma sokacaktı. Bu her ne pahasına olursa olsun önlenmeliydi. Yahudiler bir kez daha diğer ulusların amaçları için sömürülüyor ve bunun sonucunda korkunç acılar çekiyorlardı. İngiltere, jeostratejik hedefleri uğruna Yahudiler ve Araplar arasındaki barışı ve dostluğu kasten yok etti. Bu o kadar kapsamlı bir şekilde yapıldı ki, bugün Yahudiler ve Araplar arasında barış, hatta daha iyisi, dostluk kurmak imkansız görünüyor. İsrail'de her gün tanık olduğumuz katliamlar ve terör, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere'nin politikalarının doğrudan bir sonucudur.

Yahudi-pan-Arap imparatorluğunda başarılı bir birlikte yaşama olasılığı kesinlikle bir hayal değil, aksine o dönemin en olası gelişmesidir. Bunu ancak büyük bir yabancı etki engelleyebilirdi. İngiltere'nin Filistin ve Arabistan'daki politikalarını bu anlamda değerlendirmek gerekir. Bu, aksi takdirde çoğu zaman anlaşılmaz kalan şeyleri anlamlı kılar. Ayrıca, Hitler'in sınır dışı etmeyi amaçladığı Yahudilerin Filistin'e girmesine izin vermeyi reddetmesinin nedenini de açıklar. Ve burada hassas bir noktaya geliyorum.

Üçüncü Reich'te, Yahudilerin sistematik olarak katledilmesi anlamına gelen "Nihai Çözüm"den başından beri bahsedilmedi. Bunun yerine, Almanya'dan sınır dışı edilmeleri gerekiyordu. Ancak sorun şuydu ki, Hitler'in adamları tarafından korkunç ve insanlık dışı

bir şekilde bir araya toplanan Yahudileri kimse kabul etmeye istekli değildi. İngilizler de Filistin'e girişlerine izin vermedi. 1944'te, bu vahşetlerin Müttefikler tarafından iyi biliniyor olması gerekirken, İngilizler sadece Macaristan'dan 100.000 Yahudinin göçünü desteklememekle kalmadı, aynı zamanda bunu aktif olarak yasakladı. Bu noktada, en geç, yardım etmemekten suçluydular.

Hitler'in ölüm makinesi tarafından ölümcül bir tehdit altında olan Yahudilerin kurtuluşu için bir Yahudi-Arap devletinin varlığının ne anlama geleceğini bir kez daha hayal edin. Böyle bir devlet, Hitler üzerinde dengeleyici bir etki yaratma veya Almanya'daki tüm Yahudilere yeni bir yurt sunma gücüne sahip olurdu. Faaliyetleri İngiltere tarafından desteklenen, açıkça Yahudi düşmanı Hüseyin'e paralel olarak, bilinen bir Yahudi düşmanı olan Hitler'in iktidara yükselişinin ancak Anglo-Amerikan sermayesinin büyük desteğiyle mümkün olduğunu belirtmek gerekir.

Yahudilerin Filistin'e göç yasağına ilişkin olarak,

İngilizler daha sonra bunu, Filistin'deki siyasi durumun daha fazla göçmenliğe izin vermediği argümanıyla haklı çıkarmayı tercih ettiler. Bu, İngilizlerin bu durumu kendilerinin yarattığı gerçeğini tamamen göz ardı etmektedir. [518] 1 Filistin'deki sonraki gelişmeler , Yahudilerin meseleleri kendi ellerine almalarını kaçınılmaz hale getirdi. Bu, 14 Mayıs 1948'de ilan edilen İsrail Devleti'nin şiddet yoluyla kurulmasına yol açtı. Bir önceki yıl Suriye ve başka yerlerde şiddetli pogromlar yaşanmış ve birçok Yahudi hayatını kaybetmişti. Şimdi, zulüm gören Yahudilere nispeten güvenli bir sığınak sunulması gerekiyordu. Ancak bu, Yahudiler ve Araplar arasındaki uçurumu daha da derinleştirdi. İlginç bir şekilde, İsrail Devleti'nin kurucuları büyük ölçüde Birleşmiş Milletler ve Büyük Britanya'nın tüm kararlarına ve direktiflerine bağlı kaldılar. İsrail'in coğrafi şekli başlı başına kötü bir şaka. Arap ve Yahudi topraklarına bölünmesi her türlü mantığa aykırı, ancak Büyük Britanya ve BM'nin direktiflerine uyuyor. Ve hepsinin üstüne, bölünmüş başkent Kudüs var. Bütün bunlar, gelecekteki ve sonsuz çatışmalar için bir zemin oluşturabilir. Örneğin, Altı Gün Savaşı'ndan sonraki telafi girişimleri, mantıklı olmalarına rağmen, Birleşmiş Milletler tarafından yetkilendirilmedi.

Ama şimdi en başa dönelim. 1922'de İngiltere'ye Milletler Cemiyeti tarafından Filistin üzerinde resmi olarak manda yönetimi verildi. Bu, Filistin'de olan her şeyin İngiltere'nin sorumluluğunda olduğu anlamına geliyordu. [519] 1 Ve çok şey oldu ve bunların çok azı iyiydi. İngiltere, Arapları Yahudilere karşı uzlaşmaz bir tavır takınmaya teşvik etti. Arapları sadece para ve silahlarla değil, aynı zamanda aşırı milliyetçi Arap ideolojisinin gelişimini destekleyen propaganda ve eğitimle de destekledi. Araplara ülkelerinin bağımsızlığı konusunda defalarca söz verdiler, ancak hiçbirini tutmadılar. Churchill'in kendisi de bu konuda öne çıktı, bu da 1922 tarihli "Beyaz Kitap"ında okunabilir. Kitapta, "Filistin'in asla İngiltere'nin İngiliz olduğu kadar Yahudi olmasını istemediğini" belirtiyor. Yahudi Siyonistler bu hedefe boyun eğdiler. O zamana kadar İngiliz vaatlerinin güvenilmezliğini bilen Araplar ise boyun eğmediler. Bu nedenle, 1929'da Yahudiler ve Araplar arasındaki süregelen küçük sürtüşmelerin bir kez daha büyük bir ayaklanmaya yol açması şaşırtıcı değil. Yahudilerin Kudüs'ün kutsal yerlerini tamamen kendilerine ait kılmayı amaçladığına dair zekice yayılan söylentiler, Arapları yüzlerce insanın öldüğü bir pogroma kışkırttı. İngilizler vatandaşları korumak için hiçbir şey yapmadı. Bir kez daha, yine hiçbir sonuç doğurmayan bir "beyaz kağıt" hazırlandı.

Bu dönem boyunca Hüseyin sadece Yahudileri değil, çıkarlarına aykırı görüşlere sahip Arapları da öldürdü. Hüseyin'in İngiltere ile işbirliği içinde hareket ettiği son derece açıktır. İngilizler, Hüseyin'i her an görevden alma veya en azından onu hizaya getirme gücüne sahipti. İngiliz entrikalarının Arapların gerçek çıkarlarıyla ne kadar çeliştiği, Kudüs'te yayınlanan Arapça bir gazete olan *Al Inqdam'ın* 1930 tarihli bir makalesinde açıkça görülmektedir :

“Bizi sığır gibi alıp satan bir grup adam tarafından yönetiliyoruz. Arap halkı, Arap-Yahudi sorunu hakkında henüz son sözünü söylemedi. Bu söz söylendiğinde, nefret dolu değil, iki halkın aynı devlette yaşamasına yakışır şekilde barış ve kardeşlik dolu olacaktır.”

Unutmayın, bunlar Arap bir gazetecinin Arap bir gazetede yazdığı sözler!

1930 ve sonraki yıllarda Suriye'de veya diğer Arap devletlerinde Yahudi karşıtı ayaklanmalar yaşanmadı. Aksine, Suriye ve Lübnan sakinleri, ülkelerinin refahı için Yahudi

göçüne izin verilmesi talebiyle Fransa'ya dilekçe verdiler. Ünlü Amerikalı tarihçi William Ziff, 1938'de Yahudi-Arap çatışmasının etnik veya dini nefretten kaynaklanmadığını, İngilizler tarafından kışkırtıldığını savundu. O da birçokları gibi, İngilizler çatışmayı körüklemeseydi, Yahudi-Filistin devletinin çoktan var olabileceğini ileri sürdü · Bir kez daha şunu hayal edin:

Böyle bir devletin varlığı, Hitler Almanyası tarafından yok edilmekle tehdit edilen yüz binlerce Yahudinin kurtuluşu anlamına gelirdi. [521]

Filistin Büyük Müftüsü, 9 Aralık 1941'de Hitler tarafından kabul edildi.

Bu bağlamda, Hacı Amin el-Hüseyni'nin "kariyerinin" seyrinde ilginç bir noktaya geliyoruz. [522] | Hüseyin 1933 civarında şunu fark etti ki

İngilizlerle kişisel hedeflerine ulaşamadı. İngilizlerle on yıldan fazla süren işbirliğinden sonra, Hüseyin suikastlarını İngiliz personeli de kapsayacak şekilde genişletince sonunda çatışma çıktı. 1937'de kaçmak zorunda kaldı ve daha sonra Almanya ile yakın temas kurmaya çalıştı ve 1938'de Alman ajanı oldu. Yahudi düşmanı olan Hüseyin'in Hitler'de hemen bir dost bulması gayet mantıklıydı. [523] Hitler'in desteğiyle Hüseyin, Yahudilere karşı faaliyetlerine devam etti .

Ortadoğu genelinde. 2 Nisan 1941'de Bağdat'ta İngiliz karşıtı ayaklanmayı organize etti, ancak bu ayaklanma İngilizler tarafından bastırıldı. Bununla birlikte, onun yardımıyla, Filistin dışında Arap ülkelerindeki ilk pogrom oldu. 180 kişi öldürüldü, yaklaşık 1000 kişi yaralandı ve 586 dükkan yağmalanıp yıkıldı. Manda yönetimi altındaki İngilizler müdahale etmedi. Kenarda durup hiçbir şey yapmadılar.

Hüseyin, Arap Yarımadası'nda özgürce seyahat etme ve Yahudi nefretini yayma özgürlüğünün tadını çıkardı. Berlin'e gidip geldi ve Alman desteğiyle hain faaliyetlerini sürdürdü. İngilizlerin onu neden yakalayamadığı açıklanamaz. İngilizlerin onun eylemlerine tamamen razı olduklarını tahmin etmek mantıksız değil; çünkü o, Filistin'de İngiliz gözetimi altında zaten başlamış olduğu şeyleri devam ettiriyordu. Hüseyin, II. Dünya Savaşı'nın sonunu İsviçre'de geçirdi ve ardından Fransa'ya sınır dışı edildi. Fransa, savaş suçlusu olarak arandığı Yugoslavya'ya iade etmeyi reddetti. Müttefikler Hüseyin'i yargılamadı, ancak Mısır'a gitmesine izin verdi ve orada "ulusal kahraman" olarak karşılandı. Oradan Yahudilere karşı mücadelesini organize etmeye devam etti. Ürdün Kralı Abdullah 1951'de Kudüs'e yeni bir Büyük Müftü atadığında, Hüseyin halefini öldürttü.

Ürdün, Hüseyin'in Kudüs'e dönmesine izin vermedi çünkü onu istenmeyen bir isyancı ve kışkırtıcı olarak görüyordu. 1950'lerde Hüseyin, Gazze Şeridi'nde büyük bir coşkuyla karşılandı ve Yaser Arafat'ın akıl hocası oldu. Hüseyin, 1974'te Mısır'daki sürgünde doğal nedenlerle hayatını kaybetti.

Hüseyin'in hayatı, İngiltere ve Müttefiklerin politikalarının barışı teşvik etmeyi ve cinayetleri önlemeyi amaçlamadığını bir kez daha göstermektedir. Jeostratejik hedefler öncelik kazanmıştır. 20. yüzyılın diğer yerlerinde olduğu gibi, İngilizler Filistin'deki olayları kendi çıkarlarına göre yönlendirme gücüne sahipti. Sadece kendi yargılarına göre hareket edip Hüseyin'in 15 yıllık zorunlu çalışma cezasını çekmesine izin vermeleri gerekiyordu. Ya da en geç 1945'te, onu kesin olarak yakaladıklarında, tekrar yargılayıp hapse atmaları gerekiyordu. Hiçbir koşulda fanatik Yahudi düşmanını Arap dünyasına geri salmamaları gerekirdi. Nürnberg Mahkemelerinde onurlu bir yargıçlık yeri hak ediyordu. Bu, Yahudi-Arap çatışmasının istenmediğine dair net bir sinyal gönderecekti. Ancak gerçekte bu, İngiltere'nin hedefleriyle örtüşmüyordu.

Şimdi başka bir konuya geçelim. 14 Mayıs 1948 aslında Aşkenazi Yahudilerine ait bir tarihtir. O dönemde Yahudi nüfusu %90'ın üzerindeydi.

Bir kısmı Aşkenazi Yahudileridir. Bu konuda biraz felsefe yapılabilir. Aşkenazi Yahudilerinin Filistin'deki vatanlarına dair haklarından bahsetmeleri absürttür. Ataları bu topraklarda hiç yaşamadı; vatanları şu anda Donets Bölgesi olan yerdeydi. Bu bağlamda, Arapların 1920 yılına kadar göçmenleri kardeşleri olarak karşılamaları dikkat çekicidir. Sonuç olarak, birisi 2000 yıl önce var olan bir vatana dair hak iddia ediyorsa, bu bölgede atalarının olup olmaması önemsizdir. Ben şahsen İsrail'e göçle ilgili olarak "vatanlarına dair hak" terimini reddediyorum.

1948 yılına gelindiğinde, İsrail tüm Arap ülkelerinin kesin düşmanı haline gelmişti. Bu durum, ilan edildikten bir gün sonra tüm komşu devletlerin İsrail'e savaş ilan etmesiyle hemen anlaşıldı. Bu durum, Arap ülkelerindeki (Sefarad) Yahudilerin yaşam koşullarını da etkiledi. Barış içinde bir arada yaşama sona ermişti. 1948'den itibaren, Arap ülkelerinden gelen kitlesel göçmen akışı, düzenlenmiş bir göçten ziyade bir kaçışa benziyordu. 1980

yılına gelindiğinde, İsrail'deki Aşkenazlar ve Sefaradlar arasındaki sayısal oran kabaca dengelenmişti. Başlangıçtan itibaren, sosyal ilişkileri gerilimle karakterize edilmişti. Sefaradlar, daha modern düşünceli Aşkenazlar ile çatışıyordu. Aşkenazlar siyaset, iş dünyası ve orduda önde gelen pozisyonlarda bulunuyorlardı. Geleneksel Sefaradlara biraz küçümseyerek bakıyorlardı. Bu durum, her iki grubun da düşmana karşı mücadelede birlikte kendilerini kanıtlamasının ardından 1967'den itibaren biraz iyileşti. Ancak, bugüne kadar Aşkenazlar ve Sefaradlar arasındaki evlilik istisna olmaya devam ediyor. Oran %20'nin altında.

İsrail'de çeşitli kökenlerden gelen başka Yahudi alt grupları da bulunmaktadır. Ancak sayıları az olduğu için özellikle belirgin bir rol oynamamaktadırlar. Yaklaşık 1990 yılından beri eski Sovyetler Birliği'nden çok sayıda Yahudi İsrail'e göç etmiştir. Şu anda ülke nüfusunun en az %30'unu oluşturmakta ve İsrail'in mevcut yapısı üzerinde önemli bir etkiye sahiptirler. Örneğin, Tel Aviv'in sahil şeridindeki restoran menülerinde Rusça dil ve alfabe, İbranice ve İngilizce ile eşit düzeyde yer almaktadır. Rusça konuşmak, İngilizce konuşmaktan daha kolay taksi bulmayı sağlamaktadır. Rusya'dan gelen bu göçmenlerin büyük çoğunluğu Yahudilik hakkında bilgi sahibi değildir. Kaçının kalacağı ve İsrail'in sosyal gelişimine ne gibi bir etki yapacakları henüz belli değil.

1948'den beri İsrail, Arap komşularıyla savaş halinde. İsrail, bugüne kadar üstünlüğünü kanıtlamış ve ülkenin varlığını garanti altına alabilecek bir askeri güç inşa etti. Bu bağlamda İsrail Devleti'nin savaşçı doğası sıklıkla vurgulanmaktadır. Ancak, komşularının da muazzam bir silahlanma potansiyeline sahip olduğu sıklıkla unutulmaktadır. Bu silahların kaynağı gerçek bir skandaldır. Başından beri, 1920'den itibaren, İngilizler ve Amerikalılar Arap devletlerine silah tedarik ettiler. Ve bunu bugün de sürdürüyorlar. 1950'den 1990'a kadar SSCB de Arap devletlerinin silahlanmasına katıldı. 1990'dan beri, Suriye hariç, bölgenin silahlanmasından neredeyse tamamen ABD ve İngiltere sorumludur. Eylemleri, tüm BM kararlarına ve İsrail ile dayanışma bildirgelerine aykırıdır.

Bir kez daha, İsrail'in açıkça düşmanları olan ülkeleri desteklediğine ve silahlandırdığına şahit oluyoruz. Suudi Arabistan ve Irak bunun en önemli örnekleridir. Irak'ta Saddam Hüseyin'in silahlandırılması, muhtemelen Amerika Birleşik Devletleri'nin işlediği en kötü

suçtur. Önce Irak'ı silahlandırdılar, sonra düşmanca eylemlere teşvik ettiler ve ardından ülkeyi kaosa sürükleyecek şekilde bombaladılar. Bu konuda zaten çok fazla literatür var, bu yüzden burada ayrıntılı olarak ele almaya gerek yok. Ancak bu silah politikasının sonucu, Arap ülkeleri her silah aldığında İsrail'in en az aynı ölçüde karşılık vermesi gerektiğidir. Özellikle 2007 yılı, bu sürecin çarpıklığını açıkça göstermiştir. ABD, Suudi Arabistan ve İsrail'e eşit miktarda silah sistemi tedarik sözleşmesi verdi. Amerikan silah endüstrisi dışında bundan kim fayda sağlıyor? Tüm bu değerlendirmelerde, hiçbir Arap ülkesinin düşman bir devleti etkileyebilecek veya tehdit edebilecek silahları bağımsız olarak üretebilecek kapasitede olmadığı anlaşılmalıdır. Bu durum öngörülebilir gelecekte değişmeyecektir.

Eski kalıp kendini tekrar ediyor. Devletler, Anglo-Amerikan sermayesi tarafından güçlendiriliyor ve böylece uzlaşmaz tutumlar benimsemeye teşvik ediliyor. Bu, sürekli bir kriz kaynağı sağlıyor. Orta Doğu'ya modern silah tedariki olmadan kalkınmanın nasıl görüneceğini düşünmek kesinlikle ütopik değil. Eğer savaş bir seçenek değilse, oturup barışçıl bir çözüm aramak gerekir. Basit bir hançere sahip olmanın bile bir Arap'ın egosuna ne kadar zarar verdiğini gören biri (ki ben bunu bizzat yaşadım), modern bir savaş uçağına sahip olmanın ne yapacağını tahmin edebilir. Bundan sonra her türlü makul uzlaşma, Arap'ın şişmiş egosu yüzünden imkansız hale gelecektir. Bu benim uydurmam değil. Orta Doğu'ya silah tedarik eden herkes bunu biliyor. Bu nedenle, Orta Doğu'da kapsamlı bir barışın hala istenmediği açıktır.

Bu olaylardan sıklıkla Siyonist bir komplo sorumlu tutulmaktadır. Daha yakından incelendiğinde, bunun hiçbir mantığı veya temeli olmadığı görülmektedir. Bu bağlamda Yahudi politikacıların, bankacıların ve sanayicilerin isimleri tekrar tekrar geçse de, karar alma süreçlerinin ön saflarında nadiren yer alırlar. Dahası, İsrail'in savaşçı devlet yapısı, İsrail ve Siyonist hareketin imajına kesinlikle katkıda bulunmamaktadır. Bu durum, yalnızca bu tür argümanları arayanlar için İsrail'i kınamayı teşvik eden argümanlar sunmaktadır. Mantıksal olarak, bu doğru olamaz. Bir devlet, emperyalist emelleri olmasaydı, gayri safi milli hasılasının büyük bir bölümünü ordusuna harcamaya nasıl motive edebilirdi? Dahası, bu durumda komşularının bu emelleri engelleyecek silahlara

sahip olmamalarını sağlardı. Bu anlamda, İsrail ve herhangi bir Siyonistin Ortadoğu'nun yeniden silahlanmasının arkasındaki itici güç olarak sorumlu tutulamayacağını varsaymak güvenlidir. Aynı şekilde, İsrail'in emperyalist emellerini de dışlıyorum. İsrail ve komşuları, Anglo-Amerikan politikalarının ve jeostratejik hedeflerinin kurbanı olmaya devam etmektedir. Irak, İran, Libya ve son olarak da Suriye'ye bakmak yeterli.

Ortadoğu'daki mevcut durum, ne yazık ki dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi, bölgede çok fazla silah bulunmasıdır. Bu silahların büyük çoğunluğu Anglo-Amerikan üretiminden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, bu silahların kullanımına yol açan tüm bu çatışmaların sorumluluğu, Anglo-Amerikan sermayesi tarafından kontrol edilen üreticilere ve tedarikçilere oldukça açık bir şekilde aittir.

Durum çıkmazda. Yine de, politika değişikliğinin gelişmeyi nasıl etkileyebileceği konusunda biraz spekülasyon yapılabilir. Diyelim ki, kendi silahlarını üretemeyen ülkelere tüm silah teslimatları durduruldu. Yedek parça tedariki de kesilsin. Çok kısa bir süre içinde, bu ülkelerin orduları dişsiz piyadelerden başka bir şey olmazdı. Dünyanın "gelişmiş, medeni" ülkeleri bu durumu yaratma ve milyonlarca insanı ölüm ve yıkımdan kurtarma gücüne sahip. Savaş artık bir seçenek olmazdı ve milyonlarca asker verimli işlerde çalıştırılabilirdi. İnsanlar birbirlerini öldürmek yerine iletişim kurmak zorunda kalırlardı. Orta Doğu'da barış kaçınılmaz olurdu. Pek çok insan daha önce bu hayali kurdu. Ama bu, onu tamamen terk etmek için bir neden değil.

Özetle, şunları belirtiyorum: Siyonist hayal ve dolayısıyla Yahudi halkı, İngiltere tarafından jeostratejik hedefleri için istismar edildi. İngiltere, Yahudilerin ve Arapların yaşamlarına ve refahına hiçbir önem vermedi. ABD, Ortadoğu'yu istikrarsızlaştırmada İngiltere'ye erken dönemde katıldı. Yahudileri ve Arapları etkileyen tüm kararlar, halkların kendi kaderini tayin etme hakkının ihlaliyle alındı. Bu, İngilizlerin ve ABD'nin dünyaya verdiği tüm sözlerle çelişiyordu. 1948'e kadar Filistin'deki tüm olaylardan yalnızca İngilizler sorumluydu. O tarihten sonra, ABD'nin mi yoksa İngiltere'nin mi itici güç olduğunu ayırt etmek zor. Ancak 1948'e gelindiğinde, Yahudi-Arap ilişkileri o kadar zehirlenmişti ki, Yahudi-Arap çatışmasından yalnızca İngiltere'nin sorumlu olduğu açıktır.

Bu çatışmanın tırmanması, İsrail Devleti'nin kurulmasını kaçınılmaz hale getirdi. Bu, İngiltere'nin Balfour Deklarasyonu'nda formüle ettiği her şeyin başarısız olduğu anlamına geliyordu. Her şeyden önce, diğer ülkelerdeki Yahudilerin yaşam koşullarını olumsuz etkilememe hedefi tamamen tersine çevrildi. İsrail Devleti'nin varlığı, Ortadoğu'da sürekli bir çatışmayı garanti ediyor ve bu çatışmadan her zaman "Yahudiler" sorumlu tutulabilir. İngiltere'nin politikaları, tüm Arap ülkelerindeki Yahudiler ve Araplar arasındaki dostluğun uzlaşmaz bir nefrete dönüşmesinden sorumludur. Bu durum, İslam ve Batı dünyası arasındaki çatışmada da devam etmektedir. Pan-Arap bir devletin ortaya çıkmasını engellemek, İngiltere'nin jeostratejik hedefleriyle örtüşmekte ve günümüzde de, aksi takdirde izole edilmiş ada ülkesinin emperyalist emellerine ve -1950'lerden ve Kore Savaşı'ndan bu yana- giderek artan bir şekilde ABD'nin emperyalist emellerine hizmet etmektedir. Bu yüzden çok, çok fazla insan hayatını kaybetti ve kaybetmeye devam edecek. 20. yüzyıl tarih yazımının Alman suçlarına odaklanması, Anglo-Amerikan politikasının suçlarını dünyanın dikkatinden saklamayı mümkün kılıyor. Burada ve sadece burada değil, Yahudilerin ve Almanların bu tek taraflı tarihsel anlatının üstesinden gelmekte ortak bir çıkarları var. Özellikle Yahudiler, Araplarla olan çatışmanın tek sorumlusunun kendilerinden kaldırılmasını hak ediyorlar.

İngiliz politikasının Akdeniz bölgesinde yol açtığı zararın gerçek boyutunu göstermek için Kıbrıs'a da bakmak gerekir.

1914 yılına kadar Kıbrıs, Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası olarak barış içinde yaşadı. Rum ve Türk nüfusları arasında hiçbir sorun yoktu. Müslümanlar ve Rum Ortodoks Hristiyanlar barış içinde bir arada yaşıyor ve birbirlerine saygı duyuyorlardı. Sonra İngilizler geldi. Doğu Akdeniz'de bir askeri üs kurmak için 1914'te Kıbrıs'ı işgal ettiler. Kıbrıslıların topraklarından çekilme talepleri görmezden gelindi. İngiliz işgaliyle birlikte Kıbrıslıların yaşam koşulları büyük ölçüde kötüleşti. Bir zamanlar rahat olan yaşam koşullarının yerini açlık ve sefalet aldı. Ancak bu, Rumlar ve Türkler arasında henüz gerilimlere yol açmadı. Düşmanlığa yol açan tek şey, İngilizlerin Rum Kıbrıs nüfusunun çıkarlarını tek taraflı olarak gözetmesiydi.

Bununla birlikte, Kıbrıslılar arasında ortak bir çıkar grubu hala mevcuttu. Bu, 1931'de İngiliz valisinin evinin ateşe verildiği açık bir ayaklanmayla sonuçlanan İngiliz işgalcilerine karşı eylemlerinde açıkça görüldü. Ancak, 1923'ten itibaren İngilizler, Yunanlar ve Türkler arasında düşmanlığı ustaca körükleyerek, nihayetinde Kıbrıslıların açık iradesine karşı da olsa adanın bölünmesine yol açtılar. Bu şekilde, işgale yöneltilen öfkeyi, Yunanlar ve Türkler arasında artık çok gerçek olan bir iç çatışmaya yönlendirmeyi başardılar. Bu çatışma, günümüzde bile dünyayı meşgul etmeye devam ediyor ve çözülmesi zor görünüyor.

Bu arada, İngiltere'nin politikalarının yol açtığı zararın bir kısmını hafifletmek için Kıbrıs'a BM askerleri konuşlandırmak gerekli hale geldi.

Filistin'de de benzer bir durum görülebilir. 1960 yılında İngiltere, Kıbrıs'ı sömürge statüsünden kurtardı ancak bazı bölgeleri elinde tuttu. İngiltere, bir zamanlar sağlıklı olan Kıbrıs'ı kaotik bir durumda bıraktı. Birçok insan hayatını kaybetti. Nefret ve intikam, bir zamanlar barışçıl olan Kıbrıslıların sürekli yoldaşları haline geldi. Dünyanın dikkati Kıbrıs'tan uzaklaştı. Belki de orada yakın zamanda petrol keşfedildiği içindir? Yine de, Doğu Akdeniz'deki çatışmalara neden olan İngiltere'nin suç teşkil eden politikalarını hatırlamanın gerekli olduğuna inanıyorum.

Kıbrıs ve Filistin arasındaki paralellikler, İngiliz siyasetinde insan hayatına saygı duymayan bir metodolojiyi ortaya koymaktadır. Kıbrıs'ta da halkların kendi kaderini tayin hakkı ayaklar altına alınmıştır.

Britanya'nın Filistin'de çatışmayı körükleme politikasının devamı, İslam'ın şeytanlaştırılmasında görülebilir. Burada da uzlaşmaz düşmanlıklar inşa edilmiş, tüm dünyayı tehdit etmiş ve temelde hiçbir dayanağı bulunmamaktadır. Ancak bu, özgürlüğün giderek kısıtlanmasını ve sürekli silahlanmayı uygun bir şekilde haklı çıkarmaktadır. ABD ve Britanya'daki askeri-sanayi kompleksi özerk hale gelmiş ve büyük işletmeler adına insanlık dışı politikalarını sürdürerek, barışa dair bir nebze de olsa özlem duyan hükümetlerin hedeflerini hiçe saymaktadır.

Alman Samoa'sının işgali

İngiliz Milletler Topluluğu'nun dahil edilmesine örnek

İngiliz savaşları

Ulli Weissbach

Ne kadar şanslıyım!

29 Ağustos 1914'te Yeni Zelanda birliklerinin Alman Samoa'yı işgal etmesi, Samoa'daki 14 yıllık Alman sömürge yönetimini sona erdirdi. Diğer kolonilere, özellikle de Anglo-Sakson kolonilerine kıyasla kısa bir yönetim süresiydi. Samoa halkının kolektif hafızası göz önüne alındığında, "yönetim" kelimesi bile pek uygun görünmüyor. Bugün Samoa'yı ziyaret eden ve kendini Alman olarak tanıtan herkese, Samoalıların Alman yönetimi altında yaşadığı "mutlu zaman" hakkında sorular sorulacaktır. Çünkü birçok tarihçiye göre, 1900 ile 1914 arasındaki 14 yıl, Samoa tarihinin en barışçıl, müreffeh ve mutlu dönemlerinden biriydi. Aslında bu dönem, Alman Ticaret ve Plantasyon Şirketi'nin (DHPG) 19. yüzyılda Pasifik'te plantasyonlarını ve ticaret merkezlerini kurmasıyla çok daha önce başlamıştı. O zaman bile Samoa, bu sömürge öncesi Pasifik ticaret ağının mücevheri ve merkeziydi. Ve belki de bugün de öyle olurdu.

Yine de hem Almanya hem de Samoa şanslıydı. Almanya, sömürge yönetiminin sadece 14 yıl sürmesi nedeniyle şanslıydı; bu da emperyal kibirin Almanlar ve Samoalılar arasındaki uyumlu ortaklığı bozmasını engelledi. Samoa ise, bu 14 yılın ülkenin ekonomik ve sosyal altyapısının temellerini atmak için yeterli olması nedeniyle şanslıydı; bu altyapıdan ülke bugün hala faydalanıyor: başta yollar, okullar, hastaneler ve işleyen bir idari sistem.

Samoa »a

i v a

ALMAN MÜLKLERİ

SESSİZ OKYANUS

t: 18 0000(H)

Or.Vwm Urr.üt{< «t JX imJrt -Ur^*rm,

tfw 'Ol A'y " *rrtßff \itmtf*<nm* iW *»* n»VWfV>

/yArrtv

ScMjincU. I”

DICK DKlTSniKX ,

SAMOA-IN SK LN.

. /XviA' /'

v*wr

0M£/ ÄW* trp *l *' r 4'?* ,w/f

INSEV l lT *>

rki*cun-r

'•v*uw^ri CoKwil* .far/?

[Tofl'' Bou&iiuvUI«

sChlriuMll

PesMampfechiffConnections after d*n $üd*t«im«ln

imber-I 1

fU CnMtoKrl

^ OolV VW\

** f. äv yc T\V%r\i

.r&.Qr«Ar/Mft*»

Noel Baba

WMWI UB İ'FCFAİ

jfaW«r Y^vAw// //r *Mmm&m* y ■bfar-iUW Jtfatf /«MT >m/ .vy—» V Vvi-»

•ft/lWIn/ •***••'/»

/lnJfi'yi çevirin. ff .l/i/fafT .0>/rr<r *.MrttJ* '.». JUJW ?/R //*7 .Vn///*.*A<A //» «T *icv/artd* • **rihrr4*** ArtAW.

*lab-****mi Omuncümmjl*» f** ⍰

aVinjJ'HLMJIlNSKI.

Samoa, Güney Almanya ile karşılaştırıldığında. [524]

Modern Batı Samoa, şu bölgede yer almaktadır:

Samoa, esas olarak volkanik kökenli iki büyük adadan oluşmaktadır: Upolu ve Savai'i. Verimli volkanik toprak, yağışlı tropikal iklimle birleşerek yemyeşil bitki örtüsünü destekler. Bu nedenle tarım, özellikle hindistan cevizi plantasyonları, ancak kakao, kahve, muz, taro ve tatlı patates yetiştiriciliği de her zaman Samoa ekonomisinin omurgasını oluşturmuştur.

Ancak, 1914'te 1400 kadar yetersiz eğitimli, çok genç Yeni Zelanda askeri yönetimi devralınca, işleyen bir yönetim artık mümkün değildi. Ekonomik olarak yeni yeni gelişmeye başlayan Samoa, örnek bir koloniden, daha sonra on binlerce Samoalının hayatına mal olacak sarhoşluk, keyfi uygulamalar ve beceriksizliğin hüküm sürdüğü bir akıl hastanesine dönüştü. Ama buna daha sonra değineceğiz.

Samoa aslında neyle ilgili? *Wikipedia'ya göre* [525] (Pasifik) Samoa adalarının batı kısmını kapsayan ve bu nedenle -1997'ye kadar resmi olarak- Batı Samoa olarak da adlandırılan ada ülkesi. Ülke adını bu şekilde kazandı.

1962'de Yeni Zelanda'dan bağımsızlığını kazandı. Samoa adalarının doğu kısmı "Amerikan Samoa" olarak adlandırılır ve ABD'nin bir tür "birleşmemiş bölgesi"dir. Bu, bir Amerikan eyaleti olmadığı, sadece bir tür koruma alanı olduğu anlamına gelir.

Bugün Samoa, Polinezya kökenli 183.000 kişiye ev sahipliği yapıyor. Samoa, kendisini "Polinezya'nın Beşiği" olarak adlandırmayı seviyor çünkü Pasifik Okyanusu'nda Avrupa'dan daha büyük bir ada grubu olan "Polinezya Üçgeni"nin yerleşimi yaklaşık 3.000 yıl önce burada başladı. Samoa'da Polinezya yaşam tarzı en saf haliyle korunmuştur. Samoalılar, tüm Batı etkilerine rağmen sürdürdükleri ve Güney Denizleri'nin tüm romantik beklentilerini karşılıyor gibi görünen yaşam tarzlarına "Fa'a Samoa" diyorlar.

Alman Ticaret ve Plantasyon Şirketi (DHPG), Pasifik'teki Alman kolonilerinin öncülerinden biriydi.

Samoa Alman kolonisi olmadan çok önce, Alman Ticaret ve Plantasyon Şirketi (DHPG), Pasifik'te hindistan cevizi etinden elde edilen kopranın yetiştirilmesi ve ticaretine hakimdi. Bundan önce, 1850'lerde Samoa'nın başkenti Apia'da zaten bir şubesi bulunan Hamburg merkezli ticaret şirketi Joh. Ces. Godeffroy & Sohn vardı.

Hindistan cevizinin kurutulmuş eti olan kopra, o zamanlar sabun ve kozmetik üretiminin temelini oluşturuyordu ve hammadde olarak günümüzdeki petrol kadar önemliydi. Almanya'da kopradan üretilen "Palmin" adlı yemeklik yağ, uzun süre Coca-Cola gibi küresel bir markaydı. Saygıyla "Şirket" olarak anılan DHPG imparatorluğu, Samoa, Tahiti, Tonga, günümüz Papua Yeni Gine'si, Solomon Adaları, Mikronezya, günümüz Marshall Adaları ve Kiribati'de şubeleriyle tüm Pasifik Okyanusu'na yayılmıştı. Rakip sömürgeci güç İngiltere, DHPG'yi tıpkı bir ahtapot gibi Pasifik'e yayılmış kolları nedeniyle "Ahtapot" olarak adlandırmıştı. Zirve döneminde DHPG, 2.000'den fazla kişiyi istihdam ediyor ve Samoa'nın ekilebilir arazisinin neredeyse yarısını kontrol ediyordu.

Samoa'da "şirket" en büyük plantasyonlarını elinde tutuyordu. Hindistan cevizi ihracatından elde edilen gelirler, genç kolonide benzeri görülmemiş bir ekonomik patlamaya yol açtı. Bu da altyapının genişlemesini teşvik etti. 14 yıllık Alman sömürge yönetimi boyunca yüzlerce kilometre yol, köprü ve çok sayıda kamu binası inşa edildi. Elektrik ve su temini için temeller atıldı, ayrıca bir liman idaresi, polis gücü ve sağlık sistemi kuruldu. Almanca, Samoaca ve İngilizce dillerinde eğitim veren iki hastane ve 320 okul inşa edildi.

Deutsche Handels- und Plantagen-Gesellschaft D.H.P.G.

"Die Firma"

—

"The Octopus"

Alman okullarında İngilizce de öğretiliyordu çünkü Almanların yanı sıra Samoa'ya birçok İngiliz ve Amerikalı plantasyon sahibi ve tüccar yerleşmişti. Barış içinde bir arada yaşıyorlardı ancak ekonomik olarak birbirleriyle rekabet ediyorlardı. Her milletin temsilcisi olarak bir konsolosu vardı. Sömürge rekabeti ancak 19. yüzyılın sonlarına doğru öyle bir boyuta ulaştı ki, üç sömürgeci güç de başkent Apia limanına savaş gemileri konuşlandırdı. Samoa, düşmana savaşmadan teslim edilemeyecek kadar değerli görünüyordu. Ancak kimse Samoa yüzünden savaş başlatmak da istemiyordu.

1889'da, bazıları tarafından "Tanrı'nın Yumruğu" olarak adlandırılan doğal bir felaketle "Samoa Krizi" sona erdi. Limanda bekleyen savaş gemilerini bir siklon şaşırttı ve biri hariç hepsini yok etti; o gemi de açık denize kaçmayı başardı. Aynı yılın ilerleyen aylarında, kriz Berlin Antlaşması ile geçici olarak çözüldü ve Samoa üç büyük gücün himayesi altına girdi. Daha sonraki gerilimlerin ardından, 1899'da ada grubunu bölmek için bir anlaşmaya varıldı. Doğu kısmı ABD'ye, batı kısmı Almanya'ya verildi. Büyük Britanya'ya ise diğer adalar verildi.

1900 - 1914: Alman Samoa'sı örnek koloni

1 Mart 1900'de Apia'da Alman bayrağı törenle göndere çekildi; liman rıhtımındaki sade bir anıt taşı ve dövme demirden yapılmış bir imparatorluk kartalı bu olayı hâlâ anmaktadır. Samoa resmi olarak bir Alman kolonisiydi. [526] 1 İlk vali Dr. Wilhelm Solf, Berlin'den gelmişti. Onun ve o zamanki İngiliz konsolosunun himayesinde 1907'de yayınlanan *Samoa* Ansiklopedisi'nde şu ifadeler yer almaktadır:

528

"Dr. Solf, Almanların iyi sömürgeciler olmadığı yönündeki eski önyargıyı ortadan kaldırmak için çok şey yapıyor. Onun bilge liderliği altında Almanlar, Samoa'nın sömürgeleştirilmesinde takdire şayan bir başarı elde ettiler. Birçok açıdan bu, örnek bir kolonidir." [527] 1

1 Mart 1900'de Samoa'da bayrak çekme töreni (arka planda imparatorluk koruma mektubunun bulunduğu fotomontaj)

Wir Wilhelm,
von Gottes Gnaden
Deutscher Kaiser, König von Preußen

Dr. Wilhelm Solf (solda) ve Dr. Erich Schultz (sağda), Samoa Ansiklopedisi, 1907

1910'dan itibaren ikinci vali Dr. Erich Schultz'du. O da Berlin'den gelmişti ve Solf'un yanında Samoa Başyargıcı ve yardımcısı olarak görev yapmıştı. Schultz, Samoa kültürüne

ve diline kendini tamamen kaptırdı ve kısa sürede bu konuda Avrupa'nın önde gelen uzmanlarından biri olarak tanındı. Schultz'un Samoa kültürüne olan takdiri o kadar derindi ki, vücuduna Samoa'ya özgü bir dövme yaptırmak için aylar süren, son derece acı verici bir prosedürden geçti. Dövmenin tasarımı onu bir Matai, yani Samoa şefi statüsüne yükseltti. Ve Samoa'daki her genç erkek bu zorluğa katlandığı için, bu eylem tek başına ona ülke çapında saygı kazandırdı.

Misa Telefoni Retzlaff, erken dönem sömürge yetkililerinden birinin Samoalı torunudur. Büyükbabası Erich Retzlaff, ilk telefon hatlarının döşenmesinden sorumluydu. O zamandan beri aile, Telefoni soyadını taşımaktadır. Erich Retzlaff'ın torunu Misa Telefoni Retzlaff, bağımsız Samoa'nın Başbakan Yardımcılığına kadar yükselmiştir. Deutschlandradio'ya verdiği bir röportajda, Samoa'daki Alman mirasına övgüde bulunmuştur.

“Bana göre, bir sömürge gücünü değerlendirirken en iyi yaklaşım, niyetlerine bakmaktır. Ve bu niyetler, halkının yaptıklarıyla ölçülür. Hiçbir zaman sömürü belirtisi olmadı. Almanya'nın Samoa'dan herhangi bir şey elde etmek istediğine dair hiçbir belirti yoktu. Sadece en iyi insanlar gönderildi. İki vali, Solf ve Schultz, ikisi de hukuk doktoruydu, dolayısıyla ikisi de elit kesime mensuptu. Schultz'un Berlin'e döndükten sonra neredeyse dışişleri bakanı olması, bize gönderdikleri insanların statüsünün bir kanıtıdır.” [530]

Gerçekten de, sömürgecilik tarihinde, sadece Alman tarihinde değil, ilk kez bir sömürge gücü, bir koloninin başına yalnızca sivilleri atadı. Özellikle Anglo-Sakson kolonilerinde, isyan durumunda işgal güçlerine de komuta eden ve ekonomik, kültürel veya sosyal işlerle pek ilgilenmeyen askeri valiler tercih ediliyordu. Samoa'da durum böyle değildi: Burada, insanlığa hümanist bir bakış açısıyla çalışan yüksek rütbeli akademisyenler göreve geldi. Retzlaff'ın ifadesiyle Solf ve Schultz "özel olarak seçilmiş" ve Almanya'da en yüksek siyasi görevlere atanmışlardı.

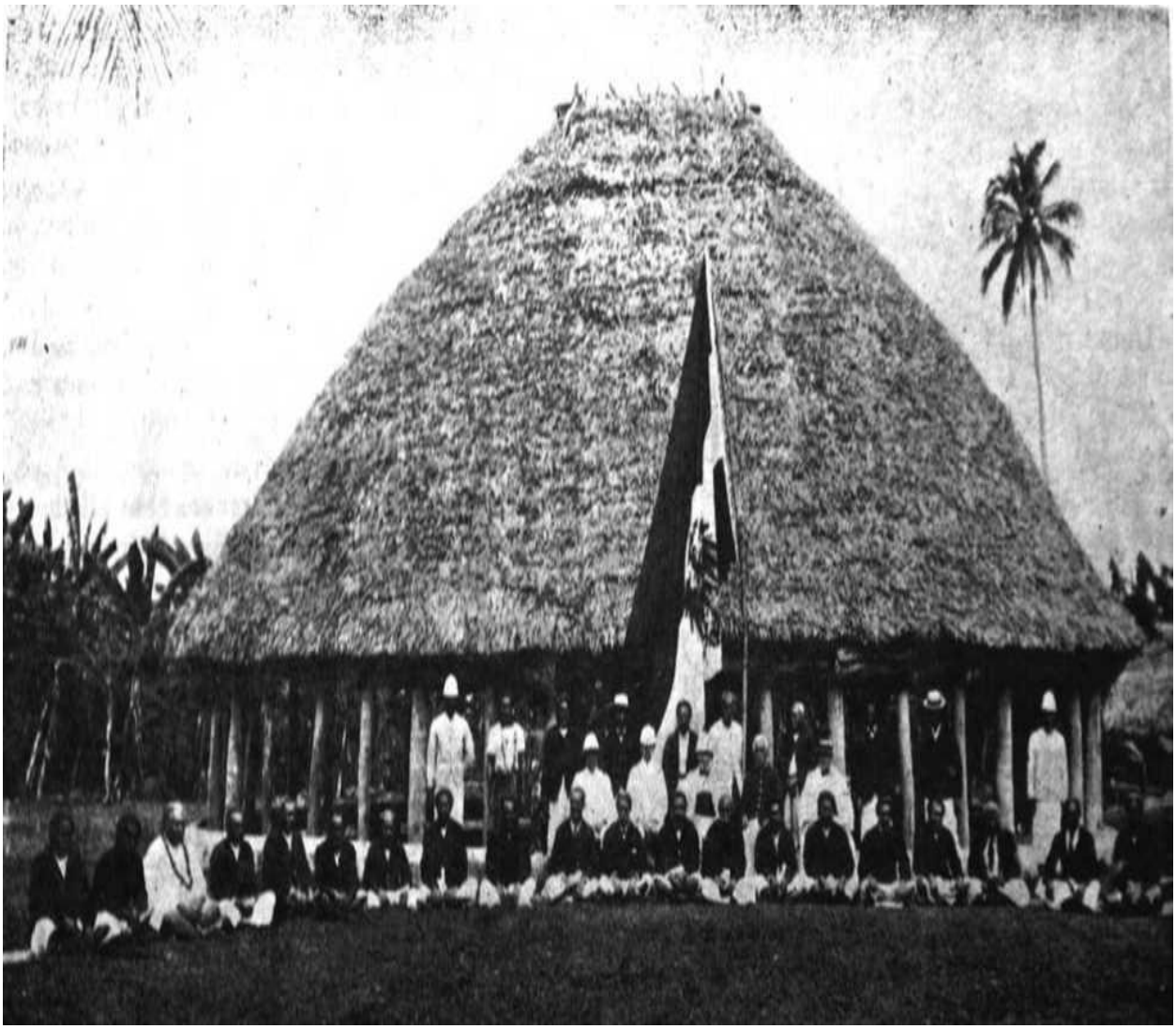

Misa Telefoni Retzlaff, Alman sömürge yöneticileri ile Samoalı kadınlar arasındaki karma evliliklerden doğan birçok kişiden sadece biridir. Bugün Samoa telefon rehberinde "Schmidt," "Kruse," "Schuster" ve "Netzler" gibi Alman isimlerinin yer aldığı sütunlar bulunmaktadır. Örneğin Lynn Netzler, sömürge döneminden çok önce Samoa'da büyük plantasyonlara sahip olan büyük dedesi Carl Fritz Netzler'in iş zekasını miras almıştır. Lynn, kasabanın yukarısındaki tepede küçük bir otel, bir süpermarket ve bir benzin istasyonu işletiyor; Samoa standartlarına göre küçük bir işletme imparatorluğu. Ve o da Alman sömürge yöneticileri hakkında sadece iyi şeyler söylüyor.

"Sanırım yaşlı nesille konuştuğunuzda hep şunu söylerler: 'Eski günler en iyisiydi.' Çünkü cennette yaşıyorlardı. Her şeyi yapabiliyorlardı..."

Ne isterlerse, her şey onlar için yapılıyordu. Samoalılar gururlu bir halk olduğu için plantasyonlarda çalışmak zorunda değillerdi. Bu nedenle Almanlar Çinlileri plantasyon işçisi olarak getirdiler. Şef unvanına sahip bir Samoalı için bu bir utanç olurdu. [531]

Netzler ailesi, sömürge döneminde iyi para kazandıran geniş hindistan cevizi plantasyonlarına hâlâ sahip. Alman sömürge yöneticilerinin uzun zamandır var olan bir diğer torunu Hans Joachim Keil ise bugün saygın ve başarılı bir iş adamı. Ataları için kopranın önemini unutmamış.

"Evet, çok miktarda kopra ihraç ettiler ve çok para kazandılar. Gördüğüm kayıtlara göre, kopra ihracatı bir daha asla bu seviyelere ulaşmadı. Rekor 1914 yılında kırıldı." [532] 1

Hindistan cevizinin yanı sıra, önemli bir ürün olan kauçuk da üretiliyordu. Samoa Kauçuk Şirketi bu amaçla 3 Haziran 1905'te kurulmuştu. Tüm başarılara rağmen, Alman sömürge yönetiminin iyilikseverliği altında bile Samoalılarla çatışmaların yaşandığı gizlenmemelidir. Hem resmi sömürge döneminden önce hem de bu dönem boyunca (1900-1914), Alman valiler sıklıkla Samoalıların iç iktidar mücadelelerine ve entrikalarına karışmışlardır. Samoa toplumu geleneksel olarak ve bugün de feodal, katı bir hiyerarşik şeflik sisteminden oluşmaktadır. Bu sistemin baş aktörleri neredeyse istisnasız olarak orantısız bir ego ve Eski Ahit'teki gibi bir sertlikle karakterize edilir. Rakip yüksek şefler ve onların takipçileri arasında çatışmalar çıktığında, Alman valiler kabile savaşlarını önlemek için son derece diplomatik beceri göstermek zorunda kalmışlardır. Dahası, resmi Alman sömürge döneminden önce, diğer iki sömürgeci güç olan İngiltere ve ABD, Samoa'daki iç siyasi rekabetleri kendi çıkarları için kolayca kullandılar ve Samoa'da artan Alman etkisini sınırlamayı amaçladılar. Samoa'nın Almanlar tarafından ele geçirilmesinin ardından, Samoa'nın özerkliğini savunan Mau bağımsızlık hareketi ortaya çıktı. Alman sömürge yetkilileri, kan dökülmeden de olsa, direnişi bastırdılar.

533

EM Lilien: Reklam afişi (1905)

Yeni Zelanda yönetimi altında Mau direnişi artmaya devam etti.

1914: Yeni Zelanda birliklerinin Alman Samoasını işgali

Hiç şüphe yok ki, gelişmekte olan Alman sömürgesi Samoa ve Pasifik'teki uzantıları, İngiliz ticaret çıkarlarının önünde bir engel teşkil ediyordu. Tıpkı 20. yüzyılın başlarında Avrupa'da ekonomik ve teknolojik olarak yükselen Alman İmparatorluğu'nun Büyük Britanya için gerçek bir tehdit haline gelmesi gibi, Pasifik'teki başarılı Alman sömürgeleri de -küresel olarak- İngiliz İmparatorluğu için bir diken gibiydi. Sonuç olarak, savaş planlamasıyla görevlendirilen İmparatorluk Savunma Komitesi, Pasifik'teki Alman sömürgelerine çok erken bir aşamada değindi. Önde gelen savaş planlamacılarından Lord Hankey, 1910 tarihli "Savaş Kitabı"nda savaş durumunda atılacak ilk adımları ortaya koydu. Bunlar sadece ekonomik ve deniz ablukalarını değil, aynı zamanda "işbirliği" yoluyla "düşman sömürgelerinin fethini" de içeriyordu.

Bunlara Hakimiyetler deniyordu.

535

tıpkı kendi kendini yöneten İngiliz kolonileri gibi

Bu durum, henüz genç bir Güney Pasifik dominyonu olan Yeni Zelanda'yı da devreye soktu. Ana ülke çağırdı ve Samoa'ya en yakın dominyon olan Yeni Zelanda yanıt verdi. Savaşın başlamasından bir aydan kısa bir süre sonra, 29 Ağustos 1914'te, Avustralya ve Yeni Zelanda savaş gemilerinden oluşan küçük bir filo Apia limanına girdi. Yaklaşık 1400 Yeni Zelanda askeri, subayı ve yöneticisinden oluşan bir seferi kuvvet, herhangi bir direnişle karşılaşmadan karaya çıktı.

Savaşın başlamasının ardından Yeni Zelanda'ya askere alınan askerler, vatansever bir coşkuyla ana vatanları İngiltere'nin yanında savaşa doğru yürüdüler. Çoğunluğu genç çiftçi oğullarından oluşan bu birlik, Samoa'ya yapacakları seferden macera, egzotizm ve şan şöhret umuyordu; Samoa, büyük ölçüde bilinmeyen bir ülkeydi.

Almanların işgale ilişkin bakış açısı esas olarak tek bir kaynaktan geliyor: DHPG'nin genel müdürü ve daha önce Samoa'da Alman konsolosu olan Karl Hanssen'in savaş günlüğü. Hanssen, titiz bir kayıt tutma yöntemiyle, Ağustos 1914'ten Mayıs 1915'e kadar önemli gördüğü her şeyi günlük kayıtlara geçirdi: ticaret gemilerinin geliş ve gidişleri, yükleri, Samoa'daki ve uluslararası pazarlardaki hammadde fiyatları ve ulaşabildiği kadarıyla Yeni Zelanda ve Avustralya gazetelerindeki makaleler. Samoa'nın ithalat ve ihracatının büyük bir kısmı Hanssen'den geçiyordu ve bu da onu o dönemde Samoa'nın en etkili iş adamlarından biri yapıyordu.

DHPG Genel Müdürü ve daha önce Samoa'da Almanya Konsolosu olarak görev yapmış olan Karl Hanssen

Ancak Hanssen, alınan kararlar ve yapılan duyurular hakkında da yorumda bulundu.

Yönetim ve Alman yerleşimcilerin ve plantasyon sahiplerinin tepkisi. [536] 1 O, titiz bir tarihçiydi ve kayıtlarının hassas doğasının farkındaydı. Günlüklerini tereyağı kapları gibi günlük eşyaların içine saklayarak, Yeni Zelanda sömürge yönetiminin sansürcülerinden gizlice geçirip Almanya'ya ulaştırdı.

Mayıs 1915'te bir günlük bulunduğunda, Hanssen, Wilhelm Solf gibi diğer Alman sömürge yöneticileriyle birlikte tutuklandı ve Yeni Zelanda'da gözaltına alındı.

Karl Hanssen'in 1914-1915 Savaş Günlüğü

Karl Hanssen'in notları [537] Telefunken istasyonunun

Operasyonlar 1 Ağustos 1914'te başladı.

Pasifik'teki en modern ve güçlü radyo istasyonu, Samoa'yı yalnızca Pasifik'teki sömürge uzantılarıyla değil, aynı zamanda tüm dünyayla ve Berlin'deki hükümetle de birbirine bağladı.

100 metreden yüksek direğiyle radyo istasyonu, Yeni Zelandalıların Büyük Britanya için ele geçireceği en önemli stratejik varlıktı şüphesiz. 4-5 Ağustos gecesi, İngiltere'nin Almanya'ya savaş ilan ettiği haberi geldi. 5 Ağustos sabahı, Vali Schultz, sağlıklı erkeklerden 40-50 kişilik bir polis gücü oluşturulmasını emretti. [538] | Bir envanter

Silah deposunda 67 ateşli silah ve 6.000 mermi bulunuyor. Öğleden sonra Schultz, İngilizler ve Amerikalılar da dahil olmak üzere "hükümet konseyi üyeleri, yetkililer ve ülkedeki önemli çıkarların temsilcilerinin" davet edildiği bir toplantı düzenliyor. Kısa bir görüşmenin ardından, İngiliz savaş gemilerinin görünmesi durumunda herhangi bir direniş gösterilmeyeceği konusunda anlaşmaya varılıyor. "Böyle bir direniş, Samoa'nın geleceği için umutsuz ve tam anlamıyla felaket olarak nitelendiriliyor... Vali, İngiliz konsolosuna resmi olarak bildirimde bulunuyor ve ülkedeki İngilizlere koruma güvencesi veriyor." [539]

Ayrıca 5 Ağustos'ta şöyle yazıyor: "Vali, ağır bir yürekle Samoalı şeflere savaş haberini bildirir. Üç halkın tek bir halka karşı savaşmasını çok adaletsiz bulurlar." [540] 1 Samoalılar, iki kabile reisinin çağrısı üzerine savunma katkısı bile topluyorlar.

29 Ağustos'ta o an geldi: İngiliz bayrağı taşıyan sekiz savaş gemisi Apia limanına girdi. Bir tekne, beyaz bayrak taşıyan iki subayı karaya çıkardı ve subaylar valiyle görüşmek istediler. Schultz'un orada olmadığını, sadece yardımcısının bulunduğunu öğrenince, bir

mektup teslim ettiler. Mektupta, Samoa'nın derhal teslim olması, aksi takdirde Apia'nın yarım saat içinde bombalanacağı belirtiliyordu. Schultz, bu olasılığa karşı önceden yazılı bir yanıt hazırlamıştı.

Subaylara teslim edildi. Bombardımanın uluslararası hukukun ve Lahey Konferansı anlaşmalarının ihlali olduğunu, Apia'nın tahkim edilmiş bir yer olmadığını protesto etti. Teslimiyetin gerçekleşmemesi gerektiğini, ancak karaya çıkıldığında da herhangi bir direniş gösterilmeyeceğini belirtti. [541]

Bu küçük anlamsal farklılık, işgal altındaki koloninin statüsü konusunda daha birçok anlaşmazlığa yol açacaktı. Alman tarafı, işgalin geçici niteliğini defalarca vurgulayarak, elbette savaşın olumlu bir sonuçlanmasının her şeyi çözeceğini umuyordu. Bu arada, Yeni Zelandalılar, Birleşik Krallık'ı temsil ettikleri için artık Samoa üzerinde egemenliğe sahip olduklarını varsayıyorlardı.

Çıkarma birlikleri ve malzemeler karaya çıkarılırken, yerleşik İngilizler işgalcilere bir dilekçe sundular. Dilekçede, Almanlara "İngiliz işgali sırasında, savaşın başlangıcından beri Almanlar tarafından kendilerine gösterilen muamele kadar adil davranılmasını" istediler. [542] Vali Schultz ile bir anlaşmaya varıldı.

Çıkarma kuvvetlerinin komutanı Albay Logan: “İngilizler, Samoa'nın geçici İngiliz yönetimi altında, şimdilik Alman toprağı olarak kalacağını kabul ediyor. Alman yetkililer görevlerinde kalmakta serbesttir. Vali, savaş esiri olarak Fiji'ye gönderilecektir.” [543]

Bu noktada, Albay Robert Logan ve işgal güçlerini daha ayrıntılı olarak incelemek gerekiyor. Logan, İngiltere'den Yeni Zelanda'ya göç etmiş ve başlangıçta bir koyun çiftliği işletmişti. Ancak askeri eğitimi ve deneyimi, kısa sürede Yeni Zelanda'nın en büyük şehri

olan Auckland'ın Bölge Komutanlığına terfi etmesine yol açtı. Ticari ve idari deneyimi de Samoa seferinin komutanı olarak atanmasına neden oldu. Yaklaşık 1400 kişilik kuvvetinin büyük kısmı, savaşın başlamasından sonra gönüllü olarak askere yazılan macera arayan genç erkeklerden oluşuyordu. Auckland ve Wellington bölgelerinden geliyorlardı ve çoğunlukla çiftçilerin oğullarıydı; yurt dışı deneyimleri veya yabancı kültürlerle herhangi bir temasları yoktu. Samoa'daki Almanlar onlara "Bürschchen" (küçük delikanlılar) veya "Wandervögel" (gezgin kuşlar) diyorlardı. [544] 1

Yeni Zelanda işgal kuvvetlerinin komutanı Albay Robert Logan.

O dönemdeki Alman vali Dr. Wilhelm Solf, 19. yüzyılın sonlarında kozmopolit Berlin'de büyümüş ve Hintoloji okumuştu; bu nedenle, nispeten Avrupa merkezli olmayan bir dünya görüşüne sahip olduğu varsayılabilir. [545] 1 Benzer bir durum, Solf döneminde Samoa'da

Baş Yargıç ve Vali Yardımcısı olarak görev yapan, hümanist bir eğitim almış ve yönelimli bir avukat olan halefi Dr. Erich Schultz için de geçerlidir . Samoa'daki diğer Almanlar ise plantasyon sahipleri, tüccarlar, memurlar ve zanaatkarlardı; bunların çoğu Samoalı kadınlarla evliydi ve çok sayıda Alman-Samoalı melez çocuk sahibi olmuşlardı.

İşte Yeni Zelanda işgalinin dramının başladığı sahne ve oyuncular buydu. İşgalden iki gün sonra, 31 Ağustos'ta son savaş gemileri limandan ayrıldı. Karl Hanssen şunları kaydediyor: "Askerler gümrük depolarında, pazar yerinde ve çadırlarda konaklıyor… İnsanlar haki ve yün giysiler giymiş ve hava hala nispeten serin olmasına rağmen sıcaktan ve sivrisineklerden çok rahatsız oluyorlar. Su tanklardan ve nehirlerden içiliyor. Bazıları zaten hasta. Meyveler her olgunluk aşamasında yeniyor. Askerlerin üç çeşit tüfeği var ve bazıları…"

"Oldukça eski toplar." [546] 1

5 Eylül'de, disiplinin bozulmasının ilk belirtileri ortaya çıktı: " Birliklerin ilk gecesinde halka açık gümrük deposuna girildi ve burası uyku alanı olarak kullanıldı. Şimdi anlaşıldığı üzere, sandıkların çoğu kırılmış ve içindekilerin bir kısmı çalınmış." 9 Eylül'de Hanssen şunları kaydetti: "Askerler arasında oldukça fazla hoşnutsuzluk olduğu söyleniyor: Subaylar bile askerlerin emirlere uymadığını kabul ediyor." [547]

14 Eylül'de ufukta iki büyük savaş gemisinin siluetleri görüldü. Liman girişine yaklaştıkça bunların Alman gemileri olduğu anlaşıldı. Amiral Graf Spee komutasındaki Doğu Asya Filosu'nun amiral gemileri olan zırhlı kruvazörler *Scharnhorst* ve *Gneisenau, durumu kontrol etmek için Samoa'daydı. O zamanlar dünyanın en modern savaş gemileriydiler ve Apia'yı yerle bir edebilecek ateş gücüne sahiplerdi. Telaşlı Yeni Zelandalılar hemen tüm Alman evlerini işgal edip sakinlerini tutukladılar. Ancak bazıları tekneyle Scharnhorst'a ulaşmayı* ve Graf Spee ile *konuşmayı başardı. Graf Spee onlardan Albay Logan'a "Samoa'da ona saldırma niyetinde olmadığını, daha önemli işleri olduğunu* " söylemelerini istedi. Hanssen, Alman filosunun Pasifik'te İngiliz filosunu aradığından şüpheleniyor.

Bu aradan sonra herkes işgalin günlük rutinine geri döner. Hanssen'in günlüğü, Yeni Zelanda birlikleri tarafından Alman mallarının çalınması ve keyfi olarak el konulmasıyla ilgili kayıtlarla doludur. Özellikle plantasyon işleri için vazgeçilmez olan at ve öküz arabalarına el konulur; bu durum, muhasebeci tavrıyla, savaş sonrasında hesap verilebilmesi için Logan'dan el konulan mallar için en azından makbuz talep eden Hanssen'in büyük protestosuna neden olur. Ancak kanunsuzluk devam eder: "Ayrıca, birliklerin... dün büyük bir tahribata yol açtığı ve Hükümet Sekreteri Klinkmüller tutuklanıp götürülürken bir askerin daireye girip Bayan Klinkmüller'e tecavüz etmeye çalıştığı bildiriliyor. Bu öğrenilince Kl. derhal serbest bırakıldı." [549]

Komutan Logan, sert önlemler alarak ve tam bir sokağa çıkma yasağı uygulayarak kanun ve düzeni sağlamaya çalışır. Özellikle Almanlar etkilenir; saat 22:00'den sonra evlerinden çıkanlar altı hafta zorunlu çalışma ve ardından hapis cezasına çarptırılır. Birçoğu gemiyle Yeni Zelanda'daki toplama kamplarına gönderilir. Bu arada, 1 Aralık tarihli bir kayda göre, "son zamanlarda askerler arasında aşırı sarhoşluk nedeniyle tüm oteller geçici olarak kapatılmıştır. "

25 Aralık Noel Günü'nde Hanssen, aşırılıkların ön aşamasını şöyle aktardı: “Dün akşam saat 8 ile 12 arasında, yaklaşık 200 askerden oluşan bir birlik Apia'da ortalığı kasıp kavurdu ve bilindiği üzere bir süredir kapalı olan üç hana da zorla girerek tüm içecekleri çaldı. Subaylar çaresiz ve halka tek kelime etmeye cesaret edemiyorlar. Bu, ölüm cezasının gerçekten de hak ettiği bir yağmalama olayıydı.” [551]

26 Eylül: "Dün gece, Uluslararası Otel'deki kalan içecekler orada görevli güvenlik görevlisi tarafından çalındı." [552]

Ve 30 Ocak'ta:

Yeni Zelanda tarih kitaplarında "Noel yağması" olarak da geçen bu aşırılıklar, Hanssen'i günlüğüne (31 Aralık) şu üzücü yorumu yapmaya sevk etti: "Umarım yeni yıl bize barış getirir. Yeni Zelandalıların Samoa'da uzun süre kalması, Samoalılar ve sözleşmeli işçiler için kötü bir örnek teşkil edeceğinden ülkenin yıkımına yol açar: İngilizler bile bunun farkında." [553]

"Yeni Zelanda gazeteleri Alman Hunlarının işlediği zulümler, barbarlıklar ve vandalizmle dolu, oysa bu Yeni Zelandalılar burada tarif edilemez bir şekilde yaşıyorlar. Dürüst İngiliz sakinleri bundan utanıyor." [554]

İşgal ne kadar uzun sürerse, taciz de o kadar vahim ve anlaşılmaz hale gelir. 3 Şubat 1915: "Son zamanlarda çok nadiren telefon bağlantısı kurabiliyorduk ve plantasyonlarda da uzun zamandır kuramıyorduk. Şimdi de hattımızın tamamen kesileceği söylendi. – Her fırsatta tacize uğruyoruz." Yeni Zelanda işgaline sadece İngilizler değil, yerleşik Amerikalılar da son derece eleştirel yaklaşıyor. 4 Şubat 1915'te Hanssen şunları not ediyor: "Kömür çekimleri konusunda (Amerikan) Konsolos Mitchell, yöneticiden ekteki harika cevabı aldı. Buna göre, mülkiyet sorunu daha fazla tartışılmayacak. Ancak, kömürün makbuzsuz alındığını, Samoalıların yaptığını iddia etmeye devam etmemeliyiz. Sanki Samoalıların kömüre hiç ihtiyacı varmış gibi!" [555]

Nisan 1915'te, muhtemelen kötü davranışlarının Wellington'a kadar yayılmış olması nedeniyle, genç Yeni Zelanda askerlerinin yerini daha yaşlı ve deneyimli gazilerden oluşan

bir birlik aldı. Hanssen şöyle yazıyor: "Yaşlılar şimdiye kadar oldukça düzgün davrandılar, hatta subaylarını selamladılar; gençler ise bunu neredeyse hiç yapmazlardı." [556]

Karl Hanssen'in günlüğü 20 Mayıs 1915'te şu notla sona eriyor: "Savaşın epey bir süre daha süreceğinden korkuyorum." [557] 1 Günlüğü Samoa'dan Almanya'ya yolculuğu sırasında İngilizler tarafından bulunup el konulduktan sonra, şirketi de ele geçirildi ve tasfiye edildi. Hanssen'in kendisi altı ay hapis cezasına çarptırıldı ve savaşın sonuna kadar gözaltında tutuldu. Karısının iki çocuğuyla birlikte ABD'ye göç etmesine izin verildi.

Hanssen'in sınır dışı edilmesinin ardından Albay Logan'ın tam yetkiye sahip olmasıyla işler değişti. Upolu'da Almanlar için ayrı bir toplama kampı kuruldu ve Logan bu kampı yoğun bir şekilde kullandı. Ancak bunu yaparken, daha önce Samoalılar ile yabancı yerleşimciler (İngilizler, Amerikalılar ve Almanlar) arasında var olan iyi işleyen Alman idari yapısını ve işbirliğini de ortadan kaldırmış oldu.

Sonuç olarak, Yeni Zelanda yönetiminin beceriksizliği Samoa'nın bağımsızlığa giden yolunu hızlandırdı, diye sonuçlandırıyor tarihçi ve Samoa uzmanı Hermann Joseph Hiery, Yeni Zelanda yönetiminin Samoa'daki dönemini özetleyerek. [558] 1 Yetersizlik ve

İhmalkarlık, birçok Samoalının hayatına mal olan ve özgürlük ve bağımsızlık arzularını daha da yoğunlaştıran bir dizi üzücü olaya yol açtı.

1918'de, Albay Logan'ın tıbbi tavsiyelere aykırı olarak bir karantina gemisinin limana yanaşmasına izin vermesi ve böylece hastalığı ülkeye bulaştırması sonucu, yaklaşık 10.000 Samoalı, yani nüfusun üçte biri, İspanyol gribinden hayatını kaybetti. 1947 tarihli bir BM raporuna göre, salgın, nüfusa oranla ölüm sayısı bakımından 20. yüzyılın en ölümcül salgınlarından biriydi.

Ancak Samoa halkıyla çatışmaları artıran tek yanlış adım bu değildi. Aralık 1928'de, Samoalıların işgalcilere karşı düzenlediği barışçıl kitlesel gösteri, Yeni Zelanda askerleri tarafından şiddetle bastırıldı. Aralarında yüksek rütbeli bir şef ve Samoa bağımsızlık hareketinin liderinin de bulunduğu on bir gösterici öldürüldü ve 50'den fazla kişi yaralandı.

[559] 1

Yeni Zelanda Başbakanı Helen Clark, Samoalılardan "Yeni Zelanda'nın Samoa'daki ilk yönetim yıllarındaki haksızlıklar" için ancak 2002 yılında resmen özür diledi. [560] 1 1 Ocak 1962'de

Batı Samoa, bağımsızlığını kazanan ilk Polinezya ülkesi oldu.

Leo Troçki

İngiliz siyasetinin rolü üzerine

“Ağustos 1911'de ulusal, yani genel bir demiryolu işçileri grevi patlak verdi. O günlerde devrim hayaleti İngiltere'yi kasıp kavuruyordu. Liderler, hareketi felç etmek için tüm güçlerini seferber ettiler. Motivasyonları 'vatanseverlik'ti; bu çatışma, Almanya ile savaş riskini taşıyan Agadir Olayı günlerinde gerçekleşti. Sadece şimdi (1925),

Bilindiği üzere (WE), dönemin Başbakanı (HH Asquith) işçi liderlerini gizli bir konferansa davet etmiş ve vatanseverliklerine seslenmişti. Liderler de burjuvaziyi güçlendirmek ve böylece emperyalist katliamın yolunu hazırlamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. ... Bunun sonucu -Almanya'nın yıkımı- İngiltere'ye dünya hegemonyasını geri kazandırmış gibi görünüyordu. Ancak çok geçmeden savaşın İngiltere'nin gerilemesini sadece geçici olarak yavaşlattığı, gerçekte ise daha da hızlandırdığı anlaşıldı. (Sayfa 4-5)

"Üç yüzyıl boyunca İngiltere, korsan yöntemlerini kullanarak diğer ulusları yağmalamak için sürekli savaşlar yürüttü; böylece sömürüyü yaydı, yabancı zenginlikleri ele geçirdi, yabancı ticari rekabeti ortadan kaldırdı, yabancı deniz gücünü yok etti ve önde gelen İngiliz çevrelerini zenginleştirdi. Kendi halkını eğitmek için, müdahale etmeme doktrinine meydan okuyarak, İngiltere'nin tüm eski tarihi, İngiliz hükümetinin tüm dünyanın özgürlüğü için verdiği şanlı mücadelenin tarihi olarak sunulmaktadır. Her yeni entrika ve yağma eylemi—Çin ile afyon yüzünden yapılan savaş, Mısır'ın köleleştirilmesi, Boer Savaşı, Çarlık generalleri adına yapılan müdahale—tüm askeri seferler, genel kuralın tesadüfi istisnaları olarak ilan edilmiştir." (Sayfa 21-22)

"Dolayısıyla, son bir buçuk yüzyılda (1775-1925) İngiltere'nin tarihine, genel Avrupa gelişimi ve tüm dünyanın gelişimi bağlamında bakıldığında, İngiltere'nin diğer ülkeleri yalnızca ekonomik olarak değil, aynı zamanda siyasi olarak da sömürdüğü, Avrupa ve Amerika halklarının iç savaşları pahasına siyasi 'maliyetlerini' azalttığı ortaya çıkmaktadır." (Sayfa 26)

“İngiliz demokrasisi emperyalist savaşa yol açtı ve bu sadece tüm kapitalist devletlerin savaştan genel sorumluluğu anlamında değil, aynı zamanda bilinçli ve hesaplı bir şekilde Avrupa'yı savaşa sürükleyen İngiliz diplomasisinin doğrudan ve acil sorumluluğu anlamında da oldu. Eğer İngiliz ‘demokrasisi’ savaşta İtilaf Devletleri'nin yanında yer alacağını ilan etseydi, Almanya ve Avusturya-Macaristan muhtemelen geri çekilirdi. Eğer İngiltere tarafsızlığını ilan etseydi, Fransa ve Rusya muhtemelen geri çekilirdi. Ancak İngiliz hükümeti farklı davrandı: gizlice İtilaf Devletleri'ne destek sözü verdi, Almanya ve Avusturya-Macaristan'ı tarafsızlık olasılığını düşünmeye yönlendirdi ve onları yanılttı. Böylece İngiliz ‘demokrasisi’ savaşı kışkırttı…” (sayfa 54–55)

"Avrupalı cüceler Arnavutluk, Bulgaristan hakkında endişeleniyor; koridorlardan bahsediyor ve genel olarak gülünç şeylerle meşgul oluyorlar. Amerikalılar ise kıtalarla hareket ediyorlar ve bu da coğrafya çalışmalarını kolaylaştırıyor ve yağmalama eylemlerine gerekli anıtsal boyutları kazandırıyor." (Sayfa 74)

Leon Trotsky'nin " *İngiltere Nereye Gidiyor? Avrupa ve Amerika" adlı eserinden alıntılar.* (Berlin 1972 yeniden basımı)

(Orijinal: *Leon Trotsky: Avrupa ve Amerika. İki Konuşma.* Berlin 1926)

Güncel güncelleme

Editör ve ortak yazar Wolfgang Effenberger, araştırma yapmak ve fotoğraf çekmek için 2016 yılının Temmuz ortasında Belgrad'a gitti. Orada, parlamento binasının önünde şaşırtıcı bir keşif yaptı: 2015 yazından beri, uluslararası hukukun ihlali olan Yugoslavya'ya karşı savaşın ve NATO müttefiki KLA tarafından gerçekleştirilen terörün 2.500 kurbanının görüntülerini gösteren, anıt ve uyarı niteliğinde sonsuz bir pankart asılıydı. Resmedilen Sırp kurbanlardan bazıları, KLA tarafından öldürüldükten sonra organ bağışçısı olarak ticari olarak sömürülmüştü.

Bugüne kadar Batı'da hiç kimse Kosova ve Metohija bölgelerinde Sırplara karşı işlenen suçların soruşturulmasını savunmadı. Almanya, Fransa, Büyük Britanya ve diğer birçok Batı ülkesinin Kosovalı teröristleri korumak ve desteklemek için ABD ile işbirliği yaptığı göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil. Sözde Batı değerler topluluğunun çifte standartları birçok Sırp'ı öfkelendiriyor.

Tarih tekerrür eder ve yöneticiler geçmişten habersiz oldukları için diğer halkları gücendirdiklerinde veya kendi halklarının işlenemeyen travmaları yüzünden körleşip intikamcı bir tavır takındıklarında katliamlar sona ermez.

Notlar

Önsöz

[1.] Avrupa ülkeleri, Rusya ve Çin, mevcut (hala) bir numaralı deniz gücü olan ABD'nin, 1914'te İngilizlerin yaptığına benzer bir şey yapma girişiminden sakınmalı ve kendilerini korumalıdır. Ukrayna, Azerbaycan ve Orta Asya cumhuriyetlerindeki geçmişteki istikrarsızlaştırma girişimleri bu bağlamda değerlendirilebilir.

İçeriğe geri dön

[2] Hankey, Maurice: *Yüksek Komuta, 1914-1918,* 1961.

İçeriğe geri dön

V [3] Bell, AC: *Almanya Ablukasının Tarihi,* 1937.

[4] Corbett, Sir Julian: *Savaşın Resmi Tarihi, Deniz Harpları,* Cilt 1, 1920, s. 18.

[5] Lord Mersey'nin evrakları veya Cunard Şirketi dosyaları gibi diğer belgeler ve kanıtlar artık kaybolmuştur; Preston, Diana H.: "Torpedoyla vurulduk, yardım gönderin", 2004, s. 403, 440 vd.

[6] Weizsäcker, Carl Friedrich von: *Tehdit altındaki barış - bugün,* 1983.

Bölüm 1

7

[7] Clark, Christopher: *Uyurgezerler, Avrupa 1914'te Nasıl Savaşa Girdi,* 2012.

[11] Aynı eser, s. 46.

[12] Aynı eser, s. 90.

[13] sayfa. 1912 tarihli konferans: "İmparatorluk Savunma Komitesi", Viscount Esher (John Murray: *Kral Edward ve Diğer Uyrukların Etkisi,* 1915, s. 125-148).

İçeriğe geri dön

[14] *Lord Esher'in Günlükleri ve Mektupları,* 1938, Cilt III, s. 183.

[15] Aynı eser, s. 90.

İçeriğe geri dön

[16] Clifford, Brendan: *Büyük Savaşta İrlanda,* 1992, s. 20-23.

[17] Clifford, Brendan: *1914: İngiltere'nin Almanya'ya Karşı Darwinist Savaşı,* 2001, s. 7-11.

İçeriğe geri dön

[18] Hankey, Maurice: *Yüksek Komuta,* 1961, s. 9-10.

[21] Walsh, S. Pat: *İmparatorluk İrlandasının Yükselişi ve Düşüşü,* 2005, s. 328-337.

[23] *Northern Advocate* , 27 Kasım 1919.

İçeriğe geri dön

[24] *Yüksek Komuta,* s. 27.

[25] Offer, Avner: *Birinci Dünya Savaşı: Tarımsal Bir Yorum,* 1989, s. 230-232,

[26] ADM 137/2872.

V_

İçeriğe geri dön

•*Jl*

k. Marder, AJ: *Dreadnought'tan Scapa Flow'a,* S. 379. *J*

İçeriğe geri dön

k. [28] *Birinci Dünya Savaşı: Tarımsal Bir Yorum,* S. 223-225.*J*

İçeriğe geri dön

■")Q

Yüksek Komutanlık, Madde 40.y

— —\

İçeriğe geri dön

[31] ADM 116/1043B.

[32] Bell, AC: *Almanya Ablukasının Tarihi,* S. 28,

[33] *Birinci Dünya Savaşı: Tarımsal Bir Yorum,* S. 288-290,

[34] *Almanya Ablukası,* S. 26,

[35] *Yüksek Komutanlık,* Bölüm 4,

[36] Hankey, Maurice: *Savaşta Hükümet Kontrolü,* 1945, S. 23,

İçeriğe geri dön

07

Yüksek Komutanlık, Madde 62.

[38] Owen, David: *Gizli Bakış Açısı, Askeri Sohbetler 1906-1914,* S. 30,

İçeriğe geri dön

[39] T124: *Deniz Gücü,* 1941, S. 30.

[40] Aynı eser, s. 34.

İçindekiler sayfasına geri dön [41] Ibid., ss. 26-28.

İçeriğe geri dön

[42] *Yüksek Komuta,* s. 63.

[43] *Lord Esher'in Günlükleri ve Mektupları* (1938), Cilt III, s. 313.

İçeriğe geri dön

V [44] *İmparatorluk İrlandasının Yükselişi ve Düşüşü,* s. 368-376.

İçeriğe geri dön

[45] *Yüksek Komuta,* s. 64.

İçeriğe geri dön

[48] Aynı eser, s. 68-69.

J

v [7]

- - -\

İçeriğe geri dön

[50] White, Henry ve Allan Nevins: *Amerikan Diplomasisinin Otuz Yılı,* s. 257.

[51] Kabin 38/19/47, 13.08.11.

İçeriğe geri dön

[52] *Birinci Dünya Savaşı: Tarımsal Bir Yorum,* s. 287.*J*

Amiral Fisher'ın anıları (1919) bu görüşler için [53] sayfa ayırmıştır.

[54] *Savaşta Hükümet Kontrolü,* s. 76.

İçeriğe geri dön

[55] *Yüksek Komuta,* s. 85-86.

[56] Viscount Esher: *Lord Kitchener'ın Trajedisi,* 1922, s. 40.

İçeriğe geri dön

[59] T124: *Deniz Gücü,* 1941, s. 41.

V > [7]

[61] Callwell, CE: *Mareşal Sir Henry Wilson,* 1927, Cilt 1, s. 107,

İçeriğe geri dön

[62] *Yüksek Komuta,* s. 128.

İçeriğe geri dön

[65] *Yüksek Komuta,* s. 132.

[66] *Savaşta Hükümet Kontrolü.* s. 28.

V_'_ ' _

İçeriğe geri dön

[67] *Yüksek Komuta,* s. 137-139.

J

İçeriğe geri dön

[68] S. Lambert, Nicholas: *Kıyameti Planlamak,* 2012, s. 211-212.

k.

J

— — \

İçeriğe geri dön

[69] *Savaşta Hükümet Kontrolü.* S. 28. _'_ ' _

/İçeriğe geri dön

70

Yüksek Komuta, s. 165.y

Bölüm 2

[71] Docherty, Gerry/Macgregor, Jim: *Gizli Tarih - Birinci Dünya Savaşı'nın Gizli Kökenleri,* s. 11 [Almanca başlık: *Gizli Tarih: Gizli Bir Elit Nasıl İnsanlığı Birinci Dünya Savaşı'na Sürükledi,* Kopp Verlag, Rottenburg, 2014], _

[72] *The Economist,* 31 Aralık 1999

[73] *www.sahistory.org.za* , "siyaset ve toplum", "20. Yüzyıl Güney Afrikası".

[74] Quigley, Carroll: *Anglo-Amerikan Kuruluşu,* s. 4,

[77] Stead, WT: *Cecil John Rhodes'un Son Vasiyetnamesi,* s. 59,

[79] James Lees Milne'in resmi web sitesine şu adresten ulaşabilirsiniz: *http://www.jamesleesmilne.com/books.html* .

[80] Quigley, Carroll: *Trajedi ve Umut: Çağımızda Dünya Tarihi,* s. 137,

[81] Ferguson, Niall: *Rothschild Hanedanı,* Cilt 11, s. 251.

İçeriğe geri dön

v

[82] Cowles, Virginia: *Rothschildler,* s. 153.

İçeriğe geri dön

[83] Knuth, EC: *Şehrin İmparatorluğu,* s. 70.

[84] Wilson, Derek: *Rothschild: Bir Hanedanın Zenginliği ve Gücü,* s. 98-99.

İçeriğe geri dön

V

[85] Ferguson: *Rothschild Hanedanı,* s. xxvii.

İçeriğe geri dön

[86] Aynı eser, s. xxvii.

[87] Aynı eser, s. 319.

[88] Griffin, G. Edward: *Jekyll Adası'ndan Gelen Yaratık,* s. 220.

İçeriğe geri dön

V

[89] Ferguson: *Rothschild Hanedanı,* s. 417. *J*

İçeriğe geri dön

V

[90] Quigley: *Anglo-Amerikan Kuruluşu,* s. 312.*J*

İçeriğe geri dön

[91] Aynı eser, s. 52-83.

v [7]

J

[92] Stead: *Cecil John Rhodes'un Son Vasiyetnamesi,* s. 108.

İçeriğe geri dön

qo

Quigley: *Anglo-Amerikan Kuruluşu,* s. 16-17. *J*

İçeriğe geri dön

[94] Landes, David S.: *Bağsız Prometheus,* s. 327.*J*

[95] Aynı eser, s. 326.

İçeriğe geri dön

[96] Ferguson, Niall: *Savaşın Acımasızlığı,* s. 41.

[97] Ewart, John S.: *Savaşların Kökleri ve Sebepleri,* Cilt II, s. 680,

[98] Aynı eser, s. 681.

İçeriğe geri dön

[99] Landes:, *Özgür Prometheus,* s. 327.

İçeriğe geri dön

[100] Hitchins, Keith: *Romanya, 1866-1947,* s. 192.

[101] Podmore, Will: *1870'ten Beri İngiliz Dış Politikası,* s. 11-20,

[102] Thompson, J. Lee: *Unutulmuş Vatansever,* S. 483,

[103] Walsh, Pat: *Doğu Anadolu'da 1915 Olayları,* Cilt 4,

[104] Ferguson: *Savaşın Acımasızlığı,* S. 4L

[105] d'Ombrain, Nicholas: *Barış Zamanı Britanya'sında Savaş Mekanizması ve Yüksek Politika Savunma İdaresi, 1902-1914* , S. 125,

İçeriğe geri dön

[106] Docherty/Macgregor: *Gizli Tarih,* S. 194-202..*J*

[107] Jeffery, Keith: *Mareşal Sir Henry Wilson: Siyasi Bir Asker,* s. 39,

İçeriğe geri dön

k.[108] d'Ombrain: *Savaş Mekanizması ve Yüksek Politika,* s. 142-143.*J*

— — \

İçeriğe geri dön

İçeriğe geri dön

k.[110] George, David Lloyd: *Savaş Anıları,* s. 27. *J*

/ İçeriğe geri dön

< [111] Quigley: Anglo-Amerikan Kuruluşu, s. 25.*J*

[112] Hansard, Avam Kamarası, Tartışma vom 12. Juli 1906, Bd. 160, S.1074—1171. _'_'_'_'_

[113] Fisher, Baron John Arbuthnot: Anılar ve Kayıtlar, Cilt II, Sayfa 134-135,

[114] Kabine Belgeleri, CAB/38/113/1907, S. 12,

[115] Quigley: Anglo-Amerikan Kuruluşu, S. 311-312,

[116] Bell, E Moberly: Flora Shaw, S. 224,

[117] Ebd., S. 226.

[118] Quigley: Anglo-Amerikan Kuruluşu, S. 102,

[119] Ebd., S. 115.

İçeriğe geri dön

[120] Thompson: Unutulmuş Vatansever, s. 257.

[121] Viscount Milner: *1908 Sonbaharında Kanada'da verdiği konuşmalar,* s.

https://archive.org/details/cihm_72889 .

1 - 12 ,

[122] Thompson, J. Lee: *Northcliffe: Siyasette Basın Baronu 1865-1922,* s. 168.

[123] Aynı eser, s. 169.

İçeriğe geri dön

[124] Nimocks, Walter: *Milner'ın Genç Adamları,* s. 147.

İçeriğe geri dön

[125] Quigley: *Trajedi ve Umut,* s. 144.

İçeriğe geri dön

[126] Gollin, AM: *Politikada Prokonsül,* s. 164.

V- [77] y

İçeriğe geri dön

[127] Thompson, J. Lee: *Daha Geniş Bir Vatanseverlik,* s. 138.

V

İçeriğe geri dön

1 Qß

V Quigley: *Anglo-Amerikan Kuruluşu,* s. 121. *y*

[129] Savaş Bakanlığı, bu prosedürle ilgili bir raporu Eylül 1905'te İmparatorluk Savunma Komitesine sundu. CAB 38/10/1905, No. 73.

[130] CAB 38/9/1905, No. 65.

İçeriğe geri dön

[131] Maurice, Sir Frederick: *Haldane,* s. 175.

V [77] *J*

1 [r] \ [r] *?*

General Ducarne'nin 10 Nisan 1906'da Belçika Savaş Bakanı'na sunduğu gizli rapor, Dr. Bernhard Demburg tarafından *The International Monthly,* New York'ta alıntılanmıştır, bkz. http://libcudl.colorado.edu/wwi/pdf/i73726928.pdf .

[133] Aynı kaynak.

İçeriğe geri dön

V [134] Ewart: *Savaşların Kökleri ve Sebepleri* , Cilt I, s. 542-546.*J*

görüşmenin tutanakları , "Belçika Vakası, vb." başlıklı belgede (*The International Monthly,* New York, 1914) alıntılanmıştır.

İçeriğe geri dön

[136] Barnes, Harry Bucket; *Dünya Savaşının Doğuşu* , s. 559.

[137] Knock, Albert J.: *Suçlu Bir Ulus Efsanesi,* s. 37, e-kitap şu adreste mevcuttur:

http://library.mises.org/books/Albert_Jay_Nock/The_Myth_of_a_Guilty_Nation.pdf .

İçeriğe geri dön

1 RR

Stieve, Friedrich: *Isvolsky ve Dünya Savaşı,* S. 12.

[139] Ebd., S. 113.

[140] Barnes: *Dünya Savaşının Doğuşu,* S. 387-388,

[141] Stieve: *Isvolsky ve Dünya Savaşı,* S. 117,

[142] Swain, Joseph Ward: *Yirminci Yüzyılın Başlangıcı,* S. 95,

[143] Stieve: *Isvolsky ve Dünya Savaşı,* S. 54,

[144] Fay, Sidney Bradshaw: *Dünya Savaşının Kökenleri,* New York, The Macmillan Company, 1936,

İçeriğe geri dön

[145] Nock: ***Suçlu Bir Ulus Efsanesi,*** s. 60.

İçeriğe geri dön

k.[146] Docherty/Macgregor: *Gizli Tarih,* s. 242-251.*J*

[147] Isvolsky'den Sazonov'a, 31 Temmuz 1914, alıntı: Fay: *Dünya Savaşının Kökenleri,* Cilt II, s. 531,

İçeriğe geri dön

[148] Fay: ***Dünya Savaşının Kökenleri,*** Cilt II, s. 532.

[149] Lafore, Lawrence: *Uzun Fitil: Dünya Savaşının Kökenlerinin Yorumlanması,* s. 261,

/ İçeriğe geri dön

[150] Thomson, George Malcolm: ***On İki Gün,*** s. 152. y

/ İçeriğe geri dön

[151] Hamilton, Richard F./Herwig, Holger: *Savaş Kararları,* s. 140.y

/ İçeriğe geri dön

[152] Fay: ***Dünya Savaşının Kökenleri,*** Cilt II, s. 532. y

İçeriğe geri dön

k.[153] Fisher, Lord Arbuthnot: *Anılar ve Kayıtlar,* Cilt 1, s. 21. *J*

[154] Ferguson: *Rothschild Hanedanı,* Cilt 11, s. 319,

[155] Bu kontrolün ne kadar ileriye gittiği sorusunun ayrıntılı analizini, blogumuzda 18 ve 19 Haziran 2014 tarihli yazılar altında bulabilirsiniz:

https://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/2014/06/18/.

[156] d'Ombrain: *Savaş Mekanizması ve Yüksek Politika,* s. xiii.

[157] https://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/2014/08/25/ ,

[158] http://whittakerchambers.org/articles/time-a/hoover-library/ .

Bölüm 3

[159] Sunstein, Cass R., Yermeule, Adrian: "Komplo Teorileri: Nedenleri ve Çözümleri", Harvard Kamu Hukuku Çalışma Belgesi No. 08-03, 15, Ocak 2008,

[160] Griffin, David Ray: "Bilişsel Sızma: Obama'nın Atadığı Bir Kişinin 11 Eylül Komplo Teorisini Baltalama Planı" (Kognitive Unterwanderung: Plan eines von Obama Beauftragten, die Yerschwörungstheorie in Bezug auf 9/11 zu untergraben), Eylül 2010.

[161] Kuhn, Thomas S.: *Bilimsel Devrimlerin Yapısı,* University of Chicago Press, 4. baskı. 2012 (Almanca: Die Struktur wissenschaftlicher *Revolutionen,* Suhrkamp, Frankfurt am Main 1967).

[162] Ygl. Preparata, Guido: *Wer Hitlermächtig gemacht,* Perseus Verlag, Basel 2010 (İngilizce kısa versiyonu: »Hitler'i Büyülemek - Dört yıl, 2008/11/05 tarihli«, https://wikispooks.com/wiki/Document:Conjuring_Hitler_-_Four_years_on [4/20/16]).

[163] Docherty, Gerry, Macgregor, Jim: Gizli Tarih, Birinci Dünya Savaşı'nın Gizli Kökenleri, Edinburgh 2013 (Almanca: Gizli Tarih: Gizli bir elitin insanlığı Birinci Dünya Savaşı'na nasıl sürüklediği, Kopp Verlag, Rottenburg, 2014).

İçeriğe geri dön

[164] Kaynak: www.firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com [4/20/16],

[165] Docherty, Gerry, Macgregor, Jim: "Birinci Dünya Savaşı ve Britanya İmparatorluğu: Gelibolu Seferi, Anlatılmamış Hikaye", *Global Research,* 25 Nisan 2015, şu adreste:

http://www.globalresearch.ca/world-war-i-the-gallipoli-campaign-the-untold-story/5445098 [4/20/16]

[166] Docherty, Gerry, Macgregor, Jim: "Gizli Elit (2): Kukla Ustası Milner" (Die geheime Elite [2]: Milner der Puppenspieler), 16 Haziran 2014, en: http://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/2014/06/16/the-secret-elite-2-milner-the-puppet-master/[4/20/2016]

[167] Mullins, Eustace: "Federal Rezerv Komplosu" (Die Verschwörung der FED), Christian Educational Assn., New Jersey 1954, şu adresten erişilebilir: http://www.resist.com/Onlinebooks/Mullins-TheFederalReserveConspiracy.pdf [4/20/16]

[168] Freedberg Jr., Sydney J., Clark, Colin: "Rusya ve Çin'den Gelen Tehditler 2017 Savunma Bakanlığı Bütçesini Belirliyor," 2 Şubat 2016, şu adreste: http://breakingdefense.com/2016/02/russia-china-drive-2017-budget/ [4/20/16]

[169] Mees Baaijen: »Kontrolcüler Kimler?«, *New Dawn,* 156 (Mayıs-Haziran 2016),

[170] Kennedy, Margrit: "Eğer dünyayı para yönetiyorsa, parayı kim yönetiyor?" (Wenn Geld die Welt regiert - wer regiert das Geld?), şu adreste mevcuttur: http://www.margritkennedy.de/media/art_forum_csr_international-1_2008_28 . PDF[4/20/16]

[171] Badyna, Jeff: *Amerika'nın Yeni Haklar Bildirgesi* , ISBN 9780557119288, s. 80

1 77

Newman, Alex: »>LibyanRebels< Create Central Bank, Oil Company« (»Libyan Rebels« establish central bank and oil company), in: *Global Research,* 14 Nisan 2011, at: http://www.globalresearch.ca/libyan-rebels-create-central-bank-oil-company/24308 .

[173] Sator, Shane: *Manevi Kazançlar* , Guelph/Kanada 2008, s. 115.

İçeriğe geri dön

1 *1A*

VYgl. http://positivemoney.org/ .V

[175] Roberts, Paul Craig: "Finansal Sistem Terörizmden Daha Büyük Bir Tehdittir," 8 Mart 2008, şu adreste : http://www.paulcraigroberts.org/2016/03/08/the-financial-system-is-a-larger-threat-than-terrorism-paul-craig-roberts/ .

[176] Graham, David Logan: *The Prophet to SION* (Der Prophet für ZION), 2013, s. 154,

[177] Quigley, Carroll: *Trajedi ve Umut; zamanımızda dünyanın tarihi,* Macmillan, New York, 1966, şu adreste mevcuttur: http://www.carrollquigley.net/pdf/Tragedy_and_Hope.pdff4/20/16] (Almanca: *Trajedi ve Umut, zamanımızda dünyanın tarihi,* Kopp Verlag, Rottenburg, 2016).

[178] Ygl. Dammegard, Ole: *Yavaş Çekimde Darbe,* Cilt I: *Olof Palme'nin Cinayeti* (Gradual Coup d'État, Vol. I: Olof Palme'nin Cinayeti (Cilt 1+2), CreateSpace Bağımsız Yayıncılık Platformu, 31 Ağustos 2015.

1 7Q

Going Home to School , Elijah Co. Publishing, 1991, s. 69'da alıntılanmıştır .

[180] van Wolferen, Karel: »TPP'nin Arkasındaki Yırtıcı Adamlar« (Die Beutejäger hinter dem TPP), 14 Ekim 2015 tarihli notlar: http://www.karelvanwolferen.com/49-the-predators-behind-the-tpp-14-oct-2015/ .

[181] İçinde: Kick, Russ (ed.): *Medyanın Çarpıtılması, Tarihsel Badanalar ve Kültürel Mitler için Dezenformasyon Kılavuzu (Disinformationsleitfaden* für Medienverzermng, historische Schönfärberei und kulturelle Mythen), New York 2001, s. 126,

[182] Moore, Richard K.: "Yeni Dünya Düzeninin Kısa Tarihi", şu adreste mevcuttur: http://www.serendipity.li/capitalism/new_world_order.htm [20/04/2016]

[183] Cafferky, John R: *Lord Milner'ın İkinci Savaşı* , CreateSpace Platform Yayıncılık, 2013, s. 304

184 sayfa | 0 sayfa) jamesperloff : » Amerikalılar Kızıl Terörle mi Karşı Karşıya?« (Amerikalılar kızıl terörle mi karşı karşıya?), Mart 2014, şu adreste: https://jamesperloff.com/tag/russian-revolution/[4/20/16],

[185] Solzhenitsyn, Alexander: *Birlikte İki Yüz Yıl, Rus-Yahudi tarihi* (Almanca baskısı: *Zweihundert Jahre zusammen,* F.A. Herbig Verlag, Münih, 2002), Bölüm 16.

Bu yasaklanmış kitap [İngilizce] kısmen şu adreste mevcuttur: http://www.biblebelievers.org.au/200_YEARS . pdf [4/20/16],

[186] *Starikov, Nikolay: "Bölüm 6.* Leon Troçki, Alman Nazizminin Babası II" (Bölüm 6. Leon Trotzki, Vater des deutschen Nazitums), 4 Kasım 2010, şurada: http://orientalreview.org/2010/ll/04/episode-6-leon-trotsky-father-of-german-nazism-ii/ [4/20/16],

1 ß7

ADL Hakkındaki Çirkin Gerçek, Executive Intelligence *Review* Yayınevi, *Washington,* D.C., *1992, s. 27* .

[188] Klier, John: *Russians, Jews, and* the Pogroms of 1881-2 (Cambridge University Press, New York, 2011), s. xiii; benzer şekilde: Joyce, Andrew: "Revisiting the 19th-Century Russian Pogroms," Part 1: Russia's Jewish Question, *8 Mayıs* 2012 , şu adreste: http://www.theoccidentalobserver.net/2012/05/revisiting-the-19th-century-russian-pogroms-part-1-russias-jewish-question/ [4/20/16],

[189] Soljenitsin, Alexander: *İki Yüz Yıl Birlikte,* aynı eser (not 27), Bölüm 5,

[190] Kaynak: *The New York Times,* 18 Kasım 1911.

[191] "Untermyer Root'taki Protestoya Katıldı," New *York Times,* 4 Mayıs 1917, şu adresten erişilebilir: http://query.nytimes.com/mem/archive-free/pdf?res=

F30717FE395E11738DDDAD0894DD405B878DF1D3.

[192] Steed, Henry Wickham: *Otuz Yıl Boyunca 1892-1922: Kişisel Bir Anlatı* (30 Yıl, 1892-1922, Boyunca, Kişisel Bir Tarih), William Heinemann Verlag 1924, Cilt 1 .

[193] Bolton, KR: "Para Çıkarları İçin: Amerika, Büyük İşletmeler ve Devrim", 8 Eylül 2012, şu adreste : http://www.newdawnmagazine.com/articles/in-the-interests-of-money-america-big-business-revolution .

[194] Rivera, David: "Son Uyarı: Yeni Dünya Düzeninin Tarihi. İlluminizm ve dünya hakimiyeti için ana plan" (Letzte Warnung: Eine Geschichte der Neuen Weltordnung. Illuminismus und das Gesamtkonzept der Weltherrschaft), 1994, şu adreste: http://modernhistoryproject.org/mhp ? Makale= FinalWarning&C=7.3#Troçki [4/20/16],

[195] Tarpley, Webster, Chaitkin, Anton: *George Bush, İzinsiz Biyografi,* s. 330.

Şu adreste : https://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/category/usa/edward-mandell-house/ .

[196] Reed, Douglas: *Siyon Tartışması, eski çağlardan modern zamanlara Yahudi kabileciliği ve devriminin tarihi* . Kitap 1951 ile 1956 yılları arasında yazılmış, ancak 1978 yılına kadar Dolphin Press (Pty) Ltd., Durban tarafından yayınlanmamıştır . Bkz: http://modernhistoryproject.org/mhp?Article=ControZion [4/20/16]

[197] *Woodrow Wilson'ın Kamu Belgeleri* , Dodd & Baker, 1927, Cilt 5, s. 12-13 ,

[198] Weizmann, Chaim: *Deneme Yanılma,* Harper & Brothers, New York 1949, s. 39,

[199] Churchill, Winston S.: "Siyonizm ve Bolşevizm: Yahudi Halkının Ruhunun Mücadelesi", *Illustrated Sunday Herald,* 8 Şubat 1920, s. 5 .

[200] "Weizmann'ın Kudüs'te yaptığı önemli bir konuşma," içinde: *Jüdische Rundschau,* 16, Ocak 1920 (No. 4), s. 24,

?01

Forbes, BC: Amerika'yı *Şekillendiren Adamlar* , BC Forbes Publishing Co., 1918, s. 334, şu adresten erişilebilir : http://ia802605.us.archive.org/7/items/menwhoaremakinga008957mbp/

menwhoaremakinga008957mbp.pdf.

'yrx'y

Weir, Alison: "ABD Neden Irkçı Bir Hahamı Onurlandırıyor?", 7 Nisan 2014, şu adreste: http://www.counterpunch.org/2014/04/07/why-is-the-us-honoring-a-racist-rabbi/ [4/20/16]

Atzmon, Gilad: »Yahudi Kimliği ve Hümanizm - Rich Forer ile Röportaj« (Yahudi Kimliği ve Hümanizm, Rich Forer ile Röportaj), 27 Mart 2016, şu adreste: http://www.gilad.co.uk/writings/2016/3/27/jewish-identity-vs-humanism-rich-forer-interviewed-by-gilad-atzmon [4/20/16],

[204] Sutton, Antony C.: Wall Street *ve Bolşevik Devrimi, Batılı kapitalistler Lenin'i, Bolşevikleri ve Sovyetler Birliği'ni nasıl finanse etti* (Die Wall Street und die bolschewistische Revolution, wie westliche Kapitalisten Lenin, die Bolschewisten und die Sowjetfinanzierungen), 1974, Kaynak: *Reformed Theology,* şu adreste: http://modernhistoryproject.org/mhp ? Makale= Bolşevik Rev [4/20/16],

İçeriğe geri dön

[205] Nikolay Starikov, a.g.e. alıntı. (not 28).

[206] Millegan, Kris: »Skull and Bones'u Ortaya Çıkarma: Amerika'nın En Güçlü Gizli Topluluğuna İlişkin Soruşturmalar« (Skull and Bones Expose! Amerika'nın En Güçlü Gizli

Topluluğuna İlişkin Soruşturmalar), Eylül 2004, şu adreste mevcuttur: http://www.conspirazzi.com/e-books/fleshing-out-skull-bones.pdf [4/20/16]

İçeriğe geri dön

[207] Nikolay Starikov, yukarıda (not 28).

[208] Griffin, G. Edward: Norman Dodd ile 1982'de yapılan bir röportajın İngilizce transkripti şu adreste mevcuttur:

http://www.supremelaw.org/authors/dodd/interview , htm [4/20/16]

[209] Belien, Paul: "Eski Sovyet Muhalifi AB Diktatörlüğüne Karşı Uyarıda Bulundu", *The Brussels Journal,* 27 Şubat 2006, adresinde: http://www.brusselsjournal.com/node/ 865 [4/20/16]

[210] Sutton, Antony C.: aa O. (Anna. 46), orada bölüm IY, "Wall Street ve dünya devrimi".

[211] Perloff, James: "Çin Komünizme İhanete Uğradı," 24 Temmuz 2009, şu adreste: http://www.thenewamerican.com/culture/history/item/4691-china-betrayed-into-communism [4/20/16]

[212] Rockefeller, David: "Çin'i Gezen Bir Gezginin Gözünden", *New York Times,* 10 Ağustos 1973.

[213] Sutton, Antony C .: *Amerika'nın Gizli Kuruluşu. Kafatası ve Kemikler Düzenine Giriş - yoğunlaştırılmış baskı (Amerikas geheime Führungsschicht. Eine Einführung in den Skull-and-Bones -Orden - gekürzte Ausgabe), Liberty House Press, 1986, şu adresten* ulaşılabilir : http://modernhistoryproject.org/mhp?Article=

SkullBones&C=3.5#Çin [20/04/2016],

[214] Soros, George: "Çin Yeni Dünya Düzeninin Bir Parçası Olmalı", 23 Ekim 2009, şu adreste: https://www.youtube.com/watch?v=TOjckJWqbOA ; "Ken" (takma ad) tarafından yazılan

ek bilgiler: “George Soros ve Çin Önderliğindeki Yeni Dünya Düzeni”, şu adreste: http://redefininggod.com/george-soros-and-the-china-fronted-nwo/ .

[215] İngiliz Savaş Kabinesi Birinci Sekreteri Sir Maurice Hankey, İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'a yazdığı bir mektupta şunları belirtti: “Petrol, bu savaşta kömürün rolünü oynayacak, ya da en azından bir sonraki savaşta kömürle birlikte aynı rolü oynayacak. İngiliz kontrolü altına alabileceğimiz tek büyük tedarik kaynağı, İran ve Mezopotamya'dan gelen tedariktir… Bu petrol sahalarının kontrolü, İngilizlerin birincil savaş hedefi haline gelecektir.” (Daniel Yergin'den alıntı: “Ödül: Petrol, Para ve Güç İçin Destansı Arayış”, *Free Press,* 23 Aralık 2008)

[216] Brewda, Joseph: “Palmerston, Orta Doğu'yu Kalıcı Olarak Kontrol Etme Amaçlı Bir İngiliz Komplosu Olan Genç Türkleri Başlattı,” Şubat 1994, Schiller Enstitüsü Yayınevi, şu adresten erişilebilir : http://modernhistoryproject.org/mhp?Article=YoungTurks.

[217] Kalimtgis, Konstandinos, Goldman, David, Steinberg, Jeffrey: *Dope Inc.* (The Drug Inc.), Executive Intelligence Review Publishing House, 1981.

TI o

Docherty, Gerry, Macgregor, Jim: “Birinci Dünya Savaşı ve Britanya İmparatorluğu: Gelibolu Seferi, Anlatılmamış Hikaye” *Global Research,* 25 Nisan 2015, şu adreste: http://www.globalresearch.ca/world-war-i-the-gallipoli-campaign-the-untold-story/5445098 [4/20/16] , _

■^1 q

Docherty, Gerry, Macgregor, Jim: "Petrol Hikayesi 2: Romanya ve Rusya - Zaten bu kimin petrolü?" (Die Ol-Geschichte 2: Rumänien und Russland – wem gehört das Öl überhaupt?), 16 Aralık 2015, https://firstworldwarhiddenhistory.wordpress.com/2015/12/16/prolonging-the-war-oil-2-romania-and-russia-whose-oil-is-it-anyway/ [20.04.2016],

[220] Tuchman, Barbara W.: İncil ve Kılıç . *Bronz Çağı'ndan Balfour'a İngiltere ve Filistin* (Bibel und Schwert, İngiltere und Filistin von der Bronzezeit bis Balfour), New York, 1956, Bölüm X, "Lord Shaltesbury'nin Vizyonu: Anglikan İsrail" .

[221] Weir, Alison: *Daha İyi Kararımıza Karşı: ABD'nin İsrail'i yaratmak için nasıl kullanıldığına dair gizli tarih* (Wider besseres Wissen: Die verborgene Geschichte, wie die Vereinigten Staaten zur Gründung Israels gebraucht worden), CreateSpace Bağımsız Yayıncılık Platformu, 2014,

ry~) ry

Cohen, Richard: "Tarihle Birlikte Sığınakta Kalın," 18 Temmuz 2006, şu adreste: http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/17/AR2006071701154.html [20/04/2016],

[223] Fortna, Virginia Page: Peace Time *: Cease-* Fire Agreements and the Durability of Peace, Princeton University Press, 2004, s. 67,

[224] *Freedman, Benjamin H.: "Yahudi Bir İlticacı Amerika'yı Uyarıyor", Washington DC'deki* Hotel Willard'da yaptığı konuşma ; 1961, şu adresten erişilebilir : http://solargeneral.org/wp-content/uploads/library/jewish-defector-warns-america-benjamin-h-freedman.pdf .

[225] Effenberger, Wolfgang: "Amerika'nın Dünya Gücünü Yakalaması", içinde: Effenberger, Wolfgang/Wimmer, Willy: *Kumarbazların Dönüşü,* Verlag Zeitgeist Print & Online, 2014, s. 303-414 .

[226] Rusya Büyük Dükü Alexander: *Bir Zamanlar Büyük Dük,* Garden City, 1932, s. 242

[227] Thomas, Anthony: *Rodos: Afrika Yarışı* (Rodos: Das Wettrennen um Afrika), Penguin, Londra, 1997,

[228] Meyer, Steven R.: "Siyonizm ve Britanya İmparatorluğu, Britanya'nın Jabotinsky, Weizmann ve Yahudi Devleti'ne desteği," 27 Ocak 2009, Executive Intelligence Review'da , şu adreste mevcuttur: http://modernhistoryproject.org/mhp?Article=Jabotinsky#Service.

[229] *Sir Ronald Storrs'un Anıları* , G. R. Putnam's Sons, New York, 1937, Hallinan, Conn'un şu makalesinde alıntılanmıştır: "Böl ve yönet: 21. yüzyıl için emperyal kurallar", Global *Beat Syndicate,* şu adreste : http://www.bu.edu/globalbeat/syndicate/hallinan072604.html

[230] "Netanyahu, Hitler'in Holokost'una ilham kaynağı olarak Müslüman lideri suçluyor," *Reuters,* 21 Ekim 2015, şu adreste: http://religionnews.com/2015/10/21/ netanyahu-blames-muslim-leader-for-inspiring-hitlers-holocaust/ [4/20/2016],

/İçeriğe geri dön

<[231] Reed, Douglas: *Siyon Tartışması,* adı geçen eser (not 38).*J*

[232] "Weizmann'ın Kudüs'te yaptığı önemli bir konuşma", içinde: *Jüdische Rundschau,* 16, Ocak 1920 (No. 4), s. 24,

7 00

Cartalucci, Tony: "Dikkat: İsrail Hevesli Bir Provokatör," *New Eastern Outlook,* 8 Ağustos 2014, adresinde: http://rn.journal-neo.org/2014/08/08/beware-israel-the-eager-provocateur/[4/20/2016] ,

[234] Turbeville, Brandon: "Yeni Ulster: İsrail Devleti'nin Doğası ve Amacı", *Activist Post,* 18 Ağustos 2014, adresinde: http://www.activistpost.com/2014/08/ Yeni Ulster'in doğası ve amacı. html [20.04.2016],

İçeriğe geri dön

[235] Hallinan, Conn, supra (Anna. 71).y

[236] Max Nordau, 26 Ağustos 1903'te Basel'de düzenlenen Altıncı Siyonist Kongresi'nde yaptığı konuşma,

[237] *Theodor Herzl'in Tam Günlükleri* (Die komplett Tagebücher Theodor Herzls), Cilt 1, Raphael Patai tarafından düzenlenmiş, Harry Zohn tarafından çevrilmiş, Herzl Yayınevi, 1960, s. 83-84,

Bolton, KR: »Antisemitizm: Cui bono? Antisemitizm ve Siyonizm Arasındaki Simbiyoz Üzerine Bir Rapor« (Antisemitizm: Cui bono? Antisemitizm ve Siyonizm Arasındaki Simbiyoz Üzerine Bir Rapor), Renaissance Press, Paraparaumu Beach (Yeni Zelanda), 2006, şu adresten erişilebilir : https://wikispooks.com/w/images/8/80/Antisemitizm-Cui_Bono.pdf .

[239] Reed, Douglas: *Siyon Tartışması* , Bölüm 32: "Dünya Devrimi Yeniden" .

[240] Shonfeld, Haham Moshe: Holokost kurbanları Yahudi savaş suçlularını suçluyor, belgeler ve tanıklıklar (Die Holocaust- *Opfer klagen an, Dokumente und Zeugnisse über jedische Kriegsverbrecher),* ABD'den Neturei Karta tarafından yayınlandı, New York 1977, s. 116, şu adreste mevcuttur: netureikartaru.com/Holocaust_Yictims_Accuse.pdf [4/20/16],

[241] Glubb, Faris: "Siyonistlerin Nazi Almanyası ile İlişkileri", *New World Press,* Haziran 1979, cilt 47, s. 56,

[242] Shonfeld, Haham Moshe: *Holokost kurbanları,* adı geçen eser (Not 82),

İçeriğe geri dön

[243] Glubb, Faris: "Siyonist İlişkiler", adı geçen eser (Anna. 83), s. 55.

[244] Aynı kaynak.

[245] Churchill, Winston: *Yaklaşan Fırtına* , Houghton Mifflin Harcourt, 1986, s. 36,

İçeriğe geri dön

[246] Starikov, Nikolay: a.g.e. alıntı. (not 28).

HAH

Purchase, Graham: *Peter Kropotkin, Ekolojist, Filozof ve* Devrimci, Doktora Tezi, 2003, Sunulan Yer: Felsefe Okulu, Yeni Güney Galler Üniversitesi, Sidney, 2003, Erişim adresi: http://www.leedugatkin.com/files/5014/0594/9832/Purchasephd.pdf .

[248] Bullock, Alan: *Hitler ve Stalin: Paralel Yaşamlar,* Fontana Press, 1998.

İçeriğe geri dön

[249] Starikov, Nikolay: a.g.e. alıntı. (not 28).

İçeriğe geri dön

[250] Moore, Richard: adı geçen eser (not 24).

İçeriğe geri dön

[251] Starikov, Nikolay: aa O. (Not 28), IY.

[252] Harry Graf Kessler: *Walter Rathenau. Hayatı ve Eserleri,* Hermann Klemm Yayınevi, 1928.

[253] "Walther Rathenau. Yahudi iş adamı, politikacı ve - Bowers'a göre - Rothschild'in mali danışmanı", *Die Wiener Presse,* 24 Aralık 1921.

[254] Effenberger, Wolfgang/Wimmer, Willy: *Kumarbazların Dönüşü,* Zeitgeist Print & Online, 2015, s. 450.

[255] Lloyd, James: *Gerçek - Yeni* Dünya Düzeni, Ebozon Yayıncılık, 2015.

[256] Cassivellaunus: "Fabian Topluluğu: Yıkıcılığın Ustaları Maskeleri Düşürüldü," 31 Mart 2013, *FreeBritainNow.org.* Ayrıca bkz. https://fabiansociety.wordpress.com/ ve https://milnerfabianconspiracy.wordpress.com/ .

[257] Aynı kaynak.

[258] Alder, Cyrus: *Jacob H. Schiff: Hayatı ve Mektupları* , Cilt II, Doubleday, Doran & Comp., New York, 1928, s. 193,

[259] "İşçi Lideri", *Haftanın İncelemesi,* 1 Ekim 1914.

[260] Ygl. »Dünya Finansına Verilecek Yetkiler« başlıklı makale, *New York Times,* 15 Ocak 1920,

[261] Ygl. »Yanderlip Dünya Bankası Planının Ayrıntılarını Açıklıyor« (Vanderlip, dünya bankası planının ayrıntılarını açıklıyor), *New York Times,* 13, Kasım 1921,

[262] "Bugünkü Dünya: Sosyalist Perspektif" (Die Welt von heute: Die sozialistische Perspektive), 1962 Sosyalist Enternasyonal Oslo Konferansı Bildirgesi,

[263] Modern Tarih projesinin sloganı, bkz. *modernhistoryproject.org.*

Bölüm 4

[264] Dugdale, ETS: *Alman Diplomatie belgeleri* (Deutsche diplomatische Dokumente), III, 171.

[265] Eckardstein, Baron Hermann von: St. James Sarayında On *Yıl* , s.

288 ,

[266] Aynı eser, s. 230.

[267] Lee, Sir Sidney: *Kral Edward VII,* II, s. 241,

[268] Tardieu, Andre: *Fransa ve İttifaklar* , s. 60,

İçeriğe geri dön

[269] *Yıllık Kayıt Defteri,* 1907, s. 242.

r ? r 7C

Nicolson, Sir Harold: *Sir Arthur Nicolson:* Eski Diplomasi Üzerine Bir Çalışma , s. 188, _

[271] Massie, Robert K:, *Zırhlı Savaş* Gemisi (İngiliz savaş gemisi), s. 601,

r y r 7 r y

Dunlop, Ian, *Edward VII ve Entente Cordiale* , s. 228

[273] Woodward, EL: *Büyük Britanya* ve Alman Donanması (Großbritannien und die Deutsche Flotte), s. 83,

[274] Massie, Robert K.: *Dreadnought,* s. 129,

[275] Haller, Johannes: *Kaiser'in Arkadaşı* (Des Kaisers Freund), II, s. 297,

[276] Ibid. I, s. 354

777

McCullough, Edward E.: *Birinci Dünya Savaşı Nasıl Başladı* , s. 85

[278] Aynı eser, s. *79.*

[279] Bülow: *Anılar,* II, s. 104,

[280] İçinde: *Journal Officiel de la Republique Francaise* (Fransız Cumhuriyeti Resmi Gazetesi), 19 Nisan 1905,

■~)Soru 1

Christopher, Andrew: Theophile *Delcasse ve Entente Cordiale* , s. 10,

[282] Nogues, Mme.: *Delcasse* (Unveröffentlichte Erinnerung an Delcasse) üzerine yayınlanmamış anı.

[283] Bihourd, Georges: İlk Fas krizine dair anı (Erinnerung an die erste Marokkokrise *) , s. 9,*

İçeriğe geri dön

[284] Gooch, G. R: *Savaş Öncesi* , I, s. 153.

[285] Combarieu, Abel: Başkan Loubet *ile Elysee'de Yedi Yıl* (Sieben Jahre bei Präsident Loubet im Elysee-Palast), s. 183-184.

[286] Cambon'dan Delcasse'ye 12 Ağustos 1902 tarihli mektup.

İçeriğe geri dön

Bihourd: *Anılar* , s. 9.

[288] DDF2, III, No. 137.

[289] Temperly, H.: "Canning'den Gray'e İngiliz Gizli Diplomasisi" (Britische Geheimdiplomatie von Canning bis Gray), in: *Cambridge Historical Journal,* YI, 1938, s. 26.

İçeriğe geri dön

[290] Grey, Edward: *Yirmi Beş Yıl* , I, s. 74-76.

[291] GP, XXII, No. 6652.

[292] Paleolog, Maurice: *Büyük Bir Turnuva* (Büyük Bir Dönüş), s. 330.

İçeriğe geri dön

V[293] DDF., Ser. 2, Yol. VI: 23 Nisan 1905'ten itibaren Bompard'a düşüş.y

[294] Brook-Shepherd, Gordon: *Avrupa'nın Amcası* , s. 247-249.

[295] *Belçika Diplomasi Belgeleri* (Belçika Diplomatik Belgeleri), No. 17.

[296] Aynı eser, No. 29.

OQ <*7*

Marder, A.: *Tanrıdan Kork ve Hiçbir Şeyden Korkuma* , II, s. 55.

[298] McCullough, Edward E.: Birinci Dünya Savaşı *nasıl başladı, s. 92.*

[299] Spender, JA: *Avrupa'nın Elli Yılı* , s. 245.

İçeriğe geri dön

[300] Gooch, G. R: *Savaş Öncesi* , I, s. 179.*J*

[301] bağışçı, JA: *Avrupa'nın Elli Yılı* , s. 245,

0A7

Nicolson, Sir Harold: *Sir Arthur Nicolson:* Eski Diplomasi Üzerine Bir Çalışma, s. 128.

İçeriğe geri dön

[303] Dugdale, ETS: III, 248; DGP, XXI, 312.

Bölüm 5

[,4] »Belgrad, Arşidük Franz Ferdinand'ın katilini onurlandırdı«, 29 Haziran 2015 http://de.sputniknews.com/panorama/ 20150629/ 302985075, html .

içinde:

[305] Aynı kaynak.

[307] Stahl: *Avrupa Tarih Takvimi 1914,* II, s. 922,

011

Deschner/Petrovic: *Dinler Savaşı,* 1999, s. 145,

312 ZB Profesörü Dr. Ulrich Lappenküper (Otto von Bismarck Vakfı, Friedrichsruh) 28 Haziran 2013'te (!) Wildbad Kreuth'ta düzenlenen bir uzman konferansında verdiği "Nibelung Sadakat ve Bağlantısızlık. Alman Dış Politikası 1871-1914" başlıklı konferansında .

01 o

Tarihsiz olan ve Sırbistan Başbakanı Nikola Pasić tarafından el yazısıyla yazılmış notun, muhtemelen 2 ile 13 Haziran 1914 tarihleri arasında yazıldığı tahmin ediliyor.

İçeriğe geri dön

[314] Gebhardt, 1973, Cilt 4/1, s. 42.y

R

İçeriğe geri dön

[315] Schultze-Rhonhof, 2003, s. 42.

V '] *J*

[316] *Tıpkı 87 yıl sonra Şansölye Schröder'in* New York ve Washington'a yapılan terör saldırılarının ardından verdiği "koşulsuz dayanışma" gibi .

[317] Kjeilen, Rudolf: »Studier öfver Sveriges politiska gränser«, in: *Ymer* (İsveç Antropoloji ve Coğrafya Derneği Dergisi), 1899, s. 283-331; Bilgi: Sprengel, Rainer: *Kritik der Geopolitik. Bir deutscher Diskurs. 1914-1944,* Berlin 1996, s. 26,

[318] Brzezinski: *Büyük Satranç Tahtası,* 1999, s. *37.*

[319] Aynı eser, s. 16.

v [7]

R

İçeriğe geri dön

[320] Hoffmann, 2012, s. 38.

v [7 3] y

[321] Ammon, Herbert: "Jeopolitik – 21. yüzyılda kaybolduğu düşünülen bir kavramın geri dönüşü", *IABLIS, Avrupa Süreçleri Yıllığı,* 8. yıl, 2009, Bölüm VII, http://www.iablis.de/iablis_t/2009/ ammon09.html, 7 Aralık 2015 tarihinde erişildi,

[322] Bir zamanlar Orta Asya ve Güney Kafkasya'nın ekonomik can damarı olan antik İpek Yolu, Ermenistan, Azerbaycan, Gürcistan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan

ve Özbekistan topraklarının büyük bir bölümünden geçiyordu; bkz. ABD Kongresi, "Temsilciler Meclisi Tutanakları", HR 1152, 19, Mart 2001 .

[323] ABD Başkanı George W. Bush, 24 Temmuz 2001'de Camp Bondsteel'de, http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/07/20010724-1.html , erişim tarihi 23 Temmuz 2008.

altında:

[324] Herre: *Akdeniz,* s. 3,

[325] Stürmer, Michael: »Gelibolu'daki siper savaşında üç ulus ortaya çıktı«, 26. 04. 2015, http://www.welt.de/geschichte/articlel40058254/ Im- Grabenkrieg- Gallipolis-geborendrei- Nationen, html .

İçeriğe geri dön

[326] Herre, Akdeniz, s. 8.

v [77]

330 peni er ; *Almanya'nın Güneşteki Yeri,* Berlin, Cilt I, 1897-1903, s. 6-8.

İçeriğe geri dön

331 jj erre: ***Dünya siyaseti,*** s. 35.

[332] Aynı eser, s. 38.

İçeriğe geri dön

V[333] Fröhlich, *Emperyalizm,* 1994, s. 71.*J*

http://www.spiegel.de/einestages/made-in-germany-from-stigma-to-quality-seal-a-947688.html

İçeriğe geri dön

V 335 jf erre: ***Dünya Politikası,*** s. 42.

İçeriğe geri dön

[336] Parkins'ten alıntı: *Büyük Yakınlaşma,* 1968, s. 72 vd. *J*

İçeriğe geri dön

V Schöllgen/Kiessling: *Emperyalizm Çağı,* 2009, s. 67. *J*

İçeriğe geri dön

[338] Koktanek, *Oswald Spengler kendi zamanında,* 1968, s. 129.

İçeriğe geri dön

[339] Age, s. 129 f“ PSch VI.

V [77] y

İçeriğe geri dön

[340] Aynı eser, 1968, s. 136.

V [77] *J*

İçeriğe geri dön

[341] Roewer: ***Hunları Öldürün,*** 2014, s. 20.

[342] Aynı eser, s. 26.

0^0

Mann, Goto: *19. ve 20. Yüzyıl Alman Tarihi,* 1958 , şu adreste alıntılanmıştır : http://www.wilhelm-der-weite.de/essays/krauselandt.php.

[344] Hildebrand, Klaus: »Büyük Britanya ve Alman İmparatorluğu'nun kuruluşu«,

Tarih Dergisi. Ekler, Yeni Seri, Cilt 6, “Avrupa ve İmparatorluğun Kuruluşu. Büyük Avrupa Güçlerinin Bakış Açısından Prusya-Almanya 1860-1880” (1980), s. 9-62,

[345] Knaplund, Paul: *Berlin Büyükelçiliğinden Mektuplar,* 1944, s. 5,

[346] Dehio: *Denge mi Yoksa Hegemonya mı,* 1948, s. 201,

[347] Schöllgen: *Emperyalizm ve Güç Dengesi,* 2000, s. 39 vd.

[348] Helfferich, *Georg von Siemens,* Cilt. 3, s. 33 f.

[349] Radowitz: *Kayıt,* Cilt 2, s. 289,

İçeriğe geri dön

[350] Helfferich: *Siemens,* Cilt 3, s. 31.

[351] Aynı eser, s. 33.

' [r,z] Krause Landt, Andreas: »Bağdat Demiryolunun Kısa Tarihi«, altında:

http://www.preussen.de/de/heute/forum_preussen/andreas_krause_landt___- _ eine_ kleine_ geschichte_ der_ bagdadbahn, html. _

/İçeriğe geri dön

<[353] Clark: *Uyurgezerler,* s. 205 ve 414.y

[354] Kjellen, Rudolf: *Büyük Güçler ve Dünya Krizi,* 1921, s. 171.

[355] Engdahl: *Petrol silahıyla dünya gücüne,* 1992, sayfa VII.

[356] Engdahl: s. 43,

/İçeriğe geri dön

<[357] Herre, ***Dünya Politikası,*** s. 49.y

[358] Koktanek: *Oswald Spengler kendi zamanında,* 1968, s. 134,

/İçeriğe geri dön

<359 jf erre: ***Dünya Politikası,*** s. 51.y

[360] Civelli: *Osmanlı topraklarında Alman demiryolları,* 2010, pasim.

[361] *Eichholtz, Dietrich: "Mezopotamya'da Alman Sermayesinin Politikası 1914-1918", şu adreste* mevcuttur : http://www.ag-friedensforschung.de/regionen/Iraq/deutsch.html .

[362] http://millercenter.org/president/carter/speeches/speech-3404 .

[363] Osterrieder, Markus: "On Dört Noktanın Yanılsaması. 'Ulusal Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın Bir Savaş Silahı Olarak Kullanımı ve Orta Avrupa'daki Yıkıcı Sonuçları Üzerine", şu adreste mevcuttur: http://www.celtoslavica.de/bibliothek/pdf/Osterrieder_2002_Die_llkision_der_Vierzehn_Punkte.pdf ; ayrıca bkz. Wippermann, Wolfgang: ***'Almanların Paskalya Arzusu.' Bir Siyasi Sloganın İdeolojisi ve Gerçekliği.*** Darmstadt 1981, s. 47–59.

[364] ABD, 19 Mart 1999 tarihli İpek Yolu Stratejisi Yasası ile tarihi İpek Yolu boyunca uzanan bir koridorda benzer bir hedefi takip etmektedir.

[365] Haisenko: *İngiltere, Almanlar, Yahudiler ve 20. Yüzyıl,* 2010, s. 46 vd.

İçeriğe geri dön

v[366] http://www.tradoc.army.mil/tpubs/pams/tp525-3-1 . pdf.

İçeriğe geri dön

v[367] *Wiener Zeitung,* Sayı 149, 30 Haziran 1914'te alıntılanmıştır .

[368] Lenin/Zinoviev: *Akıntıya Karşı. 1914-1916 Yıllarından Denemeler,* Hamburg 1921, s. 212.

[369] Vladimir Purishkevich: *Rasputin'i Nasıl Öldürdüm,* Berlin 1991.

[370] Effenberger/Wimmer: *Kumarbazların Dönüşü,* 2014, s. 262.

İçeriğe geri dön

[371] Bkz. Roewer: *Hunları Öldürün,* 2014, s. 34-45.

^ *3 3*

İçeriğe geri dön

[372] Clark: ***Uyurgezerler,*** s. 39.

İçeriğe geri dön

V

[373] Ygl. Baer: *Milletler Savaşı,* Cilt. 1, s. 4.*J*

(- _-\

İçeriğe geri dön

[374] *Prusya Yıllıkları,* Kasım 19H, s. 357/358.

İçeriğe geri dön

[375] Lenin/Zinowiev, s. 174.V

- _-\

İçeriğe geri dön

İçeriğe geri dön

o 77

V

Hughes: *Churchill. Çelişkiler İçindeki Bir Adam,* 1986, s. 57.*y*

İçeriğe geri dön

0*70

Osterrieder, Markus, aa O.

İçeriğe geri dön

□ yq

Osterrieder, Markus, aa O.

J

V [77]

İçeriğe geri dön

V [380] Hankey, Maurice: *Yüksek Komuta 1914-1918,* 1961. *J*

[381] Bell, A. C. 1937.

İçeriğe geri dön

[382] Ponsonby, 1967, s. 46.

Hirschmann, Dieter G.: *In Risk to Power,* n.p., 2014 (İnternet baskısı).

[384] http://magnetkurs.com/im-lagezimmer-der-weltpolitik/ .

İçeriğe geri dön

[388] Hölzle: *Avrupa'nın kendi kendini güçsüzleştirmesi,* aynı eser, s. 357.

[391] Aynı eser, s. 716.

v [7]

[392] Effenberger/Wimmer, 2014, s. 438; Nye Komitesi veya "Senato Mühimmat Soruşturma Komitesi": *Mühimmat Sanayii Soruşturması Özel Komitesi Raporu (Nye Raporu),* ABD Kongresi, Senato, 74. Kongre, 2. oturum, 24 Şubat 1936, s. 3-13,

[393] Levy, Bernard-Henri, Soros, George: "AB'ye Çağrı: Ukrayna'ya Yardım Etmeliyiz", FAZ, 29 Ocak 2015, şu adreste mevcuttur : http://www.faz.net/aktuell/feuilleton/debatten/eu-muss-ukraine-im-konflikt-mit-russland-

destek- 13395980.html.

İçeriğe geri dön

[394] Osterrieder, Markus, aa O., s. 73.*J*

[395] Aynı kaynak.

[396] »Milliyet ilkesini, gelecekte Avrupa barışına tehlike oluşturabilecek herhangi bir devleti gereksiz yere güçlendirecek kadar ileri götürmemeliyiz.« - »Avrupa'da Bölgesel Bir Çözüm İçin Önerilen Temel«, Kabine Ofisi 242/78, Calden'in *Britanya ve Yeni Avrupa'nın Kökenleri* adlı eserinden alıntı , S. 94 vd.

»Irk, tarih ve gelenek, Rusların ve Ukraynalıların en yakın siyasi ve ekonomik bağlar içinde birlikte yaşamalarını gerektirir .« - *Yeni Avrupa,* Cilt V, Sayı 64 (3, Ocak 1918), S. 372,

R

İçeriğe geri dön

[398] Osterrieder, aa O., S. 74.

v J J >

399 Friedman George, 4 Şubat 2015'te Chicago'da yaptığı konuşma: https://www.youtube.com/watch?v=oaL5wCY9918&feature=youtu.be ; konuşmanın tamamı (70 dakikadan fazla) : https://www.youtube.com/watch?v=QeLu_yyz3tc.

400 Effenberger, Wolfgang: »ABD Düşünce Kuruluşu Emperyal Hedeflerini Açıkça Dile Getirdi«, 18 Mart 2015, şurada:

http://www.nrhz.de/flyer/post.php?id=21421,

401 Mackinder, Halford J.: "Tarihin Coğrafi Eksen Noktası", *Coğrafya Dergisi,* 23 (1904)

402 William T. Stead'in programatik çalışması: *Dünyanın Amerikanlaşması. Yirminci yüzyılın eğilimi,* Londra/New York 1902. (Almanca çevirisi: *Die Amerikanisierung der Welt.* Berlin, 1902).

403 Rotberg'e göre, 1988, s. 664-666,

404 Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin ardından, Yugoslav devleti Sırplar, Hırvatlar ve Slovenler Krallığı olarak kuruldu ve Sırbistan, Karadağ ile parçalanmış Habsburg Monarşisi toprakları (Hırvatistan-Slavonya, Voyvodina, Dalmaçya, Carniola ve Güney Styria) ve Bosna-Hersek'i birleştirdi. Sırbistan (Srba), Hırvatistan (Hrvata) ve Slovenya'dan (Slovenaca) sonra, bu oluşum aynı zamanda "SHS Devleti" olarak da adlandırıldı.

İçeriğe geri dön

v405 Hösch: *Balkan Ülkeleri Tarihi,* 1988, s. 192.

406 Boghitschewitsch: »Cinayet ve adli cinayet«, *Süddeutsche Monatshefte,* Sayı 5, 26. yıl, Münih, Şubat 1929, s. 363.

407 http://lifehacker.rs/wp-content/uploads/2016/02/solunski_proces.jpg , kamu malı.

İçeriğe geri dön

408 Boghitschewitsch: »Cinayet ve adli cinayet«, aynı eser.

[409] Aynı kaynak.

[410] Başkan Bill Clinton, ABD sendikası Amerikan Eyalet, İlçe ve Belediye Çalışanları Federasyonu (AFSCME) önünde yaptığı konuşma: "AFSCME İki Yıllık Kongresi'ne Yapılan Açıklamalar", Washington, DC, 23 Mart 1999; http://clinton4.nara.gov/textonly/WH/New/html/19990323-1110.html ..

[411] Yeniden basıldığı yer: Effenberger, Wolfgang AVimmer, Willy: *Kumarbazların Dönüşü - Gölge Stratejistleri, Savaş Kışkırtıcıları, Sessiz Kazanççılar 1914 ve Bugün,* Höhr-Grenzhausen 2014, s. 547.

[412] Aynı eser, s. 548.

[413] Schmidt, Helmut, *Frankfurter Rundschau,* 3/4 Nisan 1999.

İçeriğe geri dön

V[414] Kolko, Daniel: *Tagesspiegel,* 8 Mayıs 1999.

[415] Kilb, Andreas: "Bütün bu eyaletler kötü adamdı", 29 Eylül 2013, Kilb'in FAZ'ın "Aktuell Feuilleton" bölümünde Christopher Clark ile yaptığı söyleşi, şu adreste: http://www.faz.net/-gqz-7hsa5 [3 Ocak 2014],

İçeriğe geri dön

V[416] Hankey: *Siyaset, Denemeler ve Yanılmalar,* 1950.

Bölüm 6

- - -\

İçeriğe geri dön

[418] William le Queux'nun "1910 İşgali" gibi tefrika halinde yayınlanan öyküleri bu türe aitti. 1907 gibi erken bir tarihte, Times'ın askeri muhabiri Charles Repington, aynı başlık altında, İmparator II. Wilhelm'in İngiltere ziyaretini Alman işgali için hain bir hazırlık manevrası

olarak kınamıştı (bkz. Repington: "İşgal", *The National Review,* 20 Kasım 1907). Kral VII. Edward'ın bu vesileyle yeğenini öldürdüğü iddiası da aynı derecede gülünçtü (bkz. Legge: *Kral Edward, İmparator,* s. 51).

419 Londra'daki Alman büyükelçisi Paul Graf Wolff Metternich, yüzyılın başında Almanya aleyhinde ortaya çıkan savaş propagandasının ciddiye alınması gerektiğini raporlarında gizlemedi; örneğin, 1 Mayıs 1905 tarihli rapora bakınız, AA: *Große Politik,* Cilt 20, s. 607.

420 Bu süreç, Wilfrid Blunt'ın günlüklerinde ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Blunt, The *Times'ı* karşıt görüşlerle ortadan kaldırabileceğini varsaymakta yanılmıştı ; bkz: aynı yazar: *Günlükler,* Cilt 2, s. 191 vd. (6 ve 7 Ocak 1907 tarihli günlükler). The *Times* iflas etmiş olsa da, Lord Northcliffe tarafından devralınması durumunu değiştirmedi; aksine, artık sağlam bir mali temele oturmuştu. The *Times'ın* uzun süredir savaş kışkırtıcılığı yapan bir organ olarak rolüyle ilgili olarak, örneğin Houston Chamberlain'in 18 Eylül 1914 tarihli Carl Graf Pückler'e yazdığı ve Chamberlain: *Almanya ve İngiltere, s. 86* vd.'de yeniden basılan mektubuna bakınız . Mektup yazarının görüşüne göre, bu kışkırtma 1907/08'den itibaren İngiliz subay birliklerini etkilemiştir.

421. Belçika'nın Londra Büyükelçisi Kont Charles de Lalaing'in, Belçika Dışişleri Bakanı M. Davignon'a 24 Mayıs 1907 tarihli raporu: "Daily *Mail,* Daily *Mirror, Daily Graphic, Daily Express, Evening News* ve *Weekly Dispatch'in yayıncısı Bay Harmsworth [= Northcliffe] gibi bir gazeteciden başka ne beklenebilir ki? Matin'e verdiği bir röportajda şöyle demişti: 'Evet, Almanlardan gerçekten nefret ediyoruz. Avrupa genelinde kendilerini nefret edilen insanlar haline getiriyorlar. Gazetemin (Times) Fransızların duygularını incitebilecek hiçbir şey yayınlamasına* izin vermeyeceğim , ancak Almanya'nın kabul edebileceği hiçbir şeyi basmaktan da hoşlanmam.'" Farrer'e göre, Brüksel'deki Alman belge bulgularından alıntı: *Edward Döneminde İngiltere,* s. 147, Yerf tarafından çevrilmiştir .

A'yi

Kill the Huns" adlı eserinin 90-94. sayfalarında bulabilirsiniz .

A'1'3

Roewer: aynı eser, s. 97 ve diğer kaynaklar.

[424] Londra'daki Alman askeri ve deniz ataşelerinin gerçek rolü hakkında daha fazla bilgi için Roewer'e bakınız: aynı eser, s. 106-110.

[425] Eski diplomat Blunt gibi sağduyulu bir gözlemci bile 1908'de Kaiser'in İngiltere'ye her an saldırabileceğine inanıyordu (*Günlükler,* Cilt 2, s. 219, 240 [Dgb. 21. 10. 1908, 18, 3, 1909]) .

[426] Bu Mavi Su Okulu ve Arthur Balfour'un soğukkanlı ve hesapçı bir uzun vadeli stratejist olarak nitelendirilmesiyle ilgili olarak, Margot Asquith'in *Otobiyografisi,* Cilt 1, 1920'ye bakınız; anı yazarının açıklamaları özellikle dikkat çekicidir çünkü kendisi, sürekli içinde bulunduğu çevrelerde, Yönetici Sınıfın kilit isimleriyle yakından tanışıktı.

ADH

Bu bağlamda, Birinci Deniz Lordu Amiral Fisher'ın o dönemdeki değerlendirmesi yeterlidir. 7 Ekim 1907'de Kral Edward'ın baş danışmanı Lord Esher'e şöyle yazmıştı: "Şimdi size yazdığım işgal korkusuyla ilgili olarak, Alman İmparatoru ve alt kademedekilerin bizim onlara saldırmamız konusunda endişe duymaları ne kadar garip." (Fisher: *Anılar,* s. 181-182). İşgal söylentileri yalnızca "her iki cinsiyetten yaşlı kadınları yatıştırmaya " yaramıştı. (Çeviri: Yerf.)

[428] Böylece, 7 Şubat 1912'de, kabine arkadaşı Richard Haldane'in Berlin'de silahlanma yarışında dengeyi sağlamaya çalıştığı sırada, Deniz Kuvvetleri Bakanı Winston Churchill, İngiliz deniz üstünlüğünün ne pahasına olursa olsun korunacağını kamuoyuna açıkladı (bkz. Charmley: *Churchill,* s. 75).

[429] İngiliz-Japon antlaşmasının şaşırtıcı bir şekilde yürürlüğe girmesinin ardından savaş olasılığının ortaya çıkmasıyla ilgili olarak Avam Kamarası'nda yaşanan tartışmalı görüşme için bkz. Hansard: *Avam Kamarası,* Cilt 102, sütun 1272 vd .

[430] Daha fazla kaynak için Roewer'in " *Hunları Öldürün" adlı eserinin 81-84. sayfalarına bakınız.*

V_ 3 _

[431] www.hapag-lloyd.de/de/about us/history between 18866 1918 [erişim tarihi: 16 Eylül 2013]; Wirth: *Almanya'nın Ekonomik Genişlemesi,* s. 16. Hapag'ın yükselişi ve uluslararası rekabeti hakkında, gemi sahibi Albert Ballin'in günlükleri ve notları kullanılarak, Roewer: *Dünya Gücüne Giden Yolda* , s. 130-132'ye bakınız .

[432] Bu durum, Savaş Bakanı Richard Haldane tarafından 1912'deki Almanya ziyaretinde, Alman kimyasal üretimini örnek göstererek açıkça belirtilmiştir (bkz. Haldane, Richard: *Savaş Öncesi,* Bölüm 2). Ayrıca, dökme demir üretiminin (milyon ton olarak) karşılaştırılması da aydınlatıcıdır: 1870: GB-6.06 D-1.26; 1910: GB-10.57 D-13.17; ve ham çelik üretimi: 1870: GB-0.334 D-0.126; 1890: GB-3.64 D-2.14; 1910: GB-6.48 D-13.1. Rakamlar: Rosenberg vd.: *Dünya Pazarları ve Dünya Savaşları,* s. 106. Bu tehdit, Alman-İngiliz karşılıklı ticareti (milyon Reichsmark olarak) dikkate alındığında daha da nettir: 1909 İngiltere'den ithalat 697, İngiltere'ye ithalat 997; Sonraki yıllarda sadece hacim değil, açık da arttı; 1913: 876'dan 1438'e. (Baer'den alınan rakamlar: *Dünya Savaşı,* Cilt 1, s. 68).

[433] 23 Ağustos 1887 tarihli Ticaret Kanunu, Payne: *Ticaret Kanunu 1887,* s. 33-66'da yeniden basılmıştır. Ayrıca *made-in-germany.com adresine de bakınız* [erişim tarihi: 29 Ocak 2015]. Her zamanki gibi, ilgili *Wikipedia makalesi [erişim tarihi: 29 Ocak 2015]* tarihsel tahrifat kategorisine giriyor: Alman ürünlerinin iddia edilen kusurları hakkındaki İngiliz propagandası, yerleşik bir gerçek olarak kabul ediliyor .

[434] Nevins: *Henry White, s. 257, yazar tarafından çevrilmiştir; Bu konuşmaya dair bir referansa ilk olarak* Walsh'ın " *Büyük Savaşı Nasıl Planladık,* Bölüm IX" adlı eserinde rastladım .

[435] Müttefiklerin vahşet propagandası için, örneğin, Roewer'in " *Dünya Hakimiyetine Giden Yol"* adlı eserinin 141. sayfasından itibaren ve aynı yazarın " *Hunları Öldürün"* adlı eserinin 124-131. sayfalarına bakınız .

[436] Tarihçi Archibald Colquhoun Bell tarafından 1921'de tamamlanan ancak resmi kullanım için 1937'de " *Abluka'nın Resmi Tarihi" olarak basılan resmi İngiliz araştırmasına göre, 1914'ten 1918'e kadar 760.000 ölüm gerçekleşmiştir; bunların 300.000'i yalnızca 1918'de meydana gelmiş, ayrıca* ateşkes ile 1919 yazı arasında Versay Antlaşması'nın imzalanmasını sağlamak için 250.000 kişi daha ölmüştür .

[437] Anonim bir şakacı, Fritz Fischer hakkındaki *Wikipedia makalesindeki bir alıntıya atıfta bulunarak [erişim tarihi: 9 Şubat 2015], Fischer'in Nasyonal Sosyalizm'e yaranma çabalarına rağmen, ikna olmuş bir Nazi olmadığını iddia etti. Bu "en önemli Alman tarihçisinin" yakında bir direniş* savaşçısı olarak anılacağı öngörülebilir .

[438] Asıl gösteri, Fischer'in 1912'deki savaş konseyidir; bu konseyde Kaiser ve satrapları barışçıl dünyaya saldırmaya karar verirler. Clark bunu , *Sleepwalkers* adlı eserinin 333 ve 560 vd. sayfalarında , diğer yazarlara atıfta bulunarak reddeder .

/İçeriğe geri dön
<[439] Newton: *En Karanlık Günler,* s. 313, notlar 19-22, özellikle not 20.y

[440] Kiel Haftası'nda İngiliz Açık Deniz Filosu'nun varlığı ve Avusturya Arşidükü'nün suikastından sonra etkinliğin iptali ile ilgili olarak, Wolff: *Pontius Pilate,* s. 284'e bakınız . Bu İngiliz filosunun Kiel Haftası'ndaki casusluk görevi ile ilgili olarak ise Hall: *Anıların Taslağı'na bakınız* .

[441] Belçika'nın Londra Büyükelçisi Kont Charles de Lalaing'in, Belçika Dışişleri Bakanı M. Davignon'a 24 Mayıs 1907 tarihli raporunda belirtilen Northcliffe'in Almanya'ya yönelik saldırıları, Alman diplomasisinin de bilgisi dahilinde olmalıydı .

[442] Prenses Blücher: *İngiliz Eşi,* s. 81, çeviren: Yerf.

[443] *Berliner Tageblatt'ın baş editörü Theodor Wolff,* özellikle Jagow'u küçümsüyordu . Eski Şansölye Bülow'un sözlerini yorum yapmadan alıntılama taktiğine başvurdu; örneğin, "...ve bu Jagow—en büyük felaketti ve küçük, düşüncesizce hareketlerle işin içinden sıyrılabileceğine inanıyordu," (*Wilhelminische Epoche,* s. 39).

[444] Her zamanki gibi, Kral Edward VII'nin yazışmaları ve kayıtları boşuna aranmaktadır. Belgeler, talimat verildiği gibi ölümünden sonra tamamen imha edilmiştir (bkz. Blunt: *Günlükler,* Cilt 2, s. 325 vd.). Edward'ın Alman karşıtı entrikalara olan eğilimine dair olumsuz görüş sadece Almanya'da yaygın değildi; Berlin'deki Belçika büyükelçisi Baron Greindl de Brüksel'e bu doğrultuda birkaç kez rapor vermiştir (örneğin, AA: *Belçika Belgeleri,* No. 17'deki 5 Nisan 1906 tarihli rapora bakınız). İngiliz politikacılar, özellikle krala yakın olanlar, şiddetle karşı çıkmışlardır. Farrer'in *"Edward VII Döneminde İngiltere" adlı kitabı* bu tartışmada özellikle aydınlatıcıdır. 1922'de yayınlanan bu kitabın İngiltere'de özellikle popüler olmadığı aşikardır. On yıllar sonra, birkaç yeniden basım sayesinde dikkat çekici bir canlanma yaşamıştır .

[445] Orada ipleri elinde tutan isimlerden biri, demokratik olarak meşru hiçbir makama sahip olmayan saray mensubu Reginald Esher'di; bkz. Ferguson: *Sahte Savaş,* s. 57.

[446] Başbakan Asquith bunu soğukkanlılıkla hesaba kattı. 3 Ağustos 1914 gibi geç bir tarihte metresi Yenetia Stanley'e yazdığı mektupta, partisinin dörtte üçünün müdahaleci politikasına "ne pahasına olursa olsun" karşı olduğunu belirtmişti. Anılarında ise bu pasajı "tam sayı" olarak çarpıttı (bkz. Asquith: *Mektuplar,* s. 616).

[447] Avam Kamarası'ndaki 670 sandalyenin 397'sini Liberaller, 156'sını Muhafazakarlar, 77'sini İrlanda Milliyetçileri ve iki sandalyesini İşçi Partisi kazandı (bkz. www.election.demon.co.uk/genresults [erişim tarihi: 2 Haziran 2015]); benzer şekilde, Blunt: *Dianes,* Cilt 2, s. 124–125) .

[448] Liberal Parti lideri Campbell-Bannerman'ın Aralık 1905'te 1906 genel seçimleri için yaptığı açılış konuşması, Neilson'ın " *Diplomatlar Nasıl Savaş Çıkarır" adlı kitabında* (s. 87) yeniden basılmıştır.

İçeriğe geri dön

[449] Hankey: *Yüksek Komuta;* aynı eser: *Hükümet Kontrolü.*

- - -\

İçeriğe geri dön

[450] Churchill Arşivleri: HNKY1. Ancak, söz konusu dönemden Hankey'nin karısına yazdığı mektuplardan bazıları günümüze ulaşmıştır, ibid. HNKY3.

[451] Hankey: *Hükümet Kontrolü,* s. 26; Hankey'nin önemli rolü hakkında ayrıca Haldane: *Savaş Öncesi,* s. 138 (Pdf), orijinalinde s. 185.

[452] Sıkça karşılaşılan yarım gerçeklerden biri, sorumlu Savaş Bakanı Haldane'in anılarında yer almaktadır; Haldane, Savaş Kitabı'nın savaşın başlamasından önce mükemmel bir zaman diliminde tamamlandığını yazmaktadır (bkz. Haldane: *Savaştan Önce,* s. 138 (PDF)). Doğru zaman dilimi dört yıl öncesi olmalıdır.

[453] Morley: *İstifa Muhtırası,* s. 4; buna göre Churchill, savaşa girme konusunda "en büyük şeytani enerjiyle" hareket etmiştir. Çeviren: Yerf.

İçeriğe geri dön

[454] Asquith: *Anılar,* Cilt 2, s. 7.

[455] Örneğin, 26 Temmuz 1914'te Sömürge Bakanı Lewis Harcourt, savaş kışkırtıcısı olarak bilinen Churchill'i dizginlemesi için Başbakan Asquith'ten başarısız bir şekilde ricada bulundu (*Memorandum, Harcourt Belgeleri,* Bodleian Kütüphanesi, Oxford). Bu söylem Alman tarafında da biliniyordu; örneğin, Alman deniz ataşesi Erich von Müller'in 1 Aralık 1913 tarihli İmparator II. Wilhelm'e yazdığı rapora bakınız (BAMA: RM5/1093, sayfa numarası yok [PDF, s. 178]).

- - -\

İçeriğe geri dön

[457] Margot Asquith: *Belgeler* (Tgb. 29 Temmuz 1914), burada Newton: *En Karanlık Günler,* s. 65'ten alıntılanmıştır.

Büyükelçi Buchanan'ın Dışişleri Bakanı Grey'e 26 ve 28 Temmuz 1914 tarihli mektubu , Gooch ve diğerleri: *İngiliz Belgeleri,* Cilt 11, No. 153, s. 247. Benzer şekilde, Belçika elçisinin St. Petersburg'daki 30 Ağustos 1914 tarihli raporu, Belçika Belgeleri No. 167.

[459] *İlgili kanıtlar Fay'in Origins, Cilt 1, s. 5, 9 [PDF versiyonu s. 13, 17, 23]* adlı eserinde bulunabilir . Asıl skandal, bu ifşaatın ardından, sözde savaş suçluluğunun özüne ilişkin bu tahrifatların 80 yıldır herkesçe bilinen bir gerçek olması gerekirken, bugün hala bir sessizlik duvarıyla karşılanıyor olmasıdır. Buchanan'ın baskısı Londra'ya da yöneltilmişti; örneğin, 25 Temmuz 1914 tarihli Gooch ve diğerleri raporuna bakınız: *British Documents,* Cilt 11, Belge 124.

İçeriğe geri dön

[460] Buchanan: *Misyonum,* 2 cilt.

[461] 1. cilt, 100. sayfadaki makale, Londra ve Saint Petersburg arasındaki diplomatik yazışmaların ilgili Mavi ve Beyaz Defterlerde tamamen kayıtsız olduğu yönünde apaçık bir yalan içermektedir. Thimme bunun tam tersini kanıtlamaktadır: *Buchanan'ın Anıları,* s. 56-60.

[462] Churchill: *Dünya Krizi,* s. 171.

[463] Grey, 30 Temmuz 1914'e kadar Alman büyükelçisi Lichnowsky'ye yalan söyleyerek, filonun seferber edilmediğini ve edilmesinin de planlanmadığını iddia etti (bkz. 30 Temmuz 1914 tarihli Reich Şansölyesine Rapor, AA: *Die deutschen Dokumente zum Kriegsausbruch [Savaşın Başlangıcına İlişkin Alman Belgeleri],* Cilt 2, s. 163). Bu ifade 31 Temmuz 1914'te geri çekildi (bkz. aynı eser, Cilt 3, s. 4) .

[464] Reuters haber ajansı, St. Petersburg, *Manchester Guardian* , 31 Temmuz 1914: "İngiliz filosunun Portland'dan yaptığı yolculuk büyük bir etki yarattı." Londra'daki savaş yanlısı kesim üzerindeki etkisi de aynı derecede büyüktü; Amiral Fisher'ın 31 Temmuz 1914 tarihli Churchill'e yazdığı ve Arthur Balfour'dan gelen ilgili övgüyü aktardığı mektuba bakınız, *Churchill Belgeleri,* CHAR 13/28, s. 21-22 .

İçeriğe geri dön

[465] Corbett: *Deniz Harp Okulu Operasyonları,* s. 26.

[466] Başkan Poincare'nin 29 Temmuz 1914'te Senatör Trystram'ın bir sorusuna verdiği yanıt, Diwald'ın " *Poseidon'un Mirasçıları" adlı kitabında* (s. 146) alıntılanmıştır.

[467] *İngiliz Büyükelçisi Sir Edward Goschen tarafından 4 Ağustos 1914 tarihinde Dışişleri Bakanlığı'nda öğleden sonra sunulan,* Almanların tarafsızlığı ihlal etmesi nedeniyle Belçika hükümetinin korunmasına ilişkin İngiliz Hükümeti Muhtırası , AA: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler,* Cilt 4, s. 59 vd .

[468] Örneğin, MacMillan'ın ödüllü eseri Savaş'ta *(* s. 564); benzer şekilde Stevenson'ın *Birinci Dünya Savaşı'nda (* s. 48 vd .) bu durum görülmektedir .

[469] Ayrıntılar, 1914 yılının sonlarında Brüksel'deki Alman işgal güçlerinin ilgili dosyaları keşfetmesiyle ortaya çıktı; belge bulgularına ilişkin olarak, AA: *Savaş Öncesi On Yıl Boyunca Avrupa Politikası,* ilgili bölümler ve AA: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler, s. 62-67'ye bakınız; ayrıca Genelkurmay anlaşmalarının hem Almanca çevirisi hem de* tıpkıbasım orijinali (aynı eser, s. 67-73) içinde önsöz olarak yer alan WTB: Resmi Savaş Raporları, Cilt 1'e de bakınız .

[470] *Hukuki bir hile olarak tanımlanan bu manevradan, eski diplomat Wilfrid Blunt* 1918/19'da yayınlanan günlüklerinde zaten bahsetmişti ; bkz. aynı yazar, *Dianes,* Cilt 2, s. 432 .

İçeriğe geri dön

[471] Asquith'in Mektupları'ndan alıntı , s. 114. Yazar tarafından çevrilmiştir.

[472] A. a. O., s. 114, Yerf tarafından çevrilmiştir.

İçeriğe geri dön

Asquith'in Avam Kamarası'ndaki konuşması için, 7 Ağustos 1914 tarihli *Daily Mail gazetesine bakınız.*

[474] Reich Şansölyesinin 29 *Temmuz* 1914 tarihli Muhtırası, AA: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler,* Cilt 2, s. 95,

[475] 31 Temmuz 1914 tarihli İngiliz Büyükelçisi'nin İmparatorluk Hükümeti'ne yazdığı not, AA: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler* , Cilt 3, s. 14 vd .

[476] Grey, 1 Ağustos 1914'te Paris'teki İngiliz büyükelçisine tam olarak bu anlamda bilgi verdi (Gooch vd.: *İngiliz Belgeleri,* Cilt 11, Belge 426).

__ ' _ *l* ___

[477] Almanya Büyükelçisinin 1 Ağustos 1914 tarihli Dışişleri Bakanlığı Raporu, Dışişleri Bakanlığı: *Savaşın Başlamasına İlişkin Belgeler,* Cilt 3, s.

66,

[478] İmparator II. Wilhelm'den Kral VI. George'a, Şansölye'den Londra Büyükelçisine, Devlet Sekreteri'nden Londra Büyükelçisine gönderilen, tümü 1 Ağustos 1914 tarihli telgraflar, AA: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler,* Cilt 3, s. 74, 76 vd .

[479] Bu metin, 1-2 Ağustos 1914 gecesi çok küçük bir grup tarafından hazırlanmıştır; bkz. Elizabeth Haldane, 1 Ağustos 1914 tarihli günlük kaydı, *Elizabeth Haldane Belgeleri,* MSS20240, burada Newton: *En Karanlık Günler,* s. 153'te alıntılanmıştır .

[480] Aynı şekilde Loreburn: *Savaşın Nasıl Geldiği,* s. 211 vd.

[481] Morley: *İstifa Muhtırası,* s. 14. Lord Morley, Asquith'in kabinesinin bir üyesiydi; istifa nedenlerine ilişkin muhtırası ancak ölümünden sonra yayımlandı .

[482] Grey'in 2 Ağustos 1914'te Fransız büyükelçisine yazdığı memorandum, Gooch ve diğerleri: *British Documents,* Cilt 11, Belge 487'de dosya notu olarak yer almaktadır. Yerf tarafından çevrilmiştir.

[483] Dışişleri Bakanlığı'nın 2 Ağustos 1914, saat 20:00'de Brüksel'deki Büyükelçiye gönderdiği, geçiş ültimatomunun Belçika hükümetine iletilmesi ve 3 Ağustos 1914, saat 14:00'e kadar cevap verilmesi emrini içeren kararname; Dışişleri Bakanlığı: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler,* Cilt 3, s. 122 vd.; Brüksel'deki Büyükelçinin Dışişleri Bakanlığına Belçika hükümetinin 3 Ağustos 1914 tarihli cevabına ilişkin raporları, aynı yer, Cilt 4, s. 1, 27-30,

İçeriğe geri dön

[484] Morley: *İstifa Muhtırası,* s. 13 vd.

[485] Bethmann Hollweg, Almanların İngiliz tekliflerini reddettiğinden ancak 4 Ağustos 1914'te Reichstag'da yaptığı konuşmada bahsetmiştir; bu konuşma Baer'in *Völkerkrieg* adlı eserinin 1. cildinde, s. 43-47'de, burada ise s. 46'da yeniden basılmıştır .

486 g r j ti c h e Hükümet: *Avrupa Kriziyle İlgili Yazışmalar,* Belge 123, görünüşe göre 5 Ağustos 1914 tarihli bu Beyaz Kitap'a yanlışlıkla dahil edilmiş olup, Grey ve Dışişleri Bakanlığı'nın önceki günlerin gerçek olaylarını tahrif ettiğini göstermektedir .

[487] Roewer: *Hunları Öldür,* s. 110-131,

[488] Asquith, Yenetia Stanley'e 4 Ağustos 1914 tarihli bir mektubunda şunları yazmıştır: "...Almanların Belçika'yı işgal ettiğini ve cesur Belçikalılara gerekirse silah zoruyla geçişlerini sağlayacaklarını bildirdiklerini öğrendik. Bu işleri kolaylaştırıyor..." (*Mektuplar,* s. 150).

[489] Stevenson: *Yıllar,* s. 73-74.

[490] Örneğin, İngiliz Dışişleri Bakanı'ndan geldiği iddia edilen ilgili bilgilere atıfta bulunan, 4 Ağustos 1914 tarihli Berlin'deki İngiliz Büyükelçisi'nin Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı notu inceleyiniz: *Savaşın Başlangıcına İlişkin Belgeler,* Cilt 4, s. 59 vd.

[491] Ayrıca, Belçika Dışişleri Bakanı'nın 5 Ağustos 1914'te yabancı misyonlara gönderdiği genelgelere (1914 Belçika Gri Kitabı'nın 43 ve 44 numaralı maddeleri) bakınız; bu genelgeler, yardım talebinin ancak Belçika hükümetinin Londra tarafından bu yönde ısrar edilmesinden sonra yapıldığını göstermektedir.

[492] 1906 genel seçimlerinde Büyük Britanya'da kullanılan oy sayısı 7.264.608'di. Bu sayı, 1910'daki iki seçimde yaklaşık 500.000 oy artışıyla yükseldi (bkz. www.election.demon.co.uk [erişim tarihi: 2 Haziran 2015]). 1901 nüfus sayımına göre, Büyük Britanya'nın yerleşik nüfusu 41.605.220 idi (bkz. *Brockhaus,* 1908, Cilt 8, s. 350 vd.). Çoklu oy hakkı nedeniyle, oy sayısı, oy kullanma hakkına sahip seçmen sayısıyla eşitlenemez; ikincisi önemli ölçüde daha azdır. Bu nedenle, oy kullanma hakkına sahip seçmenlerin yerleşik nüfusa oranını belirlemek zordur. Her durumda, bu oran altıda birden önemli ölçüde daha azdı.

[493] Temmuz 1914'ün sonunda Lloyd George, Hazine Bakanlığı'ndan gelen ve Almanya'nın savaşa girmesi durumunda en büyük mali ve ekonomik felaketlerin yaşanacağını öngören bir raporu Kabine'ye okudu; meslektaşları onu bu konuda sorgulamaya çalıştığında ise, kendisinin buna inanmadığını söyleyerek tartışmacı bir tavır sergiledi (bkz. Morley: *İstifa Muhtırası,* s. 5 vd.).

[494] Aynı bulgu Kral Edward VII'nin kayıtları ve mektupları için de geçerlidir, bkz. Blunt: *Günlükler,* Cilt 2, s. 325 vd.

[495] Loreburn: *Savaşın Nasıl Geldiği,* burada Posonby: *Yanlışlık,* s. 18'den (pdf) alıntılanmıştır.

[496] Grey'den Asquith'e 16 Nisan 1911 tarihli mektup, Owen: *Hidden Perspective,* s. 100'de yeniden basılmıştır.

[497] Lord Hugh Cecil'in sorusu ve Başbakan Asquith'in 10 Mart 1913 tarihli cevabı, Sir William Byles'ın sorusu ve Başbakan Asquith'in 24 Mart 1913 tarihli cevabı, Hansard 1913, Cilt 50, sütun 42 vd. (10 Mart 1913), Hansard 1913, Cilt 50, sütun 1316 vd. (24 Mart 1913), Bay King'in sorusu ve Sir Edward Grey'in 28 Nisan 1914 tarihli cevabı, Hansard 1914, Cilt 61, sütun 1499 (28 Nisan 1914), Bay King ve Sir William Byles'ın 11 Haziran 1914 tarihli soruları, Hansard 1914, Cilt 63, s. 457 vd. (11 Haziran 1914) hakkındaki İngiliz Parlamentosu'ndaki tartışma tutanakları. Ayrıca Brentano: *Dünya Savaşı,* s. 71'e bakınız, Almanca çevirisi orada mevcuttur. Bu türden ilk olay 27 Kasım 1911'de gerçekleşti. Protokol, Posonby: *Yalan,* s. 12'de (PDF) yeniden basılmıştır. Aynı bulgu, 1905'te Muhafazakar Dışişleri Bakanı Lord Lansdowne ile Alman diplomat Kont Metternich arasında ve kısa bir süre sonra da Dışişleri Bakan Yardımcısı Sir Thomas Sanderson ile yapılan görüşmeler gibi diplomatik görüşmeler için de geçerlidir (Londra'daki Alman Büyükelçiliği'nin Şansölye'ye 28 Haziran 1905 ve 9 Ekim 1905 tarihli raporlarına bakınız, AA: *Große Politik,* Cilt 20, s. 636, 663). Özellikle yeni Savaş Bakanı Richard Haldane tarafından 1907 yılının başlarında çok açık yalanlar söylendi (Alman Büyükelçisi Kont Metternich'in Şansölye'ye 31 Ocak 1907 tarihli raporuna bakınız, AA: *Große Politik,* Cilt 21, s. 469; İmparator kenar notunda "Yalan" yazmıştır). Churchill, Haldane ve Grey, son kez Haziran 1914'te Alman hükümeti tarafından özel olarak görevlendirilen gemi inşa devi Albert Ballin'e yalan söylediler. Daha fazla referans için Roewer: *Kill the Fluns,* s. 75-77'ye bakınız.

498 S Grey'in manevrasının seyri ve parlamento tartışması, Newton: En Karanlık Günler adlı eserin 223-248. sayfalarında ayrıntılı ve doğru kronolojik sırayla *sunulmuştur* .

[499] Newton: *En Karanlık Günler,* s. 274-278,

İçeriğe geri dön

[500] Blunt: *Günlükler,* Cilt 2, s. 428^131 (Yayın tarihi: 30 Haziran - 5 Ağustos 1914).

[501] Blunt: Tgb. 5. 8. 1914, Winfrid Scarven Blunt Belgeleri: Bu bilgiyi Newton'a borçluyum: *En Karanlık Günler,* s. 319.

İçeriğe geri dön

[502] Blunt: *Günlükler,* Cilt 2, s. 431.

[503] Wolff: *Pontius Pilatus,* s. 374 vd.; aynı hikaye, İngiliz bakış açısından, çok benzer şekilde sonuçlandı, bkz. Nicolson: *Portre,* s. 423-425.

[504] Lichnowsky'nin rolü özellikle İngiltere'de oldukça sert bir şekilde tasvir edilmiştir. Örneğin, eski İngiliz diplomat, Alman karşıtı davrandığını düşündüğü Lichnowsky'den günlüklerinin 2. cildinde defalarca "Polonyalı" olarak bahsetmiştir; Jellicoe (*Game,* s. 93, 105) ise daha da sert bir ifade kullanmıştır: "bir aptal." Grey'in İngiliz kabinesini alt ettiği 2 Ağustos 1914 tarihli kabine toplantısında, Alman büyükelçisinin ("Lichnowsky hükümetinin delirdiğine inanıyor") ifadelerini Alman karşıtı kışkırtması için kullanmıştır (bkz. Harcourt: *Papers,* çev. Yerf). Sadece çağdaş Alman tarih yazımında Lichnowsky'nin davranışı eleştirilmeden övgüyle karşılanmaktadır (bkz. örneğin,...). B. John C. Röhl: *Biyografik özet,* şu adreste: www.deutsche-biographie.de/sfz51034.html [erişim tarihi: 28 Haziran 2014],

[505] Fisher: *London Magazine,* 1/1920, orijinal metin: "Millet savaşa kandırıldı".

[506] *Bu* durum, örneğin, Oxford tarihçisi ve resmi Churchill biyografi yazarı Sir Martin Gilbert'in (1936-2015) 1997'den itibaren yayımlanan altı ciltlik *20. yüzyıl tarihi eserinin I.* cildinin 640. sayfasında görülmektedir. Bu, II. Dünya Savaşı propagandasının tarih yazımı olarak sürdürüldüğü sayısız örnekten sadece biridir.

Bölüm 7

İçeriğe geri dön

[507] Bossenbroek, Martin: *Cape'te Ölüm,* 2016.

[508] Walter/Bührer/Stachelbeck (editörler): *1500'den günümüze İmparatorluk Savaşları,* 2011,

İçeriğe geri dön \

[509] Ygl. Wolffsohn: *Kutsal Toprakların Sahibi Kim?,* 2002.*J*

[510] 7 Ağustos 2007, saat 01:00'te NTV'de yayınlanan belgesel.

[511] Bkz. Kagan: *Viyana'dan Çağrı,* 2002.

[512] Andrew/Kanya-Forstner: *Fransız emperyal genişlemesinin doruk noktası,* 1981, s. 95,

[513] Ayrıca bkz. Hourani: *Arap Halklarının Tarihi,* 1997, s. 389 vd.

[514] https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/b/bb/Sykes-Picot.svg/800px-Sykes-Picot.svg.png .

[515] http://www.bpb.de/cache/images/3/44973-3x2-galerie.jpg?0303A .

[516] David Ben-Gurion'dan oğlu Amos'a (1937, Shlaim: *Demir Duvar,* 2000, s. 21),

[517] David Ben-Gurion, Yahudi Ajansı Yürütme Kurulu önünde (12 Haziran 1938, Pappe: Filistin'in *Etnik Temizliği* , 2007, "Önsöz") .

[518] Wolffsohn/Schreiber: *YAKIN DOĞU,* 1996.

[519] Wolffsohn: "Kutsal Topraklardaki İngilizler", Federal Yurttaşlık Eğitimi Ajansı, 28 Mart 2008, http://www.bpb.de/internationales/asian/israel/44971/briten-im-heiligen-land?p=all adresinde .

İçeriğe geri dön

[520] Ygl. Medoff: *Amerika'da Militan Siyonizm,* 2002.*J*

[521] Segev: *Bir zamanlar Filistin vardı - İsrail Devleti'nin kuruluşundan önce Yahudiler ve Araplar,* 2007, s. 174 vd.

[522] Pappe: *Arap-İsrail Çatışmasının Oluşumu 1947-1951,* 1992, s. 2.

[523] Dalin, David G./Rothmann, John F.: *Kötülüğün simgesi. Hitler'in Müftüsü ve radikal İslam'ın yükselişi,* Transaction Publ., New Brunswick 2009, s. 58-61,

Bölüm 8

524

https://upload.wikimedia.Org/wikipedia/commons/b/b6/%C3%9Cbersicht_Der_Deutschen_Besitzungen_im_Stillen_0 ortak alanlar.

[525] https://de.wikipedia.org/wiki/Samoa .

[526] Samoa'nın Apia kentindeki Anma Masası.

[527] *Samoa Ansiklopedisi,* 1907, S. 59 vd.

[528] Dr. Wilhelm Solf (solda) ve Dr. Erich Schultz (sağda), *Samoa Ansiklopedisi,* 1907.

[r,z] https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/5/5a/Flaggenhissung_Samoa.jpg/800px-

Bayrak kaldırma_Samoa.jpg, kamu malı.

İçeriğe geri dön

[530] »Güney Denizlerinde Yürüyüş Müziği«, Deutschlandfunk, 16 Aralık 2012.

[533]

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/1/la/E._M._Lilien_Kautschuk-010.jpg/1024px-E._M._Lilien_Kautschuk-010.jpg .

İçeriğe geri dön

[534] https://de.wikipedia.0rg/wiki/Sam0a# Tarih.

İçeriğe geri dön

[535] *Yüksek Komuta,* s. 85-86.

[536] görgü tanığının ifadeleri esasen Hanssen'in bakış açısını doğruluyor.

[537] Bade, James N. (ed.), *Karl Hanssen'in Samoa Savaşı Günlükleri,* Edition Germanica Pacifica, s. 2.

[538] Bundan önce bile, çoğunluğu Samoalı olan ve Alman bir komutanın emrinde bulunan 25 subaydan oluşan küçük bir sömürge polis gücü vardı.

[539] *Karl Hanssen'in Samoa Savaş Günlükleri,* s. 145.

[558] Hiery, Hermann Joseph: "Batı Samoalılar Almanya ve Yeni Zelanda Arasında", *Savaş ve Toplum* 10, 1992, s. 53-80,

[559] https://de.wikipedia.org/wiki/Samoa#Geschichte .

[560] *Yeni Zelanda Herald,* 4, 6, 2002,

edebiyat

Andrew, Christopher: Theophile Delcasse ve İtilaf Cordiale'nin Yapımı (Theophile Delcasse und das Zustandebringen *der* Entente cordiale), Macmillan, 1968.

Andrew, Christopher M./Kanya-Forstner, Alexander Sydney: *Fransız emperyal genişlemesinin doruk noktası. 1914-1924,* Stanford University Press, Stanford, CA, 1981.

Asquith, H[erbert] H[enry]: *Savaşın Doğuşu,* Londra, Cassell & Co, 1923.

Asquith, H[erbert] H[enry]: *Anılar ve Düşünceler 1852-1927,* 2. Cilt, Londra, Cassell, 1928.

Asquith, H[erbert] H[enry]: *Venetia Stanley'e Mektuplar. Seçen ve düzenleyenler: Michael ve Eleanor Brock,* Oxford/New York, Oxford University Press, 1985.

Asquith, Margot: *Bir Otobiyografi,* 2 Bde., 1920, als Gutenberg-Datei: gutenberg.org/dirs/etext03/mrgsg10.txt [Abruf: 10.6.2014, Kopie im Besitz des Verf.].

Dışişleri Bakanlığı (ed.): *Savaşın patlak vermesine ilişkin belgeler* [Bağlantılı: WTB: *Resmi Savaş Raporları. Sözde Brüksel belgeleriyle genişletilmiş versiyon (78 sayfa)],* yer belirtilmemiş, tarih belirtilmemiş. [Berlin, 1914].

Dışişleri Bakanlığı (ed.): *Savaşın Başlangıcına Dair Alman Belgeleri. Karl Kautsky tarafından derlenen belgelerin bazı eklemelerle birlikte eksiksiz koleksiyonu. Kont Max Montgelas ve Walter Schücking'in ortak incelemesinden sonra Dışişleri Bakanlığı adına yayınlanmıştır,* 4 cilt, Charlottenburg, Verlag für Politik und Geschichte, 1919.

Dışişleri Bakanlığı (ed.): *Avrupa Kabinelerinin Yüksek Politikası 1871-1914. Dışişleri Bakanlığı Diplomatik Kayıtları Koleksiyonu,* ed. Johannes Lepsius/Albrecht Mendelsohn Bartholdy/Friedrich Timme. 40 cilt, Berlin, Alman Siyaset ve Tarih Derneği, 1922-27.

Dışişleri Bakanlığı (ed.): *Belçikalı diplomatların anlatımıyla savaştan önceki on yılda Avrupa politikası. Belçika'nın Berlin, Londra ve Paris'teki temsilcilerinin Brüksel'deki Dışişleri*

Bakanı'na gönderdiği raporlar, 1905-1914. Alman İmparatorluk Dışişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan belgeler, 1915.

Bade, James N. (ed.): *Karl Hanssen'in Samoa Savaşı Günlükleri,* Edition Germanica Pacifica.

Baer, C[asimir] H[ermann] (ed.): *Milletler Savaşı. 1 Temmuz 1914'ten bu yana yaşanan olayların kronolojisi,* 28 cilt. Stuttgart, Julius Hoffmann, 1915-1919.

Barnes, Harry Elmar: *Dünya Savaşının Doğuşu: Savaş Suçluluğu Sorununa Giriş,* New York/Londra, 1927.

[Belçika Hükümeti (ed.)]: *Belçika Gri Kitabı. Savaşla İlgili Diplomatik Yazışmalar 24 Temmuz - 29 Ağustos 1914,* çev. NN www.lib.byu.edu/index.php/The_Belgian_Grey_Book [erişim tarihi: 8 Haziran 2015].

Bell, Archibald Colquhoun: *Almanya'nın ve Büyük Savaşta Onunla İlişkili Ülkelerin Ablukasının Tarihi, Avusturya-Macaristan, Bulgaristan ve Türkiye, 1914-1918,* Londra 1937 [dt. Başlık: *Die türkische Hungerblockade im Weltkrieg 1914-1915,* Essener Verlagsanstalt, 1943].

Bell, E. Moberly: *Flora Shaw,* Londra, Constable, 1947.

Blücher, Evelyn Prenses: *Berlin'de İngiliz Eşi. Savaş ve 1918 Sosyal Devrimi Boyunca Almanya'daki Olaylar, Politika ve Günlük Yaşama Dair Özel Bir Anı,* New York, EP Button & Co., 1920.

Blunt, Wilfrid Scawen: *Günlüklerim. 1888-1914 Yılları Arasındaki Olayların Kişisel Anlatımı,* 2. Cilt, 1. Cilt, New York, Alfred A. Knopf, 1921, 2. Cilt, 2. Baskı, 1922.

Bossenbroek, Martin: *Ölüm Burnu'nda. Boer Savaşı Tarihi,* CH Beck, Münih 2016.

Braund, James: *Karl Hanssen'in Samoa Savaşı Günlükleri, Ağustos 1914-Mayıs 1915,* Frankfurt am Main, Berlin, Bern, Brüksel, New York, Oxford, Viyana, 2011.

Brendan, Clifford: *1914: İngiltere'nin Almanya'ya Karşı Darwinist Savaşı,* Athol Books, 2001.

Brendan, Clifford: *Büyük Savaşta İrlanda,* Athol Books, 1992.

Brentano, Lujo: *Dünya Savaşı ve E.D. Morel. Savaşın Avrupa tarih öncesine bir katkı,* Münih,

Üç Maske Yayınevi, 1921.

Brett, Reginald (Vikont Esher): *Lord Kitchener'ın Trajedisi,* John Murray, 1922.

Brett, Reginald (Vikont Esher): *Lord Esher'in Günlükleri ve Mektupları,* 6 cilt, Routledge, 1938.

[İngiliz Hükümeti (ed.)]: *Beyaz Kitap. Çeşitli, No. 6. 1914. Avrupa Krizi Hakkındaki Yazışmalar. Majestelerinin Kırtasiye Ofisi,* Londra, Wyman & Sons tarafından Her İki Meclise de sunulmuştur, [5. 8.] 1914.

[İngiliz Hükümeti (ed.)]: *Büyük Britanya ve Avrupa Krizi. Parlamento Yazışmaları ve Açıklamaları, Olayların Giriş Anlatımıyla Birlikte,* Londra, Wyman & Sons, 1914.

Brockhaus Ansiklopedisi. Tamamen gözden geçirilmiş 14. baskı. Yeni gözden geçirilmiş yıldönümü baskısı, 19 cilt, Leipzig, FA Brockhaus, 1908.

Brook-Shepherd, Gordon: *Avrupa Amca,* Edward VII'nin Sosyal ve Ev Hayatı (Europas Onkel, das gesellschaftliche und häusliche Leben von Edward VII.), Harcourt Brace Jovanovich, 1975.

Brzezinski, Zbigniew: *Büyük Satranç Tahtası: Amerika'nın Üstünlük Stratejisi,* Frankfurt am Main, 1999.

Buchanan George: *Rusya'ya Görevim ve Diğer Diplomatik Anılar,* 2 cilt, Londra/Yeni

York/Toronto/Melbourne, Cassell & Co, 1923.

Callwell, Sir Charles Edward: *Mareşal Sir Henry Wilson. Hayatı ve Günlükleri,* Cassell, Londra, 1927.

Cape, Jonathan: *T124 tarafından yazılan Deniz Gücü,* yeni, gözden geçirilmiş baskı, 1941.

Chamberlain, Houston Stewart: *Almanya - İngiltere. Dünya Savaşı Üzerine Yazılar,* 2. baskı, Münih, F. Bruckmann, 1940.

Charmley, John: *Churchill. Zaferin Sonu. Siyasi Bir Biyografi,* Londra, Faber and Faber, 2009.

Churchill, Winston: *1914-1918 Dünya Krizi. Kısaltılmış ve Gözden Geçirilmiş Baskı,* Londra, Penguin Classics, 2005.

Civelli, Ignaz: *Osmanlı topraklarında Alman demiryolları,* Münih 2010.

Clark, Christopher: Uyurgezerler *: Avrupa 1914'te Nasıl Savaşa Girdi,* Allen Lane, 2012 [Almanca başlık: *Die Schlafwandler - Wie Europa in den Ersten Weltkrieg zog,* Deutsche Verlags-Anstalt, 2013].

Corbett, Sir Julian S.: *Resmi Tarih. Deniz Harp Okulu Operasyonları,* Londra, Longmans Green Co, 1921.

Cowles, Virginia: *Rothschild ailesi,* Londra, Futura Yayınları, 1973.

Dalin, David G./Rothmann, John F.: *Kötülüğün simgesi. Hitler'in Müftüsü ve radikal İslam'ın yükselişi,* Transaction Publ., New Brunswick, 2009.

Davidson, James Wightman: *Samoa mo Samoa: Batı Samoa'nın bağımsız devletinin ortaya çıkışı,* Oxford University Press, Oxford, 1967.

Dehio, L.: *Denge mi, Hegemonya mı? Modern devlet tarihinin temel bir sorunu üzerine düşünceler,* Krefeld 1948.

Deschner, Karlheinz/Petroviç, Milan: *Dinler Savaşı,* Münih, 1999.

Diwald, Hellmut: *Poseidon'un Varisleri. 20. Yüzyılda Deniz Gücü Politikası,* Münih, Droemer, 1984.

Docherty, Gerry/Macgregor, Jim: *Gizli Tarih, Birinci Dünya Savaşı'nın Gizli Kökenleri,* Edinburgh, 2013 [Almanca başlık: *Gizli Tarih: Gizli bir elit nasıl insanlığı Birinci Dünya Savaşı'na sürükledi,* Kopp Verlag, Rottenburg, 2014].

D'Ombrain, Nicholas: *Savaş Mekanizması ve Yüksek Politika,* New York: Oxford University Press, 1973.

Dunlop, Ian: *Edward VII ve Entente Cordiale* , Constable & Robinson Ltd., 2004.

Eckardstein, Baron von: St. James Sarayında Geçirdiği On *Yıl 1895-1905, Thornton Butterworth Limited, 1921.*

Effenberger, Wolfgang/Moskovitz, Reuven: *1939 Öncesi Almanlar ve Yahudiler. Zorlu Bir İlişkinin Aşamaları,* Ingelheim a. Rh., 2013.

Effenberger, Wolfgang/Wimmer, Willy: *Kumarbazların Dönüşü. Gölge Stratejistleri, Savaş çığırtkanları, Sessiz Kârcılar 1914 ve Bugün,* Höhr-Grenzhausen, 2014.

Engdahl, William: *Petrol silahıyla dünya gücüne ulaşmak,* Wiesbaden, 1992.

Ewart, John Skirving: *Savaşların Kökenleri ve Sebepleri (1914-1918),* New York, George H. Doran Company, 1925.

Farrer, James Anson: *Edward* VII Döneminde İngiltere. Londra, George Allen & Unwin, 1922.

Fay, Sidney Bradshaw: *Dünya Savaşının Kökenleri* , 2 cilt, New York, The Macmillan Company, 1928, 1930.

Ferguson, Niall: *Savaşın Yazıklığı,* Temel Kitaplar, 1999; Almanca baskısı: *Der falsche Krieg. Der Erste Weltkrieg und das 20. Jahrhundert,* 2. baskı, Stuttgart, 1999.

Ferguson, Niall: *Rothschild Hanedanı: Paranın Peygamberleri 1798-1848,* 2011.

Finkelstein, Norman: *Holokost Endüstrisi,* Piper, Münih, 2002.

Fischer, Fritz: *Dünya Gücü Arayışı. İmparatorluk Almanyası'nın Savaş Amaçları Politikası 1914/18,* ciltsiz baskının 2. baskısı, Königstein/Th./Düsseldorf, Athenäum/Droste, 1979 [1967 özel baskısının yeniden basımı].

Fisher, Lord John Arbuthnot: *Filo Amirali Lord Fisher'ın Anıları,* Hodder and Stoughton, Londra/New York/Toronto, 1919.

Fisher, Lord John Arbuthnot: *Anılar ve Kayıtlar,* Cilt 1 ve 2, New York, George H. Doran Co., 1920.

Fisher, Lord John Arbuthnot: *Anılar ve Kayıtlar,* Ulan Press, 2012.

Fröhlich, Michael: *Emperyalizm. Alman Sömürgeciliği ve Dünya Politikası 1880-1914,* dtv, Münih 1994.

Gebhardt, Bruno (ed.): *Alman Tarihi El Kitabı,* Stuttgart, 1973.

George, David Lloyd: *David Lloyd George'un Savaş Anıları,* Cilt 1, 1938.

Gilbert, Martin: *20. Yüzyıl Tarihi. Cilt I, 1900-1918,* Düsseldorf/Münih, List, 1997.

Gollin, AM: *Siyasette Prokonsül: Lord Milner Üzerine Bir Çalışma,* Londra, Anthony Blond Ltd, 1964.

Gooch, CP/Temperley, Harold: *Savaşın Kökenlerine Dair İngiliz Belgeleri,* 13 cilt, Londra, HM Stationery Office, 1924-1938.

Grey, Edward, Fallodon Vikontu Gray: *Yirmi Beş Yıl, 1892-1916* (25 years, 1892-1916), Frederick A. Stokes Company, 1925.

Griffin, Edward G.: *Jekyll Adası'ndan Gelen Yaratık: Federal Rezerv'e İkinci Bir Bakış,* Ciltsiz Kitap, Kaliforniya, American Media, 1994.

Haisenko, Peter: *İngiltere, Almanlar, Yahudiler ve 20. Yüzyıl,* Münih, 2010.

Haldane, Viscount [Richard]: *Savaş Öncesi,* New York/Londra, Funk & Wagnalls Co, 1920.

Hall, William Reginald: [(Yasaklanmış) anıların taslaklarından alıntılar - sayfa numarası olmayan koleksiyon, yaklaşık 200 sayfa], Churchill Arşiv Merkezi, Cambridge.

Hamilton, Richard F./Herwig, Holger: *Savaş Kararları, 1914-1917,* Cambridge, Cambridge University Press, 2004.

Hankey, Lord Maurice: *Yüksek Komuta 1914-1918,* 2 cilt, Londra, George Allen & Unwin, 1961.

Hankey, Lord [Maurice]: *Günlükler,* HNKY1, Cilt 1 (4 Mart 1915 - 29 Nisan 1917), *Mektuplar,* HNKY, Cilt 3, Churchill Arşiv Merkezi, Cambridge.

Hankey, Lord Maurice: *Savaşta Hükümet Kontrolü,* Lees-Knowles Konferansı 1945, 2013.

Hansard: *Avam Kamarası tartışmaları,* Londra, yıl ve sütun numarasına göre; şimdi ayrıca:

www.parliament.uk/business/publications/hasard/commons/by-date.

Helfferich, Karl: *Georg von Siemens. Almanya'nın büyük döneminden biyografik bir taslak,* 3 cilt, Berlin 1921-23.

Herre, Paul: *Dünya Politikası ve Dünya Felaketleri 1890-1915,* Berlin, 1916.

Hesse-Wartegg, Ernst von: *Samoa,* Yeniden Basım Salzwasser Verlag, 2015.

Hiery, Hermann Joseph (ed.): *Alman Güney Denizleri 1884-1914. Bir el kitabı,* Ferdinand Schöningh Yayınevi, Paderborn, 2001.

Hiery, Hermann Joseph: “Almanya ve Yeni Zelanda Arasındaki Batı Samoalılar”, *Savaş ve Toplum,* 1992.

Hitchins, Keith: *Romanya, 1866-1947,* Clarendon Press, 1. baskı 1994.

Hösch, Edgar: *Balkan Ülkeleri Tarihi,* Münih 1988.

Hoffmann, Nils: *Jeopolitiğin Rönesansı mı? Soğuk Savaş Sonrası Alman Güvenlik Politikası,* Wiesbaden, 2012.

Hourani, Albert: *Arap Halklarının Tarihi,* 1997.

Hughes, Emrys: *Churchill. Çelişkileri İçinde Bir Adam,* Tübingen, 1986.

Jellicoe, EG: *Oyunu Oynamak. Bay Asquith'in "Savaşın Doğuşu" adlı kitabında bize anlatmadıkları,* Londra, John Long, 1924.

Kagan, Gennadi E.: *Viyana'dan Çağrı: Çarlık Kartalı Altında Theodor Herzl'in Siyonist Hareketi,* Viyana/Köln/Weimar, 2002.

Kjellen, Rudolf: *Büyük Güçler ve Dünya Krizi,* Wiesbaden, 1921.

Klein-Arendt, Reinhard: *»Kamina Nauen'i çağırıyor!« Alman kolonilerindeki radyo istasyonları 1904-1918,* 3. baskı, Köln: Wilhelm Herbst Verlag, 1999.

Knaplund, P. (ed.): *Berlin Büyükelçiliğinden Mektuplar. Berlin'deki İngiliz Temsilcilerinin ve Dışişleri Bakanı Lord Granville'in Özel Yazışmalarından Seçmeler 1871-1874, 1880-1885,* Washington, 1944.

Knuth, Edwin C.: *Şehrin İmparatorluğu,* Kaliforniya, The Book Tree, 1994.

Koktanek, Anton M.: *Oswald Spengler kendi zamanında,* Münih, 1968.

Lafore, Lawrence: *Uzun Fitil: Dünya Savaşının Kökenlerine Dair Bir Yorum,* Illinois, Wavelength Press, 1997.

Lambert, Nicholas A.: *Armageddon'u Planlamak. İngiliz Ekonomik Savaşları ve Birinci Dünya Savaşı,* Cambridge (Harvard Üniversitesi Yayınları), 2012.

Landes, David S.: *Sınırsız Prometheus: 1750'den Günümüze Batı Avrupa'da Teknolojik Değişim ve Sanayi Gelişimi,* Cambridge University Press; 2. Baskı 2003.

Legge, Edward: *Kral Edward, İmparator ve Savaş,* Londra, Grant Richards, 1917.

Lee, Sir Sidney: *Kral Edward VII, Bir Biyografi,* 3. Cilt, The Macmillan Company, 1927.

Lenin/Sinowjew: *Gegen den Strom. Aufsätze aus den Jahren 1914-1916,* Hamburg, 1921.

Loreburn, Kont [Robert Reid]: *Savaşın Nasıl Başladığı,* New York, Alfred A. Knopf, 1920.

MacMillan, Margaret: *Barışı Sonlandıran Savaş. Avrupa Birinci Dünya Savaşı İçin Barışı Nasıl Terk Etti?,* Ciltsiz Kitap, Londra, Profile Books, 2014.

Lutz, Hermann: *Lord Gray ve Dünya Savaşı* (Lord Gray und der Weltkrieg), Unwin Brothers, Ltd., Woking, 1927.

Magnus, Philip: *Kral Edward Yedinci* (König Edward VII.), EP Dutton, 1964.

Marder, Arthur J.: *Dreadnought'tan Scapa Flow'a,* Seaforth Yayıncılık, 2013.

Massie, Robert K.: *Korkusuz, Britanya, Almanya* ve Büyük Savaşın gelişi (Korkusuz, Königreich, Deutschland und der kommende Krieg), Random House, 1991.

Maurice, Sir Frederick: *Haldane 1856-1915,* Londra, Faber & Faber, 1937.

Mausfeld, Rainer: »Kuzular neden sessiz? Demokrasi, psikoloji ve kamuoyu ve öfke yönetimi teknikleri«, 2015, www.free21.org .

McCullough, Edward: *Birinci Dünya Savaşı Nasıl Başladı, Üçlü İtilaf ve 1914-1918* Büyük Savaşının Gelişi (Wie der Erst Weltkrieg beginnt, die Triple Entente und das Zustandekommen des ersten Großen Kriegs von 1914 - 1918), Black Rose Books, 1999.

Medoff, Rafael: *Amerika'da Militan Siyonizm. Jabotinsky Hareketinin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yükselişi ve Etkisi 1926-1948,* Alabama Üniversitesi Yayınları, Tuscaloosa/Londra, 2002.

Morley, John Viscount: *İstifa Muhtırası. Ağustos 1914,* Londra, MacMillan & Co., 1928.

Myrer, Anton: *Bir zamanlar kartaldı,* Harper Collins Yayınevi, 1968.

Neilson, Francis: *Diplomatlar Nasıl Savaş Yapar,* 5. Aufl., New York, BW Huebsch, 1940 [1. Aufl. 1915, anonim].

Nevins, Allan: *Henry White: Otuz Yıl Amerikan Diplomasisi,* New York, Harper & Brothers, 1930.

Newton, Douglas: *En Karanlık Günler. Britanya'nın 1914 Savaşına Koşmasının Ardındaki Gerçek,* Londra/New York, Verso, o. J. [2014].

Nicolson, Harold: *Bir Diplomatın Portresi,* Boston, Houghton Mifflin Co., 1930.

Nimocks, Walter: *Milner'ın Genç Adamları,* Londra, Hodder and Stoughton, 1968.

Nock, Albert Jay: *Suçlu Bir Ulus Efsanesi,* New York, BW Huebsch Inc., 1922.

Offer, Avner: *Birinci Dünya Savaşı: Tarımsal Bir Yorum,* Oxford University Press, 1991.

Owen, David: *Gizli Bakış Açısı: Askeri Konuşmalar 1906-1914,* Londra, Haus Yayıncılık, 2014.

Owen, Robert L.: *Rus İmparatorluk Komplosu,* Albert ve Charles Boni, 1927.

Pappe, Ilan: *Arap-İsrail Çatışmasının Oluşumu 1947-1951,* 1992.

Pappe, Ilan: *Filistin'in Etnik Temizliği,* Oxford, 2007.

Payne, Howard: *1887 Ticaret Kanunu ve bununla ilgili Gümrük Yönetmelikleri ve Emirleri,* Londra, Stevens & Sons, 1888.

Penzler, Johannes (Hg.): *Bernhard von Bülow: Deutschlands Platz an der Sonne,* Berlin, I. Band 1897-1903.

Podmore, Will: *1870'ten Beri İngiliz Dış Politikası,* XLibris, 1. Baskı 2008.

Ponsonby, Arthur: *Savaş Zamanında Yalan,* 1929. Dijitalleştirilmiş kopya; Almanca baskı: *Savaş Zamanında Kasıtlı Yalanlar,* Seeheim, 1967.

Preston, Diana: *Kasıtlı Cinayet: Lusitania'nın Batışı,* Doubleday, Londra, 2002.

Preston, Diana: *"Torpidoyla vurulduk, yardım gönderin." Lusitania'nın batışı 1915.* Deutsche Verlags-Anstalt, Münih, 2004.

Quigley, Carroll: *Trajedi ve Umut: Çağımızda Dünyanın Tarihi,* New York/Londra, 1966.

Quigley, Carroll: *Anglo-Amerikan Kuruluşu,* Odak Noktasındaki Kitaplar, 1981.

Roewer, Helmut: *Vicdansız. Alman ve Rus gizli servislerinin entrikaları 1914-1941.* Leipzig, Faber und Faber, 2004.

Roewer, Helmut: *Hunları Öldürün - Tötet die Hunnen. Geheime, Propaganda und Subversion hinter den Kulissen des Ersten Weltkriegs,* Graz, Ares Verlag, 2014.

Roewer, Helmut: *Dünya Hakimiyetine Giden Yol. İngiltere Birinci Dünya Savaşı'nı Neden Başlattı ve Amerika Neden Kazandı?,* Zürih, Scidinge Hall, 2016.

Roewer, Helmut /Schäfer, Stefan/Uhl, Matthias: *Lexikon der Intelligenze im 20. Jahrhundert,* München, Herbig, 2003.

Rosenberg, Emily S. (ed.): »1870-1945. Dünya Pazarları ve Dünya Savaşları«, Cilt 5; Akira Iriye/Jürgen Osterhammel (eds.): *Dünya Tarihi,* Münih, CH Beck/Harvard University Press, 2012.

Rotberg, Robert L.: *The Faunder. Cecil Rhodes and the Pursuit of Power,* New York/Oxford, 1988.

Schöllgen, Gregor: *Emperyalizm ve Güç Dengesi. Almanya, İngiltere ve Doğu Sorunu 1871-1914,* Münih 2000.

Schöllgen, Gregor/Kiessling, Friedrich: *Emperyalizm Çağı,* Münih, 2009.

Schultz-Naumann, Joachim: *İmparatorun Bayrağı Altında, Almanya'nın Pasifik ve Çin'deki Himayeleri,* Universitas Verlag, Münih, 1985.

Schultze-Rhonhof, Gerd: *1939. Birçok Babası Olan Savaş,* Münih, 2003.

Segev, Tom: *Bir Zamanlar Filistin Vardı - İsrail Devleti'nin Kuruluşundan Önce Yahudiler ve Araplar,* 4. baskı, Münih, 2007.

Shlaim, Avi: *Demir Duvar,* Londra, 2000.

Stahl, Wilhelm (ed.): *Schulthess'in Avrupa Tarihi Takvimi 1914,* Münih, 1917.

Stead, William Thomas: *Cecil John Rhodes'un Son Vasiyetnamesi: Vasiyetçinin Siyasi ve Dini Fikirlerini Açıklayan Bazı Bölümlerin Eklendiği Açıklayıcı Notlarla Birlikte* [TIPBİ], ciltsiz, 1902.

Stevenson, David: *Birinci Dünya Savaşı 1914-1918,* Mannheim, Pathmos, 2010.

Stevenson, Frances: *Geçmiş Yıllar,* Londra, Hutchinson, 1967.

Stieve, Friedrich: *Isvolsky ve Dünya Savaşı,* New York, Alfred A. Knopf, 1926.

Swain, Joseph Ward: *Yirminci Yüzyılın Başlangıcı,* New York, WW Norton & Company, 1933.

Thimme Friedrich: »Sir George Buchanans'ın Anıları«, içinde: Alfred von Wegerer: *Berliner Monatshefte zur Kriegsschuldfrage,* 1. Jg. 1923, S.55-61.

Thompson, J. Lee: *Northcliffe: Siyasette Basın Baronu 1865-1922,* John Murray, 2000.

Thompson, J. Lee: *Unutulmuş Vatansever,* Dickinson Üniversitesi Yayınları, 2007.

Vietsch, Eberhard von: *Wilhelm Solf. Zamanlar Arasında Büyükelçi,* Rainer Wunderlich Verlag, Tübingen, 1961. Walsh, Pat: *İrlanda İmparatorluğunun Yükselişi ve Düşüşü,* 2005.

Walsh, Pat: "Büyük Savaşı Nasıl Planladık", www.drpatwalsh.com/2015/01/31 [erişim tarihi: 14 Şubat 2015].

Walter, Dierk/Bührer, Tanja/Stachelbeck, Christian (eds.): *1500'den Günümüze İmparatorluk Savaşları. Yapılar - Aktörler - Öğrenme Süreçleri,* Paderborn vd., 2011.

Weizsäcker, Carl Friedrich von: *Tehdit Altındaki Barış - Bugün,* Hanser-Verlag, 1983.

Wilson, Derek A.: *Rothschild: Bir Hanedanın Zenginliği ve Gücü,* Londra, Simon & Schuster, 1988.

Wirth, Albrecht: "Almanya'nın Ekonomik Genişlemesi ve Denizaşırı Çabaları", içinde: Anschütz, Gerhard/Berolzheimer, Fritz/Jellinek, Georg/Lenz, Max/Liszt, Franz von/Schanz, Georg von/Schiffer, Eugen/Wach, Adolf: *Handbook of Politics,* 2 cilt. 3. baskı. Berlin/Leipzig, Walther Rothschild Yayınevi, 1920, cilt. 2, s. 13-22.

[Wolff Telgraf Bürosu (WTB) (ed.)]: *Resmi Savaş Raporları. Wolff Telgraf Bürosu raporlarına dayanarak,* 8 cilt. Berlin, Nationaler Verlag, 1915-19.

Wolff, Theodor: *Pontius Pilatus'un Savaşı,* Zürih, Oprecht ve Helbing, 1934.

Wolff, Theodor: *Wilhelm Dönemi. Penceredeki Prens Bülow ve Diğer Karşılaşmalar,* ed. Bernd Sösemann. Frankfurt am Main, Athenäum, 1989.

Wolffsohn, Michael/Schreiber, Friedrich: *YAKIN DOĞU: Çatışmanın Tarihi ve Yapısı,* Opladen, 1996.

Wolffsohn, Michael: *Kutsal Toprakların Sahibi Kim?,* Piper, Münih, 2002.

Zangwill, İsrail: *Tembellerin Kralı,* Manesse Dünya Edebiyatı Kütüphanesi, Zürih/Münih, 2006.

Yazarlar hakkında

Pat Walsh, Kuzey İrlanda'daki Antrim Kontluğu'ndandır. Belfast Queen's Üniversitesi'nden doktora derecesine sahiptir ve şu anda siyaset ve coğrafya dersleri vermektedir. * *Britanya'nın Türkiye'ye Karşı Büyük Savaşı*, *Ermeni Ayaklanması ve Büyük Savaş*, *İmparatorluk İrlanda'sının Yükselişi ve Düşüşü** ve * *1914-18'in Büyük Dolandırıcılığı** gibi İrlanda tarihi ve siyaseti üzerine diğer yayınların da yazarıdır.

Jim Macgregor, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gazileri için bir rehabilitasyon merkezi olan Erskine Hastanesi yakınlarında büyüdü ve bu nedenle savaşın yıkıcı sonuçlarını bizzat biliyor. Glasgow Üniversitesi'nde tıp eğitimi aldıktan sonra uzun yıllar İskoçya'da pratisyen hekim olarak çalıştı, ancak küresel çatışmaların nedenlerini daha derinlemesine anlamaya kendini adamak için erken emekli oldu. Irak Savaşı sırasında geçen savaş karşıtı bir roman olan * *Iboga Visions* 'ın yazarı ve* Almanca olarak *Verborgene Geschichte: Wie eine geheime Elite die Menschheit in den Ersten Weltkrieg stürzt* (Gizli Tarih: Gizli Bir Elit İnsanlığı Birinci Dünya Savaşı'na Nasıl Sürükledi) adıyla yayımlanan * Gizli Tarih: *Birinci Dünya Savaşı'nın Gizli Kökenleri *'nin ortak* yazarıdır. Ayrıca Amerika'da neo-faşizmin yükselişi, Irak Savaşı, küresel yoksulluk ve adalet sistemindeki adaletsizlikler üzerine de yayınlar yapmıştır.

İskoçyalı eski okul müdürü ve birçok tarihi oyunun yazarı **Gerry Docherty, Jim Macgregor ile birlikte** * *Gizli Tarih* adlı eseri kaleme almıştır. Birinci Dünya Savaşı'nın nedenlerine ilişkin resmi anlatıyı titizlikle araştırıp belgeleyen bu eser, aynı zamanda değerli bir kaynaktır. Docherty* ayrıca, Birinci Dünya Savaşı'nın yapay olarak uzamasını gayri resmi olarak finanse eden Belçika "yardım fonlarının" organizasyonunu, tanıtımını ve dağıtımını ayrıntılarıyla anlatan * *Belçika Yardım Komisyonu* (1. ve 2. ciltler)* adlı eserin de yazarıdır .

Mees Baaijen, 1953'teki yıkıcı Kuzey Denizi selinden ailesiyle birlikte kurtulduğu Hollanda'nın Zeeland eyaletinde doğdu. 1970'lerde veterinerlik öğrencisiyken Doğu Avrupa, Türkiye ve Peru'yu gezdi ve Kanada'da tütün toplayıcısı olarak çalıştı. Daha sonra São Tomé ve Príncipe, Hollanda, Portekiz, Mozambik ve Kosta Rika'da veteriner hekim olarak çalıştı. 1988'de Kosta Rika'ya yerleşti. 60. doğum gününden beri 11 Eylül terör

saldırılarını yoğun bir şekilde araştırıyor ve resmi anlatının dışında farklı arka planlar ortaya çıkarıyor. Şimdi uluslararası akademisyenlerle birlikte gerçek tarihimizi ortaya çıkarmak için çalışıyor. Yayınları arasında şunlar yer alıyor: *İyi Adamlar, Kötü Adamlar* (Ocak 2015, kurum içi), "Kontrolcüler Kimler?", *New Dawn Dergisi,* 156 (Mayıs/Haziran 2016).

Peter Hof, 1954 yılında on iki yaşındayken ailesiyle birlikte Amerika'ya göç etti. İlk kitabı olan * *Our Century: A Brief Chronological History of the Bolshevik Revolution, World War I & II, and the Cold War** (Amazon Kindle'da mevcut) adlı eserinde, çeşitli çevrimiçi tartışma forumlarında İngilizlerin savaşta suçlu olduğu hipotezini test etti. Sonuç olarak, Büyük Britanya'nın savaşı gerçekten başlattığını doğrulayan yüzlerce gönderi ve binlerce yanıt ortaya çıktı . Peter Hof şu anda konuyla ilgili ikinci kitabını tamamlamak üzere çalışıyor.

Wolfgang Effenberger, 1946 yılında Silezyalı anne ve babanın sürgününden sadece birkaç hafta sonra, Oldenburg bölgesinin güneyindeki Lohne'de dünyaya geldi. Subay eğitimini tamamladıktan sonra Alman Federal Silahlı Kuvvetleri'nde inşaat mühendisliği okudu. On iki yıllık hizmetin ardından Münih'te siyaset bilimi ve ortaöğretim (inşaat/matematik) eğitimi aldı. Daha sonra 2000 yılına kadar bir teknik kolejde inşaat mühendisliği öğretmenliği yaptı. "Uluslararası Barış Politikası Derneği (GIF) - Anlayış ve İletişim"in kurucu ortaklarındandır. Son kitabı " *Jeo-Emperyalizm - Dünyanın Yıkımı" bu yaz yayımlandı.* Diğer yayınları arasında " *Kumarbazların Dönüşü - Gölge Stratejistler, Savaş Kışkırtıcılar, Sessiz Kâr Elde Edenler 1914 ve Bugün"* (2014) ve " *1939 Öncesi Almanlar ve Yahudiler - Zor Bir İlişkinin Aşamaları"* (2013) bulunmaktadır.

Helmut Roewer , tank subayı olarak görev yaptı ve nihayetinde teğmen rütbesine ulaştı. Daha sonra hukuk, ekonomi ve tarih okudu. İkinci devlet hukuk sınavını geçtikten sonra avukat olarak çalıştı ve hukuk tarihi üzerine bir tezle hukuk doktorası (Dr. jur.) aldı. Daha sonra Bonn ve Berlin'deki Federal İçişleri Bakanlığı'nın güvenlik bölümünde memur olarak görev yaptı ve nihayetinde kıdemli memur rütbesine ulaştı. 1994'ten 2000'e kadar bir iç istihbarat teşkilatının başkanlığını yaptı. O zamandan beri Helmut Roewer, Weimar ve Skagen'de serbest yazar olarak yaşadı ve çalıştı. En son kitap yayınları şunlardır: **Hunları Öldürün: Birinci Dünya Savaşı'nda Gizli Servisler, Yıkıcılık ve Propaganda* * (2014); *ve*

Dünya Hakimiyetine Giden Yolda: İngiltere Birinci Dünya Savaşı'nı Neden Başlattı ve Amerika Kazandı (2016) . www.helmut.roewer.de

Peter Haisenko , Lufthansa'da pilotluk eğitimi aldı ve 30 yıl boyunca dünya çapındaki uçuşlarda yardımcı pilot ve kaptan olarak görev yaptı. Aktif uçuş kariyerinden emekli olduktan sonra Peter Haisenko kendini tarih araştırmalarına adadı. **Banka Soygunu Küreselleşti* * ve * *İngiltere, Almanlar, Yahudiler ve 20. Yüzyıl* kitaplarını yayınladı* ve **Don'dan Isar'a Giden Yol* adlı eseri* iki cilt halinde derledi. 2007 yılında AnderweltVerlag'ı kurdu ve 2013 yılında...

Çevrimiçi dergi *Anderweltonline.com* .

Ulli Weissbach, Münih'te iletişim bilimleri, siyaset ve tarih okudu ve Bavyera Yayıncılık'ta televizyon gazetecisi ve belgesel film yapımcısı olarak çalıştı. Yeni Zelanda'ya göç ettikten sonra, Pasifik Okyanusu'na odaklanan bir yazar ve belgesel film yapımcısı olarak uzmanlaştı ve ARD, ZDF, 3sat ve Arte gibi kamu yayıncıları için Pasifik konularında raporlar ve belgeseller üretti. Eşi Marianne ile birlikte, " *Güney Denizleri Seyahat Rehberi"* (1994) de dahil olmak üzere çeşitli seyahat rehberleri yayınladı.